

Long Nhi Thánh Nữ

Contents

Long Nhi Thánh Nữ	1
1. Chương 1: Dũng Nghĩa Đồng Kim	2
2. Chương 2: Hàm Sa - Xạ Ảnh	10
3. Chương 3: Thân Tình - Kiếm Anh	19
4. Chương 4: Ngọc Nhân - Bửu Kiếm	29
5. Chương 5: Tam Kiếm Thành Danh	37
6. Chương 6: Hào Hiệp Lừng Non Thái	50
7. Chương 7: Giết Cướp Ngồi Cao	54
8. Chương 8: Tình Chàng Ý Thiếp	62
9. Chương 9: Thanh Phong Kiếm - Kim Cương Sa	69
10. Chương 10: Những Kẻ Không Chết	73
11. Chương 11: Gái Núi Lô - Già Sông Hoàng	85
12. Chương 12: Biện Pháp Vạn Toàn	91
13. Chương 13: Lung Linh Bát Tuần Đồ	98
14. Chương 14: Hiệp Nghĩa Trên Hết	108
15. Chương 15: Ta Cao - Người Cao Hơn	118
16. Chương 16: Răng Chồng Răng - Mắt Chồng Mắt	127
17. Chương 17: Nổi Oai Sấm Sét	133
18. Chương 18: Lòng Chàng Ý Thiếp	142
19. Chương 19: Máu Đỏ Rừng Già	151
20. Chương 20: Chàng Đâu Thiếp Đó	170
21. Chương 21: Thả Đoạn Tơ Tình	184

Long Nhi Thánh Nữ

Giới thiệu

Nàng vì một mảnh chân tình mà lâm vào cảnh bi đát, vốn chỉ định đến đất nước này để thay ước ng

1. Chương 1: Dũng Nghĩa Đồng Kim

Người trong họ Ái Tân Giác La đều là những bậc mã thượng anh hùng, danh và nghiệp tạo dựng trên lưng ngựa, khi cơ đồ vững đặt, ngồi chễm chệ trên ngai vàng, bất cứ vị vua nào cũng không đành trợn thời gian trị vì thiên hạ mà tận hưởng thụ phúc lộc. Dù đang lúc thái bình, họ cũng không hề lơ lỏng tập luyện cỡi ngựa bắn tên.

Văn chuyên nội trị, võ chú biên phòng, chẳng trách nhà Thanh thịnh và cường suốt mấy trăm năm, bờ cõi luôn luôn mở rộng.

Học võ tất phải có chỗ dùng, vào thời bình, thì làm gì có đối tượng mà thi triển hùng oai.

Giặc giã không, thì họ mở những cuộc săn đại quy mô, lấy cầm thú làm đối tượng để đua tài thử sức.

Khang Hy là một vị Hoàng đế anh minh, lên ngôi trước tám tuổi, nhờ một bọn triều thần tài trí ủng hộ, tạo thành cái thế ngoại an, nội trị, thần dân hưởng phúc thanh bình, dung hòa được hai dân tộc Mãn Hán, mang lại công bằng xã hội khắp nơi.

Khang Hy có cả thảy ba mươi lăm người con, và nhị ca tên Doãn Dận được chọn làm Thái tử, để sau này thừa kế ngai vàng.

Vào năm Khang Hy thứ bốn mươi bảy, tức là lúc nhà vua được năm mươi lăm tuổi, vì hành vi thất đức, Doãn Dận bị truất ngôi vị Thái tử, phế làm thứ dân.

Sự truất phế đó là một cơ may lớn cho ba mươi bốn người con còn lại.

Ai ai cũng hy vọng mình được chọn sau này đăng cơ tại vị nắm quyền thống trị san hà.

Họ âm thầm cấu kết đảng phái, thiết kế, định mưu, tạo thành hậu thuẫn hùng mạnh.

Họ đặt hy vọng đến ý đồ, và họ tương tranh hầu như rõ nét.

Họ mở rộng hậu thuẫn ra đến thần dân, thi ân bố đức để được tiếng nhân ái.

Sự tương tranh của họ gây nhiều phiền muộn cho Hoàng đế Khang Hy không ít.

Thừa tài nguyên vạn dặm đất đai rộng, cai trị trăm triệu dân số đông, nhà vua lại rối trí không ngăn ngừa nổi mầm tương tranh ngày càng bộc phát trong hoàng tộc.

Thế mới biết, trị quốc dễ, tề gia khó, càng khó hơn nữa là việc tu thân, bởi không tu đức khép mình vào đạo lý mà ba mươi bốn người con còn [mới] tạo hỗn loạn trong gia đình.

Bởi vậy, chữ tu đứng đầu trong bốn đạo tu, tề, trị, bình.

Một cuộc thi đua đầu tư cơ não.

Trước cuộc thi đua đầu tư cơ não của các con, Khang Hy âu sầu mãi.

Để giải cơn sầu não cho Khang Hy, vị Quốc cụ tên Long Khoa Đa thỉnh chỉ mở cuộc săn bắn đại quy mô.

Săn bắn, không phải tự nhà vua rong ngựa đuổi thú, trở tài xạ tiễn, mà chỉ để xem hoàng tộc triều thần cùng phô diễn sở năng, nhà vua chiếu theo thành tích của mỗi người thu hoạch mà luận công ban thưởng.

Bất quá, nhà vua chỉ bắn tượng trưng một mũi tên, khai diễn cuộc săn, sau đó các vị vương tử và các vị võ tướng găng sức tranh hùng.

Cũng có người mang theo võ sĩ vô danh tiếp trợ, hy vọng thu hoạch một số quan trọng chiến lợi phẩm.

Nhưng lần này, Khang Hy lại muốn sính tài, xem mình có còn bằng thời thanh thiếu chăng.

Cho nên cuộc săn vừa khai diễn qua mũi tên tượng trưng, Khang Hy hòm hòm chờ.

Không lâu lắm, một con trĩ bay qua, nhà vua lấp tên bắn liền.

Tên lao đi vào khoảng không, chim trĩ bay luôn.

Khang Hy thở dài, quay đầu lại thốt :

- Minh Đức! Trăm già lắm rồi! Con chim rất gần, thế mà trăm bắn không trúng!

Nột Lan Minh Đức là tên võ sĩ thân tín của Khang Hy, tuổi nhỏ, người Mãn, được kể như cao thủ trong kiếm đạo.

Nột Lan Minh Đức mỉm cười tâu :

- Thánh thượng chưa già đâu, bất quá, vì lòng nhân, Hoàng thượng không nỡ làm tổn thương đến loài động vật vậy thôi!

Khang Hy lắc đầu :

- Không nên an ủi trăm, Minh Đức! Già thì già, có sao đâu? Trên đời có ai lại chẳng già? Dù trăm không thích thương tổn sinh vật, song trăm bắn thật tình, bắn với hy vọng trúng.

Vừa lúc đó, một vệt xanh uốn cầu vồng, con chim trĩ lao mình xuống đất.

Minh Đức vội ngựa đến ngay, cầm con chim trĩ trong tay.

Đồng thời, với thủ pháp cực kỳ nhanh, y rút thanh kiếm cắm nơi thân cây, tra vào vỏ.

Đoạn y trở lại, quỳ xuống trước đầu ngựa của Khang Hy, tâu :

- Hoàng thượng trở thánh oai, chim trĩ trúng tên, vì nhân từ, Hoàng thượng không nhắm vào chỗ nhược mà bắn, con vật chỉ bị thương nơi cánh.

Nhìn vết thương nơi cánh chim, Khang Hy mỉm cười thốt :

- Minh Đức to gan đấy nhé! Dám lừa cả trăm nữa à! Rõ ràng tay người phóng kiếm hạ con chim, người tưởng đôi mắt của trăm đã mờ rồi sao chứ?

Minh Đức chưa kịp nói gì, Khang Hy tiếp :

- Kiếm thuật của ngươi đã đạt đến giới cảnh tâm ý hợp nhất, trăm chỉ sợ trong thiên hạ khó có người hơn ngươi!

Nột Lan Minh Đức vội nói :

- Hoàng thượng quá khen! Nô tài làm sao sánh được Hoàng thượng!

Khang Hy lắc đầu :

- Nếu là lúc thanh thiếu niên, thì trăm có thể theo kịp ngươi, nhưng sau mấy mươi năm rồi, trăm hầu như quên hết kiếm thuật (...).

Chúa tôi nói với nhau mấy câu nữa.

Sau đó, Khang Hy thưởng luôn con trĩ cho Nột Lan Minh Đức.

Minh Đức từ chối :

- Nô tài đâu dám nhận!

Khang Hy bảo :

- Trăm cho cứ nhận, khiêm tốn cái gì!

Minh Đức lay tạ, rồi đứng lên, cột con chim nơi cổ ngựa.

Khang Hy thở dài, thầm nghĩ mình có bao nhiêu con, nhưng chẳng có đứa con nào được như thanh niên này.

Khang Hy chợt thấy một thanh niên ngồi trên lưng ngựa, thần sắc nghiêm trọng.

Chừng như không hài lòng, ngài cau mày trách :

- Dận Trinh! Sao ngươi không tham gia cuộc săn với người ta?

Nột Lan Minh Đức cũng thốt :

- Phải đó! Tứ điện hạ! Công phu kỳ xạ của Điện hạ rất cao, tại kinh thành không một ai sánh bằng, về kiếm thuật thì cũng là nhất lưu cao thủ, hôm nay chính là dịp cho Điện hạ thi triển...

Tứ điện hạ Dận Trinh bình tĩnh tâm tình :

- Thần nhi ở lại đây, bảo giá!

Khang Hy hừ một tiếng :

- Trẫm ở tại đây mà ngươi bảo giá cái nỗi gì? Ngươi khéo lo xa, tỏ lộ lòng hiếu không phải thức thời! Trẫm chưa đến nỗi quá già, đâu cần đến sự bảo vệ của ngươi!

Ngài vốn không thích người con thứ tư này lắm, mặc dù y rất thông minh, ngôn và hành đều cẩn thận, từ nhỏ đến lớn chưa hề phạm một lỗi nào.

Sở dĩ thế là vì ngài am tường khoa tướng số, ngài nhận thấy Dận Trinh là một con người cực kỳ âm trầm, nham hiểm, lại rất tàn độc.

Nếu là lúc loạn ly, thì Dận Trinh là một con người rất hữu dụng với hùng tài, dũng chí, ngài có thể chọn y làm kẻ kế vị.

Nhưng hiện nay đất nước thanh bình, nếu trao đại quyền thống trị cho y, thì có thể y sẽ áp dụng một chế độ ngược lại lòng nhân từ của ngài.

Mà tôn chỉ của ngài là không chấp nhận sự ngược đãi nhân dân, dù dưới bất cứ hình thức nào.

Do đó, ngài không hề đặt giả thuyết một ngày nào đó sẽ chọn y.

Dận Trinh bị quở, vẫn cung kính nghe, không hề biện bạch.

Long Khoa Đa tiến lên, thốt :

- Để trợ giúp Hoàng thượng thêm phần hứng thú trong cuộc săn này, lão thần đã ra lệnh cho bọn cấm quân thả hai con hổ bắt từ Tân Tự Nhiệt Hà. Tứ điện hạ vốn tính nhân hiếu, sợ điều bất trắc, nên lưu lại bảo giá.

Nột Lan Minh Đức kinh hãi :

- Hổ là loài dã thú khó đối phó nhất!

Long Khoa Đa mỉm cười :

- Các ngươi thuộc lớp thanh niên, chưa hề thấy hổ, nghe nói đến loài hổ là bạt vía kinh hồn! Mười năm trước, chính Thánh thượng tự tay hạ cùng lúc cả hai con hổ, chỉ phí một mũi tên cho mỗi con thôi!

Nghe nhắc lại việc xưa, Khang Hy cao hứng vô cùng, đáp :

- Đó là việc của mười năm trước, chứ còn bây giờ thì có chắc gì trẫm làm được!

Long Khoa Đa vội tâu :

- Nhất định Hoàng thượng làm được, hống chi đã có Nột Lan Minh Đức bên cạnh, dù cho có mười con hổ xuất hiện cũng không đương cự nổi một thanh kiếm của hắn!

Nột Lan Minh Đức toan nói mấy lời khiêm tốn, Khang Hy đã khoát tay :

- Trẫm muốn xem thử thân pháp và thủ pháp của mình như thế nào, có còn bằng trước kia hay không. Ngươi hãy lưu tâm theo dõi cử động của trẫm một chút vậy thôi. Hổ tuy hung mãnh nhưng bị nhốt lâu ngày, nó phải giảm mất oai phong, bất quá chỉ hơn một con mèo, không có đáng sợ lắm.

Ngài day qua Dận Trinh, tiếp :

- Trầm có Minh Đức bảo vệ, cũng đủ rồi. Người hãy đi sẵn với người ta, đừng để khi các huynh đệ của người trở lại, ai ai cũng có ít nhiều chiến quả, mà người thì tay không thành hổ thẹn đó! Trầm muốn ai ai cũng được thưởng, có thể mới vui chứ.

Dận Trinh cung kính thốt :

- Thần nhi chỉ mong phụ vương hưởng phúc trời vĩnh viễn, ngoài ra không còn muốn gì khác! Ban thưởng là điều nhỏ mọn, thần nhi không ham!

Long Khoa Đa tâu :

- Bảo giá là sự quan trọng, có thêm một người, có thêm một người là lợi thêm một phần, xin Hoàng thượng hiểu cho! Hơn nữa, nếu thánh giá bị kinh động, thì lão thần chịu trách nhiệm trước quốc dân không nhỏ!

Nột Lan Minh Đức cũng tâu :

- Nô tài đương nhiên phải liều chết để bảo vệ an toàn cho Hoàng thượng, song chỉ sợ sức mình không đủ đối phó với mọi bất trắc. Tứ điện hạ là tay vũ dũng phi phàm, nếu có Tứ điện hạ giúp, thì nô tài vững dạ hơn nhiều!

Khang Hy mỉm cười :

- Các người khéo lo xa!

Long Khoa Đa tiếp :

- Hổ ở tại khu rừng phía trước đó!

Khang Hy vừa giật cương ngựa, vừa bảo :

- Truyền lệnh cho chúng thả thú đi!

Nột Lan Minh Đức giục ngựa theo liền.

Long Khoa Đa đưa mắt ra hiệu cho Dận Trinh, Dận Trinh cho ngựa đi chậm chậm theo sau.

Khi Khang Hy và Nột Lan Minh Đức đi được một dặm, Long Khoa Đa thổi một hồi còi.

Từ trong khu rừng, một tiếng rống vang lên, rồi hai bóng lốm đốm (...) lao vụt ra.

Khang Hy đã lắp tên vào cung sẵn sàng, vừa trông thấy hai bóng (...) liền buông dây.

Dây cung kéo thẳng, khoảng cách lại không xa, mục tiêu lại lớn, phát tên đó chắc phải trúng.

Hai con vật tinh khôn quá, biết tránh tên, lạng mình qua một bên, nhường cho mũi tên bay qua rồi vọt nhanh tới.

Khang Hy không làm sao phát xuất kịp mũi tên thứ hai.

Nột Lan Minh Đức thấy thế cả kinh, biết có nguy hiểm, bạt kiếm xông lên, chặn đầu con vật chạy trước.

Con vật đó cực kỳ linh xảo, đưa chân trước lên, hất kiếm.

Minh Đức càng kinh hãi hơn, nhưng y không kỳ quái lâu, bởi y đã hiểu ẩn tình bên trong như thế nào rồi.

Y hét lên :

- Không xong! Người giả hổ! Có thích khách! Thích khách định ám sát Hoàng thượng! Xin Hoàng thượng lui lại gấp!

Ngày trước, Khang Hy từng trải qua những cơn tai biến hãi hùng, vào nguy ra tử mãi rồi thành quen, cho nên ngài rất bình tĩnh, tâm tư trấn định như núi.

Nghe Minh Đức kêu lên, ngài ung dung lùi ngựa, đồng thời chuẩn bị biện pháp đối phó.

Một tay cầm cương, tay kia ấn lên đốc kiếm. Ngài sẵn sàng xuất thủ.

Hổ có đến hai con, Minh Đức chặn một, còn một cứ theo đà lao mình tới.

Hổ vươn móng, vừa chụp tới, vừa nói tiếng người :

- Huyền Huy! Người chưa chịu bó tay nạp mạng, còn chờ lúc nào nữa?

Khang Hy trầm gương mặt, đánh ra một nhát kiếm.

Thanh kiếm của ngài thuộc loại cổ, rất quý, có cái tên là Cự Khuyết kiếm, sắc bén không tưởng nổi.

Kiếm chớp lên, móng hổ đứt.

Hổ rống một tiếng lớn, khoát hai chân trước, phần đầu da hổ tung ra, bày rõ một hán tử trung niên, tay hữu cầm móng hổ giả vừa bị Khang Hy chém đứt, tay tả cầm một thanh chủy thủ.

Hắn liều mạng nhào tới.

Khang Hy vùng kiếm lướt nữa.

Thanh chủy thủ của hán tử chạm kiếm, bật kêu một tiếng keng. Khang Hy cảm thấy cánh tay tê dại, không kèm nổi thanh kiếm, kiếm vượt tay bay đi. Hán tử không chậm trễ, vùng chủy thủ đâm luôn.

Nột Lan Minh Đức thấy Khang Hy lâm nguy, đâm hoảng chẳng biết làm sao, bởi lúc đó y bị người hổ bám sát quá, không phương thoát khỏi vòng chiến để cứu giá.

Vừa lúc đó, Tứ điện hạ Dận Trinh tung mình khỏi lưng ngựa, từ phía hậu bay vọt tới như rồng thiêng lướt gió, bật kiếm đánh bật thanh chủy thủ ra ngoài.

Chủy thủ là vật báu, tuy bị đánh bật lệch đích, song thanh kiếm của Dận Trinh là loại vũ khí thường, nên qua cái chạm đó, gãy làm đôi.

Dận Trinh cầm đoạn kiếm gãy, đập vào móng ngựa của Khang Hy.

Ngựa đau, vọt đi, mang luôn nhà vua khỏi cục trường.

Với đoạn kiếm gãy, Dận Trinh khai chiến với người giả hổ thứ hai.

Khang Hy dừng ngựa lại ngoài hai trượng xa, nhìn về cuộc chiến.

Minh Đức giữ được thế quân bình, còn Dận Trinh thì hết sức nguy ngập, bởi kiếm của hắn không sánh được chủy thủ, huống hồ chỉ là một đoạn.

Hắn là một tay kiếm thượng thặng, song không có vật sở trường thì tài cao cũng bằng thừa.

Thanh Cự Khuyết kiếm nằm đó, Khang Hy xuống ngựa nhặt lấy, quăng tới, thốt :

- Đón lấy kiếm! Tứ nhi!

Đại hán tung mình, đón bắt thanh trường kiếm, không để nó đến tay Dận Trinh.

Dận Trinh rùn mình thấp xuống, vươn hai tay rồi nhảy vọt lên, đâm vào mặt đại hán.

Đại hán bắt buộc phải lộn người về phía hậu.

Trong khi đó, Dận Trinh đáp xuống.

Không chậm trễ, hắn đạp chân lấy đà, tung mình lên lần nữa, vọt theo đại hán, phóng một ngọn cước vào bụng gã.

Đại hán hự lên một tiếng, phun máu miệng thành vòi, chập chờn lùi lại mấy bước, rồi ngã xuống bất động.

Dận Trinh lướt lên cầm lấy trường kiếm và chủy thủ, đoạn quay sang tiếp trợ Nột Lan Minh Đức.

Nột Lan Minh Đức gọi to :

- Tứ điện hạ! Bảo giá là việc trọng, đừng bận tâm về nô tài!

Dận Trinh lạnh lùng đáp :

- Bảo giá là trách vụ của người. Giết thích khách là phần việc của ta. Nếu người tròn trách vụ, thì phụ vương không phải một phen kinh hoàng!

Hắn xuất phát một chiêu thần tốc, bức thoái hán tử.

Hắn tiến lên luôn, giành vị trí của Minh Đức, thay y nghinh chiến.

Nột Lan Minh Đức lùi lại cạnh Khang Hy, râu :

- Nơi đây không an tịnh, xin Hoàng thượng trở lại.

Khang Hy cười nhẹ :

- Trẫm đường đường là một Hoàng đế, cai trị vạn dân, lại đi trốn tránh một tên thích khách, như vậy còn thể thống gì? Huống chi, trẫm từng trải qua những tao ngộ như thế này, chẳng những trẫm không sợ sệt, trái lại còn cao hứng nữa là khác! Người không nên lo lắng, cứ để trẫm xem cho vui mắt!

Có thanh Cự Khuyết kiếm trong tay, như rồng gặp gió, Dận Trinh hiển lộng tuyệt kỹ, bức thích khách luôn luôn lùi.

Khang Hy buột miệng khen :

- Kiếm pháp của tứ nhi quả thật khá lắm!

Nột Lan Minh Đức hết sức lấy làm lạ, về kiếm pháp, Dận Trinh còn kém y một bậc, đánh với thích khách, y tận dụng sở năng, thế mà vẫn không làm gì nổi đối phương.

Tại sao đánh với Dận Trinh, thích khách có vẻ lúng túng, như sắp bại đến nơi.

Tuy nhiên, y thốt :

- Kiếm thuật của Tứ điện hạ cao siêu thật, nô tài còn kém xa!

Dận Trinh và thích khách trao đổi nhau luôn hai mươi chiêu, bỗng Dận Trinh đâm một phát kiếm trúng vai thích khách.

Thích khách rú lên một tiếng khủng khiếp, âm lạnh lạnh, chứng tỏ đó chính là một nữ nhân.

Khang Hy giật mình.

Chợt thấy Dận Trinh vung kiếm chuẩn bị hạ sát nàng, nhà vua gọi to :

- Tứ nhi! Bắt sống cho trẫm, trẫm cần hỏi mấy điều.

Dận Trinh dừng tay liền.

Dừng tay, là thu ngay chiêu tuyệt mạng, hắn biến thế, ngọn kiếm chém ngang đầu thích khách.

Thích khách nhào xuống đất, né tránh.

Dận Trinh liền theo, nhắc chân đạp lên mình thích khách, tay vươn ra, giật chiếc da hổ khoát bên ngoài.

Thích khách, là một nữ nhân dưới hai mươi tuổi.

Hắn sững sờ một lúc, rồi gọi vọng về phía hậu :

- Đem dây đến, trói nàng lại!

Mấy tên thị vệ chạy lên, toan động thủ, nữ nhân hét lên :

- Bất tất thôi! Bỏ cô nương là dân của nhà Đại Minh còn lại, hành thích Thanh đế không xong thì chỉ có chết mà thôi. Ta không để các người làm nhục đâu!

Khang Hy ra lệnh :

- Thôi, đừng trói nàng nữa, tứ nhi! Hãy dìu nàng đứng lên, trẫm muốn nói chuyện với nàng!

Dận Trinh do dự một lúc, rồi đỡ nàng lên, đưa đến trước mặt nhà vua.

Nột Lan Minh Đức kêu lên :

- Tâu Hoàng thượng! Nguy hiểm lắm!

Khang Hy đáp :

- Không sao đâu. Ở trong tay trẫm liệu nàng chẳng dám làm gì!

Dận Trinh đẩy nàng tới gần hơn ấn nàng quỳ xuống.

Nàng vùng vẫy, kháng cự.

Khang Hy mỉm cười :

- Đừng làm khó nàng, tứ nhi, hãy để mặc nàng thông thả. Người cũng tránh ra xa, để cho trẫm hỏi nàng!

Nhà vua tiếp :

- Cô nương tên họ chi?

Nữ nhân cao giọng :

- Huyền Huy! Người bắt tất phải tìm hiểu gia thế của ta! Đừng hỏi vô ích, ta chẳng nói đâu! Hôm nay, kẻ như ngươi phước lớn lắm đó! Nhưng ngày mai, ngày kia, chưa chắc gì ngươi được may mắn nữa! Trừ ra người giết hết bọn người Đại Minh còn lại! Người nên nhớ, chúng ta còn người nào là người đó có nhiệm vụ hành thích người!

Huyền Huy, là danh hiệu của Khang Hy.

Nàng vô lễ, gọi ngay danh hiệu, Khang Hy không giận, mà lại cười thốt :

- Cô nương tự xưng là người Đại Minh còn lại, thì trẫm cũng chẳng vì mình là bậc chí tôn, cô nương cứ cho biết tên đi, rồi chúng ta cùng đàm đạo bình dị.

Nữ lang không đáp.

Khang Hy cười, tiếp :

- Tiểu cô nương, đừng sợ gì cả, trẫm không hề bắt tội gia tộc của cô nương. Với trẫm, nếu cần, trẫm chỉ đặt vấn đề ngay đương sự, chứ không khi nào kết án cả những kẻ vô cớ, những luật lệ hà khắc của ngày xưa, trẫm đã hủy bỏ từ ngày bắt đầu triều đại Khang Hy! Cô nương hãy yên tâm!

Nữ lang không tưởng là Khang Hy có tâm tính cởi mở cách giản đơn như vậy.

Nàng trầm ngâm một lúc lâu, đoạn đáp :

- Ta họ Mạnh, tên Lệ Ty, không thân phận, họ hàng, sống cuộc đời đơn độc giữa nhân loại!

Khang Hy cười nhẹ :

- Dù có người thân, cô nương cũng không nên lo ngại ta làm liên lụy đến họ, bởi trẫm đã nói không bao giờ đề cập đến kẻ vô cớ. Không phải vì có dòng máu của cô nương, hay có giao tình với cô nương, mà họ chịu liên can, trừ chính họ có tham gia mưu đồ bất chánh. Bây giờ trẫm hỏi Mạnh cô nương, vậy chứ hành động này, vì công hay vì tư?

Mạnh Lệ Ty đáp :

- Có cả công lẫn tư! Công là quốc cừ, tư là gia hận.

Khang Hy gạt đầu :

- Thế là cô nương có lý do chính đáng để hành thích trẫm. Tuy nhiên, cô nương phải hiểu, dù hành thích trẫm mà cô nương thành công đi nữa, thì nhà Đại Minh cũng đã mất rồi, cục diện không thể cải biến được. Còn như tư thù, thì từ ngày đăng cơ lưu vị đến nay, trẫm chưa hề vọng sát một ai, không tạo oan uổng cho một ai, riêng về họ Mạnh của cô nương thì trẫm nhớ kỹ chẳng hề có việc cừ thù, hận oán.

Mạnh Lệ Ty cao giọng :

- Nước mất nhà tan, là mối thù trọng đại, người đâu có thể chối bỏ tội ác gây nên một cách dễ dàng như vậy được, chỉ có máu của người mới rửa sạch bàn tay tội lỗi của người thôi!

Khang Hy vẫn bình tĩnh tiếp :

- Cô nương còn nhỏ quá, chưa thông suốt cái đạo lý của biến chuyển dòng đời trong cơn quốc biến, làm sao tránh khỏi họa tai cho một số người? Thì bình lửa có hủy diệt gia cư, tài sản của cô nương, đó là sự thường vậy. Chiến tranh là tàn nhẫn, nào chỉ có người Hán mới làm tai ngộ họa mà người Mãn Châu lại chẳng thương vong? Nếu cố chấp như cô nương thì trẫm phải tận diệt người Hán để báo thù cho bao nhiêu người Mãn táng thân tại sa trường sao? Và như vậy thì biết đến bao giờ mới dứt oan oan tương báo triền miên? Trẫm nghĩ, chiến cuộc tàn rồi thì cừu hận phải đều kết.

Mạnh Lệ Ty trầm lặng, chưa nói gì.

Khang Hy tiếp :

- Đề cập đến quốc cừu, trẫm thấy người Hán của cô nương có quan niệm rất nông cạn.

Tại sao lại cho rằng chỉ có người Hán mới có tư cách chủ trì đất địa Trung Hoa? Mà đất đai Trung Hoa, đâu phải có một ranh giới bất dịch, ngày nay gian san rộng lớn, là do ngày xưa đông chinh bắc phạt, xâm chiếm tước đoạt của lân bang, thì những gì của trần gian, không phải là của riêng của ai cả!

Nhà vua hơi trầm giọng tiếp :

- Cô nương muốn tranh luận thiên hạ sự, lại đứng trong cương vị thần tử nhà Minh, thì trẫm thấy cô nương chưa thông suốt lẽ tuần hoàn biến chuyển.

Mạnh Lệ Ty sững sờ.

Khang Hy tiếp :

- Vấn đề, không phải là phân biệt Hán, Mãn. Điều tối trọng là hãy nhìn qua người nắm giữ quyền uy tối thượng, có tạo được công bằng xã hội hay không, có mang lại ấm no an ninh cho toàn dân hay không. Luận người, nên luận trách vụ, hành vi, xem người đó có vì tư lợi hay vì công ích. Trẫm luôn luôn tự kiểm thảo ngày đêm, và nhận thấy mình chưa bao giờ nuôi dưỡng ý đồ hưởng thụ trên sức cần lao của đại đồng quần chúng!

Mạnh Lệ Ty cúi đầu.

Sanh sau, để muộn, nàng không chứng kiến chế độ Đại Minh, song tiền nhân thường ta thán về ly loạn triền miên của các triều đại nhà Minh do chính trị hà khắc, bất công.

Đem sự “không ro” tai nghe của ngày xưa, với mặt thấy của ngày nay, nàng phải công nhận là ngày nay có thái bình, thanh trị thật sự.

Thấy nàng dường tượng phục thiện, Khang Hy lại tiếp :

- Trẫm hy vọng cô nương hãy nghĩ lại, cân nhắc đắn đo, xem có còn đáng nuôi cái mộng phục Minh, diệt Thanh nữa không?

Rồi nhà vua gọi :

- Tứ nhi! Cho nàng ra đi thông thả!

Dận Trinh hết sức lạ lùng trước thái độ của phụ hoàng.

Hắn nhìn Mạnh Lệ Ty, nhận ra ánh mắt của nàng rất kỳ quái. Ánh mắt đó chăm chú hướng về Khang Hy, chừng như nàng chỉ thấy nhà vua thôi, tại cục trường, chẳng có người nào khác ngoài nhà vua.

Tại sao thế?

Bên trong ánh mắt đó, có ẩn chứa những gì?

Khang Hy trầm giọng :

- Tứ nhi! Trẫm bảo, có nghe không? Đưa nàng ly khai nơi này, không một ai được làm khó khăn chi cho nàng. Kẻ nào vi phạm ý chỉ của trẫm sẽ bị nghiêm phạt.

Dận Trinh vâng một tiếng, đưa Mạnh Lệ Ty đi.

2. Chương 2: Hàm Sa - Xạ Ảnh

Khi Dận Trinh trở lại thì Khang Hy cũng đã ly khai khu vực săn. Cả hai cha con gặp nhau giữa đường.

Dận Trinh quỳ xuống, tường trình :

- Thần nhi vâng lệnh phụ vương đưa nàng ấy ra khỏi hoàng trang, dặn dò bọn cấm vệ quân không được đuổi theo nàng bắt lại.

Khang Hy gật đầu :

- Tứ nhi chu đáo đáng khen, trăm quên bảo quan quân đừng theo dõi nàng!

Đoạn nhà vua khen :

- Hôm nay, Tứ nhi có công đấy nhé!

Dận Trinh khiêm tốn :

- Nhờ oai đức của phụ vương, thần nhi may mắn được thành công.

Khang Hy tiếp :

- Không nên nói những lời tăng bốc kém thành thật. Từ lâu, trăm cứ cho kiếm thuật của Nột Lan Minh Đức là vô song. Không ngờ, hắc còn kém Tứ nhi!

Dận Trinh lại khiêm tốn :

- Thần nhi chưa bằng thị vệ Nột Lan!

Khang Hy lắc đầu :

- Hắc không thắng nổi Mạnh Lệ Ty! Còn Tứ nhi thì lại bắt được nàng.

Dận Trinh đáp :

- Thần nhi nhờ có thanh bửu kiếm của phụ vương, nếu không thì chẳng làm sao đối phó với những móng hổ giả chế tạo bằng loại thép rất cứng.

Khang Hy mỉm cười :

- Nói như thế là công của thanh kiếm, chứ không phải là công của người sử dụng sao? Người thích nó, trăm cho luôn người đó. Trăm mang nó bên mình, chẳng ích lợi gì.

Dận Trinh lạy tạ ơn.

Khang Hy tiếp :

- Trăm ban cho người thanh kiếm đó, ngoài việc thưởng công người hôm nay, còn có một dụng ý khác. Có nó trong tay rồi, chẳng những người bảo vệ trăm, mà trong tương lai, nếu huynh hay đệ người, ai tiếp vị nắm quyền thống trị, người cũng phải bảo vệ như bảo vệ trăm!

Qua câu nói đó, Khang Hy biểu thị rõ rệt cái ý là ngầm bảo Dận Trinh đừng mơ vọng được chọn vào ngôi cửu ngũ.

Long Khoa Đa thất vọng ra mặt.

Dận Trinh bình tĩnh như thường.

Hắc thốt :

- Thần nhi quyết định dùng thanh kiếm này, bảo vệ cơ đồ, làm cho nhà Thanh càng ngày càng thêm kiên cố. Thần nhi sẽ không để cho phụ vương thất vọng!

Khang Hy mỉm cười :

- Hay lắm! Tứ nhi đứng lên đi!

Đoạn ngài tiếp :

- Trẫm phóng thích Mạnh Lệ Ty, Quốc cữu và Minh Đức không hài lòng rồi. Còn người?

Dận Trinh suy nghĩ một chút :

- Thần nhi nghĩ rằng phụ vương anh minh, có những phán quyết trên hợp lòng trời, dưới thuận ý dân. Thần nhi không có ý kiến dị biệt!

Khang Hy lắc đầu :

- Ý kiến, ai lại không có? Hoặc thuận, hoặc nghịch phải có một trong hai. Người cứ nói thử cho trẫm nghe!

Dận Trinh thốt :

- Thứ người trung ngu với nhà Minh đó, không phải ít, gia dĩ chúng có ít nhiều tài nghệ, dù bốn triều có giết, cũng chẳng làm sao giết hết, phụ vương khoan thứ cho chúng, lại lấy đại nghĩa cảm hóa chúng, như vậy là phải lắm rồi. Thà để cho chúng hối ngộ, còn hơn là bốn triều làm cái việc sát戮, tổn thương đức hiếu sanh của thượng đế. Thần nhi tin rằng chúng sẽ hồi đầu, và không còn nuôi ý đồ báo phục mù quáng như trước! Dần dần mỗi hoạn họa mạo phạm thánh giá cũng sẽ tự nó tiêu diệt lấy nó.

Khang Hy mỉm cười :

- Cữu lão gia, Minh Đức! Các người minh bạch chưa?

Long Khoa Đa cười vuốt, đáp gấp :

- Hoàng thượng thấy xa hiểu rộng, hạ thần bội phục vô cùng! Tứ điện hạ là bậc thông minh, nên thể hội nhanh chóng trong tâm thánh ý!

Khang Hy khẽ thở dài, tiếp :

- Tài cán, thì trẫm đã biết Tứ nhi có thừa. Nếu biên thùy có biến, thì nhất định là trẫm ủy thác trọng nhậm cho Tứ nhi. Nhưng hiện nay, quốc gia thanh bình, thì nghề văn phải cần thiết hơn nghiệp võ. Cho nên, Tứ nhi phải cam tâm ẩn nhẫn vậy.

Ngài hỏi :

- Tứ nhi có oán trẫm chưa trọng dụng chẳng?

Dận Trinh đáp nhanh :

- Thần nhi nào dám!

Khang Hy cười nhẹ :

- Không dám lộ ra ngoài mặt, song trong tâm, Tứ nhi vẫn oán như thường. Trẫm xem tướng người, không khi nào sai!

Dận Trinh bình tĩnh đáp :

- Thần nhi hận mình chưa có dịp nào tỏ lộ sự ngu trung cho phụ vương trông thấy!

Khang Hy tiếp :

- Trẫm đối với các huynh đệ người rất mực công bình. Giang sơn này là của Đại Thanh, tất cả mọi phần tử trong toàn dân đều phải nỗ lực chi trì, chứ không phải là tài sản riêng tư gì của họ Ái Tân Giác La. Trẫm còn sống, là lo bảo vệ cơ đồ, trẫm chết đi, thì quyền bính phải được trao qua tay thích đáng. Tứ nhi không nên thất vọng, trẫm không làm mai một tài năng của người đâu! Nếu có cơ hội là trẫm sẽ cho người thi thố sở trường!

Dận Trinh cuối đầu tạ ơn.

Khang Hy than thầm, nghĩ dù Dận Trinh có công cứu giá, song công đó chỉ làm giảm bớt đi phần nào ác cảm đối với hắn, chứ không hề tăng gia hảo cảm.

Ngài tình thông tướng số, nhận thấy hắn rất âm trầm, mừng vui buồn giận không hề hiển lộ ra ngoài mặt.

Nột Lan Minh Đức có kể chi tình cảm cha con của nhà vua, y chỉ nghĩ đến trách vụ của y thôi. Y tâu :

- Thích khách được phóng thích một, còn một thì đã chết, thì thể còn kia, nô tài xin...

Khang Hy đáp :

- Người đã chết rồi, còn truy cứu làm chi! Trẫm không muốn người làm lớn chuyện, kinh động đến nhiều người, họ bàn tán xôn xao, sanh điều bất lợi.

Nột Lan Minh Đức tiếp :

- Ít nhất, cũng phải truy cứu xem ai chủ sử!

Khang Hy lắc đầu :

- Bất tất! Có tìm hiểu, thì cũng biết quanh quẩn đám dân nhà Minh còn lại thôi!

Nột Lan Minh Đức cau mày :

- Nhưng chúng làm sao vào lọt được trong khu cấm địa? Chúng làm cách nào giả hổ để mưu đồ hành thích? Việc đó không thể xem thường được. Nếu không có nội ứng, thì chẳng khi nào chúng thực hiện kế hoạch được!

Khang Hy cũng cau mày :

- Người nói phải đấy! Chắc người có điều tra rồi chứ?

Minh Đức đáp :

- Nô tài trông thấy tên giữ chuồng hổ bị trói vào cột cây, hai con hổ bị giết chết, bỏ nằm đó, còn da hổ chúng mang theo, khoát vào mình.

Khang Hy thốt :

- Như vậy là có kẻ tiết lộ tin tức!

Long Khoa Đa vội tâu :

- Việc này do lão thần đề xướng. Được thánh chỉ chấp nhận rồi, lão thần liền đến nơi quan sát trước. Lão thần cam nhận trách nhiệm!

Khang Hy mỉm cười :

- Cựu lão gia khéo bận tâm thì thôi! Trẫm và khanh là chỗ chí thân với nhau, khi nào khanh lại mưu hại trẫm, bằng cách cấu kết với người ngoài, làm cái việc hành thích? Bất quá, chúng ta hành động không cẩn mật, bọn thuộc cấp bép xép mà thành ra đối phương bắt được tin tức, chụp díp sanh mưu!

Nột Lan Minh Đức thốt :

- Hoàng thượng đi sẵn, nghi giá rầm rộ, một số đông người được huy động, dù muốn dù không, bí mật cũng khó bảo trì trọn vẹn. Nếu tin tức bị tiết lộ, cái đó cũng là sự thường. Nhưng cấm khu được phòng vệ thâm nghiêm, người bên ngoài làm thế nào xâm nhập được?

Khang Hy đáp :

- Bọn thích khách gồm toàn cao thủ võ lâm, còn bọn cấm quân chỉ là những tên canh gác ăn lương, chúng làm sao kiểm soát nổi sự vắng lai của khách giang hồ? Cho nên Tứ nhi ngăn chặn cấm quân theo dõi nữ thích khách, cũng là một việc làm hợp lý đó! Cấm quân có theo dõi nàng, cũng chẳng làm điều chi hữu ích!

Nột Lan Minh Đức vẫn cãi :

- Bọn cấm vệ quân đành là một lũ bất tài, song nô tài có cho đám đệ tử bất kỳ lẫn lộn trong đó, thiết tưởng thích khách mang da hổ xâm nhập, cũng chẳng dễ gì qua mắt được các đệ tử bất kỳ, trừ phi có người che chở!

Long Khoa Đa hỏi :

- Đám đệ tử bất kỳ do người bố trí trong đạo cấm vệ quân đó, có đáng tin cậy lắm không?

Minh Đức đáp :

- Ty chúc đem sanh mạng mình bảo đảm sự trung thành của các người đó. Huống chi, ngày ngày họ theo hầu thánh giá, nếu họ sanh tâm phản loạn, thì thiếu chi cơ hội cho họ hành thích thánh hoàng! Họ không cần vẽ vờ, dàn cảnh, chờ đợi đến hôm nay!

Long Khoa Đa trầm giọng :

- Thế thì là ai?

Nột Lan Minh Đức suy nghĩ một chút :

- Hôm qua chỉ có Nhị điện hạ mang người đến!

- Dận Kỳ là gã hồ đồ nhất. Trẫm không tin hắn!

Dận Trinh vội thốt :

- Không thể là nhị ca đâu. Từ ngày bị truất ngôi Thái tử đến nay, nhị ca hối hận vô cùng, luôn luôn hướng thiện, quyết cải rửa tâm linh. Chẳng khi nào nhị ca dám tái phạm thánh oai!

Khang Hy mỉm cười :

- Người nói tốt cho hắn! Hắn như thế nào, trẫm lại chẳng hiểu sao chứ! Trẫm lập hắn làm Thái tử, là vì hắn là con của mẫu thân người sanh ra, song hắn không có tâm chí cầu tiến, nên trẫm bắt buộc phải giáo huấn hắn. Nếu thật sự hắn muốn kế thừa ngôi vị của trẫm, hắn vẫn không thể hạ thủ trong lúc này. Vì biết đâu trong tương lai, trẫm không khôi phục tước vị Thái tử cho hắn.

Nột Lan Minh Đức thốt :

- Nô tài đâu dám nói là Nhị điện hạ bất hiếu đối với Hoàng thượng. Bất quá, tên thích khách bị giết đó, rất giống Phùng Tứ Mỹ, gia tướng của Nhị điện hạ thôi!

Long Khoa Đa phụ họa :

- Lão thần nhớ lại rồi, trước khi Nhị điện hạ bị truất phế, lão thần có đến Đông cung dự yến mấy lần, lần nào cũng gặp Phùng Tứ Mỹ. Thảo nào, hôm nay vừa trông thấy hắn, lão thần có cảm tưởng quen quen!

Khang Hy suy tư một lúc :

- Thế ra, các khanh cho rằng nhị nhi mưu hại trẫm?

Dận Trinh biện hộ liền :

- Không thể có việc đó. Nữ thích khách đã thừa nhận là dân của Đại Minh còn lại, chẳng lẽ nhị ca lại cấu kết với loạn thần tặc tử?

Nột Lan Minh Đức thốt :

- Nhưng điều chắc chắn là hai tên thích khách do Nhị điện hạ dẫn theo trong ngày hôm nay. Tuy nhiên, Nhị điện hạ không hề có âm mưu hại Hoàng thượng, bởi làm vậy là không có lợi gì cả, nhất là trong lúc này, Nhị điện hạ còn hy vọng được phục vị, vì Hoàng thượng chưa tuyên định Thái tử khác.

Khang Hy điểm một nụ cười thỏa mãn, hỏi :

- Nay, Minh Đức, ngươi hãy cho trẫm biết ý kiến về vụ này xem?

Nột Lan Minh Đức trầm ngâm một lúc lâu, rồi day qua Long Khoa Đa, hỏi :

- Xin Quốc cữu đại nhân cho biết, việc thả hổ ra, có phải là chủ ý của đại nhân chăng?

Long Khoa Đa một lúc sau mới đáp :

- Phải! Lão thần sở dĩ có chủ ý đó là muốn bày trò tiêu khiển cho Hoàng thượng, đồng thời cũng để biểu dương thánh oai còn hiển hách như thuở thanh thiếu. Lão thần có quan sát hai con thú trước rồi, nhận thấy đã tánh của chúng giảm đi nhiều. Ngoài ra, lão thần còn ngầm bảo mấy vị Điện hạ lưu tâm bảo giá.

Khang Hy cười nhẹ :

- Chỉ sợ Cựu lão gia ngầm bảo mỗi một mình tứ nhi thôi!

Long Khoa Đa kinh ngạc.

Dận Trinh ung dung thốt :

- Không phải chỉ mỗi một mình thần nhi đâu. Quốc cựu có thông tư nhị ca, bởi trong phủ nhị ca có nhiều tay tài cán thừa sức bảo vệ phụ vương được an toàn. Nhị ca hôm qua có dẫn người đến xem địa thế khu săn bắn trước, cái đó cũng là một hành động do hiếu tâm. Vì lầm lỗi nên bị trách phết, chứ nhị ca là bậc hiền hiếu, đáng khen!

Nột Lan Minh Đức cất tiếng liền :

- Sự tình quá rõ rệt. Hai tên thích khách do Nhị điện hạ mang đến. Nhị điện hạ tưởng là chúng có võ công cao, có thể bảo vệ Hoàng thượng được, nên định nhờ chúng tiếp tay đối phó với mọi bất ngờ vậy thôi. Chỉ vì Nhị điện hạ không hiểu rõ căn nguyên của chúng, mà thành ra bị chúng lợi dụng ngược lại để hành thích Hoàng thượng.

Khang Hy thở dài :

- Lối giải thích của người không được chính xác lắm, song tạm tiếp nhận như vậy. Về việc này, trẫm muốn chấm dứt tại đây, đừng ai bàn chuyện đến nữa, mà cũng không nên truy cứu làm gì. Bây giờ, chúng ta hãy trở lại hoàng thành.

Minh Đức tâu :

- Nô tài còn một việc muốn trình lên Hoàng thượng!

Khang Hy gật đầu :

- Người cứ nói!

Minh Đức tiếp :

- Sự việc ngày nay Hoàng thượng nhân từ, miễn truy cứu, song nô tài nghĩ, số gia tướng trong phủ của các vị Điện hạ tốt xấu lẫn lộn bất nhất, như vậy là một điều đáng lo ngại lắm. Nô tài nhận thấy cần phải gạn lọc kỹ càng mới được!

Khang Hy mỉm cười :

- Minh Đức! Người chưa hiểu sự tình cho lắm! Việc đó trẫm biết rõ hơn người nhiều! Trẫm biết bọn súc sanh đó kết giao với cao thủ võ lâm, đám này có lắm ngón nghề đặc biệt, trong số đó có thể có gian tế trà trộn. Song trẫm không chuẩn bị cấm chế. Trái lại, trẫm còn khuyến khích chúng cứ theo cái đà đó mà làm.

Nột Lan Minh Đức giạt mình :

- Tại sao?

Khang Hy đáp :

- Trẫm cho rằng, chỉ đáng sợ là những kẻ địch âm thầm hoạt động trong bóng tối mà thôi. Cho nên, nếu người muốn được an toàn, thì phải giả dại giả ngu, hồ đồ lo lắng để cho địch chường mặt tiếp cận với người. Có thể người mới biết rõ chúng là những ai, người sẽ dễ dàng chế phục chúng.

Đoạn nhà vua tiếp :

- Thôi, chúng ta trở về.

Ngài giục ngựa cất vó.

Nột Lan Minh Đức theo sát phía sau, phần đoạn hậu có bọn thị vệ.

Còn lại tại chỗ, Long Khoa Đa và Dận Trinh.

Long Khoa Đa thở dài trách :

- Tại sao thế, hử lão Tứ? An bày được cục diện thế này đâu phải là dễ dàng, chẳng hao phí tâm cơ? Được dịp hạ uy tín lão Nhị sao người không lợi dụng tấn công luôn, trái lại người còn biện hộ cho hắn? Người không tiếc công tiếc sức của mình sao chứ?

Dận Trinh bật cười ha hả :

- Quốc cữu chưa hiểu chi hết! Hiện tại, nếu mình tìm cách quật ngã lão Nhị, thì sự thành công đó vẫn chưa bảo đảm một thắng lợi cho tôi trong lúc này. Ngoài ra, ông già vốn đồ kị tôi, lại càng đồ kị hơn nữa! Bất lợi lắm!

Long Khoa Đa chớp mắt :

- À! Trong mấy năm sau này, người trở thành đạo mạo trang nghiêm, ta xem được lắm. Hôm nay, người lại có công cứu giá, nhưng lão vua già lại chẳng tỏ vẻ gì biết ơn người, trước sau vẫn không hài lòng người như thường! Lạ lùng thật! Dận Trinh, ta thấy tiền đồ của người không lạc quan chút nào.

Dận Trinh lộ vẻ kiên nghị :

- Quốc cữu yên tâm! Đối với tương lai, tôi cảm chắc bảy phần thành công, có điều phương pháp phải cải biến thôi! Không thể tiếp tục tranh thủ sự hài lòng của ông già nữa, cái thủ đoạn đó lỗi thời rồi, càng áp dụng, chúng ta càng làm cho ông già đồ kị thêm.

Long Khoa Đa thở dài :

- Ta thấy cơ hội không có nhiều cho bọn mình đâu. Hôm nay, lúc ban kiếm cho người, lão tỏ thái độ dứt khoát. Ta tán thành sự thay đổi phương pháp, song quyền quyết định về lão ấy, thì hy vọng vẫn mong manh như thường!

Dận Trinh cười lạnh :

- Chỉ cần trước khi ông già nhắm mắt, chưa có một quyết định nào công khai, chánh thức là được!

Long Khoa Đa thở dài lượt nữa :

- Ta nhận thấy, người là một nhân tài, nên mạo hiểm giúp người, bất chấp cái họa toàn gia tru diệt! Làm sao cho đừng thất bại đấy!

Dận Trinh gật đầu :

- Nhất định là không thất bại đâu, Quốc cữu cứ yên trí!

Long Khoa Đa lại thở dài lượt thứ ba :

- Ta chỉ mong được như thế! Người còn muốn ta giúp gì nữa đây?

Dận Trinh đáp :

- Tạm thời, chưa có gì tôi phải làm nhọc đến Quốc cữu. Ông già tinh quái lắm, từ hôm nay trở đi, chúng ta đừng tiếp cận thường xuyên với nhau như trước nữa. Lão đã bắt đầu phát hiện sự liên quan giữa chúng ta rồi đó nhé. Quốc cữu hãy tìm mọi cách ngăn trở lão ta sách lập Thái tử sớm. Sự đó càng chậm trễ càng có lợi cho chúng ta!

Long Khoa Đa tiếp :

- Lão ấy độc đoán lắm, khi lão quyết định một việc gì, thì đừng ai hòng đàm ra luận vào, làm cho lão đổi ý!

Dận Trinh mỉm cười :

- Quốc cữu lấy tư cách là người thân xúc tiến việc khôi phục tước vị Thái tử cho lão Nhị, tôi tin rằng Quốc cữu thừa sức làm việc đó, vì ông già rất có cảm tình đối với mẫu hậu, hề thương mẹ thì phải lo cho con. Nhờ tình cảm của lão đối với mẫu hậu, Quốc cữu sẽ không bị lão nghi ngờ!

Long Khoa Đa đáp :

- Đối với ta, lão tốt thật, song lão không ưa người thì sự tình vẫn khó khăn như thường! Đằng nào, cũng có sự bất lợi cho người! Ta lo quá!

Dận Trinh trấn an :

- Quốc cữu lo làm chi cho mệt, tôi đã nói là không thất bại mà! Lão Nhị được phục vị là việc tốt cho tôi đó. Hôm nay, ông già có phê bình lão Nhị, tôi thấy không khó cho chúng ta đối phó với lão Nhị sau này. Người mà tôi sợ nhất là đại ca và lão Bát. Nếu một trong hai người đó được ông già chọn, thì chúng ta phải chặt vật vất vả không tưởng nổi, mà cũng chưa chắc gì lật đổ họ được!

Long Khoa Đa gật đầu, thấp giọng thốt :

- Cái lão vua già đó kỳ quái thật! Bỗng dưng lại phóng thích nữ lang! Tại sao người không giết luôn nàng? Nếu nàng bị bức phải cung khai...

Dận Trinh mỉm cười :

- Cuộc tra cứu sắp xảy ra không lâu lắm đâu, rồi nàng cũng sẽ bị bức cung khai mà! Tôi đã bảo nàng đi thẳng đến phủ của tôi!

Long Khoa Đa biến sắc :

- Người điên à?

Dận Trinh cười nhẹ :

- Quốc cữu cứ lo việc của Quốc cữu đi, còn việc này thì tôi tự mình phụ trách. Giả như có sự tiết lộ, tôi sẽ không bao giờ lôi kéo Quốc cữu vào, làm liên lụy đến Quốc cữu đâu?

Long Khoa Đa đỏ mặt hơi lạnh, ấp úng :

- Người... lão Tứ... chẳng phải ta sợ việc... song cái tội danh này lớn lao lắm, nếu có gì xảy ra, thì... ta nói trước... ta sẽ chối phăng đấy nhé!

Dận Trinh mỉm cười, cho ngựa lướt tới, thẳng về phủ.

Vì muốn lấy lòng vua cha, Dận Trinh cố tạo cho mình một khung cảnh bình dị. Tòa phủ đệ của hần rất giản đơn, không hơn gia cư một viên quan nhỏ tại kinh thành.

Tại cửa, chỉ có một lão gia, canh gác cho có lệ vậy thôi.

Về đến phủ, lao gia nhân đón chào.

Dận Trinh hỏi :

- Có nữ nhân họ Mạnh đến đây chưa?

Lão gia nhân gật đầu :

- Có, hiện nàng ở tại thư phòng, đàm đạo với Niên nhị gia!

Dận Trinh mỉm cười, đi luôn đến thư phòng.

Niên nhị gia là Niên Canh Nghiêu, một người thân tín của Dận Trinh, đang băng bó vết thương nơi vai Mạnh Lệ Ty.

Thấy Dận Trinh vào, Mạnh Lệ Ty bối rối, nhưng không kịp kéo áo che đầu vai trắng mịn.

Dận Trinh thốt :

- Mạnh nữ hiệp thứ cho nhất kiếm đó nhé! Tại hạ không ngờ kiếm bén đến mức độ đó! Thương thế có nặng lắm không, nữ hiệp?

Mạnh Lệ Ty cười đáp :

- Không đáng ngại lắm, Điện hạ! Lũng da, thấu thịt chứ chưa chạm xương! Khỏi phải sợ tàn phế suốt đời.

Niên Canh Nghiêu cau mày, thốt :

- Sự việc sau đó ra sao, hử đại ca? Mạnh Lệ Ty cho biết, Hoàng thượng phóng thích nàng, như vậy là mất cơ hội thực hiện kế hoạch của đại ca!

Dận Trinh cười khổ :

- Không việc gì khác lạ xảy ra kế tiếp. Ông già không muốn truy cứu, mà cũng không thích sự việc truyền loan ra ngoài. Cho nên, việc đó kết liễu gọn!

Mạnh Lệ Ty lộ vẻ thất vọng :

- Cái ông vua đó thật có độ lượng kỳ quái! Tôi chuẩn bị nếu ông ta dùng cực hình tra tấn, là tôi tố cáo lão Nhị liền. Không ngờ lão bỏ qua, rồi phóng thích tôi luôn. Thành thử, bao nhiêu công sức tâm cơ tận dụng, không có giá trị gì cả!

Niên Canh Nghiêu sa sầm gương mặt :

- Ngoài ra, Phùng Tử Mỹ lại táng mạng một cách oan uổng! Sự hy sinh của hắn vô ích quá!

Dận Trinh thở dài :

- Dù cô nương có khai cho lão Nhị cũng chẳng ích lợi gì. Thực ra, tại hạ không đồng ý cái điều kiện hợp tác đó! Cô nương đi rồi, Nột Lan Minh Đức vô ý trúng lại mưu chúng ta, y nhận ra Phùng Tử Mỹ là gia tướng của lão Nhị, đòi truy cứu, song ông già không chấp thuận. Ông già nói, nếu lão Nhị có ý hành thích, thì cũng không hành thích trong lúc này.

Niên Canh Nghiêu vỗ bàn kêu lên :

- Đúng đó! Canh Hắc bị phế, nếu bây giờ Hoàng thượng chết đi thì hắn không thu hoạch một lợi ích nào cả! Chủ ý của đệ quả thật hồ đồ.

Dận Trinh điểm một nụ cười :

- Cả Quốc cự là một lão hồ ly, mà cũng không nghĩ đến điểm đó nữa thay! Thì còn trách nhị đệ làm sao được! Tuy nhiên, chẳng phải chúng ta thất bại hoàn toàn đâu nhé! Ít nhất, ngu ca cũng thu hoạch được thanh kiếm báu! Ông già tặng ngu ca đấy!

Hắn cởi dây thanh kiếm, đặt lên bàn. Niên Canh Nghiêu vẫn thất vọng như thường :

- Hy sinh một cao thủ, đổi lấy một thanh kiếm!

Dận Trinh nghiêm sắc mặt :

- Nhị đệ đừng xem thường thanh kiếm này! Giang sơn của ta, tiền đồ của nhị đệ, trảng chí của Mạnh cô nương, tất cả đều ở nơi thanh kiếm này đấy.

Cả hai trở mắt nhìn hắn, không hiểu hắn muốn nói gì.

Dận Trinh tiếp :

- Mạnh cô nương là một kiếm khách, nếu có thanh kiếm báu trong tay, thì tài năng sẽ phát huy cực điểm! Phải vậy không?

Mạnh Lệ Ty vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, hỏi :

- Cho tôi? Điện hạ cho tôi thanh kiếm đó? Ông ấy tặng Điện hạ mà?

Dận Trinh gật đầu :

- Thì tôi tặng lại cô nương, không được sao! Cô nương mang nó, thích hợp hơn tôi chứ?

Đoạn, hần tiếp :

- Bây giờ, tại hạ cần nói riêng với Niên nhị đệ một việc, phiền cô nương tạm thời lưu lại đây!

Mạnh Lệ Ty nhìn Niên Canh Nghiêu. Niên Canh Nghiêu cười với nàng, đoạn theo Dận Trinh đến một gian phòng khác.

Niên Canh Nghiêu hỏi :

- Việc gì đây, đại ca?

Dận Trinh hỏi :

- Nhị đệ đối với Mạnh Lệ Ty như thế nào?

Niên Canh Nghiêu đáp :

- Đại ca hà tất phải hỏi! Đành rằng tiểu đệ với nàng ta đồng môn sư huynh muội, song đường ai nấy đi, phần tiểu đệ thì hoàn toàn lệ thuộc vào đại ca từ lâu rồi!

- Ngu ca xem ra, nàng ta có tình với nhị đệ lắm đó!

Niên Canh Nghiêu mỉm cười âm trầm :

- Ai cấm được nàng trong việc định hướng cho con tim? Nàng yêu mặc nàng, tiểu đệ có đáp lại tình yêu đó hay không là tùy tiểu đệ. Tiểu đệ thấy cần phải lợi dụng nàng trong giai đoạn này, nàng sẽ mang đến cho chúng ta một số cao thủ cần thiết. Để đạt mục tiêu đó, tiểu đệ phải vờ chiều cố đến nàng. Đại ca thấy đó, hôm nay nàng giúp chúng ta rất đắc lực! Tuy việc không thành, song nàng cũng chứng tỏ được nhiệt tâm với chúng ta!

Dận Trinh cười nhẹ :

- Vậy là ngu ca được yên tâm lắm! Thực ra, ngu ca không đồng ý về điều kiện đã được đặt ra. Nhị đệ thử nghĩ, cho dù ngu ca có làm Hoàng đế, nhị đệ làm thừa tướng, ngồi trên thiên hạ đi nữa, nhưng nhất nhất việc gì cũng do họ bày bố, còn chúng ta là bù nhìn, như vậy có sướng gì đâu?

Niên Canh Nghiêu tiếp :

- Đại ca khỏi phải lo xa. Tiểu đệ có cách xử trí họ, sau khi việc lớn cáo thành!

Dận Trinh cau mày :

- Nhị đệ không nên khinh thường họ! Tốt hơn hết, chúng ta phải cẩn thận hành sự! Để sau này, khi muốn quật ngược lại họ, chúng ta sẽ ít gặp khó khăn hơn. Phải biết, hiện tại chúng ta đang chơi dao hai lưỡi còn âm thầm thôi!

Niên Canh Nghiêu lộ vẻ tự tin :

- Đại ca yên tâm! Tiểu đệ sẽ có cách!

Dận Trinh tiếp :

- Nhị đệ có phương pháp của nhị đệ, ngu ca có phương pháp của ngu ca, chúng ta chiếu theo phần việc, hành sự.

Niên Canh Nghiêu hỏi :

- Đại ca chuẩn bị làm sao?

Dận Trinh mỉm cười :

- Thu nhận nàng bên cạnh.

Niên Canh Nghiêu giật mình.

Dận Trinh tiếp :

- Nhị đệ đừng tưởng ngu ca vung đao cắt đứt ái tình, đoạt người đẹp nơi tay nhị đệ! Ngu ca không là tay hảo sắc, cái đó thì hẳn là nhị đệ phải tin.

Niên Canh Nghiêu gật đầu :

- Đương nhiên tiểu đệ tin. Với thân phận của đại ca, làm gì chẳng tìm được trang sắc nước hương trời, mà lại thiết tha với một nữ lang tầm thường!

Dận Trinh kề miệng vào tai Niên Canh Nghiêu, thì thầm một lúc.

Niên Canh Nghiêu luôn luôn gật đầu, sau cùng thốt :

- Tiểu đệ thì không nói gì rồi. Nhưng còn nàng? Phải nói với nàng sao đây?

Dận Trinh cười nhẹ :

- Nhị đệ có miệng lưỡi hơn người, chẳng lẽ không thuyết phục nổi nàng hay sao? Miễn là cố tránh chạm niêm tự tôn tự đại của nàng thì được. Đề phòng nàng phản ứng mạnh đấy!

Niên Canh Nghiêu trầm ngâm một lúc lâu :

- Nhất định tiểu đệ làm tròn sứ mạng! Nhưng tiểu đệ thấy, không thể không làm tổn thương sự tôn nghiêm của nàng. Bởi nàng không thể tin được là đại ca có cảm tình với nàng. Phải đặt vấn đề đại nghĩa, mới làm cho nàng tuân lệnh được!

3. Chương 3: Thân Tình - Kiếm Anh

Dận Trinh vỗ tay lên bờ vai Niên Canh Nghiêu, cười thốt :

- Nhị đệ hiểu nàng rõ hơn ngu ca, thấy lợi thế nào là làm thế ấy, nhưng nhất định phải làm nhanh. Nếu được, thì bắt đầu tối nay đi, càng hay!

Niên Canh Nghiêu gật đầu, cúi chào, lui ra ngoài.

Lật đặt ngày hết đêm về.

Y hối hả đến tìm Dận Trinh, mồ hôi đượm nhễ nhại nơi mặt.

Y thốt :

- Cũng may, tiểu đệ không làm nhục sứ mạng! Hoa chúc đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ đại ca vào động phòng thôi! Có điều, nàng oán hận tiểu đệ cùng cực, hận chết chứ không vừa!

Dận Trinh mỉm cười đáp :

- Nhị đệ vất vả quá! Nếu quả nhị đệ yêu nàng thật sự...

Niên Canh Nghiêu chận lời :

- Sao đại ca nói thế? Phàm nam nhân muốn làm nên việc lớn, thì tuyệt đối không để hệ lụy với nữ nhân! Hà huống, đối với nàng, bất quá tiểu đệ chỉ có chút tình đồng môn sư huynh muội thôi! Mà dù cho nàng có là vợ của tiểu đệ đi nữa, tiểu đệ cũng vì đại ca sẵn sàng hy sinh nàng, chẳng hề tiếc rẻ!

Dận Trinh cười nhẹ :

- Nhị đệ! Ngu ca cảm kích vô cùng! Sau này, khi đại sự cáo thành, nhị đệ còn giúp ngu ca nhiều hơn nữa!

Rồi hần rời mặt thất.

Mạnh Lệ Ty vận kiết phục, ngồi trước bàn tiệc hoa chúc, đầu cúi xuống, lệ tuôn tràn.

Dận Trinh bước tới, đặt tay lên vai nàng, dịu giọng thốt :

- Lệ Ty! Ta có lỗi với nàng lắm! Ta phá vỡ cuộc tình duyên của nàng với nhị đệ! Song, biết vậy mà không có cách nào khác hơn, thì làm sao? Không dùng cách này, thì nàng không thể lọt vào cấm cung!

Mạnh Lệ Ty cắn răng, đáp :

- Đừng nhắc đến con người lòng dạ sắt đá đó nữa! Điện hạ! Tôi hiến tất cả cho Điện hạ, chỉ mong Điện hạ tuân hành sự ước định giữa bọn tôi và Điện hạ thôi!

Dận Trinh gật gù :

- Tự nhiên! Sở dĩ ta bắt buộc phải làm như thế này, là cốt để chứng minh cái thành ý của ta đó! Người có thể tùy thời, tùy chỗ giết ta, nếu người muốn!

Mạnh Lệ Ty khóc như mưa.

Dận Trinh an ủi nàng :

- Lệ Ty! Người quả là người trọng tình cảm! Ta không dám cầu mong người yêu ta, nhưng ta sẽ cố gắng làm một người chồng tốt. Hiện tại, ta chưa có thể chánh thức hóa thân phận người, song, trong tương lai, nhất định là ngôi mẫu nghi thiên hạ sẽ phải về người! Người sẽ là Hoàng hậu! Ta bảo chứng điều đó!

Mạnh Lệ Ty lau lệ, thốt :

- Tôi không muốn nói cái chi khác! Tôi chỉ xin Điện hạ nhớ cho điều đó thôi!

Vòng tay hướng về đôi hoa chúc long phụng, Dận Trinh trịnh trọng khấn :

- Trên cao có hoàng thiên chiếu giám, Dận Trinh này hứa sẽ chọn Mạnh Lệ Ty làm Hoàng hậu, và tuân hành mọi cam kết theo ước định song phương, nếu trái lời nguyện, thì phải chết dưới kiếm một nữ nhân!

Mạnh Lệ Ty nhào vào lòng hắn, quên ngay niềm buồn tủi, cất giọng nũng nịu :

- Tôi biết Điện hạ mà! Hà tất Điện hạ phải thề độc! Hà huống, tôi đâu có muốn nữ nhân nào chen vào vụ để giết Điện hạ!

Dận Trinh mỉm cười :

- Ngốc chưa! Nữ nhân đó là người chứ còn ai nữa! Trừ người ra, còn nàng nào lọt vào cấm cung được mà hòng giết ta?

Hắn bế Mạnh Lệ Ty lên giường, buông màn xuống.

Bên sau màn, không lâu lắm, có tiếng rên ư ử.

Nửa tháng sau.

Khang Hy đại đế lâm triều.

Hôm nay, nhiều tin vui đưa đến. Loạn biên đình do La Sát xách động, các sắc tộc quanh vùng nổi lên chống đối bản thỏa ước ký kết ngày trước tại thành Ni Bồ Sở, đã được yên rồi. Các sắc tộc đó cử đại diện về kinh tỏ sự thần phục. Đại diện đã lên đường, hiện đang tiến vào ải Ngọc Môn.

Nạn lụt Hoàng Hà cũng đã chấm dứt, nước sông bắt đầu rút theo các ngõ được khai thông.

Lúa thóc được mùa, dân chúng khắp nơi được no ấm.

Khang Hy cao hứng vô cùng.

Soát lại từ cổ chí kim, qua các triều đại trong lịch sử Trung Hoa, nhà vua thấy chỉ có Lý Thế Dân nhà Đường là có thể ngang hàng với mình về năng cán chặn dân trị nước.

Tuy nhiên, có một điểm mà Khang Hy cho mình còn kém Lý Thế Dân, là nhà Đường được lòng cả thiên hạ, còn nhà Thanh thì mãi đến nay vẫn còn một số người trung thành với Đại Minh, chực dịp hành thích, xúi dân nổi loạn.

Chính điểm đó làm cho nhà vua lăm lăm lúc bữa khoản đến kém ăn, kém ngủ.

Bãi triều, Khang Hy về Dưỡng Tâm điện, có cận thần là Quốc cụ Long Khoa Đa.

Long Khoa Đa rất am tường thuật nhìn thần sắc, đoán được tâm tư.

Thấy Khang Hy cau mày, Long Khoa Đa hỏi :

- Hoàng thượng ưu tư về thiếu số dân nhà Minh một mực ngoan cố, phải không? Bọn đó không đáng làm cho thánh tâm phiền muộn!

Khang Hy cười khổ :

- Trẫm hiểu! Chúng sẽ chẳng bao giờ thành công trong việc mưu hại trẫm! Chúng là cái gì? Bất quá chỉ là một nhóm thư sinh, kết cấu với một số khách giang hồ, lực lượng chẳng đáng kể nếu trẫm muốn tiêu diệt chúng thì có chi khó khăn đâu! Nhưng trẫm không chủ trương giết người dốt loạn!

Long Khoa Đa gật đầu :

- Đã nhân từ từ đầu thì phải nhân từ luôn, Hoàng thượng khoan dung đại độ như vậy, rất xứng đáng là bậc đế thiên hành đạo!

Khang Hy tiếp :

- Chúng không còn cơ hội tạo hậu thuẫn cho việc chống đối Thanh triều nữa! Lần cuối cùng, cách đây mấy hôm, chúng đề cử hai tay quyết tử, đến thích sát trẫm, định mượn vụ án đó, tuyên truyền ra là trẫm vẫn căm thù dân chúng Đại Minh, gặp dịp là tàn hại. Người Hán sẽ bất mãn, sẵn sàng hưởng ứng mưu đồ khuyh đảo nhà Thanh của chúng! Trẫm hiểu vậy, nên phóng thích Mạnh Lệ Ty.

Long Khoa Đa vội kêu lên :

- Thế ra Hoàng thượng có dụng ý riêng biệt trong vụ phóng thích Mạnh Lệ Ty? Cao kiến quá! Ngu thần còn lâu lắm mới theo kịp Hoàng thượng!

Trẫm ngâm một lúc, Long Khoa Đa tiếp :

- Hôm qua, Tứ điện hạ có đến tìm ngu thần, nhờ ngu thần khai tấu lên Hoàng thượng một việc. Việc đó rất hoang đường, ngu thần không dám hứa hẹn gì cả...

Khang Hy lấy làm lạ :

- Lão Tứ bày trò gì nữa đó?

Giọng nói của nhà vua bớt nghiêm lạnh, chứng tỏ ấn tượng của ngài về Dận Trinh đã biến đổi ít nhiều.

Long Khoa Đa thốt :

- Tứ điện hạ thu nhận nữ thích khách hôm đó, bên cạnh mình!

Khang Hy vỗ bàn, kêu lên :

- Súc sanh làm lộ rồi!

Liền theo đó, ngài cười tiếp :

- Lão Tứ không phải là tay háo sắc, mà Mạnh Lệ Ty cũng chẳng phải là một giai nhân! Hắn làm thế, tất có dụng ý sao đó. Hắn muốn gì?

Long Khoa Đa đáp :

- Dụng ý của Tứ điện hạ rất thâm, dù không thảo luận trước với Hoàng thượng, song tâm cơ lại tương đồng!

Lão thì thầm với Khang Hy một lúc.

Khang Hy nghe xong, gật đầu, cười hỏi :

- Việc đó, có thể làm được sao?

Long Khoa Đa đáp :

- Hiện tại, trong nhân gian, có tổ chức Nhật Nguyệt Đồng Minh, người đầu não là một lão ni cụt một cánh tay. Cứ theo lời truyền thuyết thì bà ấy là trưởng nữ của vua Sùng Trinh.

Khang Hy gật đầu :

- Trầm hiểu việc đó. Năm xưa, lúc Lý Tự Thành bao vây Sùng Trinh, chặt đứt cánh tay bà, nhờ mấy kẻ trung thành trong đám thái giám cứu bà, đưa đi. Có một cung nga mạo nhận bà, liều mạng giết được một dũng tướng của Lý Sấm. Thoát nạn rồi, bà lên Thiên Sơn học võ, thí phát làm ni cô, lấy pháp hiệu là Minh Nhân.

Long Khoa Đa tiếp :

- Mạnh Lệ Ty xuất thân từ phái Thiên Sơn, và trong Nhật Nguyệt Đồng Minh hội có rất nhiều nhân vật bản lĩnh siêu phàm, những nhân vật đó cũng đều là người trong phái Thiên Sơn như nàng. Tứ điện hạ vì muốn thu phục nhân tâm nên chấp thuận nàng tiếp cận bên mình. Đồng thời, y cũng muốn dịp nhân dịp này, làm một cuộc thám thính tận sào huyệt chúng. Sau đó, sẽ tìm cách cảm hóa chúng.

Khang Hy suy nghĩ một lúc :

- Kế hoạch đó, trầm có thể phê chuẩn, nhưng chánh thức thừa nhận thân phận của Mạnh Lệ Ty thì không được. Mà từ chối thừa nhận là tiêu diệt niềm hy vọng của lão Tứ rồi. Cấm lệ của hoàng gia là không thu nhận Hán nữ vào cung.

Long Khoa Đa tiếp :

- Tứ điện hạ vì Thanh triều hơn là vì chính bản thân. Y nói, thân phận của Mạnh Lệ Ty, nhất định là Hoàng thượng phải thừa nhận, có vậy y mới thủ tín nơi người ngoài được.

Khang Hy đáp :

- Nếu trăm ban sắc chỉ tuyên cáo, thì trong tương lai việc thừa kế ngôi trời sẽ vĩnh viễn không luân lưu đến lão Tứ.

Long Khoa Đa thốt :

- Tứ điện hạ không hề mơ tưởng đến việc đó. Y chỉ ước vọng Hoàng thượng sống mãi trên cõi đời. Vạn nhất thánh thọ cáo chung, thì y sẽ cam phận thần tử, dốc hết tài cán khuông phù xã tắc.

Khang Hy điểm một nụ cười :

- Từ lâu trầm cứ tưởng lão Tứ nuôi dưỡng một dã tâm càng ngày càng lớn mạnh. Trong số đệ huynh của hần, chỉ có hần là hăng hái hơn hết. Không ngờ hần là con người đậm bạc, không tham vọng, không cầu kỳ!

Long Khoa Đa thâm thở phào, nhẹ nhõm người.

Lão cười thốt :

- Thế là Hoàng thượng nhận xét sai lầm về Tứ điện hạ!

Khang Hy gật đầu :

- Trầm hy vọng mình nhận xét sai lầm. Lão Tứ là một nhân tài, trong thời bình hần không có dịp thi triển sở năng, có thể thôi. Nếu gặp lúc loạn ly thì hần là con chim bằng tung mây lướt gió, vùng vẫy tung hoành. Nếu hần có lòng trung như vậy, thì trầm cũng phải thành toàn tâm nguyện của hần! Quốc cữu hãy bảo hần, cẩn thận hành sự. Trầm sẽ hạ lệnh đòi chúng triều kiến, hứa miện trước với chúng, sau đó sẽ ban chiếu chỉ thừa nhận. Hiện tại thì không thể công bố khắp toàn dân. Có thể cả hai mới dễ dàng hành động.

Long Khoa Đa vâng dạ.

Khang Hy lại tiếp :

- Gọi chúng vào cung, trầm thấy không tiện lắm. Vậy để trầm đến đó với chúng là hơn. Chiều nay, khanh đến cho chúng hay đi. Trầm sẽ cùng đi với Minh Đức, lấy tư cách cha chồng đến xem nàng dâu. Không nên làm ồn lên nhé, nếu ngự sử hay được thì rầy rà lắm.

Long Khoa Đa bái từ Hoàng đế trở về.

Khi màn đêm vừa phủ, hai kỵ sĩ vận áo xanh, đội mũ nhỏ, ngồi ngựa tiến đến phủ vị bồi lạc thứ tư.

Họ xuống ngựa.

Dận Trinh chực sẵn nơi cửa phủ, nghinh đón.

Một trong hai kỵ sĩ mỉm cười, rồi cả bọn cùng đi vào, do Long Khoa Đa dẫn đường.

Tại khách sảnh, có Mạnh Lệ Ty vận trang phục theo bát kỳ, quỳ lại nghinh tiếp.

Hai kỵ sĩ, hiển nhiên là Khang Hy và Minh Đức.

Khang Hy khoát tay bảo Mạnh Lệ Ty đứng lên, rồi cười nhẹ, hỏi :

- Thương thế của người thế nào? Cứ tự nhiên đi, đừng thủ lễ quá độ!

Mạnh Lệ Ty đáp :

- Nhờ phúc trời, nô tài bình phục như cũ!

Khang Hy gật gù :

- Thế thì tốt quá! Quốc cữu có cho trẫm biết kế hoạch của các người! Các người giúp trẫm, trẫm cảm kích vô cùng.

Mạnh Lệ Ty tiếp :

- Mong ơn tha chết, nô tài còn sống sót ngày nào là nguyện báo đáp hoàng ân ngày đó. Hà huống tội nữ đã được Điện hạ...

Khang Hy chặn lời :

- Sự tình của các người, trẫm rất đồng ý! Đừng gọi trẫm theo tôn ty cung cách, cứ gọi một tiếng gia gia là đủ rồi.

Mạnh Lệ Ty do dự một chút, đoạn quỳ xuống, gọi :

- Gia gia!

Người ta đã gọi gia gia, thì ngài đâu còn xưng trẫm nữa được!

Ngài cúi xâu hạt châu nơi cổ tay, thốt :

- Đây cô bé, ta không có vật chi đáng giá, chỉ có vật này, là hạt mã não châu của nước Xiêm La tiến cống, mang nó vào mình là không sợ tà ma phá khuấy. Nghe nói nó cũng kỵ độc được nữa đó. Ta mang nó không ích gì, nên tặng người gọi là thưởng người ra mắt.

Mạnh Lệ Ty tiếp nhận, mười phần cảm động.

Khang Hy lại cười, tiếp :

- Người vận trang phục bát kỳ, xem rất hùng tráng đấy. Ta xem, Trung Hoa là xứ văn minh, cái gì cũng đẹp cả, chỉ có y phục phụ nữ là còn lốt thướt thê lê quá, không gọn chút nào, nữ nhân vì thế mà thành ra ẻo lả như mang bệnh lưu niên. Đẹp, đâu phải nhất định mảnh mai, mà người gọn gàng nhanh nhẹn cũng vẫn đẹp như thường!

Dận Trinh bước tới, tâu :

- Thần nhi có dọn tiệc chờ cung hiến phụ hoàng. Xin phụ hoàng cho thần nhi có dịp hầu hạ, vện đạo hằng!

Long Khoa Đa chen vào :

- Thức ăn do chính cháu dâu của lão thần tự tay nấu nướng đấy!

Khang Hy gật đầu :

- Có món lạ, ăn càng ngon. Bọn bếp trong phòng của hoàng cung cho ăn mãi mấy thứ quen, trẫm chán quá!

Nhà vua xưng trẫm với Quốc cữu và con thôi!

Mạnh Lệ Ty cất tiếng :

- Thánh thượng... tội nữ có nghe...

Khang Hy khoát tay :

- Tiếng gia gia để đâu, sao không dùng? Ta chán nghe cái lối xưng hô Thánh hoàng, Hoàng thượng, Bệ hạ lắm lắm! Người nghe gì nào? Nói đi!

Mạnh Lệ Ty tiếp :

- Nghe nói, mỗi bữa ăn, trù phòng dọn lên cho gia gia ít nhất cũng trăm món trân quý...

Khang Hy gật đầu :

- Quả có như vậy, ngoài ra còn có những món do người này người nọ cống hiến. Ai ai cũng muốn lấy lòng ta, nên lựa toàn món quý mà dâng. Ta ăn mãi, sanh chán. Lắm lúc, ta rất thèm được ăn những món bình dân, nhưng làm sao có mà ăn!

Mọi người vào bàn, không phân tôn ty, món ăn giản dị, Khang Hy ăn rất ngon miệng.

Trong khi ăn, Khang Hy thốt :

- Ta nghĩ mình có lỗi quá, chưa thể chánh thức hóa thân phận của người được trong lúc này, chờ khi nào các người thành công, bốn biển một lòng tuân phục rồi, ta sẽ long trọng ban thưởng, bù lại những ngày mập mờ như bây giờ. Lúc đó thì ta sẽ không còn sợ ai vắn nạn nữa!

Long Khoa Đa mỉm cười :

- Hoàng thượng kiềng nể ngự sử quá đi thôi!

Khang Hy chỉnh sắc mặt :

- Ngự sử có trách vụ sửa sai, tránh sao khỏi sai lầm? Không có ngự sử thì con người nắm quyền uy tối thượng có lạm dụng ít nhiều. Và như vậy thì kỷ cương đâu còn nữa, công bằng xã hội cũng không còn luôn!

Day qua Dận Trinh, ngài tiếp :

- Quốc cữu có cho trẫm biết đại khái kế hoạch của người, trẫm hết sức cao hứng nên phê chuẩn liền. Các người hãy liệu cách giải thích với số người còn lại của nhà Minh, trẫm hy vọng các người thành công mỹ mãn. Tôn chỉ của trẫm như thế nào, người hẳn đã hiểu, trẫm không cần phải nói lại làm chi!

Dận Trinh gật đầu :

- Thần nhi hiểu! Phụ hoàng yên trí!

Khang Hy hỏi :

- Các người bắt quả chỉ có hai người, liệu đủ sức cáng đáng việc lớn đó không? Trẫm thấy nguy hiểm lắm, nhất là người dù sao cũng là một Hoàng tử đương triều!

Dận Trinh đáp :

- Lần đầu, thần nhi giấu thân phận để tiếp cận đám người đó xem sao. Sau đó, sẽ từ từ tìm cách hóa giải, hà huống, thần nhi còn có một huynh đệ kết nghĩa, tên Niên Canh Nghiêu, một tay năng cán, rất đặc lực, có thể ủy thác trọng phận, y là một cao thủ võ lâm, sư huynh của Mạnh Lệ Ty, có y tiếp trợ, thần nhi tin tưởng là đại công phải cáo thành.

Khang Hy chớp mắt :

- Vậy sao! Sao người không cho y ra đây, ra mắt trẫm!

Dận Trinh mỉm cười, hướng về cửa gọi :

- Niên huynh đệ! Phụ vương muốn gặp huynh đệ!

Niên Canh Nghiêu vận y phục chệt, gọn gàng vén màn cửa, bước ra, quỳ lạy tung hô vạn tuế :

Khang Hy khoát tay bảo đứng lên.

Nột Lan Minh Đức cao giọng :

- Các hạ mang kiếm triều kiến thánh hoàng là có ý tứ gì?

Niên Canh Nghiêu mỉm cười :

- Kiếm, là sanh mạng của kiếm sĩ, con người đâu có thể ly khai sanh mạng! Các hạ mang được, tại sao tại hạ không mang được?

Nột Lan Minh Đức nổi giận :

- Tại hạ có trách nhiệm bảo giá, tự nhiên phải mang vũ khí nơi mình.

Niên Canh Nghiêu điềm nhiên :

- Tại hạ có bổn phận bảo vệ an toàn cho Tứ điện hạ, nên không thể rời kiếm!

Nột Lan Minh Đức trầm giọng :

- Có tại hạ, không cần đến các hạ phải lo!

Niên Canh Nghiêu cười nhẹ :

- Chỉ vì không tin tưởng hoàn toàn ở hiệu lực của các hạ, nên tại hạ không yên tâm. Cách đây không lâu, nếu tại hạ không hay biết kịp thời để Tứ điện hạ đi hộ giá, thì chiếc đầu lâu của các hạ đã rơi rụng rồi!

Nột Lan Minh Đức tức uất, bật kiếm liền, chém sang Niên Canh Nghiêu một nhát.

Niên Canh Nghiêu ung dung lách mình, tránh nhát kiếm dễ dàng.

Đồng thời gian, y hoành tay, chia hai ngón ra, kẹp bằng kiếm của Minh Đức, đoạn cười mỉa, hỏi :

- Thân thủ như thế đó mà dám nói là bảo giá à?

Nột Lan Minh Đức không tưởng đối phương nhanh nhẹn đến mức độ đó.

Hắn giật thanh kiếm về, song kiếm dính liền hai ngón tay, tay dính vào mình, mình vững như núi, hắn không làm sao thu kiếm được.

Thẹn quá hóa giận, hắn uốn mình lướt tới, phóng một quyền vào ngực Niên Canh Nghiêu.

Niên Canh Nghiêu không né, không tránh, ưỡn ngực hứng ngón quyền.

Đoạn, y xoay mình, rút soạt thanh kiếm bên hông, cầm tay, đảo bộ tiến về phía Khang Hy.

Nột Lan Minh Đức kinh hãi, phóng thanh kiếm ngay cổ tay Canh Nghiêu, định ngăn chặn thế công của Niên Canh Nghiêu nếu quả thật y xuất thủ sát hại Khang Hy.

Nhanh như chớp, Niên Canh Nghiêu dứt kiếm vào võ, rồi dùng tay đó đón bắt thanh kiếm của Minh Đức.

Tay kia y vùng luôn theo, một vật trắng theo đà tay bay đi, lao đến Nột Lan Minh Đức.

Cùng một lúc với mấy động tác đó, Niên Canh Nghiêu cao giọng thốt :

- Tiếp lấy! Tại hạ không phải là thích khách. Các hạ đừng khấn trương một cách thừa thãi như vậy!

Nột Lan Minh Đức bắt vật trắng đó.

Thì ra là một chén rượu, trong chén còn nửa phần rượu, rượu còn ấm.

Chiếc chén đó của Khang Hy, Niên Canh Nghiêu dùng mũi kiếm hất lên tay, rồi quăng sang Minh Đức, rượu lại không bắn ra một giọt nhỏ.

Nột Lan Minh Đức thẹn đỏ mặt.

Long Khoa Đa mỉm cười thốt :

- Niên tráng sĩ quả là một tay cao cường! Nếu hôm đó tráng sĩ là thích khách, thì hẳn là một điều đáng sợ!

Niên Canh Nghiêu cười nhẹ :

- Thảo dân này chỉ muốn kính dâng Hoàng thượng một chén rượu, không tưởng Nột Lan thị vệ nghi ngờ, nên buộc phải trao chén rượu cho thị vệ, nhờ thị vệ dùng thay thảo dân!

Khang Hy rất bình tĩnh trước sự việc xảy ra, điềm nhiên thốt :

- Mãi đến nay trẫm mới có dịp mở rộng đôi mắt! Không ngờ trên đời này lại có người tài ba cỡ đó! Đây Minh Đức, chỉ tại ngươi hồ đồ đẩy, chứ Niên tráng sĩ là huynh đệ của lão Tứ, chẳng lẽ lại làm điều bất lợi cho trẫm sao? Hãy đem chén rượu đến đây cho trẫm!

Nột Lan Minh Đức mang chén rượu lại.

Khang Hy rót thêm cho đầy, rồi tiếp :

- Trẫm tặng Niên tráng sĩ một chén, gọi là trẫm tạ cái lỗi thuộc hạ vô lễ với tráng sĩ!

Niên Canh Nghiêu quỳ xuống tiếp lấy chén rượu, đáp :

- Thảo dân xin bái lãnh chén rượu thưởng, còn như thánh hoàng tạ lỗi thì thảo dân làm sao dám nhận? Thảo dân mang ơn Tứ điện hạ, tuy tiếng là kết nghĩa kim lan, song tự xét mình không xứng đáng sánh cùng kim ngọc, cho nên dù phơi gan trải mật, thảo dân cũng không đáp được thành tình!

Y nâng chén lên uống cạn, rồi hai tay hoàn lại chiếc chén không.

Khang Hy rót vào chén đó, uống cạn luôn, rồi thốt :

- Trẫm cũng uống với tráng sĩ một chén cho vui!

Đoạn ngài hỏi :

- Tráng sĩ học nghệ nơi nhân vật nào?

Niên Canh Nghiêu đáp :

- Gia sư họ Cổ, hiệu Khăng Đường.

Khang Hy kinh ngạc :

- Cổ tiên sanh là bậc danh sĩ tại Giang Nam, văn tài trác tuyệt, không ngờ lại cũng là một cao thủ võ lâm!

Mạnh Lệ Ty mỉm cười :

- Cổ sư bá chẳng những có võ nghệ tuyệt luân, mà cũng tinh thông thao lược, trên đời này ít có người sánh kịp. Niên sư huynh là môn đệ đắc ý nhất của lão nhân gia!

Khang Hy gật đầu :

- Cái đó thì ta thừa hiểu, và từ lâu ta có lòng ngưỡng mộ. Ta có hạ lệnh cho viên đốc Vũ Giang Nam thỉnh Cổ tiên sanh về kinh, cộng hưởng phú quý. Rất tiếc sự triệu thỉnh của địa phương quan không được đáp ứng. Niên tráng sĩ có thể vì trẫm mà trái với ý lệnh sư chăng?

Niên Canh Nghiêu trầm ngâm một chút :

- Gia sư quen sống đạm bạc, từ lúc nào không hề tiếp cận giới quyền quý, người chỉ thích ngao du, như hành vân lưu thủy, mấy năm sau này, thảo dân không gặp lại lão nhân gia!

Khang Hy thở dài.

Dận Trinh thốt :

- Niên huynh đệ dù là tay bất phàm, song trên giang hồ vẫn còn lắm nhân vật cao siêu hơn, trong số các nhân vật đó, có những người từng giao tình thân mật với Niên huynh đệ. Tuy nhiên, nếu số người có tâm tưởng dị đồng với Niên huynh đệ, cùng nhau kéo rốc lên kinh thành, mưu đồ bất lợi cho hoàng gia, thì phụ vương sẽ gặp phiền phức không ít.

Khang Hy mỉm cười :

- Ngươi có biện pháp chi chăng?

Dận Trinh đáp :

- Thần nhi sẽ thay tên đổi họ, đi khắp bốn phương truyền bá đức độ của phụ vương, mặt khác, thần nhi nhờ Niên huynh đệ tìm một vài cao thủ, vờ về kinh, bảo giá phụ vương.

Nột Lan Minh Đức vội chen vào :

- Sự việc hôm nay cho nô tài thấy là thiên hạ rộng lớn, đâu đâu cũng có bậc dị nhân kỳ sĩ, nô tài thì lực non sức kém, không đủ đảm bảo an toàn cho Hoàng thượng. Nếu Niên tráng sĩ là người có thể tin nhiệm được, thì xin Hoàng thượng chuẩn cho...

Khang Hy lắc đầu :

- Cần chi phải làm vậy! Trẫm tự tin, trẫm tin nhiệm Minh Đức, hai niềm tin đó đủ bảo đảm một cuộc hộ giá hữu hiệu rồi!

Nột Lan Minh Đức quỳ xuống tiếp :

- Hoàng thượng dạy thế, song nô tài phải biết xét mình xét người, việc chi mình không quả quyết, thì chẳng nên làm cầu may, nếu có điều bất trắc, thì có chết trăm lần, nô tài cũng không chuộc tội được! Xin Hoàng thượng...

Khang Hy mỉm cười, khoát tay :

- Nói nhảm như con nít! Người không hiểu ý tứ của trẫm chút nào cả! Trẫm cần là cần cái lòng trung của người, chứ đâu phải võ nghệ của người! Làm gì lo trẫm lại chẳng hiểu trong vòng trời đất bao la, có lắm kỳ nhân dị sĩ, tài nghệ tuyệt vời. Song, mấy mươi năm qua rồi, họ không hề gây phiền phức cho trẫm, hẳn phải có một nguyên nhân nào đó chứ! Họ hiểu, giết trẫm cũng không giải quyết được gì, bất quá họ chỉ giúp cho một sự thay người lãnh đạo, mà nhà Thanh vẫn còn là nhà Thanh mãi mãi, giang sơn không quy hoàn về người Hán được. Hà huống, sự thay đổi người chưa hẳn là tạo hạnh phúc cho toàn dân. Thì những bậc thức thời không khi nào chịu làm điều vô bổ ấy đâu! Trẫm tin tưởng nơi đạo lý đó!

Ai ai cũng im lặng.

Khang Hy mỉm cười, tiếp :

- Người ta nhận thấy, giết trẫm không có lợi gì cả, mà biết đâu với một Hoàng đế khác, chế độ lại chẳng khác, giả như họ làm việc đổi thay mà dân chúng bị hà khắc, áp bức, không hưởng được sự công bằng xã hội như với trẫm, không hưởng thanh bình thịnh trị, ấm no, an toàn như với trẫm, thì họ là những người có tội đối với toàn dân. Bởi thận trọng, họ không làm cái việc nông nổi do thiên kiến thúc đẩy. Hôm nay là một ngày vui của trẫm đấy, được sự quy tụ thân mật, được dâu con cho ăn những món thích khẩu, như vậy là hạnh phúc lắm rồi!

Đoạn nhà vua tiếp luôn :

- Chúng ta đi đã lâu, bây giờ nên trở về, tránh cho người trong hoàng cung phải lo âu, sợ hãi.

Khi Hoàng đế muốn đi, thì còn ai dám ngăn chặn!

Ngài bảo :

- Khỏi cần ai phải tiễn tống trẫm. Trẫm đến với Minh Đức, thì về cùng với Minh Đức! Tứ nhi, ngày mai Tứ nhi nên khởi hành, trẫm cấp cho người nghỉ gia hạn hai năm, cho người có rộng thời gian hành sự, nếu cần việc chi thì cứ cho trẫm biết qua trung gian của Minh Đức. Người cũng nên nhân dịp này, quan sát hành vi của các quan tại địa phương, giúp trẫm kịp thời ngăn chặn mọi sự lạm dụng quyền hành, có phương hại đến an toàn của dân chúng.

Bọn Dận Trinh đồng quỳ xuống tiễn tống thánh hoàng.

Khang Hy và Minh Đức đi rồi, Long Khoa Đa mỉm cười thốt :

- Niên hiền diệt khá lắm đó! Lão phu không ngờ hiền diệt hạ Minh Đức dễ dàng như vậy!

Niên Canh Nghiêu cười nhẹ, đáp :

- Tài nghệ của Nột Lan Minh Đức không phải kém đâu! Tiểu đệ không dám quả quyết là mình trên bậc hần, bất quá tiên hạ thủ vi cường, tiểu đệ đoạt mất đầu chí của hần, nên hần không làm sao phản ứng thích đáng!

Dận Trinh mỉm cười thốt :

- Ngoài ra, Mạnh Lệ Ty có bỏ chút ít thuốc làm kém giảm công lực trong chén rượu của hần, thứ thuốc đó do phái Thiên Sơn đặc chế, không mùi không sắc, ai uống phải cũng không phát giác được, có vậy nhị đệ mới thành công dễ dàng chứ!

Niên Canh Nghiêu giật mình :

- Thế thì nguy! Loại thuốc đó chỉ hết hiệu lực sau hai ba hôm, khi trở về, Nột Lan Minh Đức sẽ phát hiện ra sự lạ! Hần không phải là kẻ ngu ngốc mà không hiểu công lực kém giảm vô lý như vậy!

Dận Trinh cười, đáp :

- Nhị đệ yên trí! Lệ Ty chỉ cho vào rượu một phân lượng rất ít, vừa đủ làm giảm công lực của hần trong nửa giờ thôi. Do đó, ngu ca mới giục nhị đệ hành động gấp. Có lẽ bây giờ hần đã lấy lại bình thường rồi. Rất tiếc ông già không chịu hợp tác, thành ra cái kế xâm nhập hoàng cung phải hỏng. Từ nay, chúng ta chỉ còn có cách hoạt động tại kinh thành và các tỉnh thôi. Tại kinh thành, chúng ta toàn nhờ Quốc cữu gia chiếu cố...

Long Khoa Đa trầm ngâm một lúc :

- Về mặt lão vua già, chúng ta chưa thu hoạch kết quả nào cả, song Minh Đức thì phải lạnh lòng rùn chí rồi là cái chắc! Theo ý của lão phu, thì trước hết chúng ta cho người trà trộn trong đám thị vệ dưới quyền Nột Lan Minh Đức, giám thị hành động của hần. Rồi chúng ta xoay qua mặt khác. Lão phu ngán nhất là lão Đại và lão Bát. Trong phủ của chúng có rất nhiều cao thủ, lật đổ lão vua già là việc dễ, quật ngã lão Đại và lão Bát là việc hết sức khó khăn. Riêng về lão Bát, thì y có vây cánh khắp mười ba tỉnh Trung Nguyên, gồm toàn những quan viên có quyền lớn, ngôi vị cao. Lão Tứ nên thừa dịp lão vua già ủy thác việc kiểm soát ngoại thần, mà tìm cách tĩa dần phe đảng của lão Bát, cốt giảm thiểu tối đa lực lượng chống đối chúng ta sau này! Phần lão phu tại kinh thành, lão phu sẽ tùy cơ liệu biến!

Dận Trinh gật đầu :

- Quốc cữu yên trí! Tôi hiểu rồi.

Sau một lúc thương lượng với nhau, Long Khoa Đa cáo từ.

Dận Trinh đưa Mạnh Lệ Ty về phòng.

Mạnh Lệ Ty thốt với giọng cảm động :

- Phụ thân của Điện hạ là một vị Hoàng đế rất tốt!

Dận Trinh cười lớn :

- Trong tương lai, ta sẽ là một Hoàng đế tốt! Mạnh Lệ Ty, bắt đầu từ ngày mai, chúng ta sẽ sống một cuộc đời hùng tráng, ta chỉ mong nàng tận tâm tận sức, hợp tác với ta!

* * * * *

Nhan Minh, Tổng đốc tỉnh Sơn Đông, một hôm lại đến phủ Tế Nam, họp các tướng lãnh và các địa phương quan trọng vùng, quát tháo quở mắng họ về một việc họ để sống ba tên cường đạo.

Tế Nam không thuộc phạm vi quản hạt của Nhan Minh, song y nắm binh quyền, mà sự việc lại có tánh cách võ sự, nên y thông trách những người trong nhiệm vụ.

Ai ai cũng giận, song không dám phản kháng.

Tri phủ Tế Nam là Sô Thanh Phụng, một văn quan cấp tri phẩm, xuất thân là một tiến sĩ, tự biết mình không chống cự lại được một bậc nhất phẩm đương triều, song vẫn cãi :

- Bẩm Nhan đại nhân! Sự tình phát sanh trong địa phương của ty chức, lẽ ra ty chức chịu trách nhiệm một mình...

Nhan Minh khoát tay :

- Sô tri phủ là quan văn, không việc gì phải chen vào võ sự. Bốn chức lấy làm lạ, ba tên đó là những ai mà lại lợi hại như thế?

Lý Tham Tướng tường trình :

- Ba kẻ đó là hai nam, một nữ, thuộc hạng thanh thiếu tài nghệ tuyệt vời, bọn thuộc hạ bao vây, chúng phá vây chạy đi dễ dàng, lại còn sát hại ba mươi bốn tên quân sĩ!

Nhan Minh gắt :

- Sao không phóng tiễn?

Lý Tham Tướng lắc đầu :

- Nếu phóng tiễn, thì quân ta bị hại trước, bởi chẳng khác nào tự bắn lẫn nhau. Phàm dùng tiễn là khi nào có trận tuyến giữ một mặt, chứ trong cuộc bao vây, xạ tiễn là điều tối kỵ. Huống chi, bắn tên cũng vô ích thôi, chẳng làm gì được ba kẻ đó. Bằng có là ty chức phóng một ngọn thương sang chúng, chúng bắt ngọn thương, bẻ gãy. Ty chức nghĩ, chúng có luyện công phu thương thừa của giới giang hồ!

Nhan Minh cau mày :

- Nói nhảm! Làm gì có hạng người như vậy?

Lý Tham Tướng đáp :

- Sự thật trước mắt mọi người, ty chức đâu dám bịa!

Các vị võ quan khác, có tham gia công cuộc vây bắt ba kẻ đó, không thốt lời phủ nhận.

Sô Thanh Phụng tiếp :

- Năm trước, ty chức có bắt được một tên hải tặc, lúc tra tấn, bọn quân sĩ đánh hấn, gãy hết sáu chiếc côn mà hấn không việc gì. Sau lại có người mách với ty chức, phá hủy huyết khí môn của hấn. Nhờ vậy, ty chức mới chế ngự được hấn.

Nhan Minh gật đầu :

- Không phải bốn chức không tin. Chính trong phủ của bốn chức cũng có hai phiên tăng Lạt ma, có thể chịu đựng đánh đập như thường. Có điều, trước khi để cho người ta đánh đập, họ có nuốt bùa, niệm chú. Bốn chức cho rằng bất quá chỉ là một môn tà thuật thôi!

4. Chương 4: Ngọc Nhân - Bửu Kiếm

Nhan Minh hỏi :

- Sô đại nhân biết tên họ chúng chẳng?

Sô Thanh Phụng lắc đầu :

- Không, Họ chỉ xưng là Yên Kinh tam hiệp! Họ phát thoại dùng khẩu âm kinh thành.

Nhan Minh tiếp :

- Các vị lui về đi, cố gắng dò xem hành tung của chúng khi nào có tin đích xác, bốn chức sẽ phái đại quân bao vây bắt chúng. Phải hạ sát chúng bằng mọi cách!

Ba tham tướng lui ra.

Sô Thanh Phụng toan cáo từ, Nhan Minh tiếp :

- Sô đại nhân đợi một chút, Bốn chức còn muốn thương lượng với đại nhân.

Đoạn, Nhan Minh mời Sô Thanh Phụng vào phòng đuổi hết vệ sĩ ra ngoài.

Rồi y cất tiếng :

- Vụ án này, bổn chức không tiện đứng ra liệu lý, Bổn chức quên thông tri với Sô đại nhân trước khi sự việc khai diễn. Nguyên nhân tuy có thật, song chẳng đáng gì. Nhưng bây giờ thì nó trở thành quan trọng phức tạp lắm rồi, một số quan quân phải táng mạng, muốn giấu nhẹm cũng không còn cách gì giấu cho nổi, bổn chức muốn thương lượng với đại nhân, tìm cách tấu trình về kinh, sao cho êm thuận, có vậy mới tiện nghị cho cả hai chúng ta! Đừng để sau này trở tay không kịp nữa.

Sô Thanh Phụng giật mình :

- Ty chức chỉ biết, một vị sư gia trong phủ đại nhân đã bị giết tại hoa viên họ Triệu. Đại nhân phái quan quân đến vây bắt bọn hung phạm. Còn như tình tiết bên trong như thế nào, ty chức không hề biết mảy may. Hoa viên họ Triệu là gia viên của Triệu Sĩ Hội, một thân hòa nhân sĩ bậc nhất tại đất Tế Nam thuộc dòng thư hương môn đệ, họ Triệu không bao giờ chứa chấp bọn bất lương!

Nhan Minh thở dài :

- Bổn chức sai Vương sư gia đến nhà họ Triệu, là để cầu hôn, cưới con gái họ Triệu cho...

Sô Thanh Phụng giật mình :

- Đó là việc tốt chứ, sao lại thành ra án mạng được. Nếu Triệu Sĩ Hội và đại nhân kết thân với nhau, thì cũng môn đăng hộ đối lắm, tại sao họ Triệu còn cự tuyệt!

Nhan Minh cười khổ :

- Sô đại nhân đừng đùa! Con gái họ Triệu năm nay mười chín tuổi, con trai của bổn chức thì mới giáp tuổi thôi nôi tháng trước đây. Làm gì có việc kết xui gia hai đảng.

Sô Thanh Phụng giật mình lượt thứ ba :

- Phải rồi! Tháng trước đây ty chức có đến phủ đại nhân chúc mừng. Đại nhân chỉ có một vị công tử, thế thì cầu hôn cho ai?

Nhan Minh lộ vẻ khó khăn :

Sô Thanh Phụng tỉnh ngộ thốt :

- Ty chức hiểu rồi! Hẳn đại nhân cầu hôn cho chính mình! Triệu tiểu thư là một mỹ nhân tại Giang Nam, ai ai cũng nghe tiếng!

Nhan Minh thở dài :

- Sô đại nhân cũng biết, bà vợ của bổn chức hung hăng ghen tuông như sư tử cái. Bà ta không chấp nhận một tiểu hoàn nào trong phủ, như vậy bổn chức đâu dám nghĩ đến lấy bé lấy mọn!

Sô Thanh Phụng đưa ý kiến :

- Thì đại nhân cứ cất nhà cửa bên ngoài phủ, cho tiểu thiếp có sao đâu!

Nhan Minh lắc đầu :

- Bước tiền trình của bổn chức, toàn do bà ta mà thành đó! Mà là con gái của Nội Thân Vương, mà Nội Thân Vương hiện chống quân Tỏa Nhân phủ. Nếu bổn chức làm ra điều sai quấy thân vương sẽ tấu lên Hoàng thượng. Lúc đó chỉ có trời mới giúp được bổn chức.

Sô Thanh Phụng tự nhiên biết rõ Nhan Minh ngày này có địa vị cao là nhờ cái đưng quân của vợ, nhưng vẫn giả vờ chẳng hiểu gì cả.

Y bèn hỏi :

- Không cầu hôn cho chính mình thế đại nhân cầu hôn cho ai?

Nhan Minh thấp giọng :

- Đây là việc bí mật. Bốn chức cầu hôn cho người này đây.

Lấy ngón tay, y vẽ lên mặt ba chữ :

“Bát Vương Tử”.

Sô Thanh Phụng bèn hỏi :

- Bát điện hạ đến đây hỏi nào?

Nhan Minh đáp :

- Bát điện hạ cáo bệnh, xin nghỉ dài hạn, âm thầm rời Kinh thành, lo việc quan trọng. Người với tiện nội là chỗ quen thân, nên lưu ngủ tại phủ bốn chức từ hai hôm nay. Nhân đến du ngoạn tại hoa viên họ Triệu, bất chợt thấy Triệu tiểu thư, sanh lòng ái mộ ngay, nên muốn được kề cạnh người ngọc mãi mãi. Do đó, Bát điện hạ mới bảo bốn chức đứng ra cầu hôn hộ!

Sô Thanh Phụng cau mày :

- Vương thân tuyệt đối không được cầu hôn gái nhà Hán, tại sao Bát điện hạ...

Nhan Minh gạt đầu :

- Bởi thế, người mới nhờ bốn chức đứng ra lo liệu hộ. Dĩ nhiên, người không thể mang thị thiếp về kinh, bắt quá, chỉ cất nhà cất cửa ở bên ngoài, cho thị thiếp ở. Việc này, tiện nội đốc thúc bốn chức phải lo gấp! Và bằng mọi giá phải thành công!

Sô Thanh Phụng cau mày :

- Đại nhân làm liều quá! Nếu sự tình biến chuyển thành quan trọng, thì đại nhân khó tránh được liên lụy.

Nhan Minh mỉm cười :

- Không sao đâu! Tại kinh, Thái tử bị phế truất, các vị Vương gia khác thì tầm thường, trong số Hoàng tử, chỉ có Bát điện hạ nổi bật hơn hết, trong tương lai, ngôi cửu ngũ phải về tay Bát điện hạ. Nhạc gia bốn chức có gởi mật thư đến, bảo bốn chức phải hết lòng phục thị Bát điện hạ, dọn sẵn con đường tiến dài dài cho ngày sau!

Sô Thanh Phụng giật mình lướt thứ tư.

Sau một phút, y hỏi :

- Ty chức thân phận hèn mọn, chẳng biết việc lớn trong cung. Đây là một cơ duyên tốt cho đại nhân vươn lên, đáng nhẽ đại nhân phải vận dụng tâm lực, làm cho thành việc, thiết tưởng họ Triệu không từ chối một vinh dự như vậy. Tại sao đại nhân còn gầy náo động làm chi?

Nhan Minh thở dài :

- Điện hạ tứ dã, chứ nào phải đi công du! Bốn chức làm sao dám tiết lộ sự hiện diện của người tại địa phương này? Bất quá, bốn chức chỉ nói một người trong hoàng tộc cầu thân! Nhưng lão Triệu lại khẳng khăng từ khước.

Sô Thanh Phụng chắc lưỡi :

- Giả như lão ấy biết được sự thật, có lẽ lão đáp ứng liền! Vì, chọn rể có rể nào hơn một vị Điện hạ!

Nhan Minh cười khổ :

- Cái khổ của tổ chức là không thể nói được sự thật. Cho nên bốn chức phái người đến nơi, cho biết là hôm nay, cử hành lễ nghinh hôn. Vào giờ Ngọ, bốn chức sai Vương sư gia cùng đi với mấy người nữa không ngờ trong nhà của họ Triệu, đột nhiên có ba kẻ xuất hiện ngăn trở, rồi một thanh niên giết Vương sư gia, gây thương thế cho mấy người khác, sự tình biến chuyển quá nghiêm trọng bốn chức mời đại nhân đến, định nếu bắt được hung thủ rồi thì giao cho đại nhân tra cứu, tìm cách áp chế lão Triệu, buộc lão đáp ứng cuộc hôn nhân, ngoài ra còn hòa giải việc lớn thành việc nhỏ, việc nhỏ thành không. Ngờ đâu sự tình diễn biến

ngược với sở nguyện, quan quân bị giết khá nhiều! Thiết tưởng không còn cách nào che đậy được nữa! Đại nhân có biện pháp chi chăng?

Sô Thanh Phụng se se mấy sợi râu thưa, suy tư một lúc.

Nếu tính sai một chút, là y không mong gì còn ngồi ở cái ghế Tri phủ nữa được!

Lâu lâu, y mới thốt :

- Hiện tại, khoan bàn đến việc hôn nhân. Cứ nói là Triệu Sĩ Hội chứa chấp kẻ bắt lương, sát hại quan binh, dựa vào đó, mình bắt lão đến công đường, xem lão có thái độ thế nào rồi sẽ tính.

Nhan Minh lắc đầu :

- Không được! Cái vụ này đâu phải nhỏ, nếu chúng ta công khai hành sự, biết đâu cuối cùng lại chẳng phải giải can phạm về kinh, trình lên hình bộ thẩm vấn. Nếu lão Triệu cung khai sự thật, thì dù bốn chức có dựa vào hòn núi, núi cũng phải tróc! Bởi Hoàng thượng rất cố kỵ những sự việc như vậy!

Sô Thanh Phụng tiếp :

- Nếu thế, mình cứ viện lẽ quan quân bị sát tại nhà lão ta, đem đại đội nhân mã đến bao vây gia cư lão bắt hết cả nhà, giết sạch, không chừa một mạng đối chứng. Sau đó, mình thượng sớ về triều đình, vu cho lão phản nghịch, biết đâu mình chẳng những không tội mà còn có công Nhan Minh cười khổ :

- Nếu có thể làm như vậy, thì bốn chức đã làm rồi, đâu đợi đại nhân phải nói! Thứ nhất, Hoàng thượng có chỉ thị, không được vọng sát người Hán, nên nặng cải hóa, nhẹ trừng trị. Thứ hai, lúc Vương sư gia bị giết, bốn chức có hởi ý kiến nơi Điện hạ, Điện hạ bảo đừng làm lớn chuyện, và tìm mọi cách khuyến dụ cô bé họ Triệu cho người!

Sô Thanh Phụng kêu lên :

- Thế thì khó lắm!

Nhan Minh thở dài :

- Nếu không khó, thì bốn chức đâu phải gọi đến đại nhân! Nếu việc này không được giải quyết thỏa đáng, thì cả hai chúng ta sẽ phải khổ lớn!

Sô Thanh Phụng cãi!

- Ty chức nào có biết gì trước khi có biến cố?

Nhan Minh cười lạnh :

- Nhưng bây giờ thì đại nhân đã biết rồi! Về phần bốn chức, thì bốn chức có thể tìm ra một đệ tử thân tín, bảo hắn đứng ra chịu tiếng trong vụ cầu hôn. Sau đó, bốn chức bắt hết cả người nhà họ Triệu, vu cho tội bạo nghịch, sát hại quan quân, đem giết đi như vậy là bốn chức hết lo rồi.

- Nhưng còn đại nhân, Điện hạ biết là đại nhân hiểu rõ sự tình, khi nào Điện hạ buông tha cho đại nhân?

Sô Thanh Phụng bây giờ mới biết Nhan Minh là tay lợi hại! Lão quyết lời y vào vụ, đổ trút sự tình lên đầu y.

Y bất quá chỉ là một viên Tri phủ, làm sao chống cự nổi bậc Tổng đốc lại thuộc thành phần hoàng thân quốc thích.

Y trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Ty chức định nói với Triệu Sĩ Hội như thế này, là hung thủ và quan quân bất chợt gặp nhau tại nhà họ Triệu, hai bên đánh nhau cho đến khi một số người tử vong, cuộc chiến mới chấm dứt. Như vậy, Triệu Sĩ Hội vô can, mà chúng ta cũng chẳng có tội vạ gì, bởi ai cấm được bọn phản nghịch chực dịp gây tổn thương cho lực lượng triều đình!

Nhan Minh vỗ tay tán thưởng :

- Kế này tuyệt diệu!

Rồi lão hỏi :

- Còn con gái của Triệu Sĩ Hội!

Sô Thanh Phụng tiếp :

- Ty chúc sẽ khuyển cáo lão ta, nếu lão ta đáp ứng thì tốt...

Nhan Minh chặn lời :

- Nhất định phải làm cho lão ta đáp ứng mới được! Tiệp nội có nói, Điện hạ tha thiết với vấn đề đó lắm!

Sô Thanh Phụng mỉm cười :

- Lão không đáp ứng cũng đâu quan hệ gì, bởi trong phủ của đại nhân, đã có hai phiên tăng Lạt ma kia mà! Chắc chắn là họ biết bay tường nhảy nóc, họ sẽ đến nhà họ Triệu, bắt cóc con gái lão, mang về phủ, cho Điện hạ thành thân. Ván đã đóng thuyền rồi, là họ Triệu phải cầm miệng.

Nhan Minh lắc đầu :

- Nhưng lão Triệu sẽ làm cáo trạng...

Sô Thanh Phụng cũng lắc đầu :

- Lão không tố cáo đâu, giả như lão có kiện chút, thì đơn trạng cũng phải qua tay ty chức, vì ty chức có trách nhiệm trong địa phương này. Ty chức sẽ kéo dài cuộc điều tra, qua nhiều ngày tháng, vả lại, đại nhân là thượng cấp của ty chức, trên che dưới, dưới giúp trên, liệu Triệu Sĩ Hội muốn làm gì cũng chẳng có kết quả đâu!

Nhan Minh cả mừng đáp :

- Tự nhiên là phải vậy! Bồn phận của bốn chức là phải tiếp tay với đại nhân! Việc chung mà!

Sô Thanh Phụng tiếp :

- Nói thì như vậy, chứ chắc gì Triệu Sĩ nghi ngờ chúng ta! Cái việc cướp người, đại nhân có thể cho thi hành ngay đêm mai đi!

Nhan Minh lắc đầu :

- Không được! Điện hạ không thể đợi đến ngày mai. Chúng ta phải hành động gấp. Ngày mai, Điện hạ tiếp tục hành trình.

Sô Thanh Phụng mỉm cười :

- Đêm nay thì đêm nay, cũng được vậy! Hai vị phiên tăng đó cần phải bao mặt cẩn thận tuyệt đối không nên để lộ thân phận!

Nhan Minh tiếp :

- Đương nhiên rồi! Sau việc này, bốn chức nhất định sẽ cất nhắc đại nhân lên trọng vị, không hơn nữa năm, đại nhân sẽ có tin lành. Tuần Vũ họ từ lúc này đau yếu luôn, hành sự không được chu đáo, đắc lực. Bốn chức nắm được rất nhiều chỗ nhược của lão ta. Hơn nữa bên trong lại có nhạc gia của bốn chức chủ trì. Ngồi vị đó như đang đợi đại nhân vậy! Chúng ta sẽ hợp tác cùng nhau, dài dài, nhất định cả hai sẽ đạt đến vinh quang nhanh chóng!

Sô Thanh Phụng khích động tâm tư.

Y biết, Nhan Minh rất có thân thế, nếu lão chịu giúp thì trong tương lai y sẽ tiến đạt cao vời.

Được cơ hội phụ giúp một tay có thân thế, khi nào y chịu bỏ lỡ?

Y đứng lên, vòng tay thốt :

- Thực ra việc này không quan trọng lắm, nếu đại nhân cho biết sớm, thì ty chức đã giúp đại nhân dàn xếp xong rồi!

Nhan Minh cười sang sảng :

- Trước kia, bốn chức chưa hiểu đại nhân là bậc cao tài, từ nay thì bốn chức vững dạ lắng rồi trăm việc trăm nhờ đại nhân là cái chắc.

Cả hai cùng nhìn nhau, lại cười vang lượn nữa.

Sô Thanh Phụng đi thẳng đến nhà họ Triệu, làm cái việc du thuyết, còn Nhan Minh thì vào hậu đường phân phó thuộc hạ y kế hoạch hành động.

Thời gian lúc đó đã quá hoàng hôn, tia nắng cuối cùng tắt, bóng đêm sắp sửa phủ trùm vạn vật.

Khi Sô Thanh Phụng rời Tổng đốc phủ, thì trên nóc nhà, một bóng người đứng lên.

Bóng đó núp tại chỗ từ lâu, đương nhiên là có nghe trọn vẹn câu chuyện giữa Sô Thanh Phụng và Nhan Minh, nên phi thân vụt về phía nhà họ Triệu, đến nơi trước viên Tri phủ.

Kiệu của Sô Thanh Phụng đến cổng, Triệu Sĩ Hội hấp tấp bước ra nghinh tiếp vào nhà.

Niềm lo âu, sợ hãi hiện rõ rệt nơi gương mặt Triệu Sĩ Hội.

Sô Thanh Phụng có thái độ kỳ quái, tuy chưa khai mào câu chuyện song Triệu Sĩ Hội thấy y có vẻ thần bí quá, càng đâm lo sợ hơn.

Ba tuần trà xong, Sô Thanh Phụng bắt đầu giải thích y theo công cuộc xếp đặt với Nhan Minh.

Đại khái y bày bố cho Triệu Sĩ Hội là cứ đồ vụ án lên đầu ba tên hung thủ lạ mặt, ba tên ấy là bọn phản nghịch toan phá hoại cơ cấu cai trị tại các địa phương, gây rối cho triều đình, chúng bị phát giác hành tung quan quân tìm bắt bất ngờ gặp chúng ngay trên đường, ngay trước cổng nhà họ Triệu, chúng đành giết quan quân, chứ sự tình không liên quan gì đến nhà họ Triệu cả.

Y dặn dò Triệu Sĩ Hội đừng bao giờ thừa nhận vụ án xảy ra trong khu gia viên.

Triệu Sĩ Hội đáp ứng tỏ lời cảm tạ Tổng đốc đại nhân và Tri phủ đại nhân có lòng che chở cho lão nạn khỏi tai qua.

Sô Thanh Phụng trở về phủ, mật báo với Nhan Minh, là sự việc có kết quả như ý muốn, bây giờ chỉ còn hai vị Lạt ma hành động nữa là xong.

Hai vị Lạt ma, một tên là Châu Khâm, một là Lạc Chánh, thuộc Huỳnh phái.

Vì hiện tại, Hồng phái nắm quyền thống trị tại Tây Tạng nên Huỳnh phái phải len lỏi vào Trung Nguyên tìm đất dụng võ, gây thế lực, để sau này về Tây Tạng lật đổ Hồng phái, giành lại quyền hành.

Hồng phái không kém, biết được việc đó nên sai môn nhân vào kinh thành trước Do đó, Huỳnh phái không thu được chỗ đứng tại kinh bất buộc phải rải rác tại các địa phương nương tựa các địa phương quan chờ đợi.

Châu Khâm và Lạc Chánh được Nhan Minh thu dụng.

Bây giờ, được dịp xuất lực cho Bát điện hạ, dĩ nhiên là họ sẵn sàng thi triển tài ba. Trong tương lai, biết đâu cũng nhờ Bát điện hạ giúp cho Huỳnh phái bành trướng hình thế tại Trung Nguyên, dọn đường cho công cuộc phục hồi ngôi tông chủ tại Tây Tạng hiện đang ở trong tay Hồng phái!

Khi trống lầu canh điểm ba tiếng, cả hai đã chuẩn bị xong xuôi, y phục che mặt bao kín, như hai con dã hạc chợp cánh tung bay, rời Tổng đốc phủ, thẳng đến nhà họ Triệu.

Người trong nhà đều ngủ, hai Lạt ma đi vào hậu viện không gặp trở ngại nào.

Nơi hậu viện, có một phu canh, họ chế ngự tên phu canh dễ dàng, hỏi quân phòng của Triệu tiểu thư ở hướng nào, đoạn tiến về phía đó.

Thoạt tiên, họ thổi muội hương vào phòng, chờ một lúc cho hương mê có hiệu lực, sau đó mới xâm nhập.

Đèn trong phòng tắt, trên giường lơ mờ một bóng người, ngủ chết.

Châu Khâm lấy chần cuộn người đó, cột dây cẩn thận, đặt lên lưng.

Cả hai trở về Tổng đốc phủ.

Nhan Minh chưa ngủ, vợ lão chưa ngủ. Cả hai vợ chồng hầu rượu Bát điện hạ Dận Lễ, chờ tin mừng.

Mỹ Hỷ vợ Nhan Minh, hướng qua Dận Lễ cười thốt :

- Tại Kinh đô thiếu chi gái đẹp, sao Bát ca lại tha thiết với con bé này quá chừng? Suýt chút nữa thì đại họa nổ bùng rồi đấy nhé! Bát ca làm phiền phức vợ chồng tôi ghê quá đi.

Dịch Lễ mỉm cười, đáp :

- Tại phủ tôi, có tất cả sáu nàng, nhưng cả sáu nàng đó hợp lại, không bằng một phần của nàng này! Cũng may, Nhan Minh sợ hiền muội như sợ sư tử cái, chứ nếu không thì y đã hái đóa hoa quý đó từ lâu rồi!

Nhan Minh hoảng quá, cười gượng.

Mỹ Hỷ lườm chồng gắt :

- Hắn mà dám! Trừ ra hắn không muốn giữ chiếc đầu đỉnh cổ, thì hắn muốn gì cứ muốn!

Rồi bà nghiêm giọng tiếp :

- Bát ca hãy nghĩ đến việc lớn đi chứ! Cứ lêu lổng bê tha mãi như vậy, không sợ mất thời giờ sao? Nghe nói các vị ca ca kia đều hoạt động mạnh kia mà!

Dận Lễ cười nhẹ :

- Họ có lằng xằng, cũng vô ích thôi! Như lão Nhị kia được sắc phong làm Thái tử, mà tôi chỉ dùng một mẹo nhỏ cũng quật ngã được như thường, huống hồ những người khác! Tôi ngán nhất có lão Tứ thôi! Tôi nghe gia gia của hiền muội nói là ông già đã hứa với lão Tứ cho hắn xuất ngoại liên lạc với khách giang hồ, hắn sẽ kết phe kết đảng. Việc đó làm tôi lo lắng ngày đêm. Lần này âm thầm rời kinh thành, tôi có ý theo dõi mọi hành động của hắn. Nếu cần, trong một dịp nào đó, tôi cũng dám hạ hắn như thường.

Y dùng sống tay làm dao, chặt đứt ngang cần cổ.

Nhan Minh vội thốt :

- Tôi sợ không dễ dàng như thế đâu Bát điện hạ! Tứ điện hạ có võ công rất cao, ngoài ra có nhiều tay bản lĩnh tuyệt vời bảo vệ, tiếp trợ...

Dận Lễ cười lạnh :

- Hắn có người, tôi cũng có người. Lần này ra đi, tôi dẫn theo hơn hai mươi cao thủ. Với lực lượng đó, tôi thừa đối phó với hắn!

Nhan Minh mỉm cười :

- Nếu Điện hạ cần thêm người, thì tôi có sẵn hai vị Lạt ma, họ sẽ tuân theo lệnh sai khiến của Điện hạ! Tôi có thực nghiệm rồi, không đao kiếm nào chém đứt da thịt họ.

Dận Lễ đáp :

- Cái đó thì tầm thường lắm. Chính tôi đây cũng làm được!

Nhan Minh kinh hãi :

- Thế ra võ công Điện hạ cao ghê gớm!

Mỹ Hỷ cười khoái trá, đoạn bà hừ lạnh người chồng :

- Ông tưởng ai cũng bắt tài như ông à? Cứ núp sau môn đàn bà mà chờ dịp nổ mày nổ mặt thẹn lắm đó nhé!

Dận Lễ cười hòa :

- Này Nhan Minh! Tôi không có cái phúc khí của muối trượng, có một người vợ đảm đương, xốc vác mạnh tay tạo lập sự nghiệp cho chồng. Đáng mừng cho muối trượng lắm vậy!

Nhan Minh càng thẹn hơn!

Dận Lễ tiếp :

- Nếu quả thật hai tên Lạt ma có tài, thì tôi xin thu nhận chúng chỉ sợ chúng có tiểu thuật che mờ con mắt của người ta thôi.

Nhan Minh lắc đầu :

- Không có việc đó đâu! Quả là công phu thật sự của chúng! Chúng lại còn biết phóng phi kiếm, trăm phát không sai một.

Dận Lễ hỏi :

- Phi kiếm là sao? Tôi chưa biết cái đó!

Nhan Minh giải thích :

- Há miệng, phun một đạo bạch quang, trong vòng mười bước, lấy mạng địch dễ như lấy đồ trong túi.

Mỹ Hỷ vội thốt :

- Đừng khoa trương cực độ! Bát ca đâu có phải người xa lạ mà ông dọa hấn?

Nhan Minh thốt :

- Tôi nói sự thật mà bà! Nào phải khoa trương bọn nó đâu! Chính tôi thấy tận mắt chặt đứt một khúc cây lớn. Chặt cây xong rồi phi kiếm lại trở về miệng chúng.

...

- Điều kiện dụng nhân của ta rất hà khắc. Hai người bộ pháp còn nặng nề quá, lúc lên lầu vẫn gây tiếng động, đến cả ta còn phát hiện ra, huống chi là cao thủ giang hồ!

Lạc Chánh hơi thẹn, ngập ngừng :

- Bọn bản tăng luyện võ công ngoại môn, không chuyên khinh công, nhưng cái đó không cần thiết khi Điện hạ không dùng người vào việc trộm cắp.

Dận Lễ ung dung tiếp :

- Nếu cần, cũng phải làm công việc của kẻ trộm vậy chứ! Dù sao thì đa năng vẫn hơn độc thiện. Tuy nhiên, nếu hai người có tài năng gì đặc biệt, thì ta cũng vẫn sẵn sàng thu dụng.

Y hỏi :

- Còn thiếu nữ đó đâu?

Mỹ Hỷ chen vào :

- Nghe nói con gái nhà họ Triệu đẹp như thiên tiên, tôi muốn xem dung nhan nàng như thế nào!

Bà đứng lên, bước tới mở chiếc khăn do Châu Khâm đặt xuống nền

Bỗng bà rú lên một tiếng hãi hùng.

Trong chăn quả có một mỹ nhân, nàng cầm một thanh chủy thủ, chong ngay ngực Mỹ Hỷ.

Dận Lễ kinh ngạc hỏi :

- Người là ai?

Nữ nhân vùng đứng lên, chủy thủ vẫn chong ngay ngực Mỹ Hỷ, lạnh lùng đáp :

- Ta là Mạnh Lệ Ty, một trong ba hiệp sĩ yêu kính hôm nay đã hạ sát quan quân đó.

Mạnh Lệ Ty trầm giọng tiếp :

- Nhan Minh! Người đường đường là bậc nhất đương triều, tại sao lại cướp đột con gái nhà dân? Hành động đó đáng ghép vào tội gì?

Nhan Minh nổi giận :

- Sao thế này.

Hai Lạt ma cúi đầu :

- Bọn bản tăng bắt lầm người.

Nhan Minh quát :

- Lầm rồi để vậy à? Sao chưa quát ngã nàng ta.

Lạc Chánh hét lên một tiếng, vươn hai tay không tới chụp lấy Mạnh Lệ Ty.

Mạnh Lệ Ty vùng chủy thủ chém ngang qua.

Lạc Chánh cứ dùng tay không chụp chủy thủ.

Tay không đứt, chủy thủ lại gãy làm hai đoạn.

Hắn cười lạnh, dang luôn hai tay định ôm lấy Mạnh Lệ Ty.

Biết đối phương luyện môn thượng thừa khí công, vả lại hắn cũng có sức mạnh phi thường, nếu để cho hắn ôm trúng là vô phương vùng thoát.

Lập tức, nàng nhún chân, tung mình lên, đồng thời đá luôn ngón chân vào mắt của Lạc Chánh. Bàn tay còn nửa thanh chủy thủ, nàng đâm ngược vào huyệt ngọc chẩm sau gáy của Lạt ma.

Châu Khâm kinh hãi, sợ bạn lâm nguy, vội há miệng phun ra một đạo bạch quang.

Chính là phi kiếm, Nhan Minh đã khoe.

Bạch quang bay ngang mặt Mỹ Hỷ, bà ta rợn người, bất giác sụm đôi gối ngã xuống.

Bà ta ngã xuống, gây tiếng động, chính tiếng này làm Mạnh Lệ Ty kịp phát hiện phi kiếm.

Nàng rùn cổ, hạ thấp đầu, nhường phi kiếm cách đầu nàng độ tấc, cắt đứt một chóp tóc vắn cao.

Mối tóc đứt, tóc bung ra, xỏa xuống.

Châu Khâm hít hơi, thu phi kiếm về, đoạn lướt lên, nâng Mỹ Hỷ đứng dậy, đồng thời quay sang Nhan Minh thốt :

- Đại nhân yên tâm. Phu nhân không thọ thương đâu. Phi kiếm của bản tăng không hề lệch hướng, sai đích.

Y dìu Mỹ Hỷ đến cho Nhan Minh.

Mỹ Hỷ kêu lên.

Bà nhào vào lòng Nhan Minh.

Thân mình bị thị nặng độ trăm cân, gieo vào lòng Nhan Minh, làm lão ta lao đao, chực ngã.

5. Chương 5: Tam Kiếm Thành Danh

Được đồng bạn tiếp trợ, Lạc Chánh tránh được hai đòn hiểm độc của đối phương.

Tuy nhiên, oai phong của y cũng kém giảm đi phần nào.

Y hất đầu lên, như con sư tử chồm mình, cao giọng thốt :

- Điện hạ, tướng quân và phu nhân lui ra gấp, để bản tăng thu thập con bé này!

Y khoa tay, chuẩn bị tấn công.

Bát điện hạ gọi gấp :

- Đại sư phụ nương tay một chút nhé! Tuyệt đối không hạ sát nàng!

Lạc Chánh trừng mắt, quát :

- Tiệp tỳ chưa quỳ xuống thọ tội, thế còn chờ bần tăng ra tay phải không?

Mạnh Lệ Ty không hề nao núng, cười lạnh thốt :

- Cầm cái mỏ thú của sư hổ mang người lại đi! Bồn cô nương định lấy đầu người, trừ hại cho dân lành đây, người không sợ chết sao mà còn khoác lác?

Mỹ Hỷ vừa run sợ vừa cầu nhào :

- Bát ca còn dung dưỡng làm chi thứ gái hung hãn đó? Cứ gọi quan quân vào đây, giết quách nàng là hơn!

Dận Lễ mỉm cười :

- Nàng đâu phải là con gái họ Triệu! Tôi cần phải bắt sống nàng?

Mỹ Hỷ kêu lên :

- Không phải? Tại sao bắt nàng mang về đây?

Châu Khâm đáp :

- Bần tăng không biết mặt Triệu tiểu thư, nàng này lại ngủ trên giường của Triệu tiểu thư, vì vậy bần tăng bắt lầm!

Mạnh Lệ Ty cười lạnh :

- Đúng đó! Ta sớm biết các người thế nào cũng đến bắt người. Nên ta nấp sẵn trong phòng, chờ các người nạp mạng!

Nhan Minh hét :

- Nói nhảm! Làm sao người biết ta sai người đến đó, bắt cóc gái họ Triệu?

Mạnh Lệ Ty ung dung đáp :

- Đừng tưởng các người bàn sự bí mật trong phòng kín mà chẳng ai biết. Bất cứ nơi nào cũng có thần minh, giấu người thì được, giấu thần thánh thì đừng hòng? Thần thánh báo cho ta biết âm mưu của các người đó!

Mỹ Hỷ run sợ :

- Ta không tin! Chẳng lẽ các người có phép tàng hình rình rập bên cạnh chúng ta?

Nhan Minh phụ họa :

- Người bịa chuyện! Người chẳng biết gì cả!

Quay qua Chân Khâm, lão hỏi :

- Các người có làm phòng chẳng!

Chân Khâm lắc đầu :

- Nhất định không có việc làm lạc! Bần tăng hỏi kỹ lắm, tại khu gia viên của họ Triệu, chỉ có một tòa lầu hoa, và vị tiểu thư duy nhất của họ Triệu ở trong lầu đó. Có lẽ là họ đổi phòng với nhau hay sao ấy!

Nhan Minh trầm gương mặt :

- Vậy là kế hoạch của chúng ta bị tiết lộ rồi!

Mạnh Lệ Ty cười mỉa :

- Đừng manh tâm man trá, thì làm gì có quỷ tới phá nhà! Trời cao có mắt, không khi nào dung dưỡng các người làm điều càn dỡ!

Nhan Minh không đáp.

Mạnh Lệ Ty tiếp :

- Hai tên sư hổ mang dùng mê hương, định xông mê người trong phòng, song ta có mê đầu! Ta tỉnh táo, nằm chờ chúng vào!

Chân Khâm cao giọng :

- Thế là bọn này có chuẩn bị đối phó với chúng ta đó Điện hạ! Cứ giết quách chúng đi, giết được tên nào, hay tên ấy!

Dận Lễ mỉm cười, lắc đầu :

- Không nên giết! Ta muốn bắt sống!

Mỹ Hỷ hấp tấp thốt :

- Đầu phải việc đùa, bát ca!

Dận Lễ nghiêm sắc mặt :

- Không ai đùa!

Nhan Minh lo lắng :

- Bát điện hạ ơi! Nếu việc này được loan truyền ra ngoài, bát quá Điện hạ rút đi một mình, chối phăng, còn bọn tôi ở lại, chịu làm sao nổi trách nhiệm đây?

Mỹ Hỷ tiếp nói :

- Bát ca ơi! Hoàng đế tối kỵ việc xung đột cùng người Hán, mà việc này lại phát khởi do bọn tôi! Nếu gia tôi che chở không kham, thì đầu bọn tôi phải rơi mất! Thành ra, giúp bát ca mà hóa hại mình!

Dận Lễ cười nhẹ :

- Hiền muội lo xa quá! Tôi làm hại vợ chồng biểu muội được sao chứ!

Mỹ Hỷ suýt gào lên :

- Giả như bát ca vô phương tiếp trợ thì sao? Giúp bát ca mà đầu rơi thì thật là oan uổng cho bọn tôi quá chừng!

Dận Lễ lắc đầu :

- Sự tình chưa ra sao, biểu muội lo sớm thì tôi còn biết nói sao! Huống chi, giết chết nữ nhân này, cũng chưa phải là kẻ vẹn toàn, bởi nàng có chết, nàng không tiết lộ được, đồng bọn của nàng còn đó, chúng cũng tiết lộ như thường!

Nhan Minh cao giọng :

- Cứ giết, giết được một hay một!

Dận Lễ lắc đầu :

- Không được! Bằng mọi giá, tôi cần nàng này. Con gái họ Triệu, có cũng được, không có cũng chẳng sao, nhưng nàng này thì nhất định là phải có!

Nhan Minh giật mình :

- Điện hạ muốn lưu nàng bên mình!

Dận Lễ cười lớn :

- Đúng vậy! Đối với con gái họ Triệu, bắt quá tôi cao hứng trong nhất thời thôi. Gặp đâu vui đó, không hơn không kém, vui rồi là quên hết. Nhưng đối với nàng này thì tôi tha thiết với cả tấm lòng. Bởi tôi cần có một nàng có bản lĩnh như thế bên cạnh mình.

Nhan Minh suy nghĩ một chút :

- Điện hạ thuyết phục được nàng chăng?

Dận Lễ vẫn cười rằng :

- Chỉ cần bắt sống được nàng là tôi có cách.

Nhan Minh dạy qua hai Lạt ma :

- Hai vị đại sư làm nổi chăng?

Chân Khâm cười lạnh :

- Miễn là Điện hạ thích, dù không có biện pháp cũng phải có biện pháp!

Dận Lễ phấn khởi tinh thần :

- Được lắm! Hai vị cứ thi hành đi, nếu thành công là nhất định tại hạ có thưởng lớn cho hai vị! Tại hạ bảo đảm ngôi vị Bồ Đề Lạp Cung sẽ là món quà thứ nhất cho hai vị.

Ngôi vị đó, tối thượng trong hàng Lạt ma. Dận Lễ hiểu rõ hiện tình tranh chấp giữa Hồng phái và Huỳnh phái tại Tây Tạng.

Hai Lạt ma hân hoan ra mắt, cùng nắm chặt tay quyền, cùng từ từ bước về phía Mạnh Lệ Ty.

Dận Lễ kêu lên :

- Nên nhớ! Tại hạ muốn bắt người sống, chứ không phải xác chết đâu nhé!

Chân Khâm mỉm cười :

- Điện hạ yên trí! Nàng sẽ không mất một sợi lông chân.

Còn lại một đoạn chủy thủ, dù muốn dù không, Mạnh Lệ Ty cũng nao núng ít nhiều.

Tuy nhiên, nàng giữ thần sắc ổn định như núi.

Nàng cao giọng thốt :

- Dận Lễ! Người lén lút rời kinh thành, mưu đồ bất chánh, ta sẽ hồi báo về kinh, người hãy lo thân trước đi là vừa, đừng vội đắc chí hiện tại!

Hai Lạt ma toan xuất thủ.

Dận Lễ chặn lại :

- Hãy khoan!

Đoạn hướng qua Mạnh Lệ Ty, y hỏi :

- Người là ai?

Mạnh Lệ Ty lạnh lùng xưng tên.

Dận Lễ tiếp :

- Ta không cần biết tên người, ta chỉ muốn hiểu tại sao người biết tên ta!

Mạnh Lệ Ty cười mỉa :

- Ta đã nói, ta là một trong Yên Kinh tam hiệp, từng sống tại kinh thành. Mọi việc trong hoàng cung, ta đều biết hết, hà huống một cái tên người!

Dận Lễ nói :

- Tại sao từ lâu ta không nghe ai nói đến các người!

Mạnh Lệ Ty bĩu môi :

- Người thì còn biết gì ngoài những thứ rượu, gái, đàn, ca!

Dận Lễ biến sắc mặt :

- Còn hai người khác trong Yên Kinh tam hiệp, là những ai?

Mạnh Lệ Ty đáp :

- Một là sư huynh ta! Một là chồng ta!

Dận Lễ cười nhẹ :

- Thì ra người là hoa có chủ! Tại sao người không nói sớm! Ta rất chán thứ gái có chồng!

Mạnh Lệ Ty trầm giọng :

- Đừng nói tốt cho mình! Trong phủ của người có tám nữ nhân, ít nhất nữa số đó là vợ của kẻ khác! Chúng bị người dùng uy quyền bắt về hưởng lạc.

Dận Lễ cười khan :

- Người biết rõ về việc riêng của ta! Như vậy chồng người không thể là một nam nhân tầm thường trong dân chúng! Nói đi! Người là người của phủ nào!

Mạnh Lệ Ty cười nhẹ :

- Ta không thuộc phủ nào cả. Ta chỉ biết mình thuộc nhóm Yên Kinh tam hiệp thôi!

Dận Lễ tiếp :

- Người không chịu nói, cũng chẳng quan hệ gì. Ta sẽ có cách truy nguyên các người!

Dận Lễ hỏi :

- Sư huynh và chồng người tên chi?

Mạnh Lệ Ty đáp :

- Chồng ta là Doãn Chánh Than, sư huynh ta là Dao Canh Niên!

Dận Lễ suy nghĩ một chút :

- Những cái tên lạ, chưa nổi danh!

Mạnh Lệ Ty cười lạnh :

- Chúng ta không cần thành danh. Cái chí của chúng ta là hành hiệp trừ gian, diệt bạo, tận sát bọn ác quan, hung lại. Như các người đó, thì đừng hòng bọn ta tha thứ cho!

Dận Lễ bật cười :

- Ta biết, các người là người trong phủ của đại ca ta, chỉ có đại ca ta mới thu nạp bọn giang hồ một cách bừa bãi như vậy!

Mạnh Lệ Ty xì một tiếng :

- Tuy nhiên, bọn ta vẫn hơn các người mấy bậc! Hơn ở chỗ còn chút thiện lương!

Dận Lễ hỏi :

- Đại ca ta đối xử rất tốt với ta, tại sao các người cố tâm chống đối ta?

Mạnh Lệ Ty trầm giọng :

- Ta chỉ chống đối bọn tàn ngược dân lành, bốn phận của ta là trừ gian diệt bạo, bắt chấp kẻ hung ác thuộc phủ nào, phe phái nào! Ta cũng không dung người trong phe phái ta nếu đi ngược tôn chỉ!

Dận Lễ cười ha hả :

- Ta biết cái ý của các người! Các người vâng lệnh đại ca ta, dò thám hành tung của ta!

Mạnh Lệ Ty lắc đầu :

- Bọn ta không tiếp thọ sự chỉ thị của ai cả. Nếu người sanh tâm tàn bạo, thì hãy cố mà giữ vững chiếc đầu!

Dận Lễ lại cười vang :

- Thảo nào các người chẳng to gan giết quan quân! Đó là tội phản nghịch, lão Đại không tài nào đảm đương nổi đâu!

Mạnh Lệ Ty bĩu môi :

- Người cứ tổ cáo đi!

Dận Lễ lắc đầu :

- Vội gì! Cái chi phải đến, sẽ đến! Ta còn gặp lại lão Đại mà!

Y gọi :

- Hai vị đại sư!

Chân Khâm ứng tiếng :

- Điện hạ phân phó điều chi?

Dận Lễ tiếp :

- Tại hạ cải biến chủ ý! Chúng là người tâm phúc của đại ca ta, ta không dám thu dụng bên mình. Các vị cứ thẳng tay sát tử!

Nhan Minh vội thốt :

- Điện hạ! Làm vậy là bất lợi cho vợ chồng tôi!

Dận Lễ cười mỉa :

- Các người sợ à?

Mỹ Hỷ vội đáp :

- Không phải vậy đâu! Nếu bọn họ là người của đại ca...

Dận Lễ trầm gương mặt :

- Nay Mỹ Hỷ! Trong tương lai, chưa biết sự việc sẽ như thế nào, thì không ai có thể cho rằng người này có hy vọng hơn người kia, các người nên mở rộng tầm mắt mà quan sát, lấy trí óc sáng suốt mà phán đoán rồi quyết định, nếu muốn giúp ta thì nên nghe ta, nếu hướng về lão Đại thì đây là một cơ hội tốt. Hãy vô hùa với nữ nhân này, giết ta đi là gọn việc!

Nhan Minh kêu lên :

- Điện hạ lầm rồi!

Dận Lễ cười lạnh :

- Không có cái gì đáng gọi là lầm cả. Cái lối giẫm chân tại nơi đó không được rồi! Các người hãy quyết định, ta không thích hạng người đi hàng hai, hay bắt cá hai tay cũng thế!

Mỹ Hỷ cười vuốt :

- Bát ca đa nghi quá thì thôi! Tự nhiên là vợ chồng tôi ủng hộ bát ca rồi! Gia gia thường gửi mật thư, bảo chúng tôi nên lưu ý giúp bát ca!

Dận Lễ vẫn lạnh lùng :

- Vậy là các người thông minh! Đừng tưởng lão Đại là con trưởng mà rồi chiếm hết tiện nghi! Hắn là con giòng thứ dù lớn tuổi, sanh trước, cũng chẳng đánh đồng tiền chi lắm! Hà huống, ông già có ấn tượng không đẹp về hắn. Bất quá hắn không có chí cầu tiến, nên nhị ca mới giành được ngôi Thái tử. Ta quật ngã lão Nhị được, thì lão Đại có đáng kể gì cho ta đâu! Hắn bọc xuôi theo ta là tốt, chứ gan nào mà dám tranh giành với ta!

Mỹ Hỷ cười, tiếp :

- Cái đó cần gì bát ca phải nói! Tuy nhiên, dù sao thì vợ chồng tôi cũng phải vả vả với đại ca chứ! Cho nên tôi nghĩ, nên phóng thích Mạnh tiểu thơ là hơn!

Dận Lễ lắc đầu :

- Không được! Lão Đại sai chúng đi theo tôi, toan làm điều bất lợi cho tôi, thì không có lý do gì khiến tôi phải khách khí với chúng! Cứ giết là phải hơn! Nếu có xảy ra việc gì, cứ đổ cho tôi, tôi chịu tất cả!

Nhan Minh suy nghĩ một chút :

- Vậy thì nên làm theo ý muốn của Điện hạ!

Hai vị Lạt ma rút thanh đao nhỏ bên hông cầm tay, từ từ bước tới.

Lạc Chánh nóng nảy hơn, không ngờ Chân Khâm liên thủ, vung đao chém liền.

Mạnh Lệ Ty cử đoạn chủy thủ lên, nghênh đón.

Một tiếng soạt vang khê, chủy thủ bị thanh đao chặt đứt một khúc nửa, khúc còn lại trong tay nàng chỉ dài độ tấc.

Ánh đao lại chớp lên, xẹt tới.

Mạnh Lệ Ty nhào xuống, lăn tròn mình, thừa thế đá móc lên vào hạ bộ của Lạc Chánh.

Mũi giày của nàng bằng thép cứng, gia dĩ nàng dùng tận lực bình sanh, cái đá đó phải cực mạnh, dù Lạc Chánh có luyện được ngành công đến mức thượng thừa, cũng không chịu nổi ngọn cước của nàng.

Phạm luyện ngành công, bất cứ chỗ nào, người ta cũng làm cho cứng như sắt đá được, trừ hạ bộ!

Lạc Chánh không tránh kịp.

Ngọn cước trúng đích, y đau quá rú lên một tiếng, buông rời thanh đao, hai tay bụm ngọc hành, khò mình nhả mặt.

Chân Khâm nổi giận, xuống thấp tay đao, chặt mạnh.

Mạnh Lệ Ty đã chụp kịp thanh đao của Lạc Chánh buông rơi, vung ngược lên.

Một tiếng soảng vang dội, hai thanh đao chạm nhau, vì kinh lực kém, Mạnh Lệ Ty chồn cánh tay, suýt buông đao.

Nàng cố gượng hoành tay, trả lại Chân Khâm một chiêu.

Chân Khâm lợi hại hơn Lạc Chánh một bậc, vừa đón đỡ thế công của địch vừa hướng qua Lạc Chánh hét :

- Sư đệ lui ra góc tường kia, vận khí một lúc đi! Để một mình ngu huynh thu thập nàng cho!

Chân Khâm vừa khoa đao nghênh chiến, vừa phát chiêu với bàn tay thừa.

Nhờ luyện được da thịt cứng rắn, không sợ đao kiếm chạm vào, Chân Khâm không ngăn thanh đao của Mạnh Lệ Ty, nên luôn luôn tiếp cận, làm cho Mạnh Lệ Ty lăm lăm rất lúng túng, chỉ còn thủ một cách chặt vật, chứ hết phương phản công.

Cũng may, nhờ nàng có thân pháp nhanh nhẹn, nên mấy lượt lâm nguy đều thoát khỏi nạn cả.

Nếu trận đấu kéo dài, thì Mạnh Lệ Ty bại là cái chắc.

Dận Lễ ngựa ngáy, rút kiếm cầm tay, kêu lên :

- Nàng ngoan cố, quật cường quá, bình sanh tại hạ chưa từng thấy! Đại sư lui ra đi, để tại hạ đấu với nàng mấy chiêu xem sao!

Chân Khâm vội ngăn :

- Đứng, Điện hạ! Điện hạ cảnh vàng lá ngọc, mạo hiểm làm chi!

Dận Lễ lắc đầu :

- Không sao đâu! Tại hạ nhận thấy có thể ứng phó với thân thủ của nàng ta! Đại sư bước ra đi, để đó cho tại hạ! Và đại sư hãy lưu ý đừng để nàng chạy đi mất nhé!

Chân Khâm thu đao nhảy ra khỏi vòng chiến.

Dận Lễ vào cuộc cười thốt :

- Tiểu nương tử ơi! Trông nương tử, tại hạ thương tiếc quá chừng! Đi theo lão Đại làm chi? Bất quá chỉ tìm dịp xuất thân thôi! Sao cho bằng theo tại hạ? Trong tương lai nương tử sẽ có dịp thành đạt phi thường! Có ở tại kinh, hễ nương tử hiểu rõ tình thế, tại hạ không cần phải nói nhiều. Giả như nương tử ly khai người chồng hiện tại, thì sau này sẽ có hy vọng làm hậu, làm phi, nương tử hãy nghĩ lại đi.

Thay vì đáp, Mạnh Lệ Ty phát xuất một chiêu đao.

Dận Lễ hoành kiếm đón đỡ, rồi nửa đùa nửa thật, giao đấu với Mạnh Lệ Ty.

Về kiếm pháp, y chưa sánh kịp Mạnh Lệ Ty, song nàng bị Chân Khâm quần cho một lúc, công lực giảm nhiều, thành thử Dận Lễ áp đảo nàng không khó lắm.

Mỹ Hỷ cao hứng, thốt :

- Bát ca tài quá! Học nghệ như vậy mới đánh công lao đó!

Dận Lễ mỉm cười đáp :

- Về tài, thì tôi có rất nhiều tài lắm, nào chỉ có một võ công mà thôi đâu! Muốn biết những cái hay của tôi, biểu muội cứ hỏi những nàng thường ở bên mình tôi, nhất định là biểu muội nghe rồi, sẽ đổ mặt cho mà xem!

Câu nói có vẻ khinh bạc quá, song Mỹ Hỷ lại chẳng lấy làm phiền.

Mụ ta lại còn cười khoái trá, cho rằng thích thú là khác.

Nhưng Mạnh Lệ Ty thì cảm thấy chối tai, thừa dịp Dận Lễ sơ ý, nàng thọc nhanh một đao.

Dận Lễ phát giác kịp thời, đảo bộ lách mình tránh khỏi.

Mạnh Lệ Ty quát :

- Tránh đi đâu cho thoát khỏi tay ta!

Song thay vì nàng tiến theo Dận Lễ, thì nàng lại nhảy ngược chiều, như vậy là khoảng cách nói rộng nhau.

Tiếp theo đó, nàng xoay người, nhún chân, phóng mình qua cửa sổ lầu.

Dận Lễ kêu lên :

- Nàng định trốn đó! Chận lại gấp!

Chân Khâm luôn luôn chăm chú nhìn nàng, tự nhiên thấy rõ nàng lao mình đi.

Không chậm trễ, y há miệng, phát xuất phi kiếm.

Một đạo bạch quang bay theo Mạnh Lệ Ty.

Mạnh Lệ Ty vừa đến cửa sổ, thì đạo bạch quang cũng vừa bay đến.

Trong tình thế đó, chắc chắn là bạch quang xuyên thủng lưng nàng, trở ra ngực.

Nhưng, bên ngoài cửa sổ, một bóng người từ trên mái lầu buông xuống, đồng thời gian, một đạo thanh quang chớp lên lao vút qua khung cửa sổ vào trong phòng.

Đạo thanh quang chạm vào đạo bạch quang, bạch quang rơi xuống nền.

Thì ra đó là một vật hình tròn, mỏng, cạnh bén, bằng thép cứng.

Chân Khâm kịp nhận ra bóng đó là một nam tử có thân vóc cao, tuổi nhỏ, tay cầm một thanh trường kiếm.

Thép kiếm óng ánh màu xanh, tỏ ra kiếm đó là một vật chí báu.

Y quát hỏi :

- Người là ai, dám ngăn chặn hành động của bản tăng.

Thanh niên cười nhẹ :

- Ta là Dao Canh Niên, người thứ hai trong nhóm Yên Kinh tam hiệp. Các người ý trưng đông người, khi phụ sự muội ta, ta bắt buộc phải xuất hiện, cảnh cáo các người phải tuân theo luật giang hồ.

Dao Canh Niên, tức là Niên Canh Nghiêu, và Doãn Chánh Thanh, đương nhiên là Dận Trinh.

Rời Bắc Kinh, du hành khắp sông hồ, kết nạp hào kiệt, họ đến phủ Tế Nam.

Triệu Sĩ Hội, là vị thế thúc của Niên Canh Nghiêu, họ vào đó, trước vấn an, sau hỏi thăm tin tức của giới giang hồ.

Triệu Sĩ Hội là dòng dõi của tôi thân nhà Minh ngày xưa, lão ta cũng là một nhân vật quan trọng trong Nhật Nguyệt Đồng Minh hội.

Không ngờ, đến đây, họ lại gặp thuộc hạ của Nhan Minh uy hiếp Triệu Sĩ Hội.

Một cơ hội tốt cho họ tạo thanh danh, họ liền xuất đầu lộ diện, can thiệp dưới danh hiệu Yên Kinh tam hiệp.

Chính bọn Dận Trinh bảo Triệu Sĩ Hội giả vờ tuân phục Sô Thanh Phụng để cho họ thực hành mật mưu mô, do đó Mạnh Lệ Ty mới thay thế Triệu tiểu thơ, và hai Lạt ma cướp lăm.

Trong khi hai Lạt ma đưa Mạnh Lệ Ty về phủ Tổng đốc hiến nạp cho Nhan Minh, thì Dận Trinh và Niên Canh Nghiêu âm thầm theo sau, nấp trên mái lầu, phòng bảo vệ nàng.

Vì không thể xuất hiện, Dận Trinh trao Cự Khuyết kiếm cho Niên Canh Nghiêu xuống cứu Mạnh Lệ Ty, phi kiếm của Chân Khâm gặp Cự Khuyết trở thành vô dụng.

Niên Canh Nghiêu không để mất thì giờ, tấn công Chân Khâm luôn.

Mạnh Lệ Ty có viện thủ, cũng trở lại.

Dận Lễ muốn tiếp tục giao đấu với nàng, song Chân Khâm gọi to :

- Không nên, điện hạ! Địch đến đây không rõ nhiều hay ít, Điện hạ nên bảo trọng mình vàng, cứ để cho bản tăng đối phó với chúng!

Lạc Chánh sau một lúc vận khí, lấy lại bình thường, đứng lên, tiếp nối :

- Điện hạ để nàng cho bản tăng thu thập!

Dận Lễ nhìn lên nóc nhà đối diện, thấy lơ mờ một bóng người, không nhận ra chính là ca ca của y.

Y nghĩ, mình lén lút xuất kinh, hành sự mờ ám, nếu để cho sự tình loan truyền ra quảng đại dân chúng, thấu đến tai triều đình, thì phiền phức lớn cho y.

Cho nên, y vừa lui lại, vừa thốt :

- Được rồi! Các đại sư cứ xuất thủ, cố gắng giết cho kỳ được chúng. Chúng là thuộc hạ của lão Đại, để chúng sống rất nguy hiểm cho tại hạ đây!

Lạc Chánh gạt đầu, tiến lên, đồng thời tung quyền vào mặt Mạnh Lệ Ty.

Hiện tại Mạnh Lệ Ty kiệt sức lắm rồi, song không lẽ khoanh tay chờ chết?

Bắt buộc nàng phải gắng gượng nghênh chiến.

Bốn người phân làm hai cặp, đánh vuội.

Niên Canh Nghiêu và Chân Khâm trong cái thế quân bình, đao không bằng kiếm, bù lại, y luyện môn khí công, không sợ đao kiếm, bất quá y chỉ cần giữ mấy chỗ nhược, nên không sợ Cự Khuyết kiếm uy hiếp.

Một bên, bằng vào kiếm báu, một bên bằng vào khí công, song phương tung hoành, vừa kịch liệt vừa ngoạn mục.

Ngược lại, Mạnh Lệ Ty lại không được ung dung như sư huynh.

Một phần, do nàng kiệt sức, phần khác nàng chưa cao minh bằng Lạc Chánh, dù có đao trong tay, nhưng Lạc Chánh lại có khí công, thành ra đao không làm cho Lạc Chánh ngán, và Lạc Chánh luôn luôn nhập nội vùng quyền ào ào như vũ bão, nàng gặp nguy từng cơn, từng cơn.

Nàng chỉ còn có một lối phản công là nhắm vào hạ bộ mà kích, song đối phương đã đề phòng, nàng khó có cơ hội đắc thủ.

Sau một lúc, Mạnh Lệ Ty mệt lả, thở ồ ồ gọi to :

- Doãn tướng công! Sao không xuống đây, trợ giúp tiện thiếp?

Người trên nóc nhà bất động.

Niên Canh Nghiêu trấn an nàng :

- Sư muội cứ bình tĩnh mà giao đấu. Doãn đại ca đứng trên đó giám thị cuộc chiến, khi nào cần thiết, người sẽ xuống giúp, đừng lo sợ gì cả.

Để gây hoang mang cho đối phương, y tiếp :

- Chúng ta cố giết được Bát hoàng tử Dận Lễ ngay tại phủ Tổng đốc này, xem Nhan Minh sẽ ăn nói làm sao với triều đình!

Vợ chồng Nhan Minh biến sắc mặt. Câu nói đó có hiệu lực phi thường.

Mỹ Hỷ hấp tấp gọi Dận Lễ :

- Bát ca ơi! Nguy lắm! Nguy lắm! Sự liên kết giữa ngoại thần và hoàng gia là điều cấm kỵ tối trọng, cái tội danh này lão Nhan tài gì mang nổi. Hà huống, bát ca lại xuất ngoại với tánh cách riêng tư! Tôi nghĩ bát ca nên đi gấp là hơn!

Tự nhiên Dận Lễ cũng hiểu lợi hại như thế nào.

Lấy con mắt nhà nghề nhìn vào cuộc chiến, y nhận thấy Lạc Chánh chiếm ưu thế rõ ràng, còn Chân Khâm không dễ gì thủ thắng trước đối phương. Như vậy, cục diện vẫn còn bất lợi và nguy cho y nhiều hơn, y nghĩ chuồn đi là phải hơn.

Nhưng y chỉ tay lên nóc nhà, thốt :

- Trên kia còn một người, tôi đi chưa được!

Nhan Minh cắn răng đáp :

- Cho hai vị đại sư ứng phó, đưa Điện hạ rời khỏi nơi đây, tôi sẽ gióng chiêng báo động quan quân kéo đến bao vây bắt bọn này, chỉ cần Điện hạ vắng mặt là tôi có cách giải quyết sự tình dễ dàng.

Mỹ Hỷ kêu lên :

- Làm như vậy sao được? Hai đại sư đi hết, còn ai đâu bảo vệ chúng ta? Ông chống nổi với hai người đó không?

Nhan Minh lắc đầu :

- Không quan hệ! Họ là người của Đại hoàng tử, tôi nghĩ họ không dám sát hại quan viên của triều đình đâu! Điện hạ hãy đi gấp đi!

Dận Lễ thốt :

- Được! Tôi đi! Về đến nơi trú ngụ rồi, tôi sẽ cho người đến đây tiếp trợ muối trắng, bắt bọn này!

Y khoa kiểm một vòng, nương kiếm thoát đi.

Nhan Minh với tay chụp dùi thanh la, gióng lên liên hồi.

Chân Khâm nỗ lực bức thoát đối phương, đoạn theo sát Dận Lễ, Lạc Chánh bám dính phía hậu.

Cả ba tránh người trên nóc, chạy về hướng nghịch.

Dận Trinh vờ đuổi theo, nhưng chỉ hò hét cầm chừng, cầu giục họ chạy gấp thì hơn!

Thanh la vang động, bọn gia tướng và võ sư hộ vệ quanh viện ùn ùn kéo tới.

Tuy nhiên, họ không dám vào khu hậu viện ngay, bởi ngày thường Nhan Minh nghiêm cấm mọi cuộc xâm nhập vào khu đó, trừ khi có lệnh gọi chánh thức.

Họ chỉ đứng bên ngoài vòng tường, đốt hỏa cầu, quơ đuốc sáng choang, đồng thời la hét vang dội.

Có mấy vị võ sư trông thấy Dận Trinh trên nóc nhà, liền xách vũ khí nhảy lên, song qua vài chiêu, Dận Trinh đánh họ nhào xuống bên dưới hết.

Nhan Minh chường mặt bên ngoài lầu quất :

- Phóng tiễn! Phóng tiễn gấp.

Bọn cung tiễn sắp sửa buông dây cung.

Bên trong lầu, Niên Cang Nghiêu và Mạnh Lệ Ty, người chụp Mỹ Hỷ, người chụp Nhan Minh, đưa ra phía trước, làm bia cho tên.

Đoạn cả hai lao mình ra ngoài, tụ họp với Dận Trinh tại một chỗ.

Bọn cung tiễn làm sao dám bắn!

Mỹ Hỷ sợ đến bất tỉnh.

Nhan Minh van cầu rồi rít :

- Ba vị tráng sĩ là người của Đại hoàng tử, mục tiêu của các vị là Bát điện hạ, mà Bát điện hạ thì đã đi rồi, các vị có giết hạ quan cũng vô ích thôi! Trái lại còn sanh phiền phức cho các vị nữa đó! Chi bằng buông tha hạ quan đi, chúng ta sẽ thương lượng với nhau!

Dận Trinh cười lạnh, hỏi :

- Người có đuôi không? Người không nhận ra ta à?

Nhan Minh trở mắt nhìn, bắt giắc kinh hãi, run run giọng kêu lên :

- Tứ... điện hạ!

Dận Trinh trầm giọng :

- Đừng làm ồn ào! Bảo chúng lui hết đi!

Niên Canh Nghiêu vội thốt :

- Không được đâu, đại ca! Cứ để chúng phóng tiễn là hơn.

Trong nhất thời, Dận Trinh không kịp hội ý.

Niên Canh Nghiêu đưa tay chỉ Mỹ Hỷ, tiếp :

- Ý tứ của đại ca là muốn Nhan Minh hồi đầu, trở về với chúng ta, nhưng có một mụ vợ như thế, khi nào y dám phản kháng nhạc gia của y! Chi bằng nhân cơ hội này, giết quách mụ đi, cho Nhan Minh ly khai luôn nhà vợ!

Dận Trinh mỉm cười :

- Muốn giết ác phụ, mình thiếu chi biện pháp, cần gì nhân dịp này?

Y gọi Nhan Minh :

- Bảo gia tướng của người rút lui đi!

Nhan Minh vội gọi vọng xuống :

- Các người lui tất cả!

Dận Trinh tiếp :

- Chúng ta vào nhà đàm đạo.

Cả bọn lại vào khách sảnh, trong tòa lầu.

Nhan Minh quỳ xuống, van cầu :

- Nô tài đáng chết! Nô tài thực sự không biết có Điện hạ đến. Nếu biết được thì dù có gan bằng trời, nô tài cũng chẳng dám mạo phạm.

Dận Trinh cười lạnh :

- Nay Nhan Minh. Ta phụng chỉ xuất kinh, không giống như lão Bát lên lút ra đi. Ta đem sự việc của các người tâu lên Hoàng thượng, thử hỏi người có mấy cái đầu mà không sợ rơi?

Nhan Minh sợ cuống cuống.

Niên Canh Nghiêu kéo y đứng lên, cười thốt :

- Nhan đại nhân ơi! Đại nhân cứ yên trí đi! Nếu Điện hạ muốn giết, thì đại nhân đâu còn sống đến bây giờ! Hãy bình tĩnh nghe Điện hạ phân phó.

Nhan Minh run giọng :

- Nô tài đâu dám làm điều sai quấy. Tại Bát điện hạ bức bách nô tài đó!

Dận Trinh lạnh lùng :

- Các người trù mưu định kế làm sao, ta đều nghe hết. Cái chủ ý đúng là do người phát xuất, bây giờ người muốn đổ cho lão Bát sao?

Nhan Minh nhận ra, thần sắc của Dận Trinh vẫn lạnh lùng, song bớt vẻ nghiêm, điều đó chứng tỏ sự quyết liệt nơi y đã dịu bớt phần nào, không như lúc đầu y hiện lộ địch ý đáng sợ.

Lão ta làm gan, phân trần :

- Điện hạ xét cho nô tài! Bát điện hạ cầm mật thư của một Vương gia, mà tiền trình của nô tài thì toàn nhờ Mỹ Hỷ. Làm sao nô tài không vượt ve Bát điện hạ cho được.

Dận Trinh trầm giọng :

- Ta hiện cho người lắm! Nhưng mật thư gì đó? Ở đâu?

Nhan Minh đáp :

- Nô tài đốt rồi!

Dận Trinh bĩu môi :

- Đúng là người không muốn sống thật mà! Trong trường hợp này mà người còn dám nói ngoa với ta!

Nhan Minh đỏ mặt hời lạnh :

- Nô tài mà trao bức thơ đó ra, Mỹ Hỷ sẽ thông báo về kinh, thì cái đầu của nô tài phải rơi mất!

Dận Trinh hừ một tiếng :

- Các người là vợ chồng với nhau, mà ầy đối xử tàn độc với người như vậy à?

Nhan Minh cười khở :

- Điện hạ chẳng biết sao mà còn hỏi! Nếu nữ nhân làm quan được, thì cái chức Tổng đốc đâu đã về tay nô tài? Trọn hạt Sơn Đông đã do Mỹ Hỷ thống trị từ lâu rồi! Mụ ta chỉ biết có quyền thế, phú quý, chứ không có một điểm nhỏ cảm tình đối với bất kỳ ai!

Dận Trinh cười nhẹ :

- Có một người vợ như vậy, là nắm được nguồn phú quý vinh hoa vô tận! Nhưng chỉ có mỗi một mình người chịu đựng nỗi thôi. Duy nhất một mình người thôi! Người cứ trao bức mật thư cho ta! Ta sẽ bảo vệ người, chẳng việc gì mà phải sợ!

Nhan Minh bối rối :

- Rồi sau này, nô tài phải giải thích thế nào với Mỹ Hỷ?

Dận Trinh cười lạnh :

- Mỹ Hỷ đâu còn nữa mà người sợ? Mụ ta đã chết vì kinh hãi rồi!

Nhan Minh lắc đầu :

- Bà ta chỉ hôn mê vì sợ, chứ đâu có chết!

Dận Trinh day qua Niên Canh Nghiêu bảo :

- Làm cho giống một chút coi nào? Cho Nhan Minh dễ ăn nói với nhạc gia lão ta!

Niên Canh Nghiêu hội ý, điểm ngón tay vào ngực Mỹ Hỷ.

Bà ta rùn người, mồm há hốc, mắt trừng lên.

Đúng là có vẻ quá sợ mà chết gấp!

Nhan Minh kinh hồn hoảng vía, run người bần bật.

Dận Trinh thốt :

- Bây giờ người có thể trao bức thư cho ta đó! Người yên trí, trong lúc này ta chưa muốn quật ngã lão nhạc phụ của người đâu! Tuy nhiên con gái của lão chết rồi, thì mọi liên hệ giữa người và lão không còn nữa. Nếu người muốn bảo toàn chức vị Tổng đốc, thì người nên tự kiểm thảo. Chuẩn bị thái độ thích ứng trong tương lai. Người hiểu ý tứ của ta chẳng?

Nhan Minh quỳ xuống, đáp :

- Hiểu! Hiểu! Nô tài hiểu rõ! Mọi việc đều sẽ nhờ Điện hạ chiếu cố tài bồi!

Dận Trinh chìa tay ra :

- Bức thư mật đâu, trao ra đây cho ta! Tuy ta không có ý lợi dụng nó, song ta phải cầm chắc một chứng cứ gì, để từ nay về sau, người hết lòng nghe theo lời ta!

Nhan Minh suy nghĩ một lúc, rồi đẩy nhẹ bức họa trên tường, phía sau bức họa, có một cái lỗ nhỏ, sâu vào tường trong lỗ, có chiếc hộp bọc gấm.

Lão mở chiếc hộp, soạn bức thư mật, lấy trao cho Dận Trinh.

Dận Trinh mở xem, cười lạnh thốt :

- Lão Nột lén lúc kết nạp ngoại thần, dù sao thì người cũng là con rể của lão, cái đó cũng được đi! Song lão ta cuồng vọng, phê phán triều đình luận bàn quốc pháp, dám chen vào vụ tuyển lựa kẻ nối tiếp ngôi cửu

trùng, thì cái tội của lão không thể tha thứ được! Kết phe, lập đảng với vương tử là lão không sợ rúng đầu đó nhé! Với bức thơ này, toàn gia của lão khó tránh khỏi bị tru diệt!

Nhan Minh không còn biết gì, làm gì hơn là run sợ.

Dận Trinh tiếp :

- Ta không tưởng lợi dụng đến bức thơ mật này. Nên cần giữ nó lại, bất quá ta muốn dùng nó để tìm cách giải thoát một mối lo cho người vậy thôi. Người cứ yên tâm, hiện tại ta còn mấy việc phải làm, có lợi cho người nhiều.

Y lấy phong thơ cất vào mình, đoạn cùng Niên Canh Nghiêu và Mạnh Lệ Ty bước đi.

Nhan Minh quỳ lạy, tiễn đưa.

Dận Trinh dặn dò :

- Tuy ta vâng chiếu xuất kinh, song ta cần phải giữ hành tung bí mật. Người có thể liên lạc ngay với Sô tri phủ, thương lượng với y, y cũng là tay khá đấy. Ta giúp người trừ diệt mục vợ ác, từ nay người sẽ sung sướng đến suốt đời. Việc gì muốn làm cần làm, phải dẫn đo cẩn thận trước khi làm nhé.

Nhan Minh dập đầu lạy, khi ngẩng mặt lên thì Yên Kinh tam hiệp đã mất dạng rồi.

Y có cảm tưởng mình đang nằm mộng, nhưng xác chết cứng lạnh của Mỹ Hỷ nằm sờ sờ trước đó, làm y trở lại thực tế phũ phàng.

Y giống thanh la, triệu tập thuộc hạ, vừa khóc thương vợ, vừa mắng bọn gia tướng bất tài, sau cùng sai người thỉnh Sô Thanh Phụng đến nghị luận việc tương lai.

Sô Thanh Phụng ngay trong đêm đến nơi, cả hai thương lượng với nhau đến khi trời sáng mới cáo từ, mang theo một tâm trạng cực kỳ hỗn loạn.

Tổng đốc bận việc tang ma, mọi sự do Tri phủ Tế Nam là Sô Thanh Phụ đại diện xử lý tạm thời.

Sự vụ quan trọng hết là công cuộc tập nã Yên Kinh tam hiệp.

Thông cáo chỉ nêu bốn chữ Yên Kinh tam hiệp, chứ không hề ghi tên họ, tuổi tác, mô tả hình dáng, cho nên cuộc tập nã chỉ có tánh cách tượng trưng vậy thôi.

Thông cáo thì yêu cầu các nơi truy tầm, tập nã, nhưng bên ngoài thì Sô tri phủ lại truyền ngôn là Yên Kinh tam hiệp chuyên làm những việc nghĩa.

Từ đó, Yên Kinh tam hiệp bắt đầu nổi danh không lâu lắm, trên giang hồ, thiên hạ hầu hết đều nghe nói đến.

6. Chương 6: Hào Hiệp Lừng Non Thái

Trong vùng Thái Sơn, đỉnh Trượng Nhân phong vừa cao vừa hiểm trở.

Vì đỉnh núi mang tên đó, nên thiên hạ mới xưng cha vợ là Thái Sơn, mẹ vợ là Thái Thủy.

Núi đá cao, cây trên đỉnh núi cũng thuộc loại cổ thụ, thân to, tàng lớn. Nhiều tảng đá to phi thường, hình dáng kỳ quái.

Nơi đây, là một địa phương lý tưởng cho hào kiệt võ lâm dùng làm nơi ước đấu tranh hùng.

Thời gian vào lúc hoàng hôn. Thái dương đã khuất nơi phương trời tây, du khách bắt đầu xuống núi, còn lại một vài người tiếc nuối về yên hà, dầm dề chậm bước.

Nhưng du khách xuống, lại có ba người lên núi.

Họ lên dạo lưng chừng núi, từ trong hốc đá, hai đại hán chợt hiện ra, đầu chít khăn hồng đao giắt bên hông.

Cả hai chắn giữa đường, trầm giọng thốt :

- Đêm đã xuống rồi, ba vị hãy trở về, ngày khác sẽ đến du ngoạn.

Trong ba du khách, người đi đầu là một thanh niên, thanh niên này cười nhạt, đáp :

- Rừng núi vốn vô chủ, bọn tại hạ muốn lên đỉnh Trượng Nhân phong thưởng trăng, các vị hà tất chớ ngăn.

Một trong hai đại hán vừa cất tiếng trước đó, thoáng giật mình buông gọn :

- Trượng Nhân phong nào phải nơi du ngoạn.

Thanh niên cười nhẹ :

- Ai nói thế? Mặt trời vừa lên, Thái Sơn là cảnh lạ kỳ, vầng nguyệt ló rạng, là bầu trời tuyệt diệu. Lên Thái Sơn để xem thưởng thế giới, mọi vật trên đời đều cảm bằng hư vô, chỉ có nơi đây mới có thể thấy được cái sáng lạn huy hoàng của đôi vầng nhật nguyệt.

Đại hán chặn đường điểm một nụ cười, vòng tay nói :

- Thì ra ba vị là huynh đệ trong đồng minh.

Song phương dùng ám hiệu, đối đáp với nhau một lúc nữa, chắc ý rõ rồi, đại hán thốt :

- Cảm phiền ba vị chờ một lát, huynh đệ đi thông báo với Triệu thủ lãnh đến đây đón tiếp.

Một tên gọi đồng bọn :

- Mã Vô ở đây bồi tiếp chuyên sứ nhé!

Mã Vô vâng một tiếng.

Thanh niên cười thốt :

- Hai vị cho tại hạ lên núi cũng được rồi, cần chi phải làm kinh động mọi người.

Đoạn y hỏi :

- Bằng hữu trong hội từ các nơi đã đến đông đủ chưa?

Đại hán đáp :

- Khá đông, tuy chưa đủ. Hôm nay là ngày tuyển chọn tân Minh chủ, có ai bỏ lỡ một dịp may! Chắc chắn trước lúc trăng lên mọi người sẽ đến đủ.

Thanh niên tiếp :

- Nếu vậy, hai vị không nên rời khỏi nơi này, bởi còn phải đón tiếp nhiều người nữa. Hãy để bọn tại hạ tự tiện.

Hai đại hán trầm ngâm một lúc.

Rồi Mã Vô đáp :

- Từ đây lên đỉnh, tất cả có tám trạm, nếu chẳng có bọn tại hạ đưa đi, các vị sẽ gặp phiền phức, lồi thối thành chậm trễ, mà biết đâu có kẻ nóng tính sanh sự, vô lễ với các vị. Các vị đã không muốn gây kinh động thì tốt hơn để cho bọn tại hạ dẫn đường.

Thanh niên nghiêng mình :

- Chỉ sợ nhọc đến các huynh đài thôi!

Mã Vô đáp lễ :

- Làm gì có chuyện đó! Bỏn phận mà! Chúng ta không nên khách khí. Xin mời các vị đi.

Gã quay mình, đi trước, ba người theo sau.

Ba người đó, chính là Dận Trinh cải danh thành Doãn Chánh Thanh, Niên Canh Nghiêu tức Đào Canh Nghiêu và Mạnh Lệ Ty.

Khi hai đại hán hỏi chức vụ, cả ba xưng là người của Tổng hội và Mạnh Lệ Ty là Tứ Phương Tuần Du Hiệp, còn hai người kia được gán cho cái số mười một và mười bảy. Người trong Tổng hội, nếu không đảm trách chức vụ nhỏ, thì chỉ mang một con số để dễ nhìn nhận thôi.

Doãn Chánh Thanh điểm một nụ cười, thấp giọng hỏi :

- Nhị đệ! Nhiều kiểu cách quá, thật là rườm rà.

Niên Canh Nghiêu cũng cười, đáp :

- Phải như vậy mới được chứ, đại ca! Nhật Nguyệt Đồng Minh hội có rất nhiều hội viên, thuộc mười tám Phân hội rải rác khắp nơi. Mỗi Phân hội tự do hoạt động, điều hành sự vụ, ít liên lạc với nhau. Do đó, khi nào có việc tiếp xúc, song phương phải cật vấn hết sức kỹ lưỡng, đề phòng mật vụ trá hình, xâm nhập làm nội tuyến, do thám.

Doãn Chánh Thanh nói :

- Sao không thống nhất một kỷ cương, một qui chế.

Niên Canh Nghiêu lắc đầu :

- Khó lắm, người thì đông, lại có sinh hoạt riêng rẽ, trên tôn chỉ thì tuân phục nhau, trong điều hành thì khó hợp nhất. Vả lại, cứ để cho mỗi Phân hội tùy tiện kiểm soát hội viên của mình, như thế là hay hơn, bởi với số người ít, sự kiểm soát dù sao cũng được chặt chẽ. Ngoài ra, mỗi Phân hội có ảnh hưởng, có bí mật riêng tùy hoàn cảnh địa phương, bắt buộc phải có sự sinh hoạt bất tương đồng với các nơi khác. Do đó, sự thống nhất tuy có thuận lợi, nhưng không cần thiết cho lắm.

Doãn Chánh Thanh gật đầu, tán đồng quan điểm đó.

Họ cùng bàn luận với nhau, từ nay, Dận Trinh lấy tên là Doãn Chánh Thanh, đừng gọi lại tên cũ nữa.

Niên Canh Nghiêu thì đề nghị gọi y là Doãn tứ công tử, và lúc xưng hô, một đằng là tứ ca, một đằng là nhị đệ, tuy thứ tự không ổn lắm nhưng cần chi điều đó. Bất quá họ nói rằng, họ thuộc hai nhóm huynh đệ khác mà thôi.

Họ nghĩ, có ai tìm tòi hỏi han cặn kẽ như vậy đâu mà lo ngại.

Đoạn họ bàn luận đến việc đưa Doãn Chánh Thanh lên ngôi vị tân Minh chủ Phân hội Thái Sơn, rồi từ đó sẽ tiến dần lên ngôi vị Minh chủ võ lâm.

Lên tới ngôi vị cuối cùng đó, thì đại sự của vị Hoàng tử thứ tư nhà Thanh gần như cầm chắc tám, chín phần.

Về hai ngôi vị này, bên trong Nhật Nguyệt Đồng Minh hội, có Triệu Sĩ Hội chủ trì, bên ngoài giang hồ có Ngư Xúc đại hiệp xử lý.

Doãn Chánh Thanh e sợ võ công y không cao lắm, khó đoạt chức tân Minh chủ Phân hội.

Nhưng Niên Canh Nghiêu trấn an y, cho rằng tài năng đó thừa đoạt quyền thủ lãnh một Phân hội, vả lại nếu có gì khó khăn thì hán và Mạnh Lệ Ty sẽ tìm cách tiếp trợ.

Mạnh Lệ Ty tuy gả nghĩa với Doãn Chánh Thanh song vẫn còn e dè, sợ Doãn Chánh Thanh lợi dụng năng dạn đường lên ngôi cửu ngũ, sau đó quật ngược lại Đồng Minh hội của nàng.

Doãn Chánh Thanh phát thệ dù y thật sự là người Mãn, nhưng đối với y, Mãn hay Hán cũng như nhau, y sẽ luôn tạo dựng hạnh phúc cho toàn dân, cho hai dân tộc và cam kết một sự công bằng xã hội thỏa đáng.

Dọc đường lên đỉnh núi có mấy trạm canh, y như Mã Vô cho biết, nhờ Mã Vô hướng dẫn nên họ không gặp sự ngăn trở nào.

Khi họ lên tới nơi thì đêm vừa xuống.

Tại lối ra vào hội trường, những ngọn đuốc to cháy sáng rực cả một phương trời.

Triệu Sĩ Hội được thông báo trước, ra tận cửa nghinh đón, đưa vào một quãng trong.

Nơi đó có ngót một trăm người, hoặc đứng, hoặc ngồi, gồm đủ các hạng sang giàu, nghèo hèn, già trẻ, nữ nam.

Triệu Sĩ Hội đưa cả ba người đến một cái đài khá cao, trên đài có một chiếc bàn và mấy chiếc ghế.

Kế đó, Triệu Sĩ Hội hướng về mọi người, giới thiệu :

- Đây là Yên Kinh tam hiệp, mấy hôm trước đã hiển lộng thần oai, gây chấn động cả đất Tế Nam, đầy lòng nghĩa khí, nghiêm trừ ác quan, giải cứu Triệu này thoát cơn tai ách. Tưởng các vị cũng đã có nghe biết chuyện đó.

Mọi người cùng vỗ tay hoan nghênh vang dội.

Triệu Sĩ Hội chờ mọi người lắng dịu tiếng reo hò, tiếp :

- Niên đại hiệp và Mạnh nữ hiệp là chuyên sứ của Tổng hội tại Thiên Sơn, còn Doãn tứ công tử là trưởng phu của Mạnh nữ hiệp. Theo lý thì Mạnh nữ hiệp đưa chồng về Thiên Sơn gia nhập Tổng hội, nhưng Triệu này luyện tiểc bậc nhân tài, nên van cầu Doãn tứ công tử gia nhập Phân hội của chúng ta, bởi Doãn tứ công tử là người đồng hương với Triệu mỗ sanh trưởng tại đất Tế Nam.

Tiếng reo hò vang lên lần nữa.

Triệu Sĩ Hội tiếp :

- Cuộc họp mặt của chúng ta đêm nay, có mục đích là tuyển chọn vị tân Minh chủ cho bốn Phân hội chúng ta, đại biểu cho Phân hội trong kỳ tổng đại hội sắp tới. Triệu tôi nhận thấy Doãn tứ công tử là người xứng đáng, nên có ý suy cử tứ công tử vào vị trí đó. Thiết tưởng chư vị cũng không phản đối.

Tiếng reo hò tán đồng vang lên, trừ một người bất phục.

Người đó là một trang đại hán, vệt đám đông, bước ra, cao giọng thốt :

- Triệu thủ lãnh! Nghe nói cuộc tuyển chọn hôm nay đặt căn bản trên võ công, ai có võ công cao thì được suy cử. Chẳng rõ ý gì, thủ lãnh lại đề cử một người một cách hấp tấp, tất trách thế?

Thủ lãnh, là người thay mặt về ngoại giao, còn điều hành nội vụ là việc của Minh chủ, cho nên Triệu Sĩ Hội đã là tay đầu não rồi, mà Phân hội vẫn phải suy cử một vị chỉ huy.

Triệu Sĩ Hội mỉm cười, nói :

- Phải, điều kiện tuyển chọn là võ công, ai có võ công cao là được suy cử. Sở dĩ có điều kiện đó là trong bốn tháng nữa đây, các đại môn phái và các đại danh gia trong võ lâm sẽ cử hành đại hội bên bờ hồ Côn Minh, tại Vân Nam để tuyển chọn một vị Minh chủ võ lâm. Tổng hội sẽ cử người đến tranh đoạt, các Phân hội cũng phải cử đại biểu đến tham dự.

Đại hán hét :

- Doãn tứ công tử là người đứng đầu trong Yên Kinh tam hiệp danh tiếng lẫy lừng, nếu xét về thanh danh thì đáng được suy cử làm Minh chủ của bốn Phân hội. Nhưng vị Minh chủ sắp được chúng ta tuyển chọn đây phải là tay võ công phi phàm, chẳng những trên bậc chúng ta mà còn phải lỗi lạc hơn đời mới được.

Triệu Sĩ Hội hỏi :

- Huynh đệ định đặt thành vấn đề về võ công của Doãn tứ công tử?

Niêm Canh Nghiêu cười nhe :

- Cái đó phải vậy rồi, Triệu thủ lãnh ạ. Tuy tại hạ biết rõ kiếm thuật chân truyền của Doãn tứ công tử như thế nào nhưng người chưa biết công tử thì làm sao hiểu được tài năng ra sao? Tại đây, cao thủ rất nhiều, biết đâu chẳng có người cao minh hơn Doãn tứ công tử? Chẳng nhẽ Triệu thủ lãnh đề nghị rồi cuộc tuyển chọn thành quyết định luôn? Làm như thế thì những người có võ công tuyệt thế làm sao có thể xuất đầu lộ diện? Ai học võ lại chẳng muốn có cơ hội thành danh? Cho nên, tại hạ nghĩ đừng vì lẽ này lẽ nọ mà tước đoạt đi hy vọng của bất kỳ ai.

Đại hán cười ha hả, thốt :

- Niên huynh nói có lý quá! Tam vị chỉ đánh giết một số quan binh, bắt buộc số còn lại phải chạy trốn. Tam vị chỉ dọa khiếp một tên Tổng đốc bắt tài vô tướng, cái đó rất tầm thường, phàm chúng ta ai cũng làm nổi, chẳng qua, người ở xa, kẻ ở gần, kẻ xa không can thiệp kịp thời tiếp cứu Triệu thủ lãnh, ngược lại người ở gần được may mắn xuất lực rồi nổi danh. Cơ hội đó vượt đi, cơ hội thứ hai này sẽ không dễ dàng gì có được.

Doãn Chánh Thanh cười nhẹ :

- Quý tính cao danh huynh đệ là chi?

Đại hán cao ngạo, đáp :

- Tại hạ là Lỗ Trực, làm nghề không vốn tại Mông Sơn.

Triệu Sĩ Hội giải thích :

- CỬU HÙNG HỌ LỖ TẠI ĐẤT SƠN ĐÔNG NÀY, NHỮNG HÀO KIỆT VANG DANH NHƯ SẮM, LỖ TRỰC HUYNH LÀ HUYNH TRƯỞNG CỦA CỬU HÙNG, TẠI MÔNG SƠN THUỘC HẠ CỦA LỖ HUYNH ĐÔNG ĐẾN TRĂM, CHUYÊN CƯỚP GIÀU, GIÚP NGHÈO, TIẾNG TỐT ĐƯỢC TRUYỀN BÁ KHẮP NƠI. CHI PHÍ TRONG BỐN HỘI PHẦN LỚN DO CÁC HUYNH ĐỆ HỌ LỖ CUNG CẤP ĐÓ.

Doãn Chánh Thanh vòng tay :

- Tại hạ thất lễ quá! Chẳng hay các vị lịnh đệ có đến đây đông đủ chẳng?

Lỗ Trực ngênh mặt đáp :

- Một huynh trưởng, năm tiểu đệ, gặp những dịp như thế này, bọn tại hạ nhất định không để ai phỗng tay trên. Huynh đệ chỉ lưu lại nhà ba tiểu muội, bảo vệ cơ nghiệp.

7. Chương 7: Giết Cướp Ngồi Cao

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Huynh đệ mãi sống tại kinh thành nên chẳng biết tại gia hương có rất nhiều hào kiệt. Cái vụ Minh chủ này do Triệu viên ngoại khởi xướng xuất và đài cử, chứ chẳng phải là huynh đệ không thể không tranh giành cho kỳ được. Nếu được dịp họp mặt cao thủ tại quê nhà, thì huynh đệ cực kỳ mãn nguyện. Vậy sáu huynh đài cùng xuất hiện một lượt, cho huynh đệ lãnh giáo một phen. Chẳng biết huynh đài có sẵn sàng chỉ giáo hay không?

Lỗ Trực giật mình, giương tròn mắt hỏi :

- Cái chi? Doãn tứ công tử khiêu chiến sáu anh em tại hạ một lượt ư?

Doãn Chánh Thanh nhảy xuống dưới đài, đưa tay lên đầu vai, vút thanh trường kiếm đeo nơi lưng lộ cán, đáp :

- Không phải khiêu chiến, mà là lãnh giáo. Chúng ta là huynh đệ trong một hội chung, lúc đánh nhau chạm nhẹ vào người là dừng tay, đừng gây thương tích nặng mà tổn thương niềm hòa khí.

Lỗ Trực nổi giận, thốt :

- Các hạ khinh thường con người ta quá! Anh em tại hạ bình sanh không hề cạy đông hiếp ít, một mình tại hạ cũng đủ ngênh tiếp các hạ rồi.

Doãn Chánh Thanh đột nhiên nhào mình lướt tới, trường kiếm chui vỏ, tay không đánh ra, gió quyền vùn vụt, nhằm ngực Lỗ Trực đánh tới.

Lỗ Trực không kịp hoàn thủ, hứng một quyền, lùi lại mấy bước, cả tiếng mắng :

- Tên khốn nạn! Người dám đánh lão gia! Lão gia nhất định giết ngươi cho kỳ được.

Hắn mắng, xong chưa kịp làm gì, Doãn Chánh Thanh lại tiến theo, một tay đánh dứt, tay kia móc từ dưới lên, trúng cằm.

Lỗ Trực hứng ngón quyền đó, mặt bật lên, mình ngã ngửa.

Ngồi xuống rồi, hần bật lên đồng thời gọi to :

- Các hiền đệ đâu? Đập nát xác gã này cho ta.

Từ trong đám đông, năm đại hán xông ra, mỗi người cầm một món vũ khí, tay cùng vung, năm món vũ khí rít gió ào ào.

Doãn Chánh Thanh ung dung nghênh đón, không hề bạt kiếm.

Y len lỏi giữa các món vũ khí như bướm lượn giữa các đóa hoa.

Trong thoáng mắt, năm anh em họ Lỗ đều ngã nhào.

Doãn Chánh Thanh nhìn họ, khoanh tay cười thốt :

- Tuy tại hạ mới gia nhập bốn hội, xong mạn phép đưa ra một kiến nghị. Phàm lập hội, tất nhiên phải thu nhập hội viên, nhưng thu nhận bữa bãi thì hội chẳng những chẳng phát triển mà trái lại còn phương hại đến uy tín, gây nên tan vỡ nhanh chóng. Thu nhận hạng lục lâm thảo khấu như sáu người này, là một điều đại thất sách đấy. Báo đáp nợ non sông, đành là bốn phận của từng người, ở mọi tầng lớp, quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách. Nhưng hạng làm ôm người để tự làm mập lấy mình, hạng đó khi nào biết đến đại nghĩa mà hồng đòi hỏi nơi họ sự ưu dân ái quốc?

Một lão nhân mặc áo xanh từ từ rẽ đám đông bước ra, đáp lời :

- Tài năng của các hạ, quả thật bất phàm, song khẩu khí thì lại quá ngông cuồng. Sáu người đó đành là kẻ cướp, xong họ chỉ cướp giàu, đem tiền bạc giúp đỡ người nghèo, họ là những nghĩa sĩ đáng khen!

Lão nhân đó còn quắc thước lắm, đôi mắt sáng như sao, chứng tỏ một công phu thâm hậu.

Thần thái của lão ung dung, trầm ổn phi thường.

Doãn Chánh Thanh vọng tay hỏi :

- Chắc lão trượng có liên hệ chi với sáu anh em họ Lỗ, tại hạ rất muốn biết cao danh quý tánh?

Triệu Sĩ Hội giới thiệu :

- Cao Tắc Minh tiên sinh đấy, một trong số nguyên lão sáng lập bốn hội. Anh em họ Lỗ vào hội, là do tiên sinh giới thiệu.

Cao Tắc Minh lạnh lùng :

- Chẳng những là người giới thiệu chúng, mà lão phu còn là sư phụ của chúng nữa. Công tử mắng chúng là gián tiếp mắng lão phu giáo huấn chúng không nghiêm.

Doãn Chánh Thanh cười nhẹ :

- Cao tiên sinh nói quá lời. Tại hạ tuyệt nhiên không có ý đó. Tại hạ đã là người trong hội, thì tự nhiên phải biết tiếc từ cái lông cái cánh của hội chứ. Có lông, có cánh mới có thể nhìn đến một vòm trời xa, xán lạn chứ. Tuy nhiên, không phải bất cứ thứ lông thứ cánh nào cũng giúp con người bay cao, bay xa được. Do đó, chúng ta cần phải chọn lọc, chỉ ít mà tinh còn hơn đông mà tạp. Bất cứ sự hỗn tạp nào cũng đưa đến cảnh loạn, loạn để rồi tan vỡ đau thương. Tôn chỉ của chúng ta, là làm vẻ vang đất nước, dân tộc, nòi giống, tạo hạnh phúc cho đồng bào, các lệnh đồ có cái tâm ái quốc đáng kính, xong cái tánh tàn ngược dân chúng của họ thì không thể tha thứ được.

Cao Tắc Minh lộ sắc giận :

- Công tử cho rằng đệ tử lão phu có những hành động tổn hại dân lành.

Doãn Chánh Thanh cười lạnh :

- Phải! Mà tội lỗi họ chẳng bút giấy nào tả hết được. Họ đón chặn khách thương, cướp đoạt báu vật. Tuy có phân phối cho hạng dân nghèo, song ai đảm bảo họ phân phối trọn vẹn số bạc cướp, mà không để lại ít nhiều để nuôi thân họ? Ai dám đảm bảo là cái việc cứu tế dân bản của họ chẳng phải một hành động tắc

trách, một bình phong che đậy sự tham tàn, chuyên làm nghề không vốn, vinh thân phì gia, vinh hoa phú quý cho cả gia đình, dòng họ?

Cao Tắc Minh bật cười ha hả :

- Công tử chỉ biết tiểu tiết mà không chú ý đến trọng tâm hoạt động của chúng. Chính lão phu đề ra trọng tâm công tác cho chúng đó, phạm gian thương, cường hào, ác bá tạo dựng sản nghiệp bằng xương máu của dân lành, ai ai cũng có quyền phân phát số sản nghiệp do bọn ấy tích tụ, để quy hoàn về đại chúng. Cái lẽ tuân hoàn biến chuyển mà. Tự nhiên, chúng phải tự để dành lại phần nào, miễn sao phần dành lại không quá đáng là được. Thứ hai, trong thế gian có ai dám phá sản để làm những công việc có tính cách đại đồng chăng? Thế, tại sao công tử dừng chân ở cái nhỏ, lơ đi cái lớn? Công tử há chẳng sợ mang tiếng đồ kị rồi bới lông tìm vết chăng?

Doãn Chánh Thanh lắc đầu :

- Dù sao, những kẻ cướp bao giờ cũng có tội đối với người đời. Cướp, đã không phải là một hành vi đẹp, vừa cướp vừa giết người, càng nặng tội thêm. Không kể chỉ những việc làm thừa trước của anh em họ Lỗ, chỉ nói trong vòng hai ba năm trở lại đây thôi, họ giết người vô số kể, tàn ngược hơn hết là nửa năm gần đây, họ chặn đường một thương khách họ Triệu, cướp hết tài sản, sát nhân, dâm ô phụ nữ. Hành động đó đáng được gọi là một nghĩa cử chăng?

Toàn thể hội trường nhao nhao lên, ai ai cũng bất bình, ai ai cũng mất cảm tình với anh em họ Lỗ.

Triệu Sĩ Hội kêu lên :

- Có việc như vậy sao, Cao tiên sanh?

Cao Tắc Minh đỏ mặt, cao giọng :

- Làm gì có chuyện đó, hấn ngậm máu phun người rõ ràng!

Doãn Chánh Thanh cười mỉa :

- Thương khách họ Triệu đó ở tại huyện Lịch Thành, người trong xóm chẳng ai không biết chuyện đó và họ sẵn sàng làm chứng, nếu tiên sanh muốn nêu ra.

Cao Tắc Minh then quá hóa giận, thét lên :

- Hấn là người thuộc giới quan lại đấy, hấn điều tra người trong bốn hội để gây bất lợi cho bốn hội đấy! Đừng ai tin hấn. Triệu thủ lãnh hồ đồ quá, chẳng hiểu bản chất của hấn thế nào, nên tận tâm ủng hộ hấn.

Doãn Chánh Thanh lạnh lùng nói :

- Chính tiên sanh mới ngậm máu phun người đó. Tiệm nội Mạnh Lệ Ty là đồ đệ của Độc Ty thần ni là người sáng lập ra Nhật Nguyệt Đồng Minh hội, lại là trưởng công chúa của Sùng Trinh thiên tử nhà Minh, nếu tại hạ là kẻ bại hoại thì tiệm nội sao lại ưng lấy làm chồng?

Triệu Sĩ Hội lắc đầu :

- Cao tiên sanh đừng nghĩ quấy cho Doãn tứ công tử! Chính Triệu mỗ tôi đã tận mắt chứng kiến hành động của Yên Kinh tam hiệp tại phủ Tế Nam này. Triệu mỗ đảm bảo nhân cách của Doãn tứ công tử!

Doãn Chánh Thanh tiếp :

- Tại hạ cũng là người Sơn Đông, nên dù sống xa biệt tại kinh thành, nhưng vẫn thường hỏi thăm sự tình tại quê nhà, do đó biết rõ hành động của anh em họ Lỗ. Tại hạ dám quả quyết cả người sống lẫn kẻ chết đều căm thù anh em họ Lỗ cực độ.

Thấy tình thế biến chuyển gay cấn, Triệu Sĩ Hội vội xoay chiều câu chuyện, nên khoát tay, thốt :

- Cuộc họp mặt của chúng ta đêm nay, có mục đích tuyển chọn một tân Minh chủ, chúng ta nên thảo luận về vấn đề đó thôi, ngoài ra, những chuyện khác hãy tạm gác lại, chờ một dịp thuận tiện sẽ bàn trở lại.

Doãn Chánh Thanh nghiêm sắc mặt :

- Nhật Nguyệt Đồng Minh hội, có tôn chỉ coi trọng quốc hồn, điều tối trọng là thu phục nhân tâm. Anh em họ Lỗ là những kẻ bị người đời nguyên rửa, nếu có hạng người này trong hội thì sẽ có ai phục chúng ta? Vậy Triệu thủ lĩnh hãy nghĩ lại.

Triệu Sĩ Hội cau mày :

- Ý Doãn công tử là sao?

Doãn Chánh Thanh trầm giọng :

- Muốn khai trừ họ ra khỏi hội.

Hội trường huyên náo lên.

Phần lớn hội viên tán đồng ý kiến do Doãn Chánh Thanh đề ra.

Cao Tắc Minh biến sắc mặt, hét lên :

- Toàn thể huynh đệ đừng quên, trong những năm qua phần lớn kinh phí của hội là do anh em họ Lỗ đấy, họ vì các huynh đệ mà phải làm kẻ cướp đó!

Hội trường im lặng.

Doãn Chánh Thanh cất tiếng :

- Bắt đầu từ hôm nay, anh em họ Lỗ khỏi phải chi tiền nữa. Mỗi năm, tại hạ sẽ đóng góp cho bốn hội mười vạn lượng bạc.

Cao Tắc Minh cười lạnh :

- Tiền đâu mà người có nhiều thế?

Doãn Chánh Thanh cười nhẹ :

- Vì đoàn thể, tại hạ cũng dám làm cái việc phá sản lắm! Tuy nhiên, nhờ trời gia sản của tại hạ khá phong phú. Tại hạ thừa sức cung ứng số bạc đó hàng năm.

Cao Tắc Minh lạnh lùng :

- Nói thì ai cũng nói được, chỉ nói mà không đưa bạc ra, thì nói làm chi? Người có bạc, cứ chìa ra cho mọi người xem, cho người ta tin.

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Niên nhị đệ ơi, hãy ứng trước số kinh phí năm nay cho bốn hội đi.

Niên Canh Nghiêu đưa tay vào bọc, lấy ra một xấp ngân phiếu, đếm đủ số trị giá mười vạn lượng, trao cho Triệu Sĩ Hội rồi thốt lên :

- Ngân phiếu của ngân hàng uy tín đó, muốn đổi bạc lúc nào cũng có. Ngân hàng Thương Hậu đó nhé.

Cao Tắc Minh hỏi :

- Ngân hàng Thương Hậu chuyên quản bạc tiền của hoàng gia, nếu hấn không thuộc giới quan lại thì làm sao có liên lạc với ngân hàng đó được chứ?

Niên Canh Nghiêu cười nhạt :

- Các ngân hàng khác chỉ hoạt động trong phạm vi địa phương, người phương Nam cầm phiếu ngân hàng phương Bắc không làm sao đổi tiền được. Chỉ có mỗi ngân hàng Thương Hậu là có chi nhánh khắp mười ba tỉnh Trung Nguyên, đồng tiền lưu chuyển khắp nước, rất tiện lợi cho hạng người kinh doanh. Bởi thế, bọn tại hạ mới dùng sự trung gian của ngân hàng này, cần gì là người trong giới quan trường mới sử dụng được. Cao tiên sanh hỏi thế, thật kém cao minh vậy?

Cao Tắc Minh lại thẹn, rồi nổi giận, buông cộc lốc :

- Ta là người sáng lập hội, muốn khai trừ ai cũng cần phải có sự đồng ý của ta!

Mạnh Lệ Ty hòa giải :

- Vì đại cuộc, vì tiền đồ của bốn hội, tiên sanh nên đồng ý là phải. Bằng tiên sanh cố chấp, phản đối, thì tôi sẽ bấm báo với ân sư, Tổng hội sẽ phái người xuống đây xúc tiến sự vụ.

Cao Tắc Minh cười lạnh :

- Những Phân hội địa phương không thuộc quyền quản lý của Tổng hội, ta tin rằng thần ni sẽ không can thiệp đâu.

Dừng lại một chút, lão tiếp :

- Kinh phí do mỗi Phân hội, đều do mỗi Phân hội tự lo liệu bằng mọi nghiệp vụ. Thần ni đâu có cung cấp số nhỏ mọn nào mà giành quyền kiểm soát, đặt áp lực? Các người tưởng rằng đưa ra mười vạn lượng bạc rồi tự tung tự tác tùy tiện muốn khai trừ ai là khai trừ hay sao? Bỏ cái mộng đá hất bọn ta ra khỏi hội đi.

Doãn Chánh Thanh chỉnh sắc :

- Nhật Nguyệt Đồng Minh hội không cần hạng đầu trộm đuôi cướp. Các vị mượn việc công, thỏa mãn việc tư, mỗi năm quăng ra vài vạn lượng, che đậy cái dã tâm rồi nhân đó cướp đoạt của kẻ khác hàng trăm hàng vạn lượng, thử hỏi có thiệt thòi chi đâu mà kể lễ?

Cao Tắc Minh cười rợn :

- Các người điều tra kỹ quá nhỉ?

Doãn Chánh Thanh lạnh lùng :

- Trước khi vào hội, tại hạ phải hiểu kỹ tôn chỉ của hội, phẩm cách của hội viên, có vậy mới không lầm, có vậy sau này mới không tiếc rẻ công trình đóng góp.

Cao Tắc Minh gần giọng :

- Nếu các đồ đệ của ta không vì dân vì nước, thì cứ làm cường đạo mà sống. Sống như vậy cũng phũ phẩn, cần gì phải tham gia hội cho tốn tiền tốn bạc.

Doãn Chánh Thanh nói :

- Trước hết là vì danh, sau là vì lợi. Các vị có đoàn thể, có chỗ dựa nương, các vị mượn chiêu bài của Nhật Nguyệt Đồng Minh hội để che khuất hành vi tội lỗi trước mặt các chánh nhân hiệp sĩ trên giang hồ. Tại hạ dám chắc, nếu anh em họ Lỗ không có cái chiêu bài đó thì đã mất mạng từ lâu lắm rồi.

Cao Tắc Minh nổi giận :

- Thế ra, người đến đây chỉ vì mục đích thu thập bọn ta phải không?

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Ở ngoài, bọn tại hạ hành hiệp, vào đây rồi, thì chỉ chuyên chú việc phục hưng quốc gia. Công việc phục hưng quốc gia bắt buộc phải loại trừ những phần tử sâu dân một nước.

Cường đạo không thể có một chỗ đứng trên đời! Cường đạo phải rút lui khỏi hội.

Cao Tắc Minh quát :

- Đồng Minh hội đâu phải vật sở hữu của riêng người? Người đâu thể tùy tiện định đoạt?

Doãn Chánh Thanh đáp liền :

- Nhưng tại hạ đại biểu cho công đạo. Tại hạ đứng trên cương vị công lý. Tiên sanh cứ hỏi toàn thể các huynh đệ xem, có ai không tán đồng khai trừ anh em họ Lỗ ra khỏi hội?

Hội trường im lặng. Nhưng, nhìn thần sắc của mỗi người, cũng thấy số đông tán thành ý kiến của Doãn Chánh Thanh.

Cao Tắc Minh biến sắc mặt, trầm giọng thốt :

- Này, gã họ Doãn, nếu người thắng được kiếm trong tay lão phu, ta sẽ tự động dẫn môn đồ rời khỏi hội ngay, khỏi cần người phải trục xuất.

Niên Canh Nghiêu cười nhẹ :

- Hà tất Doãn tứ ca phải ra tay! Tại hạ xin đấu với tiên sanh thay Doãn tứ ca.

Nhưng Mạnh Lệ Ty bật kiếm, đứng dậy cao giọng thốt :

- Tiên sanh buông lời xúc phạm tới Đồng Minh hội, tôi thay mặt Tổng hội lãnh giáo tiên sanh.

Triệu Sĩ Hội hấp tấp ngăn chặn :

- Hôm nay, chúng ta tuyển chọn tân Minh chủ, tuyệt đối không nên gây cuộc tương tàn, vả lại mỗi Phân hội có quyền tự trị. Tổng hội không nên can thiệp, hai vị là người của Tổng hội thì nên đứng ngoài, việc này hãy để Doãn tứ công tử giải quyết.

Doãn Chánh Thanh bật kiếm, nói :

- Triệu viên ngoại nói phải đó.

Y gọi Niên Canh Nghiêu và Mạnh Lệ Ty, bảo :

- Niên đệ và Lệ Ty là người trong Tổng hội, không nên chen vào vụ này. Cứ để cho Doãn tôi xử trí.

Niên Canh Nghiêu thấp giọng thốt :

- Lão ta là cao thủ của Hình Ý Môn đó, chỉ sợ tứ ca không đối phó được. Tiểu đệ có cách riêng để khắc chế lão.

Doãn Chánh Thanh cười nhẹ :

- Nếu ngu ca không chế phục lão, thì đâu còn mặt mũi tiếp nhận chức vị Minh chủ nữa? Nếu thua, ngu ca sẽ nhường cho lão làm đại biểu. Nhị đệ yên trí, ngu ca nhận xét, ngu ca có thể áp đảo được lão.

Y bước tới mấy bước, dừng mũi kiếm chỉ ngay Cao Tắc Minh, tiếp :

- Xin mời.

Đôi mắt tóe lửa, Cao Tắc Minh vung kiếm lướt tới liền.

Lão đánh ra toàn chiêu trí mạng, Doãn Chánh Thanh ung dung đón chặn, tỏ rõ cử chỉ của một con người trên bậc ở bất cứ địa hạt nào.

Mạnh Lệ Ty lo lắng, hỏi :

- Sư ca, liệu y có làm nên chuyện chăng?

Niên Canh Nghiêu lắc đầu :

- Chưa biết sao mà nói trước!

Mạnh Lệ Ty cau mày :

- Sư huynh gần gũi y như vậy, lại không biết thì còn ai biết?

Niên Canh Nghiêu mỉm cười :

- Gần nhau thì chỉ biết được người thôi chứ biết sao được tài của người? Huống chi, vũ học vô cùng, sự tiến bộ lại khó lường, hôm nay khác hơn hôm qua, ngày mai lại khác hơn ngày hôm nay! Sư muội quan tâm y thế cơ à?

Mạnh Lệ Ty thoáng đỏ mặt :

- Trước kia thì tôi không tin y cho lắm, nhưng hôm nay tôi thấy y có vẻ vì đại cuộc...

Niên Canh Nghiêu thoáng băng khuâng.

Vì đại sự, y nhường Mạnh Lệ Ty cho Doãn Chánh Thanh, nhưng đâu phải y dễ quên được mối tình đầu?

Dần dần, y thấy Mạnh Lệ Ty hướng con tim về phía Doãn Chánh Thanh một cách thành thật chứ không bắt đắc dĩ, dần dần y thấy Mạnh Lệ Ty xa rời y, làm sao y không cảm xúc mà xót xa hơn!

Tuy nhiên, y giấu nhem những ý niệm thầm kín.

Y cười, tiếp :

- Sư muội yên tâm, tứ ca chẳng phải kẻ hồ đồ, phàm làm việc gì, có tin chắc làm được, mới chịu làm. Con người đó rất dễ đặt đến độ sợ mạo hiểm.

Mạnh Lệ Ty lúc đó mới thở phào. Rồi nàng nghiêng rằng, thốt :

- Nếu lão động tới lông chân của y, tôi sẽ xé xác lão ấy.

Niên Canh Nghiêu nghe con tim nhói lên, đau đớn tưởng không chịu được!

Bất giác, y buột miệng kêu một câu :

- Sư muội đừng quên y là ai? Còn cái lão họ Cao kia mới là đồng chí chân chính của chúng ta đó.

Mạnh Lệ Ty trừng mắt nhìn Niên Canh Nghiêu, hỏi :

- Sư huynh nói thế là nghĩa làm sao chứ? Ngày trước, chính sư huynh ép buộc tôi lấy y mà? Tại sao lúc đó sư huynh có thái độ khác, bây giờ lại có thái độ khác?

Niên Canh Nghiêu biết mình thất ngôn, vội cười chữa :

- Ngu ca đâu có ý tứ gì khác lạ! Bất quá, ngu ca hy vọng sư muội đừng quên trách nhiệm của mình, không nên để cho tình cảm làm hỏng đại sự.

Mạnh Lệ Ty nghiêm sắc mặt :

- Tôi biết, sư huynh ạ. Khi nào tôi quên được nhiệm vụ của mình. Giả như y không tuân thủ lời hứa, thì tôi là người thứ nhất sẽ không buông tha y.

Niên Canh Nghiêu không đáp.

Triệu Sĩ Hội bước đến, thấp giọng thốt :

- Đây, Niên đại hiệp, nếu Doãn công tử bại thì không nói làm chi, còn nếu như Doãn công tử thắng thì hai vị hãy tức khắc tiêu diệt sáu anh em họ Lỗ, đừng để họ sống sót để rồi sự bí mật của chúng ta bị tiết lộ ra ngoài.

Niên Canh Nghiêu cười nhẹ :

- Họ không đáng cho chúng ta tin tưởng sao?

Triệu Sĩ Hội thở dài :

- Khó nói lắm. Bọn cường đạo, thảo khấu trên giang hồ, nào mấy kẻ vì đại nghĩa mà lo cho dân tộc, cho quốc gia đâu? Tạm thời họ theo chúng ta, thất thế, chính họ trước hơn ai hết, tổ cáo chúng ta với chính quyền.

Niên Canh Nghiêu mỉm cười :

- Triệu viên ngoại yên tâm! Doãn tứ ca đã sớm an bày vững như núi địa vị của Đồng Minh hội tại đất Sơn Đông này. Thật sự thì chúng ta không thể công khai hoạt động, xong quan lại địa phương nhất định chẳng dám động đến chân lông của các vị. Trừ khi nào có sự thay đổi người trong chức vị Tổng đốc Sơn Đông.

Triệu Sĩ Hội rất mừng :

- Thế thì chúng tôi có thể dùng Sơn Đông làm bàn đạp để phát huy mạnh mẽ. Nhan Minh đã được các vị cảm hóa rồi, thì hẳn là công cụ của chúng ta.

Niên Canh Nghiêu cười đáp :

- Viên ngoại đừng quên, Nhan Minh là người Mãn đó nhé. Người Mãn khi nào tham gia cái thứ hội như hội của chúng ta, mà viên ngoại hòng lợi dụng như một công cụ. Bất quá, hấn gan sửa miệng hùm, húy tử tham sinh, không dám đụng vào chúng ta. Cho nên, mọi hoạt động của quý Phân hội, nên xúc tiến âm thầm, tuyệt đối tránh tích cực. Minh làm quá đáng, trước khi có kết quả thì triều đình lại hãy biết được, thì hóa ra lại hỏng việc mất. Nhan Minh không tố cáo, nhưng bọn tình báo có thể làm thay hấn.

Triệu Sĩ Hội phải công nhận là Niên Canh Nghiêu có lý.

Cả hai không bàn luận gì thêm, cung quay nhìn vào cuộc chiến.

Song phương đã trao đổi khoảng năm sáu mươi chiêu rồi. Cao Tắc Minh quyết thắng, nên đánh rất hăng. Doãn Chính Thanh giữ bình tĩnh, ung dung đón đỡ.

Một bên không màng hao phí công lực, một bên thì dè dặt từng điểm công lực một, phòng bị cho một cuộc chiến dài lâu.

Bên đánh mạnh, tự nhiên công nhiều thủ ít. Bên đánh bình tĩnh thì công ít thủ nhiều.

Mạnh Lệ Ty đứng ngoài, bồn chồn lo ngại, mấy lần toan bật kiếm xông vào giúp đỡ, nhưng mấy lượt đều bị Niên Canh Nghiêu ngăn cản.

Niên Canh Nghiêu nhỏ giọng thốt :

- Sư muội! Tứ ca lần thứ nhất dẫn thân vào sinh hoạt giang hồ, tuy tại Tế Nam có ra tay một lần và được thành công, xong lúc đó chẳng có người dự khán, cái thắng kể như âm thầm. Bây giờ đây, trước mặt đông người, phải để cho tứ ca tự sức thu thập kết quả, có vậy cái danh mới vang lừng, có vậy mới khai thông một lối đi đến ngôi vị Minh chủ vô lâm.

Y trầm giọng tiếp :

- Nếu sư muội vào trợ chiến, là hủy diệt cái danh mà tứ ca đang ra sức tạo dựng đó.

Mạnh Lệ Ty không dám cãi lời, nhưng lòng càng lúc càng nóng nảy.

Tuy trấn an Mạnh Lệ Ty, nhưng Niên Canh Nghiêu cũng không kém khẩn trương, bất quá y giữ được lòng trầm ổn, không hiện lộ cảm nghĩ ra bên ngoài vậy thôi.

Bởi cuộc chiến này, đối với y có tầm quan trọng phi thường. Tương lai y có huy hoàng hay đen tối cũng do cuộc chiến này. Là con người, y phải nghĩ đến công danh phú quý chứ. Đại công của Doãn Chánh Thanh cáo thành, thì đương nhiên y cũng trở thành công hầu, khanh tướng, và đại công đó bắt đầu từ chiến thắng của Doãn Chánh Thanh trong cuộc chiến ngày hôm nay.

Nếu Doãn Chánh Thanh bại, thì cả một khung trời sẽ sụp đổ luôn, cho Doãn Chánh Thanh, cho y, cho Mạnh Lệ Ty, cho cả Nhật Nguyệt Đồng Minh hội.

Người ngoài cuộc là vậy, nhưng người trong cuộc là Doãn Chánh Thanh vẫn ung dung như lúc khởi chiến.

Song phương đã trao đổi gần trăm chiêu rồi.

Cao Tắc Minh bắt đầu nhận thấy bạo tàn là thất sách, càng cầu thắng, thắng chưa đạt lại còn tiêu hao công lực. Lập tức, lão sửa chữa sai lầm đó, thay vì đánh ồ ạt, lão lại chậm tay, đánh từ từ.

Lão đánh chậm, Doãn Chánh Thanh lại thay đổi chiến lược, lại đánh mau.

Lão nhẫn nại, Doãn Chánh Thanh lại cầu thắng gấp, công nhiều thủ ít, đến chiêu thứ một trăm hai mươi, bất thành linh y vùng kiếm chém từ trên xuống đầu địch.

Cao Tắc Minh mừng thầm, nghĩ rằng Doãn Chánh Thanh chưa phải tay kiếm tinh thuần, nên mới phạm phải đại kỵ, sử dụng một chiêu kiếm thô sơ như vậy.

Phạm cử kiếm qua khỏi đầu, chém xuống, người cầm kiếm phải để lộ trọn vẹn thân hình, từ đầu đến chân, địch sẽ thừa cơ xâm nhập.

Cao Tắc Minh vùng kiếm hất thanh kiếm của Doãn Chánh Thanh dội trở lên, đồng thời lão ngoặt tay ra ngoài, hoành kiếm chém ngang.

Nhưng, tay lão có ngoặc thật, kiếm có hoành ngang, chém dọc thật, song chỉ là một đoạn kiếm thôi, bởi phần ngoài thanh kiếm của lão bị kiếm của Doãn Chánh Thanh chém đứt một đoạn dài.

Lão hay được thì muộn rồi, bắt buộc phải để cho tay vung tròn đà, xong vô ích.

Cầm chuôi kiếm còn độ ba tấc dài, Cao Tắc Minh hoảng quá, không kịp thời phản ứng, thanh kiếm của Doãn Chánh Thanh lại chớp lên, cũng từ bên trên chém xuống.

Lần này thì kiếm dọc từ đầu Cao Tắc Minh xuống chân, thân thể lão bị xả làm hai, hai phần đổ nhào ra hai bên, máu đổ xối xả.

Mọi người đều kinh hãi.

Sáu anh em họ Lỗ đồng thời hét lớn, vũ lộng binh khí xông vào.

Niên Canh Nghiêu và Mạnh Lệ Ty sợ quả bất địch chúng, Doãn Chánh Thanh gặp bất lợi, nên tuốt kiếm xông vào tương trợ.

Không lâu lắm, Niên Canh Nghiêu hạ một người, Mạnh Lệ Ty hạ một. Riêng Doãn Chánh Thanh thì thanh toán nốt số còn lại.

Thế là một sư phó cùng sáu đệ tử cùng táng mạng cùng một lúc.

Hội trường không ai ưa thích sáu anh em họ Lỗ, họ có chết cũng đáng đời. Xong Doãn Chánh Thanh một lần ra tay, tàn sát bảy mạng người, kể ra cũng ác độc.

Cho nên, không ai reo hò tán thưởng nổi.

Doãn Chánh Thanh thu kiếm, nhìn xác chết, thở dài thốt :

- Các vị không nên trách tại hạ ra tay tàn độc. Anh em họ Lỗ độc ác bất nhân, Cao Tắc Minh dung túng môn đồ, hành hung tàn bạo, chết cũng chẳng oan. Tại hạ giết họ, không phải vì chính cá nhân mình mà giết. Tại hạ chỉ sợ họ hận quá, sanh thẹn, vào thành tố cáo với phủ huyện, chúng ta sẽ gặp phiền phức không ít.

Mọi người đều giật mình.

Doãn Chánh Thanh nghiêm giọng tiếp :

- Tại hạ hy vọng các vị suy xa, nghĩ rộng, thấy cái hại to lớn mà chấp nhận hành động bất đắc dĩ của tại hạ hiện tại, chỉ vì muốn bảo vệ an toàn cho quý vị, cho chung chúng ta, mà tại hạ lâm vào cái thế đáng chẳng đờng.

Toàn thể hội viên đều cho rằng y có lý.

Tất cả vỗ tay reo hò.

8. Chương 8: Tình Chàng Ý Thiếp

Ngồi trên lưng ngựa, Doãn Chánh Thanh nghe niềm sướng khoái đang lên, tràn ngập trong lòng.

Cổ ngựa treo một tấm kim bài, mặt trước có hình nhật và nguyệt, mặt sau có bốn chữ: “tứ hải nhất tâm”, viết theo lối triện.

Tấm kim bài là phù hiệu của Minh chủ Nhật Nguyệt Đồng Minh phân hội.

Mạnh Lệ Ty bên tả, Niên Canh Nghiêu bên hữu, sa ngựa rong thành theo hàng chữ nhất, ba kỵ sĩ cũng phấn khởi tinh thần.

Mạnh Lệ Ty thốt :

- Tứ lang ơi! Hôm đó, tôi hết sức lo sợ cho Tứ lang, không ngờ kiếm thuật của Tứ lang lại tuyệt diệu quá chừng! Thật là lạ, sống trong hoàng cung cấm cố, thế mà Tứ lang lại học được võ công cao thâm ghê gớm!

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Mạnh muội đừng tưởng chỉ trên giang hồ mới có những kẻ tài ba xuất chúng! Trong cung cấm, có biết bao nhiêu danh thủ, võ công của họ cầm như quán thế, tuyệt luân. Phàm con người, muốn đạt đến mức thành tựu cao xa thì phải cố công học tập, cơ hội học tập trong cung đâu kém ngoài đời.

Niên Canh Nghiêu thốt :

- Mãi đến bây giờ, tiểu đệ mới nhận rõ tài của tứ ca, một tài năng chân chánh. Xem ra, lúc chạm mặt tại khu sân bắn hoàng gia, tiểu đệ bảo Mạnh sư muội nương tay, là bảo một việc thừa! Tài năng đó, tứ ca dư đánh bại nàng!

Doãn Chánh Thanh đáp :

- Vị tất là vậy! Ngu ca biết các người xuất thân từ Thiên Sơn phái, hẳn là phải có ngón có nghề đặc biệt. Hơn thế, kiếm thuật Tuyết Hoa thì kể như vô địch trong thiên hạ!

Mạnh Lệ Ty ngạc nhiên :

- Làm sao huynh biết được điều đó?

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Nếu không biết sao ngu ca dám kết hôn với Mạnh muội? Ngu ca lấy làm lạ, chẳng rõ vì tại Tế Nam, Mạnh muội không sử dụng kiếm pháp Tuyết Hoa để kết toán tánh mạng hai phiêu tăng nhanh chóng! Tội gì lại dùng phương pháp nguy hiểm nhất là khổ đấu dai dẳng?

Mạnh Lệ Ty giải thích :

- Đệ tử phải Thiên Sơn dù học được Tuyết Hoa thần kiếm, cũng không thể khinh thường sử dụng bất cứ lúc nào, tùy tiện, tùy thích. Dù cho gặp lúc chí nguy, thà chết thì đành chứ không được mang ra sử dụng.

Doãn Chánh Thanh cau mày :

- Thế thì học để làm gì? Tại sao lại cấm dùng?

Mạnh Lệ Ty đáp :

- Kiếm pháp thần diệu đó chỉ dùng trong trường hợp duy nhất, là hành thích!

Doãn Chánh Thanh giật mình :

- Hành thích ai? Thích sát ai?

Mạnh Lệ Ty trầm giọng :

- Hoàng đế Mãn Châu các người, chứ còn ai nữa? Và người hiện tại là phụ thân của Tứ lang đó. Trong tương lai, sẽ có thể là Tứ lang. Bất cần người bị nhằm làm cái đích, võ công cao như thế nào, khi thần kiếm Tuyết Hoa xuất phát rồi, là người đó phải mất mạng chắc chắn.

Doãn Chánh Thanh biến sắc mặt.

Niên Canh Nghiêu mỉm cười thốt :

- Tứ ca đừng để tâm làm gì. Hiện tại, hai người là vợ chồng rồi, thì đâu có lý gì vợ hành thích chồng!

Doãn Chánh Thanh gượng cười :

- Ngu huynh có sợ đâu! Lệ Ty muốn hạ thủ thì thiếu gì cơ hội, thiếu gì phương pháp, hà tất phải dùng đến Tuyết Hoa thần kiếm? Ngu huynh lo sợ là lo cho phụ vương thôi!

Mạnh Lệ Ty cũng cười :

- Cái đó thì cũng khỏi lo luôn! Phụ thân của Tứ lang là cha chồng của tôi mà, tôi đâu đến nỗi đốn mạt đi làm cái việc nghịch luân?

Doãn Chánh Thanh lắc đầu :

- Ngu ca đâu có lo phần Mạnh muội! Ngu ca chỉ lo về các huynh đệ của muội đó.

Mạnh Lệ Ty đáp :

- Hiện tại thì chưa có vấn đề ấy. Bởi phụ thân của Tứ lang, dù sao cũng là một vị minh quân, đến sự phụ tôi mà cũng phải công nhận ngài là một vị vua hiền, lão nhân gia từng dặn dò môn đồ, đừng bao giờ làm thương hại đến ngài. Nếu chẳng có lời dặn dò đó, thì ngài đâu có sống sót đến nay!

Niên Canh Nghiêu phụ họa :

- Lời nói đó, tứ ca có thể tin được lắm. Giết một người, không có ích cho đại cuộc, trái lại còn làm hư hại đại sự. Hà huống, từ mấy năm sau này, bọn người Hán của tiểu đệ đã thay đổi chủ trương, không giành ngôi báu, không tranh thiên hạ nữa, mà chỉ yêu cầu người Hán được đãi ngộ bình đẳng với người Mãn của tứ ca. Điều này xin tứ ca ghi nhớ cho, hầu áp dụng được trong tương lại khi đăng vị.

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Cái đó thì ngu ca đáp ứng từ lâu rồi! Phụ vương làm sao, ngu ca sẽ làm vậy, nếu không thể là hơn. Nhị đệ và Mạnh muội phải biết, hiện tại có một số người Mãn được ưu đãi hơn người Hán, ăn trên ngồi trước, nắm giữ quyền to uy lớn, điều đó chẳng qua phụ vương chưa có người Hán thực tâm phù trì, nên bắt buộc phải tín nhiệm số người Mãn đó thôi. Phụ vương không muốn cái biến chế độ một cách đại quy mô, sợ làm phật ý họ. Chờ khi nào ngu huynh lên ngôi cửu ngũ rồi, lúc đó sẽ thực hiện một đại cải cách.

Mạnh Lệ Ty hỏi :

- Tứ lang toàn quyền hành động chẳng?

Doãn Chánh Thanh đáp :

- Nếu ngu huynh nhờ số người Mãn đó đưa lên ngôi báu, thì tự nhiên phải chịu áp lực của họ. Cho nên, ngu huynh hoàn toàn bất chấp họ, chỉ bằng vào tự lực, tài năng, mà giành cho kỳ được ngôi vị tối cao. Khi đó, họ chẳng dựa vào đâu được mà kể công, mà yêu sách, kiểm chế ngu huynh.

Mạnh Lệ Ty gật đầu :

- Tôi mong ước được như vậy thôi. Ngược lại, thì dù Tứ lang có lung lạc được tôi, người trong Thiên Sơn phái còn có mấy người, họ sẽ không buông tha Tứ lang đâu. Tôi cũng hy vọng Tứ lang đừng làm gì gây khó xử cho tôi sau này, bên ân tình, bên nghĩa vụ, tôi đứng giữa thì khổ biết bao! Tôi nói trước, nếu sự việc đến nghịch chiều, tôi phải đứng về phía đồng môn đó!

Doãn Chánh Thanh cười nhẹ :

- Ngu ca đã nói rõ mấy lượt rồi, mà cũng có lập trọng thệ nữa, tại sao Mạnh muội lại không chịu tin cho? Bây giờ, ngu ca phải thệ một lần nữa, nếu ngày sau, ngu ca phụ Mạnh muội, thì trời sẽ tru, đất sẽ diệt, chết một cách thảm thiết!

Mạnh Lệ Ty vội vươn tay, bịt miệng y, ngăn chặn :

- Đừng! Phát thệ làm chi! Tôi tin rồi, Tứ lang. Không nên nói đến tiếng chết nữa nhé! Phải nói cái gì có lợi ích nhiều mới được, nhiều nhiều.

Niên Canh Nghiêu chen vào :

- Tứ ca giết bọn họ Lỗ, đành là vì hiệp nghĩa, song hậu quả lớn lao lắm đấy. Hành động rất có ích cho việc tranh chức vị vô lâm Minh chủ. Bởi thanh danh của tứ ca sẽ vang dội khắp sông hồ, ai ai cũng hâm mộ.

Doãn Chánh Thanh lắc đầu :

- Ngu ca không tưởng nhiều người biết, cho nên đã dặn Triệu Sĩ Hội, tuyệt đối giữ bí mật. Ngu ca giết Cao Tắc Minh là vì lão ta có hành động tội lỗi, đáng bị giết, có vậy thôi, chứ không hề nghĩ đến hậu quả, vui thích được nhiều người hay biết là không chân chánh làm việc thiện.

Rồi y tiếp :

- Lỗ thị cửu hùng, chỉ đến sáu người, còn lại ba tử muội tại Mông Sơn. Ngu ca nghe nói, võ công của các nàng ấy rất cao, sáu huynh trưởng không sánh kịp họ. Họ lại nhiều mưu lược kế. Nếu chúng ta theo đường Mông Sơn mà đi tới chắc chắn sẽ gặp phiền phức với ba nàng!

Mạnh Lệ Ty cao giọng :

- Sợ cái gì chứ! Hiện tại Tứ lang là Minh chủ Phân hội Sơn Đông, họ đâu dám động chạm gì đến Tứ lang! Nếu họ làm liều, thì đúng là họ muốn chống đối đồng minh vậy!

Doãn Chánh Thanh thở dài :

- Đường hoàng thì chẳng sao, âm thầm mới đáng ngại!

Niên Canh Nghiêu trầm giọng :

- Họ Lỗ rất được lòng giới lực lâm, mà Đồng Minh hội của chúng ta thì chưa tiện công khai hoạt động. Hiện tại, chẳng có lợi gì gây thù kết oán với bọn lực lâm. Tốt hơn hết, chúng ta nên tránh ba chị em họ Lỗ.

Mạnh Lệ Ty suy nghĩ một chút :

- Tránh được thì cứ tránh! Càng tốt chứ sao! Tuy hiện nay chúng ta có chút thanh danh, song số người biết mặt chúng ta rất ít, vậy mình nên cải trang, chắc chắn chẳng có ai nhận ra chân tướng đâu. Trước hết, hãy cất giấu tấm kim bài.

Doãn Chánh Thanh mỉm cười, sờ tấm kim bài, thốt :

- Nào ngu huynh có thích phô trương đâu! Bất quá, ngu huynh ưa nhìn chùm tua hoa mỹ của nó thôi. Mạnh muội quả khéo tay thật, mới kết được chùm tua như vậy!

Mạnh Lệ Ty then :

- Tứ lang khen làm then người ta chết được đấy!

Cả ba chuyện trò với nhau, quên một đường dài.

Khi thái dương lên đến đỉnh đầu thì họ mới vào một thị nhỏ. Họ xuất hiện dưới con mắt hiếu kỳ của người tại thị trấn, có lẽ từ lâu dân phố thị này chưa từng có khách từ phương xa đến.

Họ và khách sạn thuê phòng.

Phòng trên lầu, Mạnh Lệ Ty cáo bệnh, muốn nằm nghỉ cho khỏe, chỉ có Doãn Chánh Thanh và Niên Canh Nghiêu ngồi bàn ăn thôi.

Niên Canh Nghiêu thấp giọng cảnh giác Doãn Chánh Thanh :

- Tiểu đệ cảm thấy chúng ta bị theo dõi từ lâu và hình như người của khách sạn này cũng đáng nghi ngờ lắm.

Doãn Chánh Thanh đảo mắt nhìn quanh một vòng chẳng thấy ai có vẻ khả nghi, cau mày hỏi :

- Nhị đệ thấy sao? Ngu ca không phát hiện ra cái gì đặc biệt cả?

Niên Canh Nghiêu đáp :

- Hiện tại thì chưa có gì rõ rệt, nhưng trong mười bàn ăn tại đây, ít nhất có sáu bảy bàn đáng cho chúng ta đặt thành vấn đề đó. Chẳng lẽ tứ ca chẳng thấy gì?

Doãn Chánh Thanh lắc đầu :

- Làm sao ngu ca thấy được? Ngu ca xuôi ngược giang hồ thì mọi việc toàn nhờ vào nhị đệ cả.

Niên Canh Nghiêu giật mình :

- Thế làm sao vừa nhìn qua Lỗ thị cửu hùng và Cao Tắc Minh, tứ ca lại biết quá rõ về họ? Tiểu đệ định ninh là tứ ca thừa kinh nghiệm giang hồ đó chứ!

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Chẳng phải là kinh nghiệm! Chẳng qua ngu ca có hỏi báo mật thám về mọi việc thuộc Sơn Đông thôi. Lúc sắp sửa khởi rời kinh đô, Quốc cữu có trao cho ngu ca một danh sách, bảo ngu ca đi đến đâu, muốn biết việc gì thì cứ tìm bọn mật thám trong danh sách đó mà hỏi. Cho nên, ngu ca hiểu rõ các sự tình có liên quan đến Nhật Nguyệt Đồng Minh hội, còn những việc khác thì ngu ca mù tịt.

Niên Canh Nghiêu a lên một tiếng :

- Cứ theo tiểu đệ nhận xét thì bọn này nếu không từ Mông Sơn đến thì cũng thuộc nhóm Bát điện hạ, dù là bọn nào cũng thế, bởi mục tiêu của họ, là chúng ta!

Doãn Chánh Thanh thốt :

- Tại sao chỉ hai nhóm đó thôi! Chứ lão Đại không lưu ý đến chúng ta à?

Niên Canh Nghiêu đáp :

- Về Đại hoàng tử thì chúng ta không đáng lo lắm! Người của Đại hoàng tử, tiểu đệ biết mặt gần hết, mà phần đông là những hội viên của Nhật Nguyệt Đồng Minh hội. Họ là thuộc cấp của bọn tiểu đệ.

Doãn Chánh Thanh hỏi :

- Trong số thuộc hạ của Dân Lễ, có hội viên của Nhật Nguyệt Đồng Minh hội chẳng?

Niên Canh Nghiêu đáp :

- Có mấy người, nhưng họ chẳng có tác dụng gì đáng giá. Bát điện hạ dùng người rất cẩn thận, y có mấy cao thủ trong hắc đạo, tất được y tin dùng. Đám hắc đạo này chỉ tiến cử những bằng hữu của chúng. Trong tương lai, Bát điện hạ là một trở ngại quan trọng cho Tứ ca đó!

Doãn Chánh Thanh cười nhẹ :

- Ngu ca không lo lắm, hiện tại ông già chưa có ý tứ gì, ngu ca còn để yên cho lão Bát, lợi dụng hấn san bằng mấy chướng ngại. Ngu ca muốn thu thập hấn lúc nào là tùy tiện hành động, chẳng khó khăn gì!

Niên Canh Nghiêu hỏi :

- Kế hoạch của tứ ca có chắc chắn không?

Doãn Chánh Thanh quả quyết :

- Nhị đệ yên trí! Ngu ca không bao giờ làm việc gì mà không nắm chắc trước một đảm bảo thành công! Việc ngu ca, ngu ca lo, phần nhị đệ, nhị đệ cứ liệu lấy, phần ai người ấy thức hiện. Bây giờ, nhị đệ cho biết, nhị đệ áp dụng phương pháp như thế nào?

Mấy lúc gần đây, Niên Canh Nghiêu thực ngộ Doãn Chánh Thanh là một tay thực sự lợi hại chứ không khờ như y tưởng.

Biết như thế, y phải hết sức cẩn thận giữ ý, có nhiều việc muốn hỏi, song luôn tránh né, sợ sanh nghi kỵ. Thành thử, y trở nên kín đáo hơn trước lúc ly khai kinh thành.

Trầm ngâm một lúc y đáp :

- Trừ số người tại ba chiếc bàn cửa vào, còn lại thì đều đáng nghi ngờ cả. Tuy nhiên chúng chưa hành động thì mình không nên làm gì trước, cứ chờ xem chúng giở trò gì!

Doãn Chánh Thanh cười lạnh :

- Ngu ca muốn ra tay khắc chế chúng trước là hơn. Bây giờ ngu ca khiêu khích chúng, nhị đệ đứng ngoài, lược trận!

Y đứng lên, bước đến bên chiếc bàn gần nhất.

Nơi đó do vợ chồng trung niên đang ngồi, dáng dấp nông dân.

Doãn Chánh Thanh đến trước mặt họ, liền lộ vẻ khẩn trương, mắt tự nhiên.

Doãn Chánh Thanh cười với họ rồi cúi mình, quơ tay trên mặt đất, đoạn đứng lên, bỏ một chiếc khăn tay trên bàn thốt :

- Khăn của đại tẩu làm rơi, tại hạ vô ý giẫm chân, chẳng rõ có dơ chẳng, đại tẩu xem lại đi!

Nữ nhân hấp tấp đáp :

- Chẳng sao! Chẳng sao! Đa tạ công tử!

Doãn Chánh Thanh cười nhạt :

- Khăn này là vật của đại tẩu, phải không?

Nữ nhân giật mình :

- Tôi cũng chẳng rõ nữa! Tuy nhiên, đích xác tôi có một chiếc như vậy!

Doãn Chánh Thanh lạnh lùng :

- Tại hạ muốn hỏi là chiếc khăn này là vật của đại tẩu đã...

Nữ nhân đáp :

- Lúc rời nhà ra đi, tùy tiện có mang theo một chiếc, nhưng không chú ý đến màu sắc, bắt quá trông hơi giống vậy thôi. Một chiếc khăn, có gì đáng quý đâu, nếu công tử cứ cho là không phải của tôi, thì cứ cầm lấy!

Doãn Chánh Thanh cười nhẹ :

- Tại hạ giữ lấy một vật của nữ nhân là gì! Tại hạ chẳng qua chỉ muốn tìm sở hữu chủ nhân chánh của nó thôi!

Nam nhân đồng bàn bực mình, trầm giọng thốt :

- Ở đây có mỗi mình tiện nội là nữ nhân, thì vật của nữ nhân chẳng phải là của bà ta rồi, còn hỏi cái gì nữa! Công tử muốn trả lại thì trả, không uống trả thì cứ giữ.

Doãn Chánh Thanh lại cười :

- Cái vị đại ca này nói năng kỳ quái ghê! Khăn tay là vật tùy thân của nữ nhân, sao lại tùy tiện trao cho một nam nhân lạ?

Người đó nổi giận đáp :

- Vợ tôi, hơn bốn mươi tuổi rồi, một con người trong giai đoạn xa trời, gần đất, dạng mạo bình thường, đâu có cái lý do vọng chuyện phi luân thường? Dù cho công tử có giữ chiếc khăn tay của bà ấy, cũng không làm hư hoại tiết hạnh của bà ta được!

Nam nhân đối đáp trôi chảy, lý luận vững chắc, chứng tỏ là một con người có tâm cơ hẩn hoi.

Doãn Chánh Thanh nhận thấy tay này là người khó chơi lắm.

Gã không dùng hai tiếng tại hạ như khách giang hồ hoặc giả gã không thuộc giới giang hồ, hay gã tránh né để Doãn Chánh Thanh tưởng gã là một thôn dân chân chính?

Doãn Chánh Thanh vẫn bình tĩnh, không hề biểu lộ một cảm nghĩ nào, ung dung nói tiếp :

- Lão huynh tin tưởng hiền nội như thế, tại hạ không tiện nói chi hơn, bắt quá tại hạ còn thắc mắc một điều là chiếc khăn bằng thứ lụa quý giá không, trị giá không ít, mà hai vị thì mặc y phục thông thương, loại vải may y phục này không tương xứng với lụa của chiếc khăn, tại hạ tưởng mặc y phục đó không thể là người dùng loại khăn đó.

Nam nhân càng giận :

- Khăn tay cũng có hạng nữa à? Và người dùng khăn tay phải có một thân phận tương xứng với loại khăn nữa à? Tôi có tiền, vợ tôi mua sắm thứ chi là tùy thích bà ý, điều đó có quan hệ gì đến công tử chứ? Công tử cho rằng tôi không có quyền xài tiền theo ý muốn sao?

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Đương nhiên là không có quan hệ gì đến tại hạ. Tại hạ chỉ lấy làm lạ, hiền nội thích dùng khăn cao quý, sao lại không mặc y phục cao quý như khăn?

Nữ nhân vụt đứng lên :

- Tôi mặc y phục thế nào, mặc tôi chứ, công từ can gì mà xét nét, phê phán.

Doãn Chánh Thanh điềm nhiên đáp :

- Hỡi, để cho biết vậy thôi, chứ can hệ gì đâu!

Một người trong khách sạn vội bước tới chen vào :

- Cái vị đại gia này khéo can dự vào việc thiên hạ thì thôi! Ông nhặt được khăn của người, đem trả cho người rồi thì thôi, hà tất phải dòm ngó đến y phục của người để mà lý luận thế này thế nọ?

Doãn Chánh Thanh nhìn hẩn :

- Các hạ là viên chương quỹ của khách sạn này phải không? Các hạ quen với hai ông bà này?

Chương quỹ đáp :

- Tôi không quen biết ai ca. Chúng tôi hành nghề này có bốn phận là nghinh tiếp khách, ai đến đây, chúng tôi cũng phải nghinh tiếp, chúng tôi đối xử với khách đồng đều như nhau, không thể để cho người này làm phiền người khác.

Doãn Chánh Thanh cười lạnh :

- Chương quỹ nói thế phải nhớ đấy nhé! Giả như hai ông bà này có làm chi phiền phức cho tại hạ, tại hạ cứ lôi các hạ ra, bởi các hạ có bốn phận bảo vệ khách hàng. Nếu có vấn đề, thì vấn đề sẽ là của chương quỹ đấy nhé.

Viên chương quỹ kinh hãi :

- Họ có vấn đề gì?

Doãn Chánh Thanh cười lạnh :

- Nào ai biết họ chuẩn bị một vấn đề gì? Nơi đây, cách Mông Sơn không xa lắm, nghe nói lại Mông Sơn có một nhóm người chuyên hành hung bạo, họ có tai mắt quanh vùng, dòm ngó khách thường xuyên xuôi ngược trên giao thông địa phương.

Viên chương quỹ lộ vẻ sợ sệt, buột miệng kêu lên :

- Lão gia là người trong nha môn?

Doãn Chánh Thanh lắc đầu :

- Không! Tại hạ chỉ là một lữ khách, có việc cần, bắt buộc phải đi ngang đây thôi.

Nam nhân trung niên nổi giận :

- Công tử nói mình không phải là người trong nha môn có sao lại tra hỏi vợ chồng tôi? Bằng chứng vào đâu công tử mở cuộc điều tra ngang ngược như thế? Chừng nào công tử cho rằng bọn tôi là cường đạo? Công tử dựa vào đâu mà dám nghi ngờ vu vơ như thế?

Doãn Chánh Thanh thốt :

- Tại hạ hành nghề bảo tiêu, mang theo đường một số tài vật đáng giá, khi vào khu vực của cường đạo, thì phải đề dặt cẩn thận.

Không phải người nha môn thì có chi đáng sợ đâu?

Viên chương quỹ lấy lại bình tĩnh, rồi quật cường như trước, cao giọng bảo :

- Ông làm nghề bảo tiêu, thì cứ lo mà vệ tài vật nhận lãnh của người ta, đừng có sanh chuyện huyền não trong hàng quán của tôi, gây phiền phức cho khách của tôi, ông phải để cho tôi làm ăn nữa chứ!

Doãn Chánh Thanh đưa tay chỉ hai vợ chồng trung niên thết :

- Tại hạ thấy hai người đây khả nghi quá!

Nam nhân trung niên vỗ bàn thết lớn :

- Người nói nhảm!

9. Chương 9: Thanh Phong Kiếm - Kim Cương Sa

Lúc đó, những người khách từ các bàn khác lần lượt rời bàn, bước đến, vây quanh.

Người nào cũng tỏ vẻ bất bình, dường như cho rằng Doãn Chánh Thanh ăn nói rất quấy.

Nam nhân có hậu thuẫn rồi, trở nên mạnh dạn hơn, cao giọng tiếp :

- Người bắt quá là một gã tiêu sư nhỏ mọn, sao dám vu khống lương dân là cường đạo? Người thuộc tiêu cục nào đó?

Niên Canh Nghiêu nhận thấy những kẻ bao quanh Doãn Chánh Thanh đều khả nghi cả, sợ Doãn Chánh Thanh sơ suất, vội bước tới, cất tiếng khuyên :

- Này các vị, có gì cứ bình tĩnh mà nói, đừng gây huyền não lên. Tứ ca tại hạ cho rằng hai ông bà kia khả nghi, hẳn lời nói đó phải có chứng cứ đàng hoàng, các vị hãy nghe tứ ca tại hạ phân bày. Bởi, đâu có ai muốn vu khống ai cường đạo mà được đâu.

Doãn Chánh Thanh gật đầu :

- Đương nhiên phải có chứng cứ chứ! Bà ấy nhận chiếc khăn tay kia là vật của bà. Sự kiện đó là một chứng cứ.

Nữ nhân gắt :

- Nói vậy! Một chiếc khăn nhỏ mọn mà là chứng cứ cái gì?

Doãn Chánh Thanh cười nhẹ :

- Chiếc khăn tự nó không là chứng cứ, nhưng vật đựng trong chiếc khăn là chứng cứ cụ thể. Nếu không vậy thì khi nào tại hạ chuốc lụy mua phiền làm chi!

Y cầm chiếc khăn lên.

Chiếc khăn bọc lại, bên trong có mấy hạt minh châu, Doãn Chánh Thanh nghiêng một góc khăn, minh châu lăn ra phơi mình rõ rệt trên mặt bàn.

Châu chiếu sáng, chứng tỏ thuộc loại rất quý.

Mọi người trở mắt nhìn.

Nữ nhân thoáng kinh hãi, song đã nhận khăn là việc của mình, thì tự nhiên châu ngọc trong khăn cũng phải là vật của mình luôn.

Trầm ngâm một chút, bà ta thốt :

- Mấy hạt châu đó, của ta, ta mang từ nhà theo mình đây.

Doãn Chánh Thanh cười lạnh :

- Vừa rồi, bà nói là không cần lấy lại chiếc khăn kia mà! Chẳng lẽ bà cũng bỏ luôn mấy hạt châu quý giá, ai muốn lấy thì lấy?

Nữ nhân đáp sững sượng :

- Ta không biết trong khăn có châu, cứ tưởng là khăn không, nên chẳng quan tâm, mất hay không không quan hệ gì.

Nam nhân tiếp nói :

- Ta làm nghề mua bán châu ngọc, ta vừa mua được mấy hạt châu đỏ, bọc trong khăn, mang về nhà. Sợ người ngoài dòm ngó, nên vợ chồng ta phải mặc y phục bình thường như thế này, châu do vợ ta cất giấu trong khăn, ta không ngờ bà ấy đánh rơi. Do đó, người sanh nghi!

Gã đổi giọng thành có lễ độ, tiếp :

- Thật tôi có lỗi với tiêu sư quá! Vì hiểu lầm, lại nóng nảy, nên ăn nói thô lỗ, xin tiêu sư thứ cho nhé!

Gã bảo vợ :

- Bà cất mấy hạt châu đi chứ!

Nữ nhân nhặt mấy hạt châu.

Doãn Chánh Thanh ngăn chặn :

- Khoan đã bà! Mấy vật này quả thật là của bà chăng?

Nam nhân đáp thay vợ :

- Tự nhiên là của vợ chồng tôi đó, tiêu sư ạ! Tiêu sư nhặt dưới chiếc bàn của vợ chồng tôi, thì đúng là vật của chúng tôi đánh rơi, chứ còn của ai nữa? Tôi mua năm hạt châu với giá một ngàn lượng đó. Nhất định là tôi phải có cái gì để tạ ơn tiêu sư!

Doãn Chánh Thanh điềm nhiên :

- Các hạ thừa nhận là dễ nói chuyện rồi. Bọn tại hạ nhận hộ tổng bốn mươi hạt châu, dọc đường bị người lấy mất mười hạt, hiện tại, tại hạ đang truy tìm cứu vật mất hạ lạc về đâu, ở trong tay ai!

Nam nhân phần nộ, vắng tục trở lại như cũ :

- Câm ngay! Thế người cho rằng chúng ta trộm của người phải không?

Doãn Chánh Thanh buông gọn :

- Phải. Còn năm hạt nữa, người giấu ở đâu?

Y cũng chẳng cần giữ giọng hòa nhã nữa, bởi đã đến lúc sanh sự thật rồi.

Nam nhân trung niên quát :

- Người đừng có toan giựt mấy hạt châu của ta! Châu là vật tùy thân, ai giữ nó, nó là vật sở hữu của người đó, nó có mang dấu hiệu, lai lịch chi, mà người toan nhìn nhận vu vơ? Làm sao người biết đó là vật bị trộm, bị cướp? Làm sao người biết đó là vật của người? Người bị trộm, thế người có báo với quan trên chưa?

Doãn Chánh Thanh cười lạnh :

- Làm cái nghề bảo tiêu, mất vật lại đi trình quan thì hèn quá! Ta muốn tự ta tìm mà lấy lại thôi. Cho nên, ta âm thầm tra cứu, may mắn hôm nay lại gặp vật cũ. Người lẻo mép cách nào cũng chẳng đoạt được châu báu của ta đâu mà hòng!

Nam nhân trầm gương mặt, hỏi :

- Ta không bằng, người không chứng, dựa vào đâu mà người dám quyết là vật của người?

Doãn Chánh Thanh tiếp :

- Bằng cứ, là ta có bốn mươi hạt, mất mười còn ba mươi, một vị phú gia mua số châu đó, tặng bà vợ kết làm dâu chuối, nhân mừng sinh nhật của bà ta.

Y lấy trong mình ra một chiếc túi, đặt nhẹ trên bàn, túi kêu rỏ rỏ, rồi y mở túi, mấy mươi hạt châu hiện lộ, chiếu sáng ngời.

Y tiếp :

- Châu dùng làm chuỗi, lớn nhỏ bằng nhau, màu sắc đồng nhau, như vậy chưa đủ chứng minh là vật của ta sao?

Nam nhân thấy đã đến lúc hiện lộ chân tướng rồi, bèn rút trong mình ra một thanh chủy thủ cầm tay, đoạn cao giọng thốt :

- Này, gã họ Doãn! Chúng ta thể theo lời yêu cầu của chị em họ Lỗ, đi theo người, báo thù cho Cao lão gia và sáu vị huynh trưởng của họ. Ta vốn có ý chờ người đi đến đoạn đường phía trước kia, sẽ hạ thủ, nhưng người phát hiện ra chúng ta tại đây, thì chúng ta phải thanh toán người tại đây luôn.

Nữ nhân cũng lấy ra một thanh đao hình lỗ tai trâu, ánh đao chớp chớp, tiếp nói :

- Bây giờ thì người không cần giả vờ nữa!

Mụ ta hét lên :

- Bọn ta đâu? Cứ đánh chết tiểu tử đi! Làm được cái việc này, bọn mình sẽ phát tài to!

Những người bao quanh đồng loạt rút vũ khí cầm tay, bao vây luôn Niên Canh Nghiêu chung với Doãn Chánh Thanh.

Một đại hán mang râu ngắn đen mặt, thốt :

- Trần đại tẩu! Nghe nói bọn này là Yên Kinh tam hiệp, bản lĩnh không vừa, chính Cao lão gia cũng táng mạng nơi tay họ đó. Liệu chúng ta có làm nổi cuộc sanh ý này chăng? Hay là, tài thì không phát, mà mạng cũng táng luôn!

Nữ nhân trung niên họ Trần cười lạnh, đáp :

- Thiết Kim Cương có sợ thì cứ tránh qua một bên, khi chia tiền thưởng, đừng hòng có một phần nhỏ nào nhé! Chớ trách sao bọn ta tham ăn, không bố thí cho chút đỉnh gì.

Thiết Kim Cương lạnh lùng :

- Chết hay sống, đâu phải là vấn đề, mà đại tẩu cho rằng tiểu đệ sợ? Bất quá, tiểu đệ muốn sao cho sự việc phải công bình. Tiểu đệ muốn nói, trước khi bắt tay vào việc, thì hai ông bà đã phỗng mắt mười hạt minh châu rồi. Dĩ nhiên, khi nào ông bà lại chia cho bọn này số châu đó? Dĩ nhiên, như thế là bất công!

Trần đại tẩu hấp tấp phân trần :

- Người đừng có tin tiểu tử nói vu vơ. Bọn ta chỉ mới gặp hần tại đây thôi, làm gì có châu có ngọc trước mà cho rằng công bình hay không công bình?

Thiết Kim Cương cười nhẹ :

- Nhưng, trong tay của đại tẩu, ít nhất cũng có năm hạt châu! Điều đó chứng tỏ vợ chồng đại tẩu có phỗng tay trên một mớ rồi!

Nam nhân vội đáp :

- Hần vu cho bọn ta đấy. Châu của hần, khăn của hần, bất quá, hần phát hiện ra hành tung của bọn ta, nên bịa chuyện để có cớ sanh sự vậy thôi. Giả như vợ chồng ta phỗng tay trên, khi nào chỉ lấy có mấy hạt thôi? Tại sao bọn ta không lấy hết?

Một lão nhân thốt :

- Đúng vậy. Vợ chồng Phi Thiên Dạ Xoa, không hạ thủ thì thôi, chứ đã hạ thủ rồi, thì khi nào lại bỏ sót vật này vật nọ? Lão phu nghĩ như thế này, hai vị đã lấy được một mớ rồi, thì cứ ra sức mà lấy hết, bọn lão phu không mó tay vào đâu. Để cho hai ông bà nuốt trọn!

Phi Thiên Dạ Xoa Trần Đại Trung tiếp :

- Lão Quắc ơi! Chúng ta đồng được chị em họ Lỗ thỉnh cầu, báo thù cho họ, chứ nào phải hành nghề thực sự đâu, mà nói đến chuyện công bình, không công bình. Cứ hành sự, việc thành rồi, là họ Lỗ chiếu công lao

chúng ta mà đền đáp xứng đáng, tùy họ liệu định thưởng (...), chứ có phải do chúng ta phân chia đâu? Còn cái số châu kia, thì thực sự chỉ có ba mươi lăm hạt, chúng ta trước hết chia đồng, phần thưởng công thì do chị em họ Lỗ liệu định.

Lão Quắc cau mày :

- Ba mươi lăm hạt, mười chín người, làm cách nào chia đồng đều được?

Trần Đại Trung đáp :

- Mười chín người, trừ hai vợ chồng tại hạ ra, còn lại mười bảy, mỗi người cứ lấy hai hạt, vợ chồng tại hạ chịu lỗ cho vậy, chỉ lấy một hạt thôi. Các vị bằng lòng chưa?

Lão Quắc chớp mắt :

- Hai vị chịu lỗ?

Trần Đại Trung gật đầu :

- Đành vậy. Bởi vợ chồng tại hạ đảm nhận việc này, coi như chủ xưởng, phần chủ xưởng thì phải chịu thiệt. Nếu trong hành lý của tiểu tử có cái chi đáng giá, các vị sẽ nhường bù cho bọn tại hạ, bằng không thì thôi.

Họ thảo luận thỏa đáng rồi, tất cả cùng vũ lộng vũ khí xông lên.

Doãn Chánh Thanh đưa Mạnh Lệ Ty lên lầu, không tưởng là có biến, nên bỏ luôn thanh Cự Khuyết kiếm trong phòng.

Bây giờ gặp địch, với thanh trường kiếm thường, y không phát huy đúng mức sở học kỳ ảo, cũng may y và Niên Canh Nghiêu có thân pháp linh diệu, võ công cao thâm, trong mình lại có thứ áo giáp nhuyễn mềm hộ thể, nhờ vậy cả hai ngang nhiên nghênh chiến, tung hoành giữa đám địch nhân gồm mười chín người thuộc hạng khá.

Qua một lúc giao phong, cả hai nhận ra, trong đám địch nhân, chỉ có Trần Đại Trung và vợ của gã là nổi bật hơn hết, do đó, họ chuyển tâm hạ vợ chồng họ Trần trước, còn lại bao nhiêu không đáng hại lắm cho họ.

Họ phân công, Doãn Chánh Thanh đánh với chồng, Niên Canh Nghiêu đánh với vợ.

Nhưng, vợ chồng Trần Đại Trung cũng đáo để, biết đối phương muốn hạ chúng trước, nên luôn luôn đề phòng, thành ra bọn Doãn Chánh Thanh không làm sao thu thập được kết quả như ý muốn.

Tuy nhiên, phải nhìn nhận Doãn Chánh Thanh và Niên Canh Nghiêu là hai tay kiếm thượng thặng, bất quá, họ lúng túng trong (...), không muốn sát hại nhiều người, chỉ cần hạ vợ chồng tên chủ xưởng là cảm như liễu kết cục diện, vì thế vợ chồng Trần Đại Trung cầm cự được một lúc lâu.

Cuối cùng, Trần đại tẩu bị Niên Canh Nghiêu hạ sát qua một nhát kiếm.

Trần Đại Trung thấy vợ bị giết, mắt bốc lửa, quát tháo ầm lên, đồng thời đưa tay vào mình vốc một nắm cát, sắp sửa tung lên.

Thiết Kim Cương hấp tấp kêu lớn :

- Không được đâu, Trần lão đại! Kim Cương Truy Hồn của lão đại có độc, quanh đây người của chúng ta quá đông, nếu người vung bừa bãi, có hại cho bọn chúng ta nhiều hơn là cho địch.

Trần Đại Trung rít giọng qua hai hàm răng cắn chặt :

- Ta bất chấp, hấn giết vợ ta, ta quyết giết hấn báo thù! Ai trúng độc chết thì ráng chịu!

Gã đưa cao tay, chực vung ra.

Đồng bọn sợ trúng độc, đồng rập mình sát mặt đất.

Niên Canh Nghiêu đương gần Trần Đại Trung, biết tránh né không kịp, chỉ còn cách chờ cho Kim Cương Truy Hồn Sa sắp đến nơi là lấy áo che đầu.

Trần Đại Trung biết, nếu tung nắm cát độc này ra, mà không hại được Niên Canh Nghiêu, thì nhất định là gã phải chết ở nơi tay đối phương là cái chắc. Do đó, gã hườm sẵn tay rồi, song chưa chịu quăng cát độc ra chờ một cơ hội thuận tiện hơn.

Thành thử, gã và Niên Canh Nghiêu gườm nhau, không ai động thủ.

Doãn Chánh Thanh gọi :

- Nhị đệ, cần phải thanh toán cục diện gấp. Hãy để đó cho ngu ca!

10. Chương 10: Những Kẻ Không Chết

Niên Canh Nghiêu lắc đầu :

- Không được! Gã có cát độc!

Doãn Chánh Thanh cười nhẹ :

- Độc thì độc, sợ sao? Ngu ca không tin độc sẽ hạ được mình, đã mang thứ thuốc giải trừ bách độc rồi còn sợ gì độc.

Y từ từ bước tới.

Trần Đại Trung chỉ muốn đối phó Niên Canh Nghiêu thôi, để báo thù cho vợ, thấy Doãn Chánh Thanh bước tới vội bảo :

- Người đừng bước sang đây, mất mạng oan uổng đó nhé! Ta chưa muốn hạ sát người trước.

Doãn Chánh Thanh trầm giọng :

- Người dám làm gì ta sao? Buông tay xuống, ta tha chết cho.

Niên Canh Nghiêu lo lắng :

- Tứ ca đừng coi thường! Một hạt cát nhỏ dính vào mình cũng đủ mất mạng đó.

Y sợ Doãn Chánh Thanh thọ hại, nên rời vị trí, vọt mình đến cạnh y.

Trần Đại Trung thấy cơ hội đã đến, chỉ cần vung tay một lượt là có thể hạ được hai địch nhân.

Không chậm trễ, gã hất cánh tay ra liền.

Nhưng, bàn tay chưa kịp xòe ra, một đạo kinh phong từ bên trên xẹt xuống, chặt đứt cánh tay gã, rồi một nhát kiếm tiếp theo, kiếm hoành ngang, tiện ngang thân hình gã làm hai đoạn.

Người xuất thủ, chính là Mạnh Lệ Ty, nàng xuất hiện với thanh Cự Khuyết kiếm.

Nàng không trèo thang lầu xuống, mà bay qua cửa sổ, đáp xuống.

Niên Canh Nghiêu đặt tay lên ngực, dè con tim đập mạnh lắm, nhảm :

- Nguy hiểm quá! Sư muội ơi! May mà sư muội đến kịp thời nếu không thì Yên Kinh tam hiệp chỉ còn độc một nữ hiệp.

Doãn Chánh Thanh cười ha hả :

- Nhị đệ ơi! Làm gì ngu ca chẳng biết là nguy hiểm? Chẳng qua, nếu để cho nhị đệ dằng dai mãi với gã, rất có thể trong giây phút lơ là cảnh giác, nhị đệ bị gã hạ ngay, huống chi, ngu ca đã thấy Mạnh muội xuất hiện nơi cửa sổ lầu, đang chờ cơ hội xuất thủ. Do đó, ngu ca giả vờ can thiệp để gã không lưu ý Mạnh muội.

Niên Canh Nghiêu giật mình :

- Thì ra là thế.

Mười bảy địch nhân còn lại, thấy vợ chồng Trần Đại Trung đều chết thảm, bất giác rợn người, thừa dịp bộ ba chuyện vãn với nhau, đồng lên ra cửa chuồn luôn.

Doãn Chánh Thanh trông thấy, cười bảo :

- Thong thả mà chạy, chẳng ai đuổi theo đâu. Về bảo tỷ muội họ Lỗ tại Mông Sơn, gấp giải tán bọn thủ hạ của họ, cải tà quy chánh, chọn nghề nghiệp lương thiện mà làm ăn. Nếu ngoan cố cướp bóc, cưỡng đoạt tài sản của thiên hạ, trong ba hôm sau, bọn ta đến nơi, nếu thấy vẫn chừng nào tật ấy, thì ta sẽ giết sạch cả lũ!

Bọn cường đạo đi rồi, trong quán chỉ còn một số khách lương thiện và viên chưởng quỹ, ai ai cũng kinh hồn bạt vía, lâu lắm mới lấy lại bình tĩnh.

Doãn Chánh Thanh bảo :

- Còn gì nữa đâu mà phải sợ? Hãy thu dọn các xác chết đó đi, bọn ta chưa ăn uống gì cả, cần phải thỏa mãn dạ dày.

Y nhặt mấy hạt châu trên bàn, bỏ vào túi đoạn trở về bàn.

Niên Canh Nghiêu tặc lưỡi :

- Tứ ca hay quá! Nếu cứ như là tiểu đệ, để yên cho chúng, biết đâu ở đoạn đường phía trước, chúng chẳng mai phục nguy hiểm hơn.

Doãn Chánh Thanh khoát tay :

- Khoan mừng vội! Chị em họ Lỗ thất bại phen này, chưa hẳn là họ bỏ luôn. Chúng ta sẽ còn gặp khó khăn với họ không ít đâu nhé.

Nhớ lại một việc, y quay lại xác Trần Đại Trung lấy chiếc bọc đựng độc sa, đưa lên ngửi rồi rút ra một nắm nhỏ, vứt lên cái xác.

Không lâu sau, cái xác dung hóa từ từ, biến thành một thứ nước xanh xanh. Xác chết tiêu tan, chỉ còn lại bộ y phục ẩm ướt, bốc mùi tanh tưởi.

Mọi người cùng kinh hãi, không tưởng nổi độc sa lợi hại đến mức đó.

Doãn Chánh Thanh cột miệng chiếc bọc lại, đeo nơi hông, thốt :

- Độc thật, nhưng chẳng dễ cát chạm vào da thịt thì chẳng sao cả. Vừa rồi, không xuất thủ ngay, là vì chúng ta có phòng bị kỹ, quăng cát mà không trúng da thịt đối phương, chỉ trúng y phục thì có ích gì?

Niên Canh Nghiêu cau mày :

- Tứ ca lấy vật đó làm gì? Tuy tiểu đệ chưa hiểu thực lực tứ ca thế nào, xong dám quyết võ công tứ ca đã đạt đến mức thượng thừa, với tài nghệ đó, tứ ca còn cần đến ám khí sao?

Mạnh Lệ Ty cãi :

- Làm gì có chuyện đó? Tứ lang nhặt nó, là vì không thể bỏ lại nơi này, sợ liên lụy tới những người khác không biết là vật độc mà chạm vào, có hại lớn. Bất quá, đeo nó bên mình, đến nơi nào vắng vẻ thì sẽ vứt đi.

Doãn Chánh Thanh lắc đầu :

- Mạnh muội đoán sai! Đích xác ngu ca chuẩn bị dùng độc sa này, chế ra một lợi khí giết người.

Mạnh Lệ Ty biến sắc.

Doãn Chánh Thanh tiếp :

- Trong phủ của ngu ca, có một tay thợ rèn tên là Vân Trung Võ, gã chế ra một thứ vũ khí đặc biệt, vũ khí đó bằng da, bên trong có bốn thanh đao nhọn, đan vào nhau kết thành chữ nhữ, dùng dây thao túng, có cách sử dụng loại vũ khí đó riêng biệt, cứ quăng sang đầu địch nhân, rồi giật dây, bốn thanh đao bén nhọn đó cắt đầu địch dễ dàng. Chỗ kém của vũ khí đó là chỉ sử dụng được một lần thôi, khi cắt đầu địch rồi, bốn thanh đao giữ chặt chiếc đầu trong túi da, muốn lấy đầu ra, phải rọc hư chiếc túi, thành ra chỉ sử dụng được một lần rồi bỏ. Giờ đây có độc sa này rồi, bôi độc sa vào bốn thanh đao, khi đao cắt đầu, độc sa dính vào đầu, trong khoảnh khắc, chiếc đầu tan ra thành nước. Chiếc túi vẫn sử dụng được.

Niên Canh Nghiêu hỏi :

- Chiếc túi đó tên là chi? Chắc tứ ca có đặt tên rồi chứ.

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Chính Vân Trung Võ đặt tên. Tên là Huyết Trích Tử.

Mạnh Lệ Ty cau mày :

- Tứ ca cần loại vũ khí lợi hại vậy để làm chi vậy?

Doãn Chánh Thanh thở dài :

- Ngu ca cần nó, là vì Mạnh muội đó.

Mạnh Lệ Ty giật mình :

- Vì tôi? Để tôi sử dụng chăng? Tôi đâu cần giết ai!

Doãn Chánh Thanh tiếp :

- Tại triều, trong hàng quyền quý ai ai cũng biết chỉ có mỗi một mình ngu ca là tán đồng chủ trương của Mạnh muội và các đồng đạo, còn bao nhiêu người khác đều phản đối. Không ai muốn phân tán quyền hành của mình qua tay người Hán. Ngu ca không có tư tưởng đó, xong không chống đối nổi họ. Thì, trước hết, chúng ta phải nghĩ đến sự tự vệ như vậy đó.

Mạnh Lệ Ty cau mày :

- Bây giờ thì vậy đó, chứ sau này, Tứ lang lên ngôi báu rồi thì...

Doãn Chánh Thanh khoát tay :

- Mạnh muội không hiểu gì cả. Đừng tưởng làm Hoàng đế rồi thì muốn làm gì thì làm, muốn giết ai thì cứ giết. Như phụ vương đó, tuy nắm quyền uy tối thượng, vẫn còn để cho triều đình ước thúc, chẳng dám phóng túng, buông lỏng chính sự. Chính Mạnh muội thấy chứ, trong lần hành thích ông già, ông thả lén lút Mạnh muội, chứ đâu có dám đưa Mạnh muội về triều, bởi nếu đưa về thì cho dù có là vua ông cũng không thể tha chết cho Mạnh muội được, trong khi triều đình buộc tội chết.

Mạnh Lệ Ty cãi :

- Tứ lang sợ gì, có cả mấy trăm triệu người Hán sẽ ủng hộ Tứ lang. Lo gì ngôi báu không được bảo vệ kiên cố.

Doãn Chánh Thanh đáp :

- Cái lý là như vậy, xong sự thực lại khác. Dân tuy đông song chỉ là dân đen, còn thiếu số nắm trọn quyền hành từ binh bị đến chính trị, thiếu số đó là người Mãn, không kể một số người Hán cầu danh tham lợi, bán mình cho Mãn, sẵn sàng trung thành với Mãn, chúng ta còn phải nghĩ đại chúng có hợp nhất hay không? Dân chúng lẻ tẻ có dám chống lại quân đội chính quy hay không?

Bàn qua, cãi lại một hồi, rồi Doãn Chánh Thanh giải thích :

- Dùng Huyết Trích Tử, loại bọn quyền thần ngoan cố, có vậy chúng ta mới san bằng mọi trở ngại được. Họ chết, không để lại một tang tích nào, thì còn ai biết ai là hung thủ nữa? Những cái chết bí mật có hiệu lực cảnh cáo mạnh những kẻ ngoan cố hồi đầu, cải thiện.

Dừng lại một chút, y tiếp :

- Có lợi khí rồi, là qua một giai đoạn khó. Giai đoạn kế tiếp lại càng khó hơn. Tìm người tín nhiệm, huấn luyện sử dụng. Người càng nhiều càng có lợi, mà phải là những tay vũ dũng tuyệt luân, khinh công phi phàm.

Niên Canh Nghiêu thở dài :

- Một vài người, còn có thể miễn cưỡng tìm ra, chứ một số đông quan trọng thì thôi, đành chịu.

Doãn Chánh Thanh tiếp :

- Ngu ca biết là khó, xong chúng ta còn thời gian dài. Trong thời gian đó, chúng ta cứ tìm, được bao nhiêu, hay bấy nhiêu! Đừng thấy khó rồi nản chí. Chúng ta không có quyền nản chí, vì dân tộc đang trông chờ chúng ta. Trước hết, chúng ta chọn vài người cực kỳ tín nhiệm, sau đó chúng ta giao cho những người này công cuộc tuyển chọn và huấn luyện.

Niên Canh Nghiêu trầm ngâm một lúc :

- Tiểu đệ có thể đảm trách phần việc đầu tiên, chứ như Mạnh muội thì không có liên lạc nhiều với giới giang hồ, không hiểu người cho lắm.

Mạnh Lệ Ty gật đầu :

- Sư ca đảm trách là phải hơn, tôi hiện nay là gái đã có chồng, bất tiện tiếp xúc với khách giang hồ. Bất quá, việc không đến nỗi cấp bách, chúng ta còn phải tiếp trợ Tứ lang củng cố thêm thanh danh một thời gian nữa.

Bộ ba ngủ đêm tại khách sạn.

Sáng sớm hôm sau, họ lên đường, đi thẳng đến Mông Sơn.

Mông Sơn thuộc địa phận Sơn Đông, anh em họ Lỗ chiếm cứ một vùng đất rất thuận lợi.

Họ là đệ tử của Cao Tắc Minh, mà Cao Tắc Minh lại là bậc tiền bối trong giới lục lâm, hầu hết cường đạo tại Sơn Đông đều ngưỡng mộ lão ta, cho nên lão đưa anh em họ Lỗ lên một địa vị cao trong vùng không khó khăn lắm, hơn nữa họ Lỗ cũng biết quảng tiền mua chuộc nhân tâm, tạo được một phe đảng lớn, không kể Đồng Minh phân hội ủng hộ họ. Ngoài ra, các hào kiệt lục lâm cũng hết lòng tiếp trợ mỗi khi họ kêu gọi.

Cái tin sáu anh em cùng vị sư phó bị giết tại Thái Sơn truyền về Mông Sơn hết sức nhanh chóng.

Không cần chị em họ Lỗ hiệu triệu, một số đông đồng đạo sẵn sàng tiếp trợ ba nàng báo phục gia cừu.

Và đợt tiếp trợ vừa rồi do Trần Đại Trung chủ xướng vừa rồi.

Trước khi họ giẫm chân lên ranh giới Mông Sơn, có một số dân chúng ghét cướp, thích hiệp, từng nghe truyền thuyết hành vi của họ, sanh lòng hâm mộ, nên nghênh đón họ dọc đường, báo cho họ biết là phải hết sức cẩn thận vì cường đạo mai phục khắp nơi, chờ họ.

Doãn Chánh Thanh nhất nhất tạ ơn chiếu cố, đồng thời trấn an số người có hảo ý.

Có tất cả bốn nhóm người báo cáo với bọn Doãn Chánh Thanh, trong đó ba nhóm do dân chúng, còn một nhóm do chính lão nhân họ Quắc từng tham gia cuộc chiến tại khách sạn bữa trước.

Lão ta cũng thuộc giới lục lâm, cùng thời với Cao Tắc Minh, xong vì võ công kém nên bị bọn Mông Sơn lấn áp mà ôm hận từ lâu.

Không phải lão có lòng tốt đối với bọn Doãn Chánh Thanh hay là lão hối hận hành vi bất chính của mình.

Mà chính lão nhận ra cái lợi khi bọn Mông Sơn bị càn quét, họ Lỗ mất thế lực, là lão có cơ hội xuất đầu.

Do đó, lão tường thuật cặn kẽ mọi chi tiết liên quan tới cuộc báo thù của ba chị em nhà họ Lỗ.

Lão là người trong cuộc nên hiểu tường tận, bất quá chị em họ Lỗ chưa hiểu rằng lão đã bán đứng bọn họ.

Niên Canh Nghiêu có dò hỏi, biết lão tên Quắc Tĩnh Bân, ngoại hiệu Càn Khôn Thử.

Bọn Doãn Chánh Thanh không hề nao núng, cứ tiến tới. Cuối cùng họ cũng đặt chân lên con đường núi dẫn lên đỉnh núi.

Phía trước, thỉnh thoảng có một người cầm cờ đỏ, vẫy vẫy, báo hiệu có địch nhân xâm nhập.

Tam hiệp vờ chẳng thấy, vẫn bước đi như thường.

Nơi lưng chừng núi, có một khoảng đất trống, sau khoảng đất là một con suối, rộng độ mười trượng, nước chảy siết, lòng sâu.

Muốn qua bên kia dòng suối, phải nhờ có chiếc cầu treo.

Đây chính là cửa ải thứ nhất, trên cầu không có ai canh phòng.

Doãn Chánh Thanh hỏi :

- Nhị đệ có nghĩ chị em họ Lỗ bày trò gì trên chiếc cầu chăng?

Niên Canh Nghiêu mỉm cười :

- Nhất định là có rồi. Họ không ở trên cầu, mà họ mai phục dưới cầu, chờ chúng ta đặt chân lên đó, bất ngờ xuất hiện chặt đứt dây cầu, khiến chúng ta rơi xuống suối, chạm đá vỡ sọ, nếu không cũng bị nước cuốn trôi chết đuối.

Doãn Chánh Thanh hỏi :

- Có cách nào vượt suối chăng? Ngu ca không muốn đi bộ, vả lại ba con ngựa này thuộc loại quý, bỏ chúng sao đành? Đừng cho chúng thấy chúng ta yếu?

Mạnh Lệ Ty đáp :

- Việc đó để muội lo! Ván cầu rất mỏng, chịu không nổi mũi kiếm Cự Khuyết đâu. Kẻ nào nấp dưới cầu, toan cắt dây, là phải mất mạng với tôi. Bất cứ tiếng động khẽ nào cũng không qua nổi đôi tai của muội đâu.

Niên Canh Nghiêu mỉm cười :

- Ngu huynh cũng nghĩ đến kế hoạch đó, nhưng kiếm của sư muội bén nhọn hơn, nên dành phần này cho sư muội.

Họ lên cầu.

Chiều ngang cầu chỉ vừa cho hai ngựa đi song song nên Niên Canh Nghiêu phải đi sau.

Đến giữa cầu, Mạnh Lệ Ty nghe tiếng rào rào bên dưới.

Lập tức, nàng xuống ngựa, lắng nghe kỹ tiếng động, nhắm trúng đích, đâm mạnh kiếm xuống.

Kiếm đâm xuyên ván, một tiếng ối vang lên, tiếp theo một tiếng bồm, nước suối bắn lên tung tóe.

Nàng đâm bốn nhát, bốn tiếng ối vang theo, bốn tiếng bồm tiếp nối.

Rồi hoàn toàn im lặng.

Cự Khuyết kiếm quả là vật báu, đâm thủng ván, giết người không vấy máu.

Họ đình ninh ở đầu cầu phải có người mai phục, nhưng họ vượt qua dễ dàng, không gặp trở ngại nào cả.

Qua khỏi đầu cầu, là đến một vọng cửa.

Doãn Chánh Thanh nói :

- Chúng ta chẳng phải khách được mời, thì không thể đợi mở cửa, vậy phải phá cửa mà vào. Nhị đệ làm hộ việc đó đi.

Niên Canh Nghiêu biết rõ, Doãn Chánh Thanh muốn hấn thị oai để cướp đoạt tinh thần của địch trước, nên điềm nhiên nở một nụ cười, xuống ngựa, đến gần lan can rào, ướm thử rồi thốt lên :

- Cửa làm lâu năm, gỗ mục nát rồi, chỉ cần một cơn gió nhẹ là đổ cửa thôi.

Hấn đẩy nhẹ.

Hai cánh cửa dài hai thước, rộng hơn trượng, cao ba trượng, ngã xuống vang lên một tiếng ầm.

Phía trong cánh cửa, một nhóm người vận y phục chèn đang quây nhau tại chỗ, người nào cũng lộ vẻ kinh hãi Nhìn thoáng qua toán người đó, bọn Doãn Chánh Thanh biết ngay là những khách giang hồ.

Niên Canh Nghiêu nói thế, chứ cửa được dựng lên không lâu lắm, cây gỗ chưa cũ, sức voi may ra mới đẩy ngã chứ nói chi sức người, còn gió họa chẳng gió bão mới quật đổ nổi.

Ai ai cũng biết là Niên Canh Nghiêu tự phụ rõ ràng.

Doãn Chánh Thanh và Mạnh Lệ Ty ngồi nguyên trên mình ngựa, song song tiến qua cửa.

Họ ngẩng mặt nhìn, nhận ra rằng trong số quần hùng, phân nửa là những người có mặt tại khách sạn hôm nọ.

Cả lão nhân đưa tin Càn Khôn Thử Quốc Tính Bản cũng có mặt luôn.

Đứng đầu, là ba nữ nhân, người lớn nhất chỉ trạc hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, người kế độ hai mươi ba, và người nhỏ nhất khoảng trên dưới hai mươi.

Có lẽ ba nàng là em gái Lỗ Trực, tên gọi là Lỗ Anh, Lỗ Kiều và Lỗ Tú.

Với giọng ôn hòa, xon khuôn mặt nghiêm trang, Doãn Chánh Thanh lộ rõ một oai khí đáng kính hơn đáng sợ.

Y từ từ thốt :

- Ba tỷ muội họ Lỗ đứng riêng ra một chỗ, còn bao nhiêu lùi ra xa xa, đừng để phiền phức tự khoác vào mình.

Quần hùng hơi khiếp oai khí đó, tự động lùi lại, bỏ mặc ba nàng họ Lỗ đứng nguyên một chỗ.

Nàng nhỏ nhất Lỗ Tú, hơi ngán. Nàng lớn nhất Lỗ Anh, giữ sự bình tĩnh, bước tới một bước, cao giọng hỏi :

- Gã họ Doãn! Tại Thái Sơn ngươi sát hại sư phụ cùng sáu vị huynh trưởng của chúng ta, rồi hôm trước đây, người lại giết luôn hai bằng hữu nữa, bây giờ người tìm đến tận Mông Sơn này, đành rằng người có võ công cao, tự tung tự tác, xong không sợ mang tiếng khi người quá sao?

Doãn Chánh Thanh bật cười ha hả :

- Tại hạ mới vào giang hồ, chỉ biết hành hiệp, chứ không biết chi khác. Nếu tại hạ giết một người, là vì người đó đáng chết.

Lỗ Anh hỏi :

- Sư phụ và các huynh trưởng của ta, cũng là người trong Đồng Minh hội, họ và ngươi là những bạn đồng chí, là những người cùng hoạt động trong công cuộc phản Thanh, phục Minh, sao ngươi lại sát hại đồng đạo?

Quần hùng nhao nhao lên, kẻ đòi giết, người hạch tội, trách mắng.

Doãn Chánh Thanh trừng mắt quát :

- Im tất cả!

Tiếng quát cực oai, quần hùng khiếp sợ, nín lặng.

Chỉ có Thiết Kim Cương là bất phục, gọi to :

- Nay, họ Doãn, tất cả mọi người đều là hội viên của Nhật Nguyệt Đồng Minh hội, ngươi vì tranh đoạt chức Minh chủ, nhẫn tâm giết hại đồng đạo. Hôm nay, ta đòi hỏi nơi ngươi một công đạo đó.

Doãn Chánh Thanh bật cười ngạo nghễ :

- Công đạo ở tại nhân tâm, Lỗ thị huynh đệ đã có hành vi như thế nào, các khách thương, cư dân trong vùng đều biết, người ta không sợ rắn rết, mà chỉ ghê tởm Lỗ thị huynh đệ, các vị là người trong hội, sao chẳng hiểu mục đích của bốn Hội, không phải khôi phục thiên hạ cho nhà Minh, mà là cầu cho trăm vạn Hán dân được tự do, hạnh phúc? Anh em họ Lỗ cướp đoạt tài sản của dân, sát hại sang mạng dân, bội nghịch tôn chỉ của Hội, tại hạ vì Đồng Minh hội diệt trừ những phân tử bại hoại, việc đó không thể không làm, việc đó nằm trong cương vị công đạo đó!

Quần hùng tất lý, gật đầu.

Lỗ Anh kêu lên :

- Nhật Nguyệt Đồng Minh hội có mười tám Phân hội, nơi nào cũng thế, đâu chỉ có duy nhất Phân hội Sơn Đông! Tại sao chỉ có anh em họ Lỗ là đáng chết?

Doãn Chánh Thanh đáp :

- Tại hạ là Minh chủ Phân hội Sơn Đông, trước tiên phải thanh lọc các phần tử thuộc quyền, khi mình có cái lý chánh rồi, thì mới có thể khiến người khác theo cái lý chánh được! Có đúng bậc mô phạm mới có thể làm gương cho đời, dạy cho đời được chứ! Khởi sơ, thì tại hạ bắt đầu từ Sơn Đông, dần dần sẽ hành hiệp qua các xứ khác, điều tra, quan sát các Phân hội khác, nơi nào có phần tử bại hoại, tại hạ sẽ làm cái công việc thanh lọc như đã làm, đâu phải xem Sơn Đông là cái đích duy nhất, còn những nơi khác thì bỏ qua.

Y cao giọng hơn :

- Phàm bọn lục lâm, cường đạo chuyên cướp bóc dân chúng, tại hạ quyết chẳng tha.

Lỗ Anh trầm gương mặt :

- Thế là người quyết tâm đối phó bọn lục lâm chúng ta? Người không đội trời chung với giới lục lâm chúng ta! Nếu người còn sống, thì bọn ta phải chết.

Doãn Chánh Thanh cười nhẹ :

- Lời nói đó sai rồi! Nào phải cường đạo là bạo, là tàn ác, là độc? Ai cấm cường đạo giết người, xong giết người chẳng phải bạ ai giết nấy, giết cả lương dân, giết cả thanh quan mới là điều đáng trách, mới là tội lỗi. Tại hạ hận thù bọn cường đạo sống trên xương máu dân lành, và ta hoan nghênh hạng chuyên trừ giặc diệt bạo, cướp giàu giúp nghèo, ta khâm phục hạng cường đạo suốt đời sống trong thiếu thốn, ngày ngày cướp đoạt hàng vạn lạng bạc, nhưng luôn luôn không đủ cung cấp cái no, cái ấm cho bản thân! Ta quan niệm cường đạo là hạng người dễ có dịp, có nhiều dịp tạo hạnh phúc cho dân! Nếu mỗi địa phương đều có hạng cường đạo đó, thì làm sao có bất công xã hội? Kể ác không dám làm ác, dân lành không bị hà hiếp, bóc lột. Ta tin hầu hết mọi người ở đây đều có lương tâm, biết vì dân, vì nước, không như bọn anh em họ Lỗ các người. Bằng cớ là ai ai cũng nghèo, chỉ có anh em họ Lỗ các người là sáng tạo cơ đồ vĩ đại, tiền chất, bạc chứa đầy kho! Ta không động chạm đến hạng người đó, trái lại còn khích lệ họ là khác.

Lỗ Anh định khích nộ quần hùng, Doãn Chánh Thanh trả miếng bằng đòn lỵ gián.

Y đảo mắt nhìn qua quần hùng một lượt, đoạn kết luận :

- Họ Lỗ các người, chẳng những cướp của dân lành, sát hại dân lành, mà còn lấn áp đồng đạo, không cho đồng đạo cơ hội hành thiện trừ ác, các người sợ họ gây thiện cảm nơi dân chúng, nên bắt buộc mọi người phải theo chiều hướng hung tàn, bạo ngược như các người, các người dùng thế lực của Cao lão tặc, của chính các người dim đầu dim cổ đồng đạo, để các người vươn mình lên, bắt công xuất phát từ các người, chính các người mới là kẻ đáng giết. Bây giờ, tội ác của các người đã rõ ràng, các người lại định lôi cuốn đồng đạo vào cuộc mà bắt buộc họ phải làm bình phong cho các người, bắt buộc họ phải gánh một phần tội lỗi mà họ chưa làm, không bao giờ nghĩ là nên làm! Ta hiểu mưu thâm của các người.

Có tiếng thì thầm trong quần hùng.

Rồi một số người đưa mắt nhìn qua chị em họ Lỗ, ánh mắt của họ mất thiện cảm với ba chị em nàng rất rõ ràng.

Riêng Thiết Kim Cương thì trừng mắt, lộ niềm phẫn nộ.

Lời nói của Doãn Chánh Thanh làm họ tỉnh ngộ. Thì ra, bao lâu nay họ bị anh em họ Lỗ lợi dụng, lung lạc. Doãn Chánh Thanh nói đúng, họ luôn luôn bị lấn át trong mọi hành động, hầu như họ mất cả tự do bên cạnh anh em họ Lỗ.

Thực ra, Doãn Chánh Thanh nào có thù riêng oán tặc gì với họ đâu? Tại sao họ lại nghe lời xúi giục của chị em họ Lỗ, kết thành mặt trận, chống đối Doãn Chánh Thanh? Họ mất mạng, điều đó có lợi cho ai?

Thiết Kim Cương cao giọng thốt :

- Gã họ Doãn nói đúng đó. Bọn chúng ta sở dĩ nghèo là cướp đoạt tài sản của gian thương, của tham quan ô lại, của cường hào ác bá, được bao nhiêu đem phân phát cho dân lành, còn đám họ Lỗ bắt quá bố thí

một phần nhỏ mọn, còn thì chất chứa vào kho, để tiêu pha phung phí, hưởng thụ mọi lạc thú trên đời! Dù muốn, dù không mọi người đều phải công nhận sự thực là thế! Huống chi, bọn Lỗ Trực là những kẻ giết người không gớm tay, không nghe mùi tanh của máu, không chớp mắt trước sự oằn oại của nạn nhân! Bọn ta dám đặt tay lên tim mà thề, bọn ta chưa giết oan một mạng người nào cả! Bọn ta không bao giờ dám nhúng tay vào máu một cách bừa bãi.

Lỗ Anh cười lạnh :

- Người nói là người thanh bạch, chứ tiền đâu mà người mở quán rượu, mở kỹ viện! Người hành hiệp mà lại hành cái nghề đó sao?

Thiết Kim Cương hét :

- Nghề hèn hạ cũng là nghề, miễn là ta không giết người, cướp của để vinh thân phù gia như các người thôi!

Lỗ Anh nổi giận, bật kiếm, dậm bước tới.

Một người bên cạnh giữ tay nắm lại, khuyên :

- Đồng đạo với nhau, có gì thì dùng lời mà nói với nhau, hà cớ chi phải động đao, động kiếm.

Thiết Kim Cương tiếp :

- Các người thỉnh ta đến đây tiếp trợ, hứa sẽ đền đáp ta một ngàn lượng bạc, bây giờ, ta biết Doãn tứ công tử là bậc chân chánh hào hiệp, thì số bạc hứa hẹn đó, các người cứ giữ lại mà dùng, cầm như ta chấm dứt hợp tác với các người trong chiến dịch, chiến dịch mà các người mệnh danh là báo thù cho lục lâm. Ta đã biết thâm mưu của các người, hiện tại ta, không ngại gì tuyên bố thâm mưu của các người, âm mưu hãm hại chính nhân quân tử, ta nói lên cho tất cả các đồng đạo được nghe, kẻ nào thức tỉnh hãy rút lui, kẻ nào mê muội thì cứ theo các người mà hy sinh tính mạng mù quáng!

Lỗ Anh chưa kịp nói gì, Thiết Kim Cương hướng về phía Doãn Chánh Thanh, tiếp luôn :

- Âm mưu của chúng, trước là dùng cứng, không thắng thì sau dùng mềm, chúng sẽ hạ mình cầu hòa, để chờ cơ hội báo thù lượt nữa. Doãn tứ công tử chớ nên tin chúng.

Lỗ Anh tức quá, vùng khỏi tay người bên cạnh, vùng tay lên, đồng thời lướt tới.

Lỗ Tú kịp thời chụp áo nàng, kéo lại, bảo :

- Khoan, đại tỷ! Việc làm của sáu vị ca ca, chúng ta chưa hiểu rõ lắm, nếu mà Doãn tứ công tử nói đúng, thì họ cũng đáng tội thật, mình không nên trách ai cả, mà chỉ buồn tủi cho tội mình thôi.

Lỗ Anh trở mặt :

- Tiểu muội nói sao? Các vị ca ca của chúng ta đáng tội chết.

Lỗ Tú tiếp :

- Muội không nói vậy. Chẳng nhẽ muội không biết anh em như thế tay chân sao? Tuy nhiên, cái gì có lý, mình phải nhận là có lý, chẳng lẽ cả gia đình vì một sự bại hoại của một người mà rồi để toàn thể bại hoại luôn, bại hoại một cách mù quáng? Giả như Doãn Chánh Thanh vì cầu danh mà giết sáu vị ca ca, thì chúng ta quyết liều sống chết với hắn. Còn như, hắn vì đạo nghĩa mà bắt buộc phải ra tay, thì cũng nên châm chước lại. Bởi, hắn không làm, thì rồi cũng sẽ có người làm, bởi ca ca chúng ta là kẻ có tội, sớm muộn gì cũng sẽ có người trừng trị. Nếu ca ca chúng ta lỗi lầm, vì lỗi lầm mà táng mạng, thì chúng ta phải làm một cách, chuộc lại lỗi lầm, bởi chúng ta có bốn phận cái họ mà chúng ta đang mang, đừng để nó bị hoen ố, tổ tiên ta sẽ đau buồn nơi chín suối.

Lỗ Anh trầm ngâm một lúc lâu.

Sau cùng, nàng thở dài, hỏi :

- Theo tiểu muội, giờ chúng ta phải làm sao?

Lỗ Tú đáp :

- Hiện tại, tạm thời chúng ta bỏ qua tư thù!

Lỗ Anh không đáp vội. Vẻ buồn hiện lên trên khuôn mặt nàng.

Lỗ Tú quay qua Doãn Chánh Thanh, thốt :

- Hành vi của các gia huynh bên ngoài, bọn ta không được rõ như thế nào. Từ lâu, chị em ta giam mình nơi núi thâm rừng sâu, chuyên huấn luyện một toán nghĩa quân, chờ ngày hưởng ứng Tổng hội cử hành đại sự, cho nên không thừa thì giờ lưu ý đến việc khác. Điều này thì bất cứ ai cũng có thể xác nhận cho chị em chúng ta.

Không ai nói gì, tuy rằng không ai biết thường ngày các nàng sinh hoạt ra sao, xong tất cả đều hiểu, ba nàng không thường hạ sơn, xuất sơn.

Lỗ Tú tiếp :

- Gia sư và các gia huynh chết, bất chấp hành động như thế nào, bất chấp có làm nên tội tình gì, có đáng chết hay không, mối thù đã kết oán rồi, thù vẫn phải có, nhưng sự báo thù thì cần phải đặt lại vấn đề. Tuy nhiên, nghe người trình bày, nghe Thiết Kim Cương biện giải, chị em chúng ta nghĩ nếu cứ chuyên tâm báo phục mối cừu thù đó, thì chẳng quá là chúng ta quá cố chấp hay sao? Huống chi, người đã chết rồi, giết một vài người khác, thì kẻ chết cũng không thể nào sống lại được. Cho nên, chúng ta tạm gác tư thù, để dốc tâm lo cho đại cuộc.

Doãn Chánh Thanh cười nhẹ :

- Nếu các cô nương thông suốt đạo lý như vậy, thì quả là phúc cho toàn dân. Tại hạ hết sức khâm phục.

Lỗ Tú cười :

- Tuy nhiên, bọn ta nói trước với các người, mối thù chỉ được tạm gác lại thôi đó, sau này, khi đại công cáo thành, chúng ta sẽ đặt vấn đề trở lại.

Doãn Chánh Thanh gật đầu :

- Tại hạ sẵn sàng đáp ứng mọi thái độ nào của các cô bất cứ lúc nào trong tương lai

Lỗ Tú tiếp :

- Còn như việc giải tán Mông Sơn, ta nghĩ không thể làm. Bởi, Mông Sơn là cơ sở huấn luyện nghĩa quân, bằng mọi cách, cơ sở phải được duy trì. Người đừng ngại, bọn ta sẽ tiếp tục sử dụng nơi này làm căn cứ, quyết không bạo hành.

Doãn Chánh Thanh đồng ý :

- Tại hạ tin tưởng các cô nương hoàn toàn phục thiện. Vậy, tại hạ xin cáo từ.

Lỗ Tú vội ngăn :

- Hãy khoan, dù sao Doãn tứ công tử cũng đã đến đây rồi, dù sao sự tình cũng đã được giải quyết ổn thỏa rồi, mọi sự hiềm tỵ đều chấm dứt, bắt đầu từ phút giây này, tứ công tử là khách của chị em tôi, xin tứ công tử vào trại để chị em tôi được rót chén rượu ngon mời người nghĩa hiệp.

Thiết Kim Cương kêu lên :

- Đứng! Doãn tứ công tử! Công tử chẳng nghe họ đổi giọng xưng hô sao? Họ bỏ qua giai đoạn cứng, chuyển qua giai đoạn mềm rồi đó nha! Trong rượu có độc, công tử phải đề phòng.

Lỗ Tú cười lạnh :

- Tôi vốn chuẩn bị độc được sẵn, nhưng bây giờ độc được không thành vấn đề nữa. Nếu Doãn tứ công tử không tin thì có thể đừng uống rượu, đừng ăn gì, chỉ xin vào trại xem qua toán nghĩa quân do chị em tôi huấn luyện vậy thôi. Doãn tứ công tử sẽ báo cáo với Tổng hội, là toàn gia họ Lỗ vẫn luôn trung thành với tôn chỉ của Đồng Minh hội, làm cường đạo để có kinh phí, gây thanh thế cao cho Hội, chứ không phải để trang trải tư dụng như lời đồn đãi.

Doãn Chánh Thanh gật đầu :

- Cô nương đã có nhã ý thỉnh mời, tại hạ tự nhiên phải nán lại. Bất quá, để nhìn qua cách tổ chức của cô nương thôi, chứ việc bày binh bố trận không thuộc sở thích của tại hạ. Tại hạ chỉ muốn làm một kẻ hành hiệp, xuôi ngược khắp giang hồ, không câu, không thúc, ung dung tự tại.

Y nói đúng tâm tưởng.

Về binh pháp, y rất am tường các phương thức bày binh bố trận, nếu nhìn vào cuộc thao diễn, sợ nhìn thấy sai sót, buột miệng phê phán, thì lộ chân tướng, giang hồ sẽ hoài nghi, thì cái tên Doãn Chánh Thanh sẽ mất uy tín trong võ lâm.

Họ vào trại, cuộc thao diễn bắt đầu.

Doãn Chánh Thanh phải công nhận họ Lỗ đã dày công huấn luyện.

Riêng Niên Canh Nghiêu thì cực độ quan tâm, bởi những lực lượng như thế rất cần thiết trong tương lai cho công cuộc mưu đồ đại sự.

Hắn nghĩ xa hơn, một ngày nào đó, Dận Trinh làm vua, thì hắn sẽ là tướng soái, thì ngay từ bây giờ, nếu có dịp là hắn phải quan tâm tới mọi hoạt động có tánh cách vũ nghiệp.

Tuy Lỗ Tú nói thế, xong tiệc rượu vẫn được dọn lên, và mọi người vẫn thành thật ăn uống, không chút nghi ngờ.

Không lâu lắm, các nam nhân đều say khướt.

Nhưng, Doãn Chánh Thanh và Niên Canh Nghiêu thì chỉ giả say thôi.

Bởi, họ làm sao tin được chị em họ Lỗ khi các nàng còn đang sôi sục mối gia cừu.

Nhìn quanh đám nam nhân, kẻ ngã xuống nền nhà, người gục bên cạnh bàn, Lỗ Anh và Lỗ Tú cười đắc ý.

Lỗ Tú hỏi :

- Đại tỷ có kiểm điểm lại các hỏa dược quanh trại chưa?

Lỗ Anh đáp :

- Xong rồi! Chúng ta cứ y kế hoạch hành động! Doãn Chánh Thanh là tân Minh chủ, còn đôi nam nữ kia, chắc chắn là tuần du sứ giả của Tổng hội, chúng ta phải phòng ngừa Tổng hội truy cứu sau này.

Lỗ Tú thốt :

- Dìu Thiết Kim Cương và vài người nữa ra khỏi trại, để nhị tỷ trong đồng lửa, cho chết luôn cùng đám còn lại. Sau này, Tổng hội có truy cứu, ta cứ nói là thuộc hạ sơ ý để phát hỏa.

Lỗ Anh cau mày :

- Tại sao lại để Lỗ Kỳ chết, còn Thiết Kim Cương thì sống?

Lỗ Tú giải thích :

- Thiết Kim Cương từng chống đối bọn ta, hắn sẽ chứng minh cho ta, chứng minh bọn ta không vì tư oán mà gây nên hỏa hoạn, nên hắn nói thì ai cũng phải tin. Ngoài ra, trong số nạn nhân, còn có đồng bào tỷ muội của chúng ta nữa, như vậy còn ai nghi ngờ nữa? Chẳng nhẽ chúng ta tàn sát cả cốt nhục hay sao?

Lỗ Anh lắc đầu :

- Thế thì nhị muội chết oan uổng quá!

Lỗ Tú cương quyết :

- Không còn cách nào hơn nữa, nếu chúng ta muốn báo phục gia cừu, thì phải có sự hy sinh. Võ công của chúng ta còn kém quá, không dùng lực thì dùng trí, cho dù đó là trí thấp.

Lỗ Anh trầm ngâm một lúc, đoạn thở dài :

- Thôi được! Mọi việc do hiền muội quyết liệu.

Cả hai khiêng Thiết Kim Cương và vài người nữa ra khỏi trại. Trong số đó, có cả Quốc Tỉnh Bân.

Rồi họ qua một gian mật thất, mở nắp hầm, xuống bên dưới.

Nơi đó, có dây dẫn hỏa.

Lỗ Anh lấy vật đánh lửa, bật lửa lên, ngọn lửa vừa bốc cháy bỗng có một luồng gió lạnh quét tới, làm tắt phụt.

Cả hai cùng giật mình.

Lỗ Anh bảo :

- Hiền muội đóng nắp hầm lại, đừng để gió lọt vào.

Lỗ Tú với tay kéo nắp hầm, trong khi Lỗ Anh bật mồi lửa. Nhưng lửa vừa nhóm lên, trước mặt nàng hiện ra một người, người đó là Niên Canh Nghiêu, tay thủ kiếm, miệng mỉm cười.

Lỗ Anh kinh hãi :

- Hiền muội, ở đây có người. Hiền muội đốt lửa đi, để tỳ giải quyết gã này cho.

Lửa bật cháy nơi nắp hầm, nhưng Lỗ Tú biến mất dạng.

Đợi mãi không thấy Lỗ Tú xuống, Lỗ Anh quay đầu nhìn lên, thấy Doãn Chánh Thanh.

Mồi lửa ở nơi tay Doãn Chánh Thanh, Lỗ Tú bị điểm huyết, đứng tựa mình nơi cửa hầm.

Lỗ Anh tức uất cực độ, hét lên một tiếng, máu tươi ngã ra bất tỉnh.

Niên Canh Nghiêu vừa nâng nàng lên, vừa gọi Doãn Chánh Thanh :

- Dễ quá tứ ca! Tiểu đệ cứ tưởng phải đánh nhau mới chế ngự được họ! Bây giờ, mình phải làm sao đây?

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Nhị đệ muốn sao?

Niên Canh Nghiêu đáp :

- Họ định làm gì chúng ta, thì chúng ta cứ y theo họ làm lại. Bỏ chị em họ bên ngoài trại, rồi phóng hỏa.

Doãn Chánh Thanh hỏi :

- Dập liễu vùi hoa, nhị đệ nữ sao?

Niên Canh Nghiêu hừ một tiếng :

- Họ quyết giết chúng ta, báo gia thù kia mà!

Doãn Chánh Thanh thốt :

- Ngu ca muốn tìm cách cảm hóa họ, để dùng họ sau này. Tài nghệ của họ cũng khá, đâu phải mỗi lúc chúng ta đều gặp hạng người cỡ đó?

Niên Canh Nghiêu cau mày :

- Cảm hóa bằng cách nào?

Doãn Chánh Thanh điểm một nụ cười :

- Bất cứ ai cũng thế, trên cõi đời này này, không thể độc hành độc diễn mà tròn vai kịch trăm năm. Muốn thành công, tất phải có viện trợ. Mà không viện trợ nào cho bằng nội trợ. Như ngu ca đây, dù muốn dù không vẫn phải nhờ đến Mạnh Lệ Ty.

Niên Canh Nghiêu cãi :

- Nhưng họ Lỗ đâu sánh được họ Mạnh? Sư muội là đệ tử Thiên Sơn kia mà. Vô công của nàng, còn không tưởng nổi.

Doãn Chánh Thanh đáp :

- Bù lại, chị em họ Lỗ có hai trăm bốn mươi nghĩa quân!

Y nghiêm sắc mặt, tiếp :

- Phụ vương tuổi cao, sức yếu, chưa biết sống chết lúc nào, nên chỉ muốn thái bình không động binh đao, mà binh đao sớm muộn gì đây cũng phải có. Hiện nay, tại biên giới dân chúng luôn bị quấy rầy bởi bọn Mông Cổ, Tây Tạng, Hồi Cương, ngoài ra còn có bọn La Sát thừa gian xúi giục, hôn ước Ni Bồ Sở chính phụ vương muốn chứ ngu ca thực tình phản đối. Một khi ngu ca đăng cơ tại vị, chắc chắn sẽ cử binh đánh dẹp bọn đó, mở rộng bờ cõi. Đến lúc đó, quyền tướng soái sẽ về tay nhị đệ. Nhị đệ phải biết, đánh với bọn Mông, Tạng, Hồi, phải dùng kỳ mưu, dị kế chứ không bằng vào lực lượng hùng hậu thủ thắng được. Quân đội, chỉ làm hậu thuẫn cho nhị đệ thôi, ngoài ra thì phải có những người gan lì, mạo hiểm, dám vượt, trèo núi, lội sông, lấy một chọi trăm, lấy trăm chọi vạn. Đó là lúc nhị đệ cần đến toán nghĩa quân của ba nàng. Có sẵn đó, tại sao nhị đệ không dùng, lại phí thời gian huấn luyện toán khác? Huống chi, nếu huấn luyện được, thì số quân cảm tử lại càng đông hơn, càng hay chứ có hại chi đâu?

Niên Canh Nghiêu nghe thông, chịu liền, hỏi :

- Nhưng làm cách nào cho các nàng chịu khuất phục?

Doãn Chánh Thanh cười nhẹ :

- Ngu ca có cách làm cho họ mê thích nhị đệ. Nói cùng mà nghe, khi ván thành thuyền, lúa thành cơm rồi, họ có tráo trở thế nào thì chúng ta cứ hạ sát. Được thì dùng, sẵn đó không dùng thì uống, không được thì tận diệt luôn, dứt hậu hoạn luôn, chúng ta sẽ từ từ huấn luyện lại đám cảm tử quân khác, có sao đâu!

Niên Canh Nghiêu hỏi :

- Tiểu đệ xử trí thế nào? Chẳng lẽ lãnh luôn cả ba nàng?

Doãn Chánh Thanh đập tay lên vai hắn, xì một tiếng :

- Đừng có ham! Tham cũng tham vừa vừa thôi chứ? Ngu ca sẽ giao cho nàng lớn và nàng út, còn nàng giữa sẽ giao cho Thiết Kim Cương, gã ấy cũng là tay khá, trong tương lai sẽ giúp đỡ chúng ta rất nhiều. Có thể Lỗ Kỳ không chịu lấy gã, xong ngu ca có cách giúp gã hàng phục nàng.

Y tiếp :

- Riêng về Quốc Tỉnh Bân, ngu ca muốn thu dụng luôn làm tay chân. Lão này tâm địa tốt, tài nghệ cũng chẳng kém Cao Tắc Minh đâu, bắt quả bị Cao Tắc Minh ganh tài, nên lẩn át không cho lão ngẩng đầu mở mặt với đời. Ngu ca sẽ cho lão biết thân phận chân chánh, để lão thấy cái lợi lớn trong tương lai mà dốc tâm hành xử.

Niên Canh Nghiêu thốt :

- Vì đại kế, bắt buộc tiểu đệ phải lấy chị em họ Lỗ, xong sau này tứ ca không được cưỡng ép đệ phải nhận họ làm chánh thất đó nha?

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Hoàng đế có uy quyền khắp thiên hạ, xong bắt lực trong gia vụ của mỗi người, việc nhà của nhị đệ, tùy nhị đệ xử trí, ngu ca không can thiệp đâu.

Y lấy trong mình ra một hoàn thuốc, đưa cho Niên Canh Nghiêu, tiếp :

- Trong cung, một nơi tập trung gái đẹp khắp thiên hạ, một rừng hoa gồm mấy ngàn đóa, ngàn đó hoa chỉ để cho một người ngoạn thưởng, thì người duy nhất đó phải có biện pháp thần diệu mới thỏa mãn từng đó nhan sắc mỹ miều. Ngu ca là người trong cung, tự nhiên phải am tường thuật hướng thụ. Hoàn thuốc này trợ lực cho nhị đệ trong buổi đầu tay, sau này thì tùy khả năng, bản lĩnh của nhị đệ nhé, ngu ca không giúp mãi đâu.

Cả hai cùng cười vang, Niên Canh Nghiêu bế Lỗ Anh và Lỗ Tú, cùng Doãn Chánh Thanh rời mật thất.

Phần Doãn Chánh Thanh lại đi tìm Quốc Tĩnh Bân và Thiết Kim Cương.

Thảo luận với hai người đó xong, y đi tìm Mạnh Lệ Ty cho biết các sự việc xảy ra.

Mạnh Lệ Ty trách y chủ trương khinh phụ chị em họ Lỗ, xong y giải thích, làm như vậy, ba nàng có lợi hơn là giết cả ba. Biết đâu họ sẽ chẳng nhân đó mà được phúc?

Mạnh Lệ Ty thở dài, không nói gì nữa.

Nàng thừa hiểu, vì muốn đại công cáo thành, Doãn Chánh Thanh sẽ không ngần ngại giẫm chân lên ba đóa hoa tươi.

Rồi nàng nghĩ đến thân phận nàng!

Một vòm mây mờ giăng mắc, tương lai rồi sẽ ra sao? Lời thề của Doãn Chánh Thanh có là núi là sông, là trời hay là biển không?

Đêm đó, họ ngủ lại Mông Sơn.

Sáng ra, Niên Canh Nghiêu cho biết, sự tình diễn ra thuận lợi về phần hấn, còn Thiết Kim Cương gặp khó khăn hơn nhiều, xong chị em Lỗ Anh tìm lời phân giải Lỗ Kỳ, rồi thì đâu cũng vào đó.

Để thuyết phục nhanh chóng chị em Lỗ Anh, Lỗ Tú, Niên Canh Nghiêu tiết lộ thân phận chân chánh của Doãn Chánh Thanh, hai nàng thấy cái lợi quá to trong tương lai nên không cự nự gì.

Họ rời Mông Sơn, Lỗ Anh đi theo, Lỗ Tú ở lại quán xuyên cơ sở, Lỗ Kỳ thì chánh thức làm vợ của Thiết Kim Cương, theo chồng, chỉ có cuộc hôn nhân của Niên Canh Nghiêu với Lỗ Anh, Lỗ Tú là chưa công bố.

Dọc đường, có Quốc Tĩnh Bân chiếu liệu, nên chẳng gặp trở ngại nào.

Thanh danh của Doãn Chánh Thanh vang dội khắp nơi, thỉnh thoảng có một vài nhân vật vô lâm đón tiếp, hoan nghênh, hứa sẽ sẵn sàng giúp đỡ y, nếu y cần kêu gọi đến họ, dĩ nhiên là trong công cuộc hành hiệp.

Rời khỏi địa giới Sơn Đông, họ rẽ về hướng Tây, đến Hoàng Hà, từ đó họ dùng đường thủy.

11. Chương 11: Gái Núi Lô - Già Sông Hoàng

Cũng may, lúc còn ở trong cung, Dận Trinh đã tìm danh nhân khắp nơi, yêu cầu truyền ngón hay nghề giỏi cho y, học được một thân tuyệt kỹ, có thể chen mình trong giới cao thủ nhất lưu, rồi trong những lúc bồn tẩu đó đây, y lại được Mạnh Lệ Ty và Niên Canh Nghiêu thay thế đương đầu với nhiều cuộc chiến gay go, hai người đó lại là những tay thượng thặng trên giang hồ, một là đệ tử đích truyền phái Thiên Sơn, một là cao đồ của Cổ Khẳng Đường, nhân vật kỳ diệu trong phái Võ Đang.

Nhờ thế thanh danh của bộ ba sớm vang dội khắp trời mây tỉnh Trung Nguyên gồm cả hai miền Giang Nam Giang Bắc.

Họ đi đến đâu là thu hoạch thắng lợi đến đó, hầu như họ là những tay vô địch đương thời.

Tuy nhiên, Doãn Chánh Thanh sợ hành tung bị bại lộ vì danh vọng quá cao, người đời chú ý đến, nên đến bến Phong Lăng rồi bèn sang sông, rẽ xuống phía Nam, bốn người âm thầm thuê thuyền xuôi theo dòng.

Sông là Hoàng Hà nước mênh mang cuốn về Đông Hải, động niềm hào sảng, y cất tiếng ca.

Bài ca Tương Tiến Tửu của Lý Bạch, lấy cái hứng từ dòng nước sông Hoàng Hà.

Nhưng, y vừa cất lên hát mấy câu đầu, bỗng từ trên thượng lưu, một con thuyền nhỏ theo dòng xuôi xuống.

Trên thuyền có một lão nhân, tóc điểm sương, râu pha trắng, cầm ngang cần trúc, nửa phần nhợ câu dầm trong nước.

Nước chảy không xiết lắm, song muốn giữ cho thuyền khỏi trôi tràn cũng cần hai tráng hán giữ lái kèm chèo, như vậy chuyền mới đi đúng hướng.

Lão ngư nhân một mình ngồi thuyền, chân tả ghé lên tay lái, con thuyền vẫn vững vàng, đi đúng hướng như thường.

Kỳ quái hơn, là nhợ câu chùng như chẳng có mồi, thế mà lão ngư nhân quăng xuống sông không lâu lắm, lại kéo lên, nơi đầu nhợ dính một con ngư lý rất lớn, nặng ít nhất cũng bốn năm cân.

Lão mở cá quăng vào lòng thuyền, rồi tiếp tục buông nhợ.

Con lý ngư thứ hai mắc câu, con thứ ba kể tiếp, cá vẫn lớn đồng đều. Cá thì nặng, cần câu nhỏ bé, song không oằn dưới sức nặng của cá.

Từ lúc lão ngư nhân xuất hiện đến khi thuyền đến gần thuyền của Doãn Chánh Thanh, lão ta câu được năm con cá rồi.

Trên thuyền của Doãn Chánh Thanh ai ai cũng trở mắt nhìn lão.

Doãn Chánh Thanh toan cất tiếng gọi, ngờ đâu lão ngư phủ lại cặp thuyền vào thuyền y.

Nói là cặp, chứ thật ra thuyền chưa sát nhau, bắt quá song phương cách khoảng vừa trông thấy rõ nhau vậy thôi.

Và chính lão ngư nhân dùng giọng Giang Nam thốt trước :

- Công tử ơi, công tử có mua cá hay không? Cá lá lý ngư, thứ rất tươi, vừa từ dưới sông câu lên, lại là sông Hoàng, một trăm lượng một con, cái giá đó rất hời, không phải bất cứ lúc nào công tử cũng gặp được dịp may như hôm nay đâu nhé!

Lão ngư nhân là con người kỳ bí quá, nhưng vẻ kỳ bí của lão không làm cho người trên thuyền kinh ngạc hơn là cái giá cá do lão thách.

Theo thời giá, mỗi con lý ngư to, có mắc lắm cũng chỉ đáng giá vài lượng bạc thôi. Thế mà lão đòi trăm lượng.

Bốn người ngồi trên thuyền nhận ra, lão ngư nhân có tài nghệ hơn người, nhưng bọn phu thuyền làm gì có nhân lực như họ, cho nên tên phu thuyền cao tuổi mới quát :

- Đi! Đi! Cái lão già điên! Một con cá giá trăm lượng, nếu thế thì tôi cũng bỏ quách cái nghề đưa rước khách đổi sang nghề câu, chẳng mấy chốc sẽ phát tài to, trở thành triệu phú!

Lão ngư nhân mỉm cười đáp :

- Người nói sao? Trăm lượng gì? Người tưởng là trăm lượng bạc phải không? Nếu là trăm lượng bạc thì lão phu bán làm chi? Cho người biết, là trăm lượng vàng đấy nhé! Mỗi con đúng giá trăm lượng vàng! Mà phải là vàng mười mới được.

Lão gọi :

- Công tử ơi! Công tử muốn mua không?

Bấy giờ lão mới cặp thuyền vào thuyền của Doãn Chánh Thanh, mà thuyền của lão lại chặn trước mũi thuyền.

Người phu thuyền hét lớn :

- Lão già kia, buông thuyền ra đi, lão muốn chết hay sao mà! Phải biết bọn thuê thuyền trên Hoàng Hà không hiền đâu đấy nhé!

Phàm du khách đi đường thấy đều biết rõ điều đó, phu thuyền trên Hoàng Hà là những kẻ hung hãn lạ thường, gặp chuyện gì trái ý một chút là chúng đem giết người.

Doãn Chánh Thanh đưa mắt ngăn chặn phu thuyền, song hấn cứ cả miệng mình oang oang.

Lạ lùng thay, lão ngư nhân không hề nổi giận, cười đáp :

- Lão phu có bán được cá, đương nhiên cũng chia chác cho các người một phần chứ, sao người lại quát tháo ầm ỹ? Thế người không muốn có bạc để say sưa một phen nào?

Phu thuyền nín ngay.

Hình như hắn có điểm nhẹ nụ cười.

Doãn Chánh Thanh và ba người kia cùng cười, riêng Niên Canh Nghiêu là lo sợ lão ngư nhân đến với cái ý không lành, nên đặt tay lên đốc kiếm, sẵn sàng xuất thủ nếu cần, đồng thời theo dõi từng cử động của lão già.

Lỗ Anh cũng giới bị như Niên Canh Nghiêu.

Chỉ có Doãn Chánh Thanh ung dung như thường. Y thốt :

- Một trăm lượng vàng một con cá, cái giá đó cũng cao chứ, lão trượng. Nhưng lão trượng có công câu được thì tại hạ cũng bằng lòng mua cho.

Phu thuyền trở mặt.

Lão ngư nhân bật cười ha hả, tiếp :

- Công tử ơi! Lão phu có tật kỳ quái lắm, từ lúc nào cũng thế, không hề bán cá lẻ tẻ, câu được bao nhiêu là bán hết bấy nhiêu, bán một lần. Công tử muốn mua thì phải mua cho hết số cá trong thuyền lão phu một lượt.

Doãn Chánh Thanh nhìn xuống khoang thuyền của lão nhân. Trong đó có hai mươi con lý ngư nhảy loi choi.

Y giật mình kêu lên :

- Thế thì nhiều quá đi, lão trượng!

Lão ngư nhân cười vang :

- Đâu có bao nhiêu, công tử! Hai mươi bốn con thôi! Lão phu chỉ tính hai mươi con chẵn, còn thừa bốn con xin biếu công tử. Tất cả chỉ là hai ngàn lượng vàng!

Một lượng vàng trị giá bốn mươi lượng bạc, hai ngàn lượng vàng là tám vạn lượng bạc.

Doãn Chánh Thanh cười nhẹ :

- Tám vạn lượng bạc, cái số đó cũng chẳng nhiều cho lắm. Bỏ ra số bạc đó, kết giao với một người, kẻ cũng đáng giá lắm chứ. Bất quá tại hạ không có sẵn bên mình một số bạc như vậy!

Lão ngư nhân vẫn cười lớn :

- Công tử than nghèo làm chi! Ai lại chẳng biết công tử giàu nứt đổ đổ vách, tại Thái Sơn chỉ vung tay một cái là công tử quăng ngay mười vạn lượng bạc không hề chớp mắt? Lão phu đã bớt cho công tử hai phần, chỉ lấy tám phần thôi đấy nhé!

Mạnh Lệ Ty giật mình.

Tại Phân hội của Nhật Nguyệt Đồng Minh hội trên đỉnh Thái Sơn, Doãn Chánh Thanh khẳng khái tặng một lúc mười vạn lượng bạc làm kinh phí, việc đó hoàn toàn được người trong Phân hội giữ bí mật, làm sao lão ngư phủ này lại biết được?

Trừ phi lão là người trong Phân hội. Nhưng nếu là người trong Phân hội thì tại sao nàng lại không biết mặt?

Nàng là một tuần du sứ trong hội, một chức vị quan trọng, Với chức vụ đó nàng tuyển hầu hết các nhân vật quan trọng của Đồng Minh hội.

Lão ngư phủ này võ công rất cao, hẳn phải là người quan trọng nếu lão là hội viên.

Tại sao nàng không biết?

Nếu lão là người ngoài, thì tại sao lão lại biết được vụ mười vạn lượng bạc trên Thái Sơn?

Nàng hỏi liền :

- Lão trượng biết được sự tình của bọn tôi tại Thái Sơn, thì hẳn lão trượng là người trong hội, có đúng vậy chăng?

Vừa thốt, nàng vừa ra dấu tay, dấu hiệu liên lạc giữa người trong hội.

Nhưng lão ngư nhân chừng như chẳng thấy chi cả, vẫn một nụ cười sảng khoái, lão đáp :

- Lão phu chỉ là một kẻ cùng căn mặt kiếp, không cửa không nhà, không thân nhân không bằng hữu, thì làm gì là đồng đạo của quý vị!

Mạnh Lệ Ty vừa làm dấu hiệu liên lạc giữa những nhân vật chỉ huy trong hội. Gặp dấu hiệu đó, bất kỳ ai nếu là người trong hội cũng phải lộ diện hình tích rõ ràng, chẳng được tránh né, gian dối.

Lão ngư nhân không biết, tức nhiên không phải người trong hội rồi.

Do đó, Mạnh Lệ Ty và Niên Canh Nghiêu đồng biến sắc.

Cả Doãn Chánh Thanh cũng chột dạ, bắt buộc phải đề cao cảnh giác ngay.

Nếu không là người đồng hội, thì lão nhân xuất hiện đột ngột như thế này kể cũng khả nghi lắm.

Biết đâu lão chẳng phải là môn khách của vị vương tử nào đó tại kinh đô?

Niên Canh Nghiêu trầm giọng hỏi :

- Không phải là người đồng đạo, tại sao lão trượng biết được việc của bọn tôi tại hạ?

Lão ngư nhân cao ngạo đáp :

- Nếu muốn cho người ta đừng biết, thì chỉ có cách là đừng làm gì hết. Việc chi đã làm, là phải có người hay. Lão phu muốn biết việc đó quả có thật vậy hay không. Có là được rồi.

Doãn Chánh Thanh tầm gương mặt :

- Có! Song lão trượng có biết tại hạ trao số bạc đó cho ai chăng?

Lão ngư phủ cười nhẹ :

- Trao cho ai, cái đó lão phu không cần hiểu. Công tử trao cho người ta một số bạc to, thì cũng có thể cho lão phu một số lượng tương đương như vậy.

Lỗ Anh có tánh nóng nảy hơn hết, từ lúc đầu cổ dần lỏng, bấy giờ không còn nén được nữa, sôi giận lên, quát :

- Ngậm cái miệng của ngươi lại đi! Bạc của chúng ta đâu phải là cướp đoạt trộm cắp của thiên hạ mà có? Làm gì ai muốn đòi bao nhiêu thì đòi, ai đòi cũng cho hết hay sao chứ?

Lão ngư nhân cười vang :

- Cái hiệp danh của Doãn công tử vang dội khắp sông hồ, lão phu nhân lúc cao hứng muốn mượn một số bạc xài chơi. Chứ còn người đó, đừng nói là tám vạn, dù cho người có dâng lão phu tám mươi vạn lão phu cũng chẳng nhìn nữa mắt. Chỉ vì dù bạc của người chẳng phải là trộm cắp nhưng lại là thứ của do bọn cướp đoạt mà có, chính người bóc lột dân chúng mà có. Thứ của đó lão phu chẳng màng đâu!

Lỗ Anh phẫn uất cực độ, tung bổng mình lên lộn người nhào lại như chiếc thuyền con, đồng thời vùng kiếm chém liên, khí thế rất hung mãnh.

Lão ngư phủ khẽ khoa chiếc cần câu một vòng.

Kiểm của Lỗ Anh chưa tới lão, chiếc cần câu đã quét ngang hôn Lỗ Anh rồi, hất Lỗ Anh văng xuống sông.

Xuất thân từ giới sơn lâm thảo khấu, Lỗ Anh vốn biết thủy tánh, gia dĩ có thuật khinh công xuất sắc, vừa chìm mình dưới nước liền trôi lên leo lên thuyền.

Bất quá vì ướt sũng nên có vẻ bèo nhèo ủ rũ.

Nàng vớ lấy một chiếc sào, định tiếp tục tấn công.

Lão ngư phủ chống chiếc cần câu ngay nàg, thốt :

- Người đừng có mù quáng, ít nhất cũng phải tự lượng sức mình chứ. Nếu còn hồ đồ, người đừng trách lão phu sao không vị nể Doãn tử công tử mà nặng tay với người đấy nhé!

Lỗ Anh tự nhiên không phục, song Doãn Chánh Thanh khoát tay ngăn chặn, bởi y nhận rõ lão nhân chẳng phải tay vừa.

Vừa rồi chính lão nương tình đẩy chứ, nếu không thì Lỗ Anh bị một chiếc cần câu đó, không đứt đoạn thân mình cũng mất mạng luôn.

Dù cho Lỗ Anh không chết với chiếc cần câu đi nữa, thì cũng khó mà trôi dạt lên khỏi mặt nước.

Niên Canh Nghiêu và Mạnh Lệ Ty hờm sẵn kiểm, chuẩn bị nghênh chiến nếu lão ngư phủ nhảy vọt lên thuyền.

Doãn Chánh Thanh trầm ổn hơn hết trong bọn, điềm nhiên thốt :

- Lão trượng! Gia tư tại hạ chẳng có chi đáng giá, tuy vậy tại hạ cũng có thể trả được số bạc tám vạn lượng, nhưng phải do tại hạ tự nguyện mới được chứ. Còn bị uy hiếp thì chẳng bao giờ tại hạ chịu xuất ra một chữ, một đồng, đừng nói là một số quan trọng như vậy.

Lão ngư phủ cười nhẹ :

- Công tử muốn sao mới chịu trao bạc?

Doãn Chánh Thanh đáp :

- Muốn xem người nhận bạc có đủ tư cách hay không.

Lão ngư nhân hỏi :

- Như lão phu đây, có đủ tư cách chăng?

Doãn Chánh Thanh ngang nhiên hỏi lại :

- Lão trượng sẽ làm gì cho tại hạ?

Lão ngư nhân bật cười ha hả :

- Doãn công tử đem mười vạn lượng bạc đổi lấy chức Sơn Đông minh chủ, lão phu đòi tám vạn lượng, bù lại trao cho công tử chức vị Võ lâm Minh chủ. Thiết nghĩ cái giá đó không cao lắm đâu!

Doãn Chánh Thanh hơi động tâm, nhưng nghiêm sắc mặt thốt :

- Lão trượng biết nhiều việc quá, rất tiếc lão trượng lại không biết rành cho lắm. Cái chức Sơn Đông minh chủ đó về tay tại hạ là do tài năng của mình chứ chẳng phải do bạc bỏ ra mua đâu!

Lão ngư nhân mỉm cười :

- Thế sao công tử còn xuất mười vạn lượng bạc làm chi?

Doãn Chánh Thanh đáp :

- Số bạc đó dành chi dụng trong các việc nghĩa, bởi lão trượng không là người đồng đạo của bọn tại hạ, nên tại hạ khó giải bày tường tận. Huống chi lão trượng càng không hề tưởng đến những việc như vậy.

Lão ngư nhân cười lớn :

- Công tử không nói, lão phu cũng biết được như thường. Lão phu không cần biết số bạc do công tử chi ra tại Thái Sơn có chính đáng hay không, chỉ biết là tám vạn lượng ngay đây có ích lợi của nó, một ích lợi vô cùng to lớn dù chỉ là tám vạn chứ không phải mười vạn như lúc trước! Nhật Nguyệt Đồng Minh, cái tên tốt lắm, nhật chiếu trung thiên nguyệt quang trường dạ, nhưng đâu phải mặt nhật mặt nguyệt lúc nào cũng chiếu sáng? Nếu bọn lão phu không chi trì, thì cái chức Võ lâm Minh chủ công tử không làm được đâu! Công tử nghĩ lại xem!

Lão ám chỉ đến Nhật Nguyệt Đồng Minh hội, đồng thời cũng tỏ lộ phần nào thân phận của lão trong võ lâm.

Doãn Chánh Thanh suy tư một lúc, đoạn đáp :

- Tại hạ không hề nuôi ảo vọng chiếm đoạt ngôi cao vị cả mà chỉ tưởng tận lực tận tâm cùng đồng đạo đồng chí thực hành một vài việc. Còn như cái chức Minh chủ Võ lâm đó, nếu tại hạ có nhìn vào là bất quá thể theo ý muốn của một nhóm bằng hữu vậy thôi, để thử thời vận, không hơn không kém.

Lão ngư phủ lắc đầu :

- Không phải vấn đề vận khí đâu, mà phải mua với cái giá đắt mới được.

Doãn Chánh Thanh cao giọng :

- Cái đó thì không rồi! Tại hạ chỉ bằng vào tài năng của chính mình, tranh thủ cái gì mình muốn có!

Trầm ngâm một chút, y tiếp luôn :

- Thành thì cũng là một điều đáng mừng, không thành thì tại vì mình kém tài, phải nhượng lại cho bậc cao minh hơn mình. Tuyệt đối không dùng một đồng một chữ mà mua, mà sắm.

Lão ngư nhân bật cười ha hả :

- Công tử nói được những lời như thế, là tỏ rõ bốn sắc hào sĩ, rất xứng đáng với ngôi vị ấy lắm. Lão phu sẽ dốc toàn lực chi trì cho. Còn cái số tám vạn lượng bạc kia, công tử phải chi ra, đây là cơ hội hi hữu, một thị trường duy nhất.

Doãn Chánh Thanh lạnh lùng :

- Đa tạ lão trượng. Tại hạ không định mua cái thứ danh đó.

Lão nhân chỉnh sắc mặt :

- Công tử có cái chí lớn thế, tại sao không vì số dân chúng đông đảo hai bên bờ Nam và Bắc mà dành cho họ phần nào tâm lực? Lão phu nghĩ mất tiền cho những việc như vậy còn có ích hơn là đem nuôi dưỡng một số người ngồi mát ăn bát vàng.

Mạnh Lệ Ty nổi giận thốt :

- Lão già kia! Ăn nói phải cẩn thận một chút nhé!

Lão ngư phủ cười ngạo nghễ :

- Mạnh cô nương ơi! Đối với tổ chức của cô nương lão phu hiểu quá rõ ràng, chẳng phải lão phu cho rằng tôn chỉ của các người không đúng, mà lão phu chỉ nói người trong tổ chức đó rất tạp nhạp, hỗn loạn, tốt xấu thiện ác bất đồng, hạng chánh khách chủ trì thì lại nuôi dã tâm lúc nào cũng bùng bùng sôi động. Lão phu tiên đoán là các vị không thể làm nên việc lớn đâu. Cô nương thử tưởng xem, có được bao nhiêu người chân chánh vì đại cuộc mà hiến mình?

Mạnh Lệ Ty toan biện bạch, lão ngư phủ khoát tay chặn lại, tiếp :

- Cô nương khỏi phải nói làm gì cả. Lão phu có quen với mấy bạn già trong tổ chức của cô nương. Lão phu có nói với họ rằng hiện tại mưa thu to lớn hơn nhiều năm qua, nước Hoàng Hà không chảy kịp, ứ đọng nhiều, đe điều bị uy hiếp từng ngày, chẳng biết lúc nào thì bờ đê hai bên sông đổ vỡ, dân chúng dọc theo bờ hồi hộp lo âu từng giây từng phút cái nạn phá sản sẽ đến với họ. Làm cách nào để cứu trợ số nạn nhân đó, cô nương biết họ đối đáp làm sao với lão phu chẳng?

Mạnh Lệ Ty giật mình hỏi :

- Họ nói sao?

12. Chương 12: Biện Pháp Vạn Toàn

Lão ngư nhân lộ sắc giận :

- Họ nói rằng, trời giáng đại họa, chính là cái lúc mưu đồ khôi phục, dân chúng mắc tai nạn, cái thế sẽ đưa đến hoạn loạn, thu nạp thì tạo thành một đạo quân, mà phân tán thì sẽ gây hao tổn cho triều đình, bởi triều đình bắt buộc phải xuất phát kho chuẩn tể cho nạn dân. Những người trong tổ chức của cô nương sẽ thừa cơ mà làm cái việc cướp đoạt, làm cho dân không hưởng được sự cứu trợ của triều đình, sanh ra đói họ sẽ biến số dân đói thành ra dân oán hận, dân oán hận triều đình, là một cơ hội cho họ mưu đại sự, cổ vũ đám dân đó, chống lại triều đình.

Doãn Chánh Thanh không dần được cơn phần nộ hỏi :

- Ai đưa ra chủ ý khốn nạn thế?

Lão ngư nhân cười mỉa :

- Chủ ý đó nghĩ ra thì thực cũng không phải là vô lý. Tuy nhiên thật là tàn độc, dân đói, không cứu đói, lại làm cho đói thêm, rồi lợi dụng số dân đói đó vừa làm bình phong mà cũng vừa làm hậu thuẫn chống lại chế độ đương triều. Lão phu không không nỡ trơ mắt nhìn bao nhiêu người hai bên ven sông Hoàng lâm vào đói khổ, nên tìm công tử yêu cầu giúp cho tám vạn lượng bạc, chẩn tế nạn dân.

Doãn Chánh Thanh hừ một tiếng :

- Sao lão trượng không nói sớm cho tại hạ biết? Việc đó nằm trong trách vụ của tại hạ mà. Giả như lão trượng có đòi nhiều hơn số đó, tại hạ cũng sẵn sàng cung ứng.

Lão ngư nhân lại cười :

- Công tử vung tay tại Sơn Đông, tổn hao một số bạc quá lớn rồi dù cho hiện tại có còn thì cũng chẳng còn bao nhiêu nơi mình, nên lão phu chỉ hỏi tám vạn lượng thôi. Số đó cũng khá đủ.

Doãn Chánh Thanh day qua Niên Canh Nghiêu hỏi :

- Mình còn được bao nhiêu, nhị đệ?

Niên Canh Nghiêu suy nghĩ một chút :

- Không được nhiều lắm, độ năm sáu vạn lượng thôi.

Doãn Chánh Thanh cau mày :

- Khi chúng ta ra đi, số bạc mang theo nào chỉ có bao nhiêu đó?

Niên Canh Nghiêu đáp :

- Trong số bạc mang theo, đã xuất ra mười vạn lượng tại Thái Sơn, tiểu đệ dành lại một phần tại Mông Sơn.

Doãn Chánh Thanh thốt :

- Không cần dành lại, khi nào có việc dùng, ngu ca sẽ lo liệu sau. Bây giờ nên lấy hết, trao lại cho lão trượng đi. Viết thư cho Lỗ Tú, bảo nàng có bao nhiêu, hãy trao ra bấy nhiêu, nhờ nàng mượn riêng cho ngu ca thêm hai mươi vạn nữa, ba tháng sau ngu ca sẽ hoàn nàng đúng số.

Niên Canh Nghiêu tính :

- Như vậy là được năm mươi vạn lượng.

Doãn Chánh Thanh tiếp :

- Bao nhiêu cũng không thành vấn đề. Phàm cứu tế nạn dân, dù cho chúng ta có khuynh gia bại sản, cũng chẳng sao. Nhị đệ nói kỹ trong thư với Lỗ Tú là ngu ca sẽ hoàn số nợ, bằng mọi cách, nàng đừng sợ mất số bạc đó, nếu cần ngu ca sẽ bán hết nhà cửa, ruộng vườn.

Lỗ Anh biết Doãn Chánh Thanh là Tứ hoàng tử Dận Trinh tự nhiên thừa tiền trả nợ, nên nàng vội thốt :

- Bất tất phải bán nhà cửa, ruộng vườn. Cứu tai giải nạn là bổn phận của mọi người, ai ai cũng phải góp bằng tâm, tiếp trợ đồng loại, nữ nào để một mình công tử đảm đương. Nay công tử, tôi viết thư cho tam muội bảo nó lo số bạc đó, kể như phần đóng góp của chị em tôi.

Lão ngư phủ cười vang :

- Nữ nhân cường đạo mà cũng có thiện tâm nữa à?

Lỗ Anh quắc mắt nhìn lão trừng trừng.

Niên Canh Nghiêu vội thốt :

- Có thể là lão trượng nhận xét sai lầm về chị em họ. Chị em họ sau lần tiếp xúc đầu tiên với tứ ca, vì nhiễm đức độ của tứ ca nên đã sửa hoàn toàn, không còn giống mấy may Lỗ thị tam anh ngày trước nữa. Thậm chí mỗi cừu sát huynh họ cũng bỏ luôn, không hề nghĩ đến việc báo phục. Họ phát thệ theo sát bên cạnh tứ ca, đi khắp bốn phương đất nước, để dốc tâm toàn lực cứu nguy phò nhược diệt bạo trừ gian, đem lại an ninh hạnh phúc cho dân tộc.

Lão ngư phủ chớp mắt, vòng tay thốt :

- Thế thì lão phu thất lễ rồi, xin nhận tội.

Lỗ Anh lạnh lùng :

- Cần chi những tiểu tiết rườm rà đó. Tôi không phản đối sự cứu tai trợ nạn, nhưng hà tất phải giao bạc cho ai? Tự chúng tôi đích thân đi chấn tế, cũng được như thường.

Lão ngư phủ mỉm cười :

- Điều cần thiết là cứu trợ nạn dân, ai cầm bạc xuất ra cũng đều được cả, lão phu không nhét riêng tư vào túi mà xài cho chính mình đâu, cô nương nên yên trí về điểm đó.

Doãn Chánh Thanh không đồng ý với chủ trương của Lỗ Anh thốt :

- Không phải vậy đâu. Lão trượng có nhiệt tâm với công ích, khảng khái đảm đương công việc chấn tế, điều đó đáng phục lắm, chứ sao lại trách? Chúng ta còn bao nhiêu việc quan trọng phải làm trước mắt, sợ không đủ thì giờ thay, làm sao rồi rảnh mà lo việc ấy? Còn như trao bạc cho người khác, thì tại hạ không yên tâm. Theo ý tại hạ, thì chúng ta có nhiều bạc, nên giao hết cho lão trượng là nhất.

Niên Canh Nghiêu vội vả lấy trong mình ra một xấp ngân phiếu, không cần kiểm điểm, trao hết cho lão ngư phủ.

Doãn Chánh Thanh cũng lấy túi mình châu bên mình nhập vào số ngân phiếu.

Đoạn day qua Lỗ Anh, y thốt :

- Cô nương viết thư đi, bảo lệnh muội giao thêm ba mươi vạn lượng, số bạc đó tại hạ cam kết sẽ hoàn lại trong ba tháng.

Lỗ Anh đáp :

- Thư thì đành là phải viết, nhưng bạc giao phải có tên họ người nhận chứ.

Doãn Chánh Thanh lắc đầu :

- Không cần. Cứ bảo giao bạc cho người mang thư thôi. Cũng không cần nói ra để dúng vào việc gì. Bởi làm việc thiện chúng ta cứ thế mà làm, mọi sự truyền bá, phô trương đều cố tránh.

Lão ngư phủ mỉm cười :

- Đối với lão phu, công tử tín nhiệm quá chừng.

Doãn Chánh Thanh điềm nhiên :

- Với tài năng của lão trượng, nếu muốn phát tài, lão trượng thiếu chi cách, thiếu khi dịp cần gì phải lừa tại hạ để đoạt số bạc không đáng chi đó.

Lão ngư phủ mừng tượng cảm động, tuy nhiên bình thản thốt :

- Làm việc thiện lão phu quen cái lối âm thầm, chứ không thể nêu tên họ thật. Nhưng trường hợp của công tử có khác, lão phu bắt buộc phải nêu tên. Nhưng lão phu không chịu thay thế tổ chức này, tổ chức nọ, mua chuộc nhân tâm. Cho nên, lão phu sẽ cho một số bằng hữu tham gia cộng tác từ thiện này. Nghĩa là công tử đóng góp vào việc thiện với tính cách cá nhân, chứ không vì một tổ chức nào.

Doãn Chánh Thanh cười nhẹ :

- Lão trượng bất tất phải nêu tên tại hạ. Về những điểm đó lão trượng thấy nếu tại hạ có năng lực thì chắc chắn là tại hạ sẽ cố gắng cải thiện.

Lão ngư phủ vòng tay :

- Công tử có tâm địa như thế, thì dân lành có phúc biết bao. Lão phu không cần phải nói nhiều hơn, chỉ cần trong mọi hành động. Sau này, nắm được quyền Minh chủ võ lâm rồi, công tử muốn sai khiến lão phu điều chi, lão phu cũng xin tuân hành.

Doãn Chánh Thanh nói mấy lời khiêm tốn.

Lão ngư phủ tiếp :

- Lãnh sổ bạc đó rồi, nếu sau này công tử nghe rõ lại mà lão phu không làm công cuộc chấn tế đúng với sự dự liệu hôm nay thì công tử cứ truy tìm lão phu đòi lại.

Doãn Chánh Thanh lắc đầu, cười đáp :

- Làm gì có việc đó. Lão trượng yên trí. Tại hạ hoàn toàn tin tưởng nơi lão trượng.

Tuy Doãn Chánh Thanh không muốn nêu danh hiệu người nhận bạc trong thơ gửi Lỗ Tú, lão ngư phủ cũng đưa ra hai chữ Ngư Xác.

Niên Canh Nghiêu chớp mắt kêu lên :

- Thì ra lão trượng là Ngư Xác đại hiệp. Gia sư thường nhắc nhở đến đại hiệp, người nói rằng trong thiên hạ võ lâm ngày nay nhân vật như đại hiệp rất hiếm có.

Lão ngư phủ hỏi :

- Lệnh sư là ai?

Niên Canh Nghiêu đáp :

- Cố Khăng Đường.

Ngư Xác à một tiếng :

- Thế ra các hạ là cao đồ của Khăng Đường tiên sinh. Thảo nào mà chẳng có thân thủ như vậy. Trước kia lệnh sư cũng là một hội viên của Nhật Nguyệt Đồng Minh hội, giữ vai trò trọng yếu, song sau lại vì bất đồng ý kiến mà ly khai. Tại sao các hạ chưa làm theo lệnh sư, lại cứ ở mãi trong cái hội hỗn loạn đó?

Niên Canh Nghiêu tiếp :

- Từ lâu lắm rồi, tại hạ không gặp lại gia sư nên chẳng hiểu được hành động của lão nhân gia trong mấy năm sau này. Còn như việc gia nhập hội của tại hạ, là do chính gia sư bảo đấy.

Ngư Xác thở dài :

- Đối với đại cuộc lệnh sư hiện nay gần như nguội lạnh can trường rồi vậy. Lão phu đây cũng thế. Giả như Doãn công tử mà bằng lòng đứng ra lãnh đạo phong trào, thì cái thế phục hưng còn có thể hy vọng quật khởi mạnh. Các vị bằng mọi cách nên cố hết sức mình, giúp Doãn công tử trở thành Minh chủ võ lâm. Phần lão phu trên giang hồ sẽ cố gắng kêu gọi số bằng hữu ủng hộ công tử.

Doãn Chánh Thanh lại thốt mấy lời khiêm tốn.

Lão ngư phủ cười, tiếp :

- Tuy nhiên thành hay bại, vấn đề không tùy thuộc vào bằng hữu trên giang hồ đâu nhé, mà trái lại do các vị đây. Người ta sẽ nhìn vào hành vi của các vị để quyết định thái độ nên theo các vị hay lơ đi.

Mạnh Lệ Ty chen vào :

- Tiền bối yên trí, chúng tôi sẽ cố gắng...

Ngư Xác khoát tay, chặn lại :

- Mạnh cô nương, lão phu hiểu cô nương là đệ tử của ai. Bất quá, lão phu muốn nói với cô nương mấy lời này, dù là những lời khó nghe một chút.

Đứng im một chút lão trầm giọng tiếp :

- Tuy lệnh sư là người xướng lập Đồng Minh hội song người không nắm được toàn cuộc, hơn nữa hiện tại niên kỷ quá cao, người không hành động với đầy đủ sáng suốt như buổi thiếu thời, thành ra bị số người nhỏ tuổi cuồng nhiệt háo thắng lấn lướt, không mấy kẻ tuân lệnh lệnh sư một cách triệt để.

Mạnh Lệ Ty toan biện hộ cho ân sư, Ngư Xác chặn lại tiếp luôn :

- Cô nương đã kết duyên phu phụ với Doãn tứ công tử thì cái địa vị của cô nương lại càng không ổn định, dù cô nương có viện dẫn ngàn muôn lý do để bảo vệ lập trường, người ta chỉ dùng một câu nói thôi, cũng thừa đánh ngã cô nương.

Mạnh Lệ Ty lộ sắc giận :

- Tôi chẳng sợ gì khiến cho thiên hạ phê bình này nọ.

Ngư Xác mỉm cười :

- Nhưng cô nương vẫn không thể phủ nhận người chồng đó là người ngoài hội, gây khó khăn cho cô nương không ít. Hành vi của cô nương tại Sơn Đông dù muốn dù không cũng đã làm cho một số người hiểu lầm cô nương rồi. Người ta đã nói là cô nương và trưởng phu vì tranh đoạt chức Minh chủ Phân hội mà không ngần ngại tàn sát đồng đạo. Lão phu và một số bằng hữu không tin, nhưng lão phu là người ngoài hội nên các bằng hữu đó ủy thác cho lão phu nhiệm vụ thông qua tiểu tiết để đạt đến đại sự. Đối với Doãn công tử, lão phu rất khâm phục nhân phẩm cao khiết đó, cho nên phần việc tuyên bá công đức của công tử, cũng có thỉnh danh của công tử trên giang hồ, lão phu sẵn sàng thực hiện, cô nương chưa đủ uly tin làm đâu.

Day qua Doãn Chánh Thanh, lão cười tiếp luôn :

- Lão phu ngay từ bây giờ đi thẳng đến Mông Sơn tiếp nhận bạc, sau đó lão phu sẽ đến Côn Minh tìm cách dọn đường cho công tử bước lên địa vị Minh chủ.

Doãn Chánh Thanh vội thốt :

- Việc của tại hạ là nhỏ, việc cứu tế nạn dân là lớn, xin lão trượng lo lớn, bỏ nhỏ, dù sao thì tại hạ cũng còn một số bằng hữu giúp đỡ cho.

Lão ngư phủ không nói gì, chỉ cười đáp :

- Chúng ta sẽ gặp lại nhau tại Côn Minh.

Lão vẫy tay chào, đoạn tách thuyền lướt giòng sông đi.

Niên Canh Nghiêu kính phục Doãn Chánh Thanh hỏi :

- Tứ ca, làm sao tứ ca nhận ra được lão ta là Giang Nam đại hiệp Ngư Xác?

Doãn Chánh Thanh cười nhẹ :

- Thực ra ngu ca đâu có biết lão là ai. Bất quá nghe khẩu âm Giang Nam thấy tài nghệ của lão, ngu ca phỏng đoán vậy thôi.

Lỗ Anh thốt :

- Ngự Xác có thân phận cực cao trên giang hồ, được lão tiếp trợ thì Điện hạ còn lo gì đại công chẳng cáo thành.

Niên Canh Nghiêu trừng mắt nhìn nàng ngẫm cảnh cáo.

Lỗ Anh biết mình lỡ lời nhưng may thay lúc đó Mạnh Lệ Ty đang mơ màng đến xuất thần chẳng nghe chi cả.

Thuyền đi, đi mãi...

Đứng một mình trước vương phủ Nam Chiếu, Doãn Chánh Thanh có vẻ bất an. Cách đó xa xa, Lỗ Anh luôn luôn lưu ý đến y, nàng cũng khẩn trương không kém.

Nam Chiếu là một tiểu vương quốc tại Vân Nam do họ Đoàn thống trị.

Nhưng sau khi Đoàn Trí Hưng phát nguyện xuất gia theo Phật thì vận nước bắt đầu suy vi dần dần.

Đến đời nhà Nguyên thì họ Đoàn cầm như hoàn toàn mất nước. Rồi suốt đời nhà Minh, vương quốc đó không còn ai nhắc tới nữa.

Chỉ có người địa phương là còn giữ ít nhiều tôn kính đối với họ Đoàn.

Và gia sư họ Đoàn biến thành Nam Chiếu vương phủ.

Con cháu họ Đoàn sống trong phủ đệ đó, tuy sự hưởng thụ có phần đặc biệt hơn nhân dân, tuy họ còn được chút đặc quyền là nhờ sự ưu đãi của giòng Ái Tân Giác La giòng vua Mãn Thanh hiện tại.

Mãn Thanh nhận thấy họ Đoàn có ít nhiều ảnh hưởng tại Vân Nam, không muốn trừ diệt luôn, sợ gây công phần tại chỗ, nên duy trì có mặt của họ Đoàn.

Người họ Đoàn vốn không là quan, nhưng hưởng quyền bất khả xâm phạm, phủ huyện địa phương không hề xâm nhập, ước thúc. Nhân thấy thế, Nhật Nguyệt Đồng Minh hội tìm cách đặt cơ sở ngay trong vương phủ Nam Chiếu để mở những hội nghị quan trọng khi cần.

Trừ những vị trưởng lão trong Tổng hội, các Phân hội trước khi đến đây đều có cho người thông báo.

Riêng về Doãn Chánh Thanh vì thân phận đặc biệt nên Mạnh Lệ Ty và Niên Canh Nghiêu phải đích thân vào tường trình với ban tổ chức, không kể cái lệ thông báo như các Phân hội khác.

Minh chủ các Phân hội khác đến nơi là cứ chiếu trình kim bài cho người giữ cửa khám nghiệm rồi vào, còn y thì không làm vậy, mà phải chờ bọn Mạnh Lệ Ty và Niên Canh Nghiêu trở ra.

Trước cửa vương phủ Nam Chiếu có một khoảng đất trống, vì uy thế của quan lại địa phương không bành trướng đến địa điểm này nên dân chúng tự động biến khoảng đất đó thành một thị trường tự do (...) nào khác là đóng góp một phần trăm trên giá bán cho chủ nhân thị trường.

Đó là nguồn lợi của họ Đoàn trong phủ Nam Chiếu.

Hàng hóa đủ loại, từ giá đắt đến giá hạ, từ hàng lậu, hàng cướp trộm, đến hàng có sở hữu chân chánh, chủ nhân.

Ai bán cứ thách giá tùy thích, người mua nếu bằng lòng thì mua.

Trật tự tại thị trường, do vũ sư của họ Đoàn phụ trách, quan quân không can dự vào.

Về mặt an ninh cũng thế. Trong khu vực, từ bao giờ đến bây giờ, không hề xảy ra một vụ cướp giết. Cho nên vào đây rồi, ai ai cũng vững tâm mua bán.

Nhưng ra khỏi khu vực, thì lại là một vấn đề khác. Ban trật tự an ninh của vương phủ hết trách nhiệm, ai muốn khiêu nại điều chi, thì cứ đến quan lại địa phương biện cáo.

Mạnh Lệ Ty và Niên Canh Nghiêu vào đã lâu rồi chưa thấy ra, Doãn Chánh Thanh càng lúc càng nôn nùng, đứng mãi một chỗ khó chịu quá nên y bước về phía thị trường xem nào nhiệt cho khuây lòng.

Lỗ Anh đi theo cách xa xa hộ vệ.

Doãn Chánh Thanh xem đồ vật một lúc, bỗng chú ý đến đôi ngọc mã trên một cái giá.

Đôi ngọc mã rất nhỏ, bằng ngọc, song chất ngọc rất tốt, chạm khắc rất khéo, trông như ngựa sống.

Y cầm lấy, xem qua một lúc, càng xem càng thấy thích, nên hỏi :

- Đôi ngọc mã này của ai đây?

Phía sau giá có hai người hành khất, y phục lam lũ, một già một trẻ. Già độ năm mươi tuổi, trẻ vào lứa mười bốn mười lăm, cả hai ngồi chồm hổm, chính giữa có nồi thịt chó, bên cạnh có bình rượu. Họ ăn uống không cần đũa chén. Lão nhân nghe nói ngẩng đầu lên đáp :

- Khách nhân không biết quy củ ở đây sao? Ở đây người ta chỉ hỏi giá tiền chứ không ai hỏi sở hữu chủ món hàng. Giá vừa ý thì mua, mua rồi mang đi đâu thì mang đi.

Doãn Chánh Thanh cũng biết vậy nhưng vẫn hỏi :

- Chưa biết chủ nó là ai, thì nói giá với ai?

Tên hành khất trẻ trừng mắt gắt :

- Khách không mù, sao lại không thấy giá người ta ghi phía trước món đồ? Phải xem cho kỹ chứ?

Doãn Chánh Thanh xem lại rồi kêu lên :

- Đâu có, Bảng giá ở chỗ nào, sao tại hạ không thấy?

Tên hành khất hừ một tiếng :

- Làm sao không có. Giá ghi tên mặt tờ giấy lớn đó.

Doãn Chánh Thanh lại tìm, vẫn chẳng thấy chi hết.

Lão hành khất đứng lên cười nói :

- Ta quên mất, Tiểu Long ơi. Vừa rồi ta hắt hơi nước mũi bắn ra bàn tay, ta lấy mảnh giấy lau tay.

Tiểu Long Nhi vội gắt :

- Lau tay lấy cái gì khác mà lau không được sao, sao lại lấy mảnh giấy ghi giá tiền? Thảo nào! Hơn nửa ngày trời chẳng có ma nào chiếu cố đến món hàng. Bán không được, tiền đâu mua ăn mua uống đây. Lão Túy Miêu hại quá đi thôi.

Lão Túy Miêu cười hì hì :

- Không có tiền thì nhịn Tiểu Long Nhi hỏi :

- Lão quăng nó ở đâu?

Lão Túy Miêu đưa tay chỉ :

- Ở góc đó, khách quan cứ nhặt lấy mà xem.

Mảnh giấy dơ quá, Doãn Chánh Thanh góm quá, lắc đầu :

- Lão trượng nói giá đi. Bao nhiêu?

Hai hành khất đưa mắt ra nhìn nhau, Tiểu Long Nhi thốt :

- Cuối cùng rồi cũng có người mua. Mình đợi hơn nửa tháng rồi, chẳng thấy ai nhìn đến nó. (...)

Lão Túy Miêu trừng mắt :

- Đừng vội cao hứng. Chắc gì người ta mua cho.

Tiểu Long Nhi hừ một tiếng :

- Y bảo mình nói giá, lẽ nào lại chẳng mua?

Lão Túy Miêu day qua Doãn Chánh Thanh hỏi :

- Khách quan thực sự muốn mua?

Doãn Chánh Thánh gật đầu :

- Muốn mua nên mới hỏi giá chứ.

Lão Túy Miêu cười nhẹ :

- Mấy hôm nay, bị người ta hỏi mãi, phiền phức quá nên lão phu viết giá lên giấy cho khách hàng xem. Khách quan chịu khó nhặt mảnh giấy mà xem. Ở đây, có cái lệ nói giá hai lần thôi. Một lần bằng giấy, lần nữa bằng miệng. Giá bằng miệng thì luôn luôn hạ hơn giá bằng giấy. Sau đó, lão phu không hạ giá nữa, chẳng những thế cuộc mua bán phải được kể là thỏa thuận rồi.

Doãn Chánh Thanh hỏi :

- Có cái quy củ đó sao?

Tiểu Long Nhi trừng mắt :

- Phải! Tiền trong tay khách, vật trong tay người bán, bằng lòng mua, bằng lòng bán là trao tiền lấy vật, trao vật lấy tiền, không ai cưỡng bách ai mua, ai bán.

Lão Túy Miêu tiếp :

- Giá bằng miệng là giá nhất định, lão phu nói ra là khách phải mua với giá đó. Nếu khách sợ giá cao thì đừng hỏi, cứ xem giá trên giấy kia.

Doãn Chánh Thanh tuy bực song lại thích đôi ngọc mã nên do dự một chút rồi bảo :

- Được rồi! Lão trưởng nói đi!

Y đón chùng, đôi ngọc mã đó có giá lắm cũng không hơn hai trăm lượng nhưng họ là những kẻ sống với nghề hành khất, khi nào họ dám vọng tưởng có vài trăm lượng dần túi? Như vậy họ không thể thách cao.

Tiểu Long Nhi cười thốt :

- Có người đòi mua, tôi sẽ khai giá cao đấy. Lão Túy Miêu ơi.

Lão Túy Miêu cao giọng :

- Chín ngàn chín trăm lượng bạc.

Doãn Chánh Thanh kêu lên :

- Lão trưởng nói sao? Giá đó à?

Tiểu Long Nhi trừng mắt :

- Sợ cao thì đừng hỏi. Ai bảo khách không xem mảnh giấy? Bọn tôi ghi giá rõ ràng, đúng một vạn lượng. Bây giờ giảm bớt cho khách một trăm lượng còn muốn gì.

Lão Túy Miêu lấy đôi ngọc mã, đẩy tới trước mặt Doãn Chánh Thanh thốt :

- Ngửa về khách nhân rồi đó. Tiền, khách nhân trao đây.

Doãn Chánh Thanh đẩy đôi ngọc mã lại thốt :

- Tại hạ không đủ sức mua.

Tiểu Long Nhi nhảy dựng lên, xắn tay áo, khoa đôi tay lên, nói :

- Con mẹ nó. Người bảo ta khai giá, ta nêu quy củ, người bằng lòng, rồi người không mua. Nhất định người phải mua.

Lỗ Anh đứng phía sau, nghe rõ câu chuyện, nổi giận bước tới, trầm giọng chữi :

- Đừng có bày chuyện lừa người ta. Mua bán phải có sự tình nguyện chứ?

Tiểu Long Nhi mắng :

- Con điểm thúi. Can gì đến người mà người chen vào.

Lỗ Anh giận dữ, cứ quyền đánh tới, đồng thời mắng trả :

- Tên tiểu súc sanh. Người chết với ta.

Tiểu Long Nhi chớp thân mình, tránh ngón quyền đó, đoạn phóng trả một ngọn cước, trúng Lỗ Anh, nàng văng ra xa xa.

Doãn Chánh Thanh nhận rõ hai hành khất chẳng phải là những tay tầm thường, muốn ngăn chặn Lỗ Anh, song không ngăn kịp, bây giờ bắt buộc y phải xuất thủ để tiếp trợ nàng.

Y lướt tới, đưa tay tả ra, Tiểu Long Nhi cũng đưa tay chặn. Nhưng tay tả đánh hư chiêu, tay hữu tiếp theo liền.

Một tiếng bốp vang lên, Tiểu Long Nhi hứng một cái tát vào mặt.

Gã bị bật dội trở lại, chập choạng năm sáu bước mới dừng được.

Đôi má của gã, năm ngón tay hiện rõ.

Lão Túy Miêu cười lớn :

- Hay! Cao minh! Cao minh! Đúng là Yến Sơn Song Phi chưởng. Nghe nói chưởng pháp đó thất truyền từ lâu. Không ngờ các hạ học được.

Tiểu Long Nhi nhìn Doãn Chánh Thanh một chút sau cười lạnh thốt :

- Xuất phát một chiêu, đánh trúng ta, quả thật chẳng có mấy tay. Để mua chuộc thân tình, ta hạ giá bớt cho người năm ngàn lượng đó. Người hãy trao ra bốn ngàn chín trăm lượng, rồi lấy đôi ngựa ngọc đi.

13. Chương 13: Lung Linh Bát Tuần Đò

Tát tay vào mặt Tiểu Long Nhi rồi, Doãn Chánh Thanh hỏi hận.

Hối hận không phải vì nóng nảy đánh người, mà là hận vì hiện lộ một chiêu kỳ bí.

Chiêu đó, do một lão thái giám trong cung truyền dạy cho chàng.

Lão thái giám có lối sống giản dị, tuy là tay lỗi lạc võ công song không hề khoe khoang khoác lác, cho nên chẳng ai biết là bậc phi thường.

Doãn Chánh Thanh nhờ có đôi mắt tinh đời nhận thấy chỗ phi thường của lão, nên đối xử với lão rất mực cung kính.

Khi lão ngọa bệnh, bỏ luôn mấy phiên trực trong hoàng cung, Doãn Chánh Thanh rước lão về phủ của chàng, tìm y sư chữa trị cho lão, tận tâm săn sóc lão.

Nhưng mạng số của lão đã hết, dù thần y cũng vô phương cứu chữa.

Trước khi chết lão cảm kích thịnh tình của Doãn Chánh Thanh, truyền cho chàng sáu chiêu chưởng, ngoài ra dặn dò chàng đừng bao giờ sử dụng bữa bãi, trừ trường hợp khả kháng.

Hơn nữa, chàng tuyệt đối không nên truyền lại cho bất kỳ ai.

Bây giờ vô ý trung chàng lại phát xuất một chiêu.

Lão hành khất phát giác được kêu lên, cả tiểu hành khất cũng giật mình luôn.

Tiểu Long Nhi tiếp :

- Một chưởng giá năm ngàn lượng, còn bốn ngàn chín trăm chưởng nữa, nếu người đánh thêm một chưởng nữa thì khỏi phải trả lượng nào, mà đôi ngọc mã vẫn về người. Nghĩa là hai chưởng đổi hai ngựa ngọc.

Gã nhào tới, cho Doãn Chánh Thanh đánh.

Doãn Chánh Thanh liếc lại, thốt :

- Tiểu huynh đệ! Tại hạ đến đây không cốt ý để đánh nhau, bất quá là phân trần cùng tiểu huynh đệ vậy thôi. Giá tiền cao thấp mình có thể thương lượng để đi đến chỗ thỏa thuận nhưng tiểu huynh đệ mở miệng là mắng người mà lại mắng cả nữ nhân. Thật là kém lễ độ quá.

Tiểu Long Nhi nhỏ phọt mỗi bãi nước bọt xăng giọng :

- Tánh ta vậy đó, thấy nữ nhân là ghét liền. Khi ghét thì nói năng hòa nhã làm sao được? Người cứ đánh đi, đánh mà khỏi trả tiền lại còn có vật quý, thì còn do dự cái gì nữa? Ta còn muốn người đánh nhiều hơn đây. Cứ mỗi chưởng ta tính năm ngàn lượng bạc thô. Bao nhiêu bạc ta trả đủ.

Lão Túy Miêu mỉm cười thốt :

- Yến Sơn Song Phi chưởng đấy nhé. Có sáu chiêu cả thấy, nếu người chịu đựng nổi thì mừng phát tài to.

Tiểu Long Nhi hừ một tiếng :

- Ăn nói ngược ngạo chưa! Phá sản thì có, chứ phát tài cái nỗi gì? Mà dù có phá sản cũng chẳng sao. Mất một số bạc lớn bù lại học được tuyệt kỹ thất truyền từ trăm năm qua ta nghĩ có lợi chứ. Lợi lớn lắm đó.

Lão Túy Miêu hỏi :

- Nhưng tiền đâu cho người đổi cả sáu chiêu Song Phi?

Tiểu Long Nhi ngẩng cao mặt :

- Nhiều thì không có chứ một vài vạn lượng tôi kiếm được như thường. Nói ra mà nghe bất quá tôi bán hết “Bát Tuần Mã” tổ truyền cũng được nữa mà.

Gã lấy trong mình ra một chiếc hộp, mở nắp. Trong hộp có tám ngăn, hai ngăn không, còn sáu ngăn kia mỗi ngăn có một con ngọc mã, hình thức và màu sắc đồng đều nhau.

Gã trút hộp lấy sáu con ngọc mã bày lên giá tiền :

- Ngọc Lam Điền đấy! Toàn bộ tám con giá mười vạn lượng có hơn, chiết ra hai con nên giá bán có hạ một chút, chỉ một vạn lượng thôi. Nếu người sành chơi ngọc tất hiểu giá trị của nó!

Lúc đó có một số người hiếu kỳ bu lại.

Một lão nhân cầm con ngọc mã lên xem một lúc rồi kêu lên :

- Đây là tám con ngọc mã tên là Bát Tuần những vật tổ truyền mà. Cứ theo lời người xưa để lại thì chính là Triệu Mạnh Trinh đời Tống chạm khắc. Một thứ bảo vật vô giá.

Doãn Chánh Thanh hỏi :

- Lời nói đó có căn cứ chẳng? Chứ tại hạ chỉ thấy trong dã sử ghi rằng Triệu Mạnh Trinh chỉ giỏi về môn vẽ ngựa thôi. Ngựa do y vẽ giống như ngựa sống.

Lão nhân cười :

- Triệu Mạnh Trinh kiêm cả điêu khắc và hội họa môn nào y cũng sành, có điều y thích vẽ, vẽ nhiều hơn chạm khắc. Tương truyền lúc Triệu Mạnh Trinh được triều đình nhà Tống vời đến vẽ mấy bức họa trong cung, thì thuộc quốc cống hiến một cục ngọc rất quý, chưa đeo gọt thành hình chi cả, y thích quá, cầm xem mãi, lỡ tay làm rớt xuống nền ngọc tan vỡ, Hoàng đế nổi giận muốn chặt đầu y, y xin lấy mảnh ngọc vỡ chạm thành Bát Tuần Mã, y đem hết tinh hoa nghệ thuật dồn vào Bát Tuần Mã nên từ đó về sau ngón nghề của y cũng xuống dốc, cả hội họa lẫn điêu khắc lu mờ luôn. Nếu tiểu huynh đệ muốn mua thì xin để lão phu thảo giá cho.

Tiểu Long Nhi cười lạnh :

- Xin lỗi nhé, đã bán cho vị khách này hai con rồi. Còn lại sáu con, tôi chưa muốn bán. Chưa đến lúc tôi cần phải bán.

Lão nhân lắc đầu :

- Tám ngựa hiệp lại là vật báu vô giá, tách rời lẻ tẻ nó chẳng đáng bao nhiêu đồng tiền đâu. Dù người bày ra đó hàng năm hàng chục năm chưa chắc có người mua. Người ta cần có đủ bộ chứ lẻ tẻ một vài con thì ai ham làm gì? Người bán từng đôi một là có ý lừa người ta đó.

Tiểu Long Nhi hừ một tiếng :

- Ai nói là tôi lừa?

Lão nhân tiếp :

- Trọn bộ Bát Tuần trị giá trên mười vạn, cái đó đúng. Tách ra hai con người lại bán với giá một vạn là quá cao, có đắt lắm chỉ đáng vài trăm lượng là cùng. Như vậy chẳng phải là lừa sao?

Tiểu Long Nhi cãi :

- Tôi có lừa gạt ai đâu? Người ta đánh tôi, buộc tôi phải bán kia mà.

Doãn Chánh Thanh giải thích :

- Tại hạ xuất thủ là vì tiểu huynh đệ mắng người ta chứ đâu vì hai con ngọc mã?

Tiểu Long Nhi bật cười ha hả :

- Nói thì nói vậy chứ khách nhân có đánh nữa tôi cũng không buồn, tôi hao tổn cả gia tài trên năm vạn nhưng không học được một công phu nào khác, cuối cùng phải đi ăn xin sống lây lất qua ngày. Bây giờ lão khách nhân đây nếu khách nhân muốn lấy trọn bộ Bát Tuần Mã thì cứ đánh tiếp mấy chưởng nữa.

Doãn Chánh Thanh lắc đầu :

- Tại hạ bình sanh không đánh ai để đoạt tài vật.

Tiểu Long Nhi tiếp :

- Tuy khách nhân muốn sao thì muốn. Cuộc mua bán xong rồi, khách nhân cứ để lại đó bốn ngàn chín trăm lượng bạc, rồi lấy đôi ngọc mã. Tôi không nuốt lời đâu. Đã nói bốn năm ngàn lượng tôi sẵn sàng bớt cho đó.

Doãn Chánh Thanh hết sức khó khăn.

Bao nhiêu bạc, Ngự Xác đại hiệp đã lấy hết rồi chỉ còn lại hơn ngàn lượng, đành trang trải các khoản nhật dụng mà thôi.

Chàng cười thốt :

- Thật lỗi quá! Hôm nay tại hạ không mang nhiều tiền theo mình. Chúng ta hãy để ngày mai nhé.

Tiểu Long Nhi nổi giận :

- Con mẹ nó! Không mang theo bạc theo mình sao lại đòi mua vật này vật nọ?

Lão Túy Miêu cười hì hì :

- Lại chọc tức người ta để được đánh nữa phải không?

Tiểu Long Nhi hừ một tiếng :

- Chỉ sợ hấn không dám đánh đó chứ. Hấn chịu đánh thì tốt rồi.

Doãn Chánh Thanh khó khăn vô cùng.

Lỗ Anh bước tới thốt :

- Tứ công tử cứ giáng cho hấn một tát tay nữa đi, rồi đòi lấy đôi ngọc mã.

Doãn Chánh Thanh lắc đầu :

- Không được! Tại hạ không thể làm như vậy.

Tiểu Long Nhi nổi giận :

- Người không chịu mua phải không? Ta mắng tổ tông tám đời của người đó.

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Tiểu huynh đệ mắng mười sáu đời tổ tông của tại hạ cũng chẳng sao. Tại hạ chẳng bao giờ vì một món đồ mà đánh tiểu huynh đệ.

Tiểu Long Nhi xông tới :

- Người không đánh ta, ta đánh người. Ta đánh thì khỏi tốn bạc, đánh đến lúc nào người ngã quỵ xuống thì thôi.

Gã vùng quyền phóng cước vun vút.

Doãn Chánh Thanh đón đỡ loay quay một lúc bị gã đánh trúng mấy quyền.

Gã nhỏ người, song tay nặng, mỗi lần bị đánh trúng là Doãn Chánh Thanh nghe tâm mạch chấn động cũng may là chàng khổ luyện từ nhỏ nên có sức chịu đựng. Nếu là người thường hứng một chưởng của cậu bé hẳn phải đi đời.

Chàng không còn khách khí nữa, hai tay chụm lại giáng xuống lưng. Tiểu Long Nhi làm gã cúi nhủi tới.

Gã vọt mình đứng lên kêu to :

- Ngứa quá! Ngứa quá! Tuy nhiên tà trừ cho bốn ngàn chín trăm lượng đó.

Doãn Chánh Thanh thốt :

- Nghỉ đánh là vừa. Tại hạ bù thêm một trăm lượng cho đủ số năm ngàn của cái đánh này.

Tiểu Long Nhi lắc đầu :

- Đâu có nghĩ được. Ta đã lôi ra đủ Bát Tuần là vì ta thấy người có Yến Sơn Song Phi chưởng. Lão Túy Miêu nói rằng chưởng pháp đó có sáu chiêu, mà người đánh ta với hai chưởng rồi, mỗi chưởng đổi một con, người đánh đủ sáu chưởng, chưởng nào trúng ta, thì ta giao hết tám ngọc mã cho người. Sáu con đổi một sáu chiêu còn thừa lại hai con ta tặng luôn.

Chợt linh cơ xúc động chàng vùng tay nhanh vô tưởng, chưởng ảnh chớp chớp giao chuyển, tát vào mặt Tiểu Long Nhi liên tiếp ba chưởng.

Còn một chưởng cuối cùng, chàng đánh xuống đầu vai của Tiểu Long Nhi, song tay vừa chạm phốt làn da gã chàng thu về và giữ ngang ngực.

Tiểu Long Nhi theo một tư thế phát chiêu, khê lách mình qua một bên, đảo bộ lướt tới, chặt một tay vào hông chàng.

Phản công của gã trúng đích, vì phản công gã phải lách mình, song tưởng tượng là gã né tránh chiêu chưởng của Doãn Chánh Thanh vậy.

Doãn Chánh Thanh gượng đau, lùi lại mấy bước rồi thốt :

- Tại hạ đánh ra sáu chưởng, năm chưởng đầu trúng đích, chưởng cuối cùng thì tiểu huynh đệ né tránh được, chúng ta dừng tay ở đây là vừa.

Tiểu Long Nhi then đỏ mặt, bởi gã biết gã kém trí nên bị Doãn Chánh Thanh lừa ở chiêu chưởng cuối.

Chàng đâu có đánh tròn chiêu mà gã cũng hấp tấp quá, vô ý trung lại phản công thật sự, để cho chàng dựa vào đó mà ngưng cuộc đấu.

Suy nghĩ một chút gã hốt hết mấy con ngọc mã đặt vào tay của Doãn Chánh Thanh thốt :

- Lấy hết đi. Bây giờ người cho ta biết tên họ của người đi.

Doãn Chánh Thanh lắc đầu :

- Tại hạ không thể nào thu nhận như vậy được, còn tên họ thì tại hạ là Doãn Chánh Thanh.

Tiểu Long Nhi a lên một tiếng :

- Thì ra ngươi là một trong Yên Kinh tam hiệp. Cả bộ Bát Tuần này về ngươi là phải lắm. Ngươi xứng đáng giữ những vật đó.

Doãn Chánh Thanh thành thật trả tám con ngựa bằng ngọc lại cho gã hành khất, đoạn tiếp :

- Tiểu huynh đệ phải biết, tại hạ không vì tham mấy món của tiểu huynh đệ mà động thủ đâu, chưởng pháp của tại hạ do một vị tiền bối ẩn danh truyền cho tại hạ, đến tại hạ cũng chẳng biết nói tên gì, có lai lịch như thế nào, vị tiền bối đó đình ninh chúc phước tại hạ không nên khinh thường biểu lộ cho người khác trông thấy, chỉ vì tại hạ trong thấy tiểu huynh đệ thông minh nên vi phạm lời dặn dò của vị tiền bối đó, thi triển cho tiểu huynh đệ xem. Lúc đánh ra, tại hạ không phát huy kinh lực, là cốt đề cho tiểu huynh đệ nhận định rõ ràng. Giả như tiểu huynh đệ chưa kịp lãnh hội trọn vẹn thì lúc nào rồi rảnh chúng ta sẽ nghiên cứu lại kỹ càng hơn. Còn mấy con ngọc mã kia tiểu huynh đệ cứ giữ lấy, nhất định là tại hạ không thu nhận đâu.

Tiểu Long Nhi lại đẩy trả ngọc mã cho chàng thốt :

- Doãn công tử cứ nhận. Công tử đáng giữ nó hơn tôi.

Gã bắt đầu dụ thái độ lại, với lối xưng hô có lễ.

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Tiểu huynh đệ nói đùa đấy thôi, nếu mà tại hạ muốn những vật đó thì chỉ với hai chưởng, tại hạ hạ sát tiểu huynh đệ rồi. Vật là vật báu truyền gia của tiểu huynh đệ, thì chủ nhân của nó phải giữ chứ, không nên tùy tiện phân tán nó cho kẻ này, kẻ khác. Tiểu huynh đệ cất lấy đi.

Chàng đặt tám con ngọc mã vào long Tiểu Long Nhi.

Tiểu Long Nhi lại đưa ra, Doãn Chánh Thanh đưa trả, vô tình chạm phải tay gã.

Gã hừ một tiếng gắt :

- Không chịu nhận thì thôi, hà tất phải xô đẩy.

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Tiểu huynh đệ cộc cằn quá, động một chút là sân si lên rồi. Nên sửa đổi lại phần nào đi nhé, chứ nếu không thì khó mà giao hảo với ai lắm đó. Tuy nhiên tại hạ cũng chẳng lấy làm phiền, nếu tiểu huynh đệ có muốn gặp lại nhau nữa thì hãy ra phía ngoài kia mà đợi. Hiện tại tại hạ có chút việc cần phải giải quyết gấp.

Tiểu Long Nhi giật mình, đưa tay chỉ vương phủ hỏi :

- Công tử vào đó?

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Đã biết tại hạ là Doãn tứ công tử, một trong Yên Kinh tam hiệp thì tự nhiên cũng phải biết luôn mục đích của tại hạ đến đây chứ. Cần gì phải hỏi.

Tiểu Long Nhi lắc đầu :

- Đừng có vào. Trong đó kẻ tốt người xấu lẫn lộn hỗn loạn, khó phân biệt lắm, mà phần đông lại chẳng có ý tốt với công tử nữa, nếu công tử vào đó thì nhất định là sẽ gặp việc chẳng lành.

Doãn Chánh Thanh điềm nhiên :

- Doãn này chỉ biết làm việc chánh đáng thôi, việc chi đáng làm, phải làm là làm ngay, ai muốn xử cách sao tùy họ, tại hạ chẳng cần quan tâm đến.

Tiểu Long Nhi giậm chân :

- Được rồi, công tử là người tốt, tôi bằng lòng kết giao với công tử, công tử vào đó, tôi với lão Túy Miêu ở lại cửa phủ chờ. Nếu quá giờ Ngọ mà công tử không trở ra thì nhất định tôi sẽ làm cho bọn ấy biết tay.

Doãn Chánh Thanh cười nhẹ :

- Tiểu huynh đệ yên trí. Không có việc chi đáng ngại đâu.

Tiểu Long Nhi hừ một tiếng :

- Tôi biết, võ công công tử rất cao, nhưng bọn đó đề hèn lắm, dám dung đến cả những thủ đoạn hạ tiện. Tốt hơn hết, công tử nên đề dặt.

Thốt xong, gã một tay nắm lão Túy Miêu, tay kia xách nồi thịt chó bước đi.

Doãn Chánh Thanh gọi :

- Khoan đã, tiểu huynh đệ.

Tiểu Long Nhi dừng chân hỏi :

- Còn cái gì nữa?

Doãn Chánh Thanh tiếp :

- Chúng ta giao tình bằng hữu, tiểu huynh đệ không mời tại hạ một chén rượu nào hết sao?

Tiểu Long Nhi đáp :

- Rượu thì có, chỉ có bình chứ không chén.

Doãn Chánh Thanh gật đầu :

- Không chén thì đừng cần chén, cứ dùng ngay chiếc bình cũng được vậy.

Tiểu Long Nhi do dự một chút :

- Công tử không hiềm thô tục?

Doãn Chánh Thanh lắc đầu :

- Là bằng hữu với nhau tiểu huynh đệ còn nói được một câu như vậy sao? Tại hạ chỉ sợ tiểu huynh đệ cho con người của tại hạ thô tục đó thôi.

Chàng chụp chiếc bình kê miệng bình vào miệng mình, tu một hơi. Đoạn lắc lắc chiếc bình, chàng tiếp :

- Còn độ nửa bình đấy. Tại hạ uống với tiểu huynh đệ biết đâu chẳng là lần đầu mà cũng là lần cuối, vì vào đó rồi không chắc là tại hạ trở ra an toàn. Tại hạ cao hứng vô cùng, được kết bằng hữu với tiểu huynh đệ là một việc mà tại hạ cho rằng tam sinh hữu hạnh.

Tiểu Long Nhi cảm động hết sức, chụp lấy chiếc bình tu một hơi, đưa tay áo quệt qua miệng hiện lộ làn da cánh tay trắng như tuyết.

Đoạn gã quăng chiếc bình xuống đất, bình vỡ ra thành nhiều mảnh, nhìn Doãn Chánh Thanh, gã thốt :

- Doãn đại ca! Thế là chúng ta thành bằng hữu rồi đó nhé. Tiểu đệ cầu chúc đại ca vạn sự thuận lợi, vào trong đó đi. Nếu mà có điều chi bất trắc cho đại ca, thì tiểu đệ nhất định không dung tha bọn đó đâu. Nhất định giết hết, không chừa một mạng.

Doãn Chánh Thanh vỗ tay lên đầu vai gã, đáp :

- Tiểu huynh đệ tốt quá! Tương lai hẳn là phải xán lạn lắm. Ngu ca có lời này xin khuyên tiểu huynh đệ là phạm làm việc chi cũng phải tránh (...) mà làm, tuyệt đối không nên tùy tiện sanh sự thí mạng. Con người mà không biết bảo trọng sanh mạng thì còn mong làm nên được việc gì nữa? Nếu quả thật (...) của ngu ca (...), chúng ta không còn gặp nhau lại nữa thì đây là lời nói cuối cùng của ngu ca với tiểu huynh đệ, hay ghi nhớ như trời trời trăng nghiêm chính đấy.

Chàng day qua lão Túy Miêu vòng tay tiếp :

- Lão huynh đệ ơi, lão huynh hãy lưu tâm chiếu cố đến tiểu huynh đệ nhé. Các vị đầu phải là người nghèo khổ, hà tất phải bắt hần sống cái cảnh lang thang như thế này? Hần còn nhỏ mà có bản lĩnh như vậy thật là đáng khen. Lão huynh hãy nghĩ đến tương lai của hần mà tài bồi cho hần.

Lão Túy Miêu mỉm cười :

- Doãn đại hiệp đừng có mắng khéo lão phu. Không phải lão phu muốn dẫn hần đi xin ăn như vậy đâu. Mà chính hần dẫn lão phu đi khắp nơi, làm cái nghề hành khất này đó. Đành là lão phu lớn hơn hần mấy mươi tuổi nhưng bất cứ về việc gì lão phu cũng phải vâng vâng dạ dạ theo hần. Ai mà ham lang thang đi ăn xin ngủ đường như thế này? Tại nhà lão phu cũng có con, có cháu, lão phu cũng muốn ở nhà làm cha, làm ông chúng nó, tội gì phải sống cái cảnh đầu hè cuối phố, xó chợ góc đường?

Tiểu Long Nhi trừng mắt :

- Đáng ghét chưa? Nếu ông sợ khổ thì cứ trở về nhà làm cha, làm ông, ai bảo ông đi làm kẻ ăn mày? Tôi không có cần ông đi, chính ông muốn theo tôi đó.

Lão Túy Miêu mỉm cười, đoạn day qua Doãn Chánh Thanh buông gọn :

- Mình sẽ gặp lại nhau, nhé huynh đệ!

Tiểu Long Nhi cùng thốt lên mấy tiếng. Thốt xong, gã nghe đôi mắt cay cay, đôi mắt đỏ lên. Gã nắm tay lão Túy Miêu, len lỏi giữa đám đông bước đi.

Vừa lúc đó, Niên Canh Nghiêu rẽ đám đông bước tới, điểm một nụ cười thốt :

- Tứ ca có con mắt tinh đời quá. Biết đâu Long Hồ song cái mà tìm cách giao tình, khá lắm đó nhé. Hai người đó không phải là những tay dễ trêu đùa.

Doãn Chánh Thanh cười nhẹ :

- Bất quá vô ý trung mà gặp họ vậy thôi, chứ làm gì biết họ là những ai mà kết tình thân nữa. Nếu nhị đệ không nói, ngu ca cũng chẳng biết lai lịch họ, dù đã giao đấu với họ một lúc lâu.

Niên Canh Nghiêu tiếp :

- Về tiểu tử đó thì chẳng ai biết lai lịch của gã. Còn lão già ấy là một đại sát tinh trên giang hồ, tên Lư Tử Kỳ, ngoại hiệu Túy Tiên Hồ, một tay lão ta sát hại chẳng biết bao nhiêu nhân vật trong Hắc đạo. Mấy năm gần đây bỗng nhiên lão biến mình thành một người hành khất, rồi dẫn một đứa bé đi lang thang khắp đó đây. Với cái lối hành khất lão ta hoàn toàn khác biệt, không ai nhận ra được lão ta nữa. Chỉ bằng vào thân pháp và thủ pháp của lão trong những cuộc đánh nhau, thiên hạ mới biết lão là Túy Tiên Hồ ngày trước. Tuy nhiên lão chối phăng, cứ cho mình là lão Túy Miêu thôi, trước cũng như sau, vẫn là lão Túy Miêu chứ không hề là Túy Tiên Hồ. Rồi đứa bé đó xưng là Tiểu Long cho nên người đời mới gọi là Long Hồ song cái.

Doãn Chánh Thanh tiếp :

- Công phu của đứa bé đó khá lắm. Nếu ngu ca không có học qua sáu chiêu Yến Sơn Song Phi chưởng thì chưa biết mình cách nào để thủ thắng được gã.

Niên Canh Nghiêu tiếp :

- Lợi hại nhất là đôi đoản kiếm của gã. Khi gã sử dụng đôi đoản kiếm rồi là không một đối thủ nào của gã được toàn mạng. Lúc gã đánh với tứ ca, tiểu đệ đứng bên ngoài lo sợ cực độ. Tứ ca kết giao được với hai nhân vật phi phàm như vậy thì trong tương lai sẽ được họ giúp đỡ rất đắc lực. Ít nhất tại buổi hôm nay, người ta sẽ khách khí với tứ ca nhiều hơn chỗ mong muốn của mình.

Doãn Chánh Thanh cau mày :

- Nhị đệ và Lệ Ty vào đó tình hình ra sao? Hình như không thuận lợi lắm phải không?

Niên Canh Nghiêu nhìn quanh rồi thấp giọng đáp :

- Đúng vậy. Mình chủ các Phân hội ở các nơi, đều được tuyển chọn trong giới lực lâm cường đạo, họ không có thiện cảm với tứ ca qua sự việc vừa rồi tại Mông Sơn. Họ cực lực bài các tứ ca, song vì Tổng hội ít người

không trấn áp nổi số đông. Tứ ca nên hiểu chính các Phân hội mới có thực lực còn Tổng hội thì dù sao cũng chỉ là một hình thức có nhiệm vụ dung hòa hoạt động các nơi trong tương lai khi có đại sự, nói rộng ra hơn Tổng hội là một bàn cổ vấn, không có quyền gì can dự vào việc của các Phân hội.

Doãn Chánh Thanh cười nhẹ :

- Nội bộ của Nhật Nguyệt Đồng Minh hội chỉ có tiếng mà không có miếng, khi chẳng có quyền khống chế được ai thì Tổng hội chỉ là bù nhìn, và sớm muộn gì Đồng Minh hội của nhị đệ cũng còn nhiều chuyện đau thương nữa. Hỗn loạn sẽ sanh nội loạn và nội loạn là mầm mống của tan vỡ rõ ràng.

Niên Canh Nghiêu thở dài :

- Đồng Minh hội do các vị cố lão trọng thần của nhà Minh sáng lập, bởi nóng lòng bành trướng thế lực nên thu nạp bừa bãi những tay vong mạng trên giang hồ, bất chấp luôn lục lâm cường đạo. Cứ tưởng càng có đông hội viên là càng hay, ngờ đâu số hội viên này dần dần làm lệch lạc tôn chỉ chủ trương của Hội, cải biến hội thành một khuôn mặt mới. Ngoài ra trong số mười hai vị chấp pháp trong Tổng hội có vị chết đi bỏ chỗ trống có vị đau yếu trả chức vụ lại, thành ra phải bổ khuyết cho đủ nhân số, qua sự bổ khuyết đó, có đến năm nhân vật của giới giang hồ, cho nên thế lực của đám lục lâm cường đạo trong hội càng ngày càng mạnh.

Doãn Chánh Thanh hỏi :

- Tỷ lệ của đám nghịch và bọn thuận thế nào?

Niên Canh Nghiêu đáp :

- Trong hàng trưởng lão chấp pháp, có bảy thuận, năm nghịch, về Tổng hội thì chúng ta có ưu thế, trong số mười bảy Phân hội thì có đến mười nơi kiên quyết phản đối tứ ca. Suy đi tính lại thì phía nghịch mạnh hơn phía thuận. Lệ Ty phần nộ định thí mạng với chúng, bảy vị chấp pháp và bảy vị Minh chủ Phân hội đứng về cánh của chúng ta cũng đồng ý với Lệ Ty, nên nhân dịp này mà làm một cuộc chỉnh lý, tảo trừ bọn bại hoại đó. Song tiểu đệ ngăn chặn họ.

Doãn Chánh Thanh hỏi :

- Giả như có đánh nhau, thì liệu phe mình thắng nổi chăng?

Niên Canh Nghiêu lắc đầu :

- Chưa biết sao mà nói. Bởi không làm sao biết được thực lực chân chánh của mỗi bên để làm một cuộc so sánh. Bảy vị chấp pháp có võ công rất cao. Chúng ta có hy vọng ít nhiều chiếm ưu thế. Song dù có thắng, cái thắng đó cũng chẳng đem lại cho chúng một ích lợi nào. Nếu chúng ta loại trừ đám bại hoại đó ra khỏi hội, thì các phủ đệ vương tử tại kinh sẽ nghinh đón chúng về làm vây cánh, như vậy là đại bất lợi cho tứ ca lắm.

Hắn kết luận :

- Cho nên tiểu đệ ngăn chặn, không cho họ làm liều chờ Thiên Sơn thần ni đến, tùy người quyết định. Người là lãnh tụ tối cao trong Đồng Minh hội, dưới tay lại có một số nhân tài đáng sợ, tiểu đệ nghĩ bọn lục lâm cường đạo không dám làm gì bà.

Doãn Chánh Thanh thốt :

- Ngăn trở sự loại trừ đám lục lâm cường đạo đó ra khỏi hội là một điều mà ngu ca cho rằng rất phải. Phải không ở chỗ vì sợ họ về đầu lão Nhị hoặc lão Tam, lão Bát mà phải ở một số lý lẽ khác.

Niên Canh Nghiêu trở mặt :

- Lý lẽ gì?

Doãn Chánh Thanh giải thích :

- Mục đích của chúng ta như thế nào, nhị đệ quên rồi sao? Chẳng phải chúng ta tranh đấu để dành lấy cái quyền lãnh đạo Nhật Nguyệt Đồng Minh hội, hay đoạt ngôi vị Minh chủ võ lâm, chúng ta đặt trọng tâm hoạt động giành ngôi cứu nguy, giành quyền thống trị cả sơn hà. Mà trong mưu đồ có cái họa tâm phúc của

chúng ta là Nhật Nguyệt Đồng Minh hội. Lực lượng của hội này rất quan trọng chẳng phải ngu ca hay nhị đệ mà có thể đánh tan nổi. Dù có huy động quân đội toàn quốc cũng không thể tiêu diệt triệt để chúng. Cho nên ngu ca thấy cần phải để cho đám lục lâm được tự do thao túng hội, hai phe mâu thuẫn với nhau, cái đó rất có lợi cho chúng ta. Ngao cò tranh nhau, ngư ông thủ lợi mà.

Niên Canh Nghiêu thốt :

- Ý tưởng đó rất cao minh, song tình hình hiện tại rất bất lợi cho chúng ta, họ phản đối tứ ca, họ quyết ngăn tứ ca vào minh hội võ lâm.

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Không đến nỗi nào đâu, nhị đệ. Ngu ca tin rằng sẽ có biện pháp thuyết phục họ. Bọn ấy đấu tranh chẳng qua vì lợi quyền mà thôi. Chúng ta dùng oai chế phục họ, rồi dùng lợi dụ dẫn họ, đưa cả oai lẫn lợi ra, vừa dọa vừa làm mỗi thì có lo gì họ chẳng cam tâm tình nguyện làm những công cụ cho chúng ta? Ngu ca nghĩ, có lợi lớn chứ không bất lợi như nhị đệ tưởng đâu.

Niên Canh Nghiêu gật đầu :

- Tứ ca nói thì nghe phải lắm, nhưng tiểu đệ chỉ sợ dùng oai thì võ công của chúng ta không đủ làm hậu thuẫn, dùng lợi thì chúng ta vấp phải một khó khăn lớn, bởi bao nhiêu tiền bạc đều trút ra hết cho Ngư Xác đại hiệp rồi. Muốn làm cho họ động tâm, thì ít nhất cũng phải cho họ chóa mắt chứ.

Doãn Chánh Thanh cười nhẹ :

- Giả như ngu ca hứa với họ, mỗi Minh chủ Phân hội sẽ trở thành một (...), hoặc một (...), thì họ nghĩ như thế nào? Lòng họ có dao động chẳng?

Niên Canh Nghiêu đáp :

- Động tâm là cái chắc, song làm thế thì tứ ca phải để lộ thân phận.

Doãn Chánh Thanh tiếp :

- Thân phận của ngu ca, sớm muộn gì rồi cũng bại lộ, nhưng chúng ta phải lộ ra, chứ không cần chờ ai phát hiện, có điều ngu ca thấy chưa cần lộ vội vậy thôi. Trước hết, hãy quan sát tình thế, xem như thế nào, tìm một vài người có (...) chúng ta tuyên bố lan truyền ra cho tất cả cùng biết?

Niên Canh Nghiêu gật đầu.

Cả hai cùng tiến vào vương phủ, Lỗ Anh theo sát phía sau.

Tại đại sảnh, có mặt một số đông, nửa số đó đứng lên chào Doãn Chánh Thanh, còn phần kia thì bất động.

Người chủ tọa là chủ nhân Nam Chiêu vương phủ, tên Đoàn Thừa Tổ, một trong mười hai vị chấp pháp của Nhật Nguyệt Đồng Minh hội.

Đoàn Thừa Tổ vòng tay chào :

- Doãn Minh chủ đến, Đoàn này không làm sao ra nghinh tiếp được, xin chịu thất lễ.

Doãn Chánh Thanh vòng tay đáp lễ, rồi cười thốt :

- Tại hạ đâu dám nhận lời khiêm tốn của tiền bối. Tại hạ bất quá là một kẻ mới giẫm chân lên chốn giang hồ, phận hèn thân mọn được cho dự họp ta hân hạnh lắm rồi, khi nào lại vọng tưởng đến sự tiếp nghinh. Đáng lẽ tại hạ phải vào bái kiến chư quý vị sớm hơn, tại vì có một biến cố nhỏ xảy ra bên ngoài cửa phủ.

Đoàn Thừa Tổ cau mày :

- Bên ngoài cửa phủ của lão phu, lại có người dám vô lễ với Doãn đại hiệp sao? Lạ lùng quá, làm gì lại có việc như vậy? Mà người đó là ai?

Niên Canh Nghiêu đáp :

- Chẳng có chi quan trọng, bắt qua Minh chủ Phân hội Sơn Đông gặp Long Hồ song cái.

Đoàn Thừa Tổ kinh ngạc :

- Làm sao Doãn đại hiệp lại chạm mặt với bọn quý đó?

Niên Canh Nghiêu đảo mắt nhìn quanh hội trường một vòng rồi tiếp :

- Tứ ca của tại hạ quả có thân thủ bất phàm, chế phục được Tiểu Long, song phương bèn kết tình bằng hữu. Sự kiện này đúng là một giai thoại. Vì tiền hung hậu kết nên tại hạ thấy không cần vào thông tri với các vị.

Ai ai cũng giật mình.

Những người bất động, không đứng lên chào Doãn Chánh Thanh đều biến đổi thần sắc.

Sự kiện đó có một ảnh hưởng lớn lao đối với mọi người.

Đoàn Thừa Tổ điểm một nụ cười thốt :

- Thật vậy à? Đáng mừng cho Doãn đại hiệp đó nhé. Cái danh khí của của già trẻ đó trên giang hồ không phải nhỏ đâu, dù Song cái chỉ xuất hiện trong mấy năm gần đây thôi.

Lão phu mấy phen đánh tiếng xin kết giao với họ, song họ từ chối. Chẳng biết hôm nay họ đến đây, là có ý tứ chi? Lão phu sẽ phân phó mọi người, đừng ai gây sự với họ. Không ngờ Doãn đại hiệp lại chế phục được họ.

Doãn Chánh Thanh đáp :

- Bất quá trong cơn may mắn, tại hạ thắng Tiểu Long một chiêu, rồi nhân đó mà thành thông cảm, đi đến kết giao với nhau. Tại hạ còn nhờ chư quý vị chỉ giáo thêm cho nhiều nhiều.

Chàng có thái độ khiêm tốn, phần đông thấy có cảm tình ngay với chàng và dịch ý mà họ dành cho chàng phút chốc biến mất.

Hầu hết khách giang hồ đều đổ kỵ tánh tặt kiêu căng, ngạo mạn thì ai còn nuôi ý tưởng bất bình được với một người nhả nhận cực độ?

Một vài người quá khích, chực chờ chàng vào họp mặt là buông lời sỉ nhục chàng ngay, song bây giờ thì dù họ chưa hoàn toàn thay đổi thái độ, chứ họ cũng im lặng, không vội phát tác.

Chính giữa đại sảnh, là hàng ghế của mười hai chấp pháp cùng các vị có chức phận cao trong Tổng hội hai bên là hai hàng ghế, mỗi hàng chín chiếc, dành cho mười tám Minh chủ Phân hội.

Thứ tự sắp xếp theo tuổi tác, như vậy không ai tranh giành ngôi trên ngôi trước được.

Doãn Chánh Thanh trong số Minh chủ Phân hội không nhỏ tuổi lắm mà cũng chẳng lớn hơn ai, thấy hàng bên tả có chiếc ghế đầu, bỏ trống, biết ngay người trong hội biểu thị cái ý tôn kính chàng.

Tuy nhiên nếu chàng hấp tấp ngồi xuống chiếc ghế đó thì ai ai cũng bất bình, cho rằng chàng hợm mình tự kiêu nhưng ngoài chiếc ghế đó ra, không còn chiếc nào bỏ trống.

Trong khi chàng do dự, Đoàn Thừa Tổ bước tới, định đưa chàng đến chiếc ghế đó, chàng liền thốt :

- Tại hạ là kẻ hậu sanh, lại đến trễ hơn ai hết, ngoài ra không được hân hạnh quen biết các vị tại đây, xin tiên bối giới thiệu từng vị một với tại hạ.

Đoàn Thừa Tổ gật đầu :

- Được lắm chứ, lẽ thì phải vậy. Doãn đại hiệp không nhờ lão phu cũng phải giới thiệu, cho toàn thể được biết nhau.

Lão tiếp :

- Nhưng đại hiệp phải ngồi xuống đi đã chứ, sau đó lão phu giới thiệu cũng không muộn mà.

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Tại hạ muốn trước hết được bái chào từng vị một đồng thời kính ba chén rượu sau đó sẽ ngồi.

Đoàn Thừa Tổ cũng cười :

- Doãn đại hiệp định mở màn cho một thân tình trong toàn thể, nên mượn chén rượu giao duyên phải không? Đại hiệp nhìn kia, chén không nhỏ đâu nhé, một chén cũng là nhiều rồi, huống hồ nhiều chén.

Doãn Chánh Thanh gật đầu :

- Tại hạ hiểu. Họ Đoàn là hoàng tộc tại thành Đại Lý, đương nhiên chén uống rượu phải có khác. Mỗi chén rượu nặng chín lượng (...) tượng trưng (...).

Đoàn Thừa Tổ thở dài :

- Chuyện xa xưa rồi, nhắc lại làm chi. Doãn đại hiệp định để mỗi người ban chén, ở đây có hơn ba mươi người Doãn đại hiệp có nhầm chăng?

Niên Canh Nghiêu cười nhẹ chen vào :

- Cái đó thì không đáng lo ngại, tiền bối, Doãn tứ ca có tử lượng như biển, thừa sức uống hơn trăm cân.

Đoàn Thừa Tổ cao hứng đáp :

- Vậy là đáng mặt hào kiệt. Cái gì cũng hơn người cả. Lão phu có tuân phục cũng chẳng quá đáng.

Thức ăn còn nóng, rượu còn ấm, khỏi phải hâm lại, Đoàn Thừa Tổ cho hai thiếu nữ rót rượu, có Niên Canh Nghiêu và Mạnh Lê Ty kèm thêm một bên, Lỗ Anh đành cầm bình để hai thiếu nữ cầm chén.

Cuộc kính rượu bắt đầu từ mười hai vị chấp pháp, kính đến người nào, Đoàn Thừa Tổ xưng danh người đó với cả một dọc lý lịch, thành tích cùng ngón nghề đặc biệt.

Nhóm người phản đối không thể vô lễ, bắt buộc phải đứng lên, kính qua kính lại, nói mấy câu khách sáo.

Xong cuộc kính rượu, tính phỏng ra, Doãn Chánh Thanh uống cả thấy độ năm mươi cân, mặt không đổi sắc. Nào ai có biết chàng đã uống trước một thứ thuốc giải rượu do hoàng cung đặc chế, rượu gặp thuốc đó biến thành nước ngay. Chàng cũng có thể cho rượu chạy xuống chân, theo lỗ chân lông ra ngoài, song ở đây không thể làm như vậy, nên bắt buộc dùng đến thuốc.

Chàng có thâm ý, làm cho những người có địch ý đối với chàng phải kính rượu lại chàng, như thế họ phải khó chịu.

14. Chương 14: Hiệp Nghĩa Trên Hết

Kính rượu giáp một vòng, Doãn Chánh Thanh hiểu chiếc ghế của chàng là ghế thứ năm, hàng bên tả.

Chiếc ghế đó hiện giờ có người chiếm mất rồi.

Người ngồi trên đó là một lão nhân, Minh chủ Phân hội Giang Tô, họ Châu, tên Phùng Nguyên, tuổi trên sáu mươi.

Châu Phùng Nguyên đáng lý phải ngồi vào chiếc ghế thứ nhất, hàng bên tả, còn chiếc ghế thứ năm dành cho Doãn Chánh Thanh.

Song lão thấy hai ghế thứ tư và sáu kèm hai bên ghế thứ năm do hai nhân vật phản đối Doãn Chánh Thanh mạnh mẽ nhất đã chiếm mất rồi, lão sợ Doãn Chánh Thanh ngồi đó, tất khó tránh khỏi xung đột.

Cho nên, lão tự động đổi chỗ ngồi.

Bởi lão là người ủng hộ Doãn Chánh Thanh.

Bây giờ, lão thấy tình hình bớt căng thẳng, địch ý của những kẻ phản đối lắng dịu rồi, Doãn Chánh Thanh có ngồi giữa hai người đó cũng chẳng sao. Lão trở về chiếc ghế chánh thức dành cho lão, trả chiếc ghế thứ năm cho chàng.

Mọi người an vị rồi, tiệc rượu khai diễn, họ nói chuyện trên trời dưới đất một lúc.

Về phần Niên Canh Nghiêu và Mạnh Lệ Ty, Lỗ Anh thì cả ba ngồi tại bàn chánh điện, cách Doãn Chánh Thanh khá xa, cả ba cũng giới bị, sẵn sàng tiếp ứng chàng nếu có bất trắc.

Uống quá nhiều rượu, tuy không say, nhưng dạ dày đâu có thể chứa một số lượng bằng thùng? Tự nhiên Doãn Chánh Thanh phải khó chịu.

Chàng phải vận dụng nội công, biến nước trong mình thành hơi, cho hơi nước thoát từ lỗ chân lông ra ngoài.

Do đó, y phục của chàng đầm ướt như tắm. Hơi nước bốc lên đầu, thoát đi mang theo phần nào khí lực, thành thử chàng suy yếu đi phần nào và chân khí kém giảm.

Mệt thì có, nhưng chẳng có vẻ say.

Dù vậy, chàng vẫn ăn nói vui vẻ, thỉnh thoảng chen vào một vài câu khôi hài, ý chuyện luôn luôn phong phú.

Chàng tỏ rõ là con người có học thức uyên thâm, kiến văn quảng bác Nghe chàng đàm thoại, phần đông đều sanh cảm mến chàng ngay.

Đám người phản đối chàng, hiện tại đã bớt đi ít nhất cũng được nửa phần.

Trong số người phản đối còn lại, nặng nề nhất là Minh chủ hội Vân Nam, tên Khổng Đại Bằng, ngoại hiệu Cửu Đầu Đầu. Vị này phản đối chàng không vì lẽ hơn là tật đổ.

Khổng Đại Bằng là một hán tử trạc ba mươi, vóc dáng bậc trung, tướng mạo thâm hiểm, nhưng thanh âm thì rổn rảng, lời nói phát xuất sang sảng như chuông gióng.

Nghe thanh âm của y, ai ai cũng biết y là một tay nội công thâm hậu.

Y điểm phốt một nụ cười, rồi ghé bước tới trước mặt Doãn Chánh Thanh, kính chàng một chén rượu xong, thốt :

- Doãn tứ công tử! Dọc đường tại hạ có nghe phong thanh đồn đãi, thành ra hiểu lầm công tử. Bây giờ gặp công tử đây, mới biết những cái gì tại hạ chưa nghe mắt chưa thấy đáng được suy gẫm lại kỹ càng, và truyền thuyết không đáng được tin tưởng cho lắm. Công tử có phong thái nho nhã tuấn dật như thế, ai được kết giao bằng hữu với công tử, người đó quả có phúc hạnh lớn. Tại hạ rất hối tiếc mình kém lễ độ phút giây đầu tiên gặp nhau, bây giờ xin chuộc lại lỗi lầm, chẳng lẽ công tử không chấp thuận sự chân thành của tại hạ?

Thốt xong, y chìa tay ra.

Doãn Chánh Thanh không nghi ngờ chi cả, đưa tay ra bắt lấy tay y. Đồng thời, chàng nói lên mấy tiếng xã giao.

Ngờ đâu, chàng nghe bàn tay bị bóp mạnh, biết ngay đối phương muốn so nội lực với chàng.

Nhẹ điểm một nụ cười, chàng vận công nghênh đón.

Tuy nhiên, chàng cân phân kỹ, đối phương dụng lực bao nhiêu, chàng dụng lực bấy nhiêu, vừa đủ chi trì vậy thôi, giữ không cho hơn. Đối phương tăng, chàng tăng theo, đối phương giảm, chàng giảm theo liền, miễn sao giữ được tư thế quân bình, bên tám lạng, bên nửa cân.

Khổng Đại Bằng so lực một lúc, đoạn buông tay chàng ra, cười thốt :

- Nội lực của Doãn công tử thâm hậu quá, tại hạ hết sức khâm phục.

Doãn Chánh Thanh chưa kịp nói gì, Khổng Đại Bằng chưa kịp trở về chỗ ngồi, bỗng có một bóng người chớp lên, từ nơi trần nhà đáp xuống.

Bóng đó chính là Tiểu Long Nhi, một trong Song cái Long Hồ.

Doãn Chánh Thanh kinh hãi, kêu lên :

- Tiểu huynh đệ! Vào đây làm chi?

Nhưng Đoàn Thừa Tổ đã cất tiếng :

- Hiếm có! Quả thật hiếm có! Long hiệp hôm nay đến đây, nhà họ Đoàn này vinh hạnh biết bao! Long hiệp đến hẳn Hồ hiệp cũng có mặt luôn! Chẳng hay Hồ hiệp ở đâu, lão phu xin mời ra mặt, để được bái kiến!

Tiểu Long Nhi không đáp, trừng mắt nhìn Khổng Đại Bằng, hét :

- Tên tặc đồ vô sỉ, dám giở thủ đoạn dê tiện ám toán Doãn đại ca ta, ta sẽ lấy cái mạng chó của ngươi cho ngươi xem!

Doãn Chánh Thanh vội thốt :

- Huynh đệ! Khổng huynh với ngu ca so kình lực với nhau vậy thôi, chứ có gì đâu, tiểu huynh đệ đừng đa nghi!

Tiểu Long Nhi cười lạnh :

- Doãn đại ca! Tôi đã bảo đại ca đừng vào đây, vào làm chi ở cái chỗ toàn là bọn dã thú khoát lột người? Đừng có khách khí với chúng!

Là chủ nhân, Đoàn Thừa Tổ tự nhiên phải có phản ứng trước thái độ của Tiểu Long Nhi.

Lão trầm gương mặt thốt :

- Long hiệp! Lão phu kính Long hiệp do Long hiệp có bản lĩnh hơn người, bởi kính nên dùng lễ mà đối xử...

Tiểu Long Nhi bĩu môi :

- Ngươi đừng có giả vờ thật thà chất phác, dù cho ngươi không đồng mưu với cái lũ kia, thì ngươi cũng có cái tội chết chứa chúng tại đây, ngươi để cho chúng tự tiện bày mưu thiết kế tại đây. Ngươi không thể trốn tội được!

Đoàn Thừa Tổ nổi giận :

- Long đại hiệp nên ăn nói cẩn thận một chút! Buông lời vu vơ như vậy, bảo ai phục mình được?

Tiểu Long Nhi hừ một tiếng :

- Ta nói có chứng cứ đàng hoàng. Ngươi có biết tên tặc đồ đó làm cái gì chẳng?

Đoàn Thừa Tổ đáp :

- Khổng hiệp sĩ là Minh chủ Phân hội Vân Nam!

Tiểu Long Nhi cười mỉa :

- Ta không hỏi cái đó! Ta cần gì biết cái quái đó! Ta chỉ hỏi, ngươi biết hắn là thứ chi xuất thân chẳng?

Đoàn Thừa Tổ lắc đầu :

- Lão phu không hề tìm hiểu lai lịch của ai cả. Bốn hội không đặt điểm đó thành vấn đề.

Tiểu Long Nhi tiếp :

- Với những người khác, ngươi không tìm hiểu cũng chẳng quan hệ gì, song với họ Khổng kia, ngươi phải đặc biệt chú ý, bởi hắn là kẻ đồng hương của ngươi mà! Ngươi không hiểu, ta nói cho mà hiểu, hắn là tên cướp biển cướp sông nổi tiếng hung ác nhất đời đây, không có tội lỗi nào hắn chẳng dám làm. Hắn là một tên gian tà bỉ ổi nhất đời!

Đoàn Thừa Tổ điềm nhiên :

- Xuất thân thế nào cũng được, miễn hành vi có tính cách anh hùng là đủ, luận anh hùng người ta bằng vào thành tích, chứ ai lại tra cứu đến chỗ xuất thân.

Tiểu Long Nhi hừ một tiếng :

- Hẳn ngươi cũng biết nguyên nhân của ngoại hiệu Cửu Đầu Điều mà hắn tự khoác vào con người hắn chứ?

Đoàn Thừa Tổ đáp :

- Cái đó đương nhiên là lão phu hiểu. Khổng hiệp sĩ thành danh là bằng vào chín món ám khí kỳ diệu.

Tiểu Long Nhi trầm giọng :

- Đã hiểu sao người không gia tâm phòng bị, cứ để cho hấn mặc tình thi thố nơi Doãn đại ca ta?

Đoàn Thừa Tổ chau mày :

- Y có thi thố cái chi đâu?

Tiểu Long Nhi nổi giận :

- Đôi mắt của người đui rồi chắc? Có đui mới nói được như vậy. Hay là người thông đồng với hấn để hãm hại đại ca ta? Có thể người mới che chở cho hấn!

Doãn Chánh Thanh trách :

- Tiểu Long! Sao ăn nói với Đoàn tiên bối như thế?

Tiểu Long Nhi lườm chàng, cất cao giọng :

- Đại ca trách tiểu đệ nữa à? Nếu sớm biết đại ca có thái độ đó, thì thà tiểu đệ đợi cho đại ca chết phút đi là hơn!

Lúc đó Niên Canh Nghiêu bước tới, đưa tay vỗ nhẹ lên bờ vai của Tiểu Long, thốt :

- Huynh đệ đừng nóng nảy, hãy thông thả mà nói, muốn nói gì thì ung dung mà nói.

Tiểu Long trừng mắt :

- Ai là huynh đệ của người? Người đừng có chen vào vụ này. Người muốn gì chứ, hãy nói cho ta nghe?

Niên Canh Nghiêu tiu nghỉu.

Doãn Chánh Thanh thốt :

- Đó là nghĩa đệ của ngu ca đấy, Tiểu Long! Tiểu đệ là nghĩa đệ của ngu ca, thì hãy gọi y là nhị ca.

Tiểu Long Nhi hừ một tiếng :

- Tiểu đệ biết hấn là Niên Canh Nghiêu, nhưng cái đó không mấy may liên quan đến tiểu đệ. Tiểu đệ chỉ biết đại ca thôi, còn bao nhiêu người kết nghĩa với đại ca, không dính dấp gì với tiểu đệ cả! Trừ một vị đại tẩu, tiểu đệ không thể không nhận! Bắt buộc phải nhận, có thể thôi!

Gã dạy qua Mạnh Lệ Ty tiếp luôn :

- Đại tẩu xem cái tên tặc hồ đồ họ Khổng kia, phải làm sao cho hấn đưa thuốc giải ra, nếu không thì tánh mạng của đại ca khó bảo toàn đấy!

Mạnh Lệ Ty nửa tin nửa ngờ, nhìn qua Khổng Đại Bằng.

Doãn Chánh Thanh mỉm cười, thốt :

- Tiểu huynh đệ nói ngu ca bị ám toán, thế tại sao ngu ca chẳng nghe cảm giác chi cả?

Tiểu Long Nhi cười lạnh :

- Nếu đại ca nghe cảm giác gì thì hấn đâu phải là Cửu Đầu Đầu. Đại ca cứ đưa tay ra xem, thì biết ngay!

Doãn Chánh Thanh xòe bàn tay.

Nơi lòng bàn tay, dưới ngón giữa, hai chấm nhỏ, dường tượng hai nốt ruồi Nốt ruồi nơi bàn tay, chẳng bao giờ có, Doãn Chánh Thanh tự nhiên phải biết.

Chàng giật mình, hỏi :

- Cái gì thế, Tiểu Long?

Tiểu Long Nhi chỉ Khổng Đại Bằng, bảo :

- Đại ca cứ hỏi hần.

Khổng Đại Bằng biến sắc mặt :

- Tại hạ làm sao biết được?

Tiểu Long Nhi nổi giận :

- Người còn giả vờ nữa sao chứ? Ta biết người quá rõ mà, biết hơn ai hết mà! Người thử xòe bàn tay của người ra xem!

Khổng Đại Bằng lạnh lùng thốt :

- Bé con đùa với ta à? Người là ai mà muốn cho ta phải nghe lời người, người bảo sao ta phải làm vậy?

Day qua Đoàn Thừa Tổ, y nghiêm giọng hỏi :

- Chẳng lẽ trong vương phủ không có trật tự kỷ cương chi cả, nên một tiểu hành khất mà cũng vô lễ được với khách? Nếu vậy bọn tại hạ còn ở đây làm chi cho nhục!

Thấy hai chấm đen trên lòng bàn tay của Doãn Chánh Thanh, Đoàn Thừa Tổ đã minh bạch rồi.

Bây giờ lại thấy Khổng Đại Bằng không chịu xòe tay ra, như vậy là còn gì đáng nghi ngờ nữa!

Thay vì đáp lời Khổng Đại Bằng, lão vẫy tay về phía sau, ra lệnh :

- Các người đâu, phong tỏa cửa trước, cửa sau, các ngõ ra vào!

Một loạt tiếng đáp ứng vang lên đồng một lúc, hơn mười gã vệ sĩ chấp kiếm tiến ra, đứng án tại cửa tiền, cửa hậu cùng các cửa sổ.

Tiểu Long Nhi cười lạnh thốt :

- Họ Đoàn người đừng ý trưng vào số người đông! Hạng võ sĩ của người, càng đông càng vô ích, đừng hòng ngăn chặn nổi ta đâu!

Đoàn Thừa Tổ nghiêm giọng đáp :

- Tiểu Long hiệp đừng nghĩ lầm! Bọn đó không đối phó đại hiệp đâu!

Khổng Đại Bằng lập tức ứng tiếng :

- Thế là đối phó với bọn tại hạ phải không?

Đoàn Thừa Tổ lắc đầu :

- Cũng không phải luôn! Bọn vệ sĩ đó xuất hiện với mục đích duy trì trật tự thôi. Tiểu Long hiệp nói các hạ ám toán Doãn công tử, lão phu hy vọng các hạ biện minh cho tất cả hội trường cùng thấy. Nếu là sự vụ không, thì lão phu sẽ không dung tha kẻ ăn nói hồ đồ, dám gây xáo trộn tại đây. Dù cho Long Hồ song cái có là những bậc phi thường, lão phu cũng quyết đòi một công đạo!

Tiểu Long Nhi lạnh lùng :

- Nếu ta nói đúng?

Đoàn Thừa Tổ trầm gương mặt :

- Thì lão phu sẽ có cách xử trí! Dù họ Khổng là Minh chủ Phân hội Vân Nam, song lão phu là người chấp pháp trong Tổng hội, có quyền quyết định việc này.

Lời nói đó rõ ràng có cái ý ủng hộ phe của Doãn Chánh Thanh, ai cũng thấy lão ta trọng một bên, khinh một bên.

Tự nhiên Khổng Đại Bằng hiểu ngay, y cười thốt :

- Đoàn vương gia ơi! Đừng nói là một chấp pháp của Tổng hội, cho dù là vị lãnh tụ tối cao của Tổng hội đi nữa, cũng không có quyền tùy tiện xử trí tại hạ! Nhật Nguyệt Đồng Minh là một tổ chức phát sanh từ đạo nghĩa, chứ đâu phải là một môn một phái gì!

Một số người đồng phe với y, phụ họa vang lên :

- Đúng vậy! Chúng ta đến đây làm khách, chứ không đến để bị vũ nhục! Khổng huynh ơi! Chúng ta bỏ ra về cho xong! Về quách đi cho rồi!

Đoàn Thừa Tổ biến sắc :

- Trước khi sự tình chưa minh bạch, không một ai được rời khỏi nơi này! Vị nào phủ nhận lời nói của lão phu, thì đừng trách lão phu đắc tội!

Khổng Đại Bằng nổi giận :

- Đoàn Thừa Tổ người có ý tứ gì?

Đoàn Thừa Tổ lạnh lùng :

- Nếu các hạ chứng minh là mình thanh bạch, thì lão phu sẽ tạ lỗi cùng các hạ và chừa vị bằng hữu. Ngược lại lão phu sẽ không thể ngồi đây làm bù nhìn, để tùy tiện ai muốn ám toán ai cứ ám toán!

Khổng Đại Bằng cười lạnh :

- Cứ như này giờ thì rõ ràng là người muốn nói chính ta đã ám toán họ Doãn rồi vậy! Muốn đổ tội cho người thiếu chi cách!

Mình chủ Hàn Độc Long cười nói :

- Sự thật trước mắt đó, họ Doãn còn nguyên vẹn, thì làm gì có ám toán! Người đừng tưởng mình là Hoàng đế Nam Chiếu, oai trấn nhất phương rồi khinh thường bọn ta là những kẻ xuất thân từ giang hồ. Đâu phải người muốn xử tội ai là tự tiện xử trí! Khổng đại ca, đừng kể đến lão ấy là cái quái gì, chúng ta đi thôi! Thử xem kẻ nào dám ngăn cản ta cho biết!

Y cùng ba bốn người nữa, thủ sẵn vũ khí, xăm xăm bước ra cửa. Bọn võ sĩ lập tức hoành kiếm ngăn chặn.

Trông tình hình đó, ai cũng đoán là sắp có xung đột.

Bỗng có tiếng quát từ trên trần nhà vọng xuống :

- Dừng tay, có lão khát cái đây!

Đúng là lão Túy Miêu, giang hồ từng gọi Túy Tiên Hồ.

Lão Túy Miêu Lữ Tư Kỳ vừa xuống đến nơi, liền vòng tay hướng về Đoàn Thừa Tổ, thốt :

- Đoàn vương gia! Bọn đó định gây náo loạn, tạo dịp cho Khổng Đại Bằng chuồn đi, nếu mất Khổng Đại Bằng là mất luôn chứng cứ, dù quả thật Doãn đại hiệp bị ám toán đi nữa, bọn còn lại đó cũng vô can. Nếu chúng muốn đi, cứ để cho chúng đi, Vương gia chỉ cần giữ lại một Khổng Đại Bằng thôi cũng được! Có hấn là sự tình còn, mất hấn là sự tình cầm như bỏ đi!

Đoàn Thừa Tổ suy nghĩ một chút, nhận ra lão hành khất có lý, bèn hướng về bọn võ sĩ, khoát tay bảo chúng lùi lại, đoạn thốt :

- Các vị đã có thành kiến như vậy đối với lão phu, thì ai muốn đi cứ đi, ai muốn ở cứ ở. Hiện tại có ban chấp pháp của Tổng hội, sự việc sẽ do ban chấp pháp giải quyết.

Khổng Đại Bằng cười nhẹ, cất tiếng :

- Đa tạ Hàn huynh vì tiểu đệ nói lên tiếng nói bất bình, chi trì tiểu đệ, vậy xin các vị tạm thời lưu lại đây thêm một thời gian ngắn nữa, tiểu đệ chứng minh xong rồi, chúng ta sẽ cùng ra đi với nhau.

Day qua Tiểu Long Nhi, y tiếp :

- Tên ăn mày bé con hôi thúi kia, người vu cho ta ám toán Doãn đại ca của người, ta câm lặng thì khó tránh khỏi hiểu lầm. Vậy ta cho người khám nghiệm đó. Người muốn xem bàn tay của ta, cứ xem đi! Phàm người quang minh không bao giờ ám muội!

Y xòe hai bàn tay ra, hai bàn tay không, chẳng có vật gì. Đoàn Thừa Tổ giật mình.

Tiểu Long Nhi hỏi :

- Phao tay của người đâu?

Khổng Đại Bằng cười lạnh :

- Phao tay gì? Vật đó là đồ chơi của trẻ con, ta có phải là trẻ con đâu mà có thứ đó!

Tiểu long Nhi kêu lên :

- Người thường thường mang một cái phao tay hình đầu quỷ, bên trong có châm, châm chứa độc, người ta cho rằng người có Truy Hồn chưởng pháp, song thực sự thì chính cái phao tay quỷ đó tác quái, chứ chẳng phải tuyệt kỹ chi hết. Người đã giấu nó ở đâu rồi?

Khổng Đại Bằng bật cười ha hả :

- Đoàn vương gia nghe? Cái đó là chứng cứ à?

Đoàn Thừa Tổ đáp :

- Lão phu nhớ rõ, nơi ngón giữa bàn tay hữu của các hạ, có một cái phao tay hình đầu quỷ. Các hạ luôn luôn mang nó. Bởi vì nó có hình thức quái dị, nên lão phu chú ý!

Khổng Đại Bằng gật đầu :

- Quả thật tại hạ có một chiếc phao tay như vậy, song hôm nay không mang nó. Vì nó có hình thức một đầu quỷ, ai trông thấy nó đều cho là xui xẻo. Tại hạ không thừa nhận bên trong chiếc phao đó có cái cơ quan chi hết!

Tiểu Long Nhi nổi giận :

- Nói bậy! Hai chấm đen nơi lòng bàn tay của Doãn đại ca ta do mũi châm của chiếc phao tay gây nên đó! Người còn chối nữa sao chứ?

Khổng Đại Bằng lạnh lùng :

- Bàn tay của y có chấm đen chấm đỏ gì thì có y biết, chứ người ta có biết tại sao mà có!

Một vị chấp pháp trưởng lão tên Đái Độc Hành nói :

- Đoàn vương gia! Người ta nhất định để cho Khổng Minh chủ lợi dụng phao tay, ám toán Minh chủ, cả hai đã bắt tay nhau trước đây, cái việc đó không phải là không thể có, nhưng muốn cho được rõ ràng hơn, thì phải có phao tay. Nếu quả Minh chủ có làm, thì đương nhiên cái phao còn ở nơi tay, phải vậy không?

Tiểu Long Nhi cao giọng :

- Đương nhiên! Nhưng hắn đã tháo ra, giấu đi một nơi rồi!

Khổng Đại Bằng mỉm cười :

- Ta vẫn ở nguyên một chỗ đây, nếu có giấu thì cũng chỉ giấu trong mình thôi, ta bằng lòng để cho bất cứ ai muốn lục soát thì cứ lại đây mà lục soát!

Tiểu Long Nhi đáp :

- Ta lục soát.

Gã bước tới vài bước, đột nhiên dừng chân lại thốt :

- Lão Túy Miêu ơi! Lão lục soát hộ tôi! Lão ở trên cao nhìn xuống, hắn có thấy hắn giấu ở đâu!

Lữ Tư Kỳ cười hì hì bước tới. Khổng Đại Bằng biến sắc, kêu lên :

- Vì muốn chứng tỏ là mình thanh bạch, tại hạ bằng lòng cho lục soát trên người. Song, ai lục soát cũng chẳng sao, nhất định là không chấp thuận một gã ăn mày mó vào thân thể!

Lữ Tư Kỳ vẫn cười hì hì :

- Đại đầu lãnh ơi! Lão khát cái này ở trên cao, thấy rõ người giấu cái phao tay ở đâu! Lấy ra đi là hơn! Người giấu ở bên hông đó!

Thoạt đầu, Khổng Đại Bằng có vẻ khấn trương, nhưng khi nghe lão Túy Miêu nói như thế rồi, liền vui mừng lên, bật cười sang sảng đáp :

- Người đã thấy rõ, thì cứ lại đây mà lấy! Ta phải nói trước, nếu người tìm không được, thì tính làm sao với ta đây?

Lữ Tư Kỳ thốt :

- Nếu ta tìm không ra, thì Long Hồ song cái bằng lòng móc đôi mắt!

Khổng Đại Bằng gằn giọng :

- Chính người nói đấy nhé! Vậy lại đây mà lục soát!

Lữ Tư Kỳ bước tới, mò mò tay nơi hông Khổng Đại Bằng, rồi nóng nảy kêu lên :

- Tiểu Long Nhi ơi! Ta hồ đồ quá thành phí đôi mắt uống ghê! Phao tay không có ở hông hần!

Tiểu Long Nhi giậm chân mắng :

- Lão Túy Miêu! Tôi bảo ông xem chừng hần mà ông cứ lo uống rượu, làm hỏng việc rồi đó nhé!

- Rõ ràng ta thấy hần nhét chiếc phao tay vào hông tại sao nay giờ lại biến mất!

Tiểu Long Nhi nổi giận :

- Tự nhiên là đôi mắt của ông phải bị móc rồi, ông lại còn làm hại đến tôi nữa đấy, tôi cũng bị móc mắt luôn! Tại ông hết, ông tự tin quá, ông cho rằng cày sày càng sáng suốt! Hừ! Còn sanh mạng của Doãn đại ca nữa! Ba mạng người đi đời luôn! Tôi làm sao dung thứ ông được!

Lữ Tư Kỳ cười khổ :

- Biết làm sao bây giờ đây? Ta mù mờ một chút mà gây khó cho cả ba người! Tuy nhiên, nào phải ta giết Doãn đại ca của người đâu! Người có lột da ta cũng vô ích thôi!

Tiểu Long Nhi lại giậm chân thành thịnh, toan giết Lão Túy Miêu.

Lão vội thốt :

- Đứng! Đứng! Thong thả một chút, đừng hấp tấp chứ! Ta thừa nhận là bị hoa mắt, nhưng cái việc Cửu Đầu Điều ám toán Doãn đại hiệp thì hai chúng ta cùng thấy rõ ràng. Dù có móc mắt, chúng ta cũng phải làm cái gì trước, bù lại chỗ thiệt hại đó! Chúng ta sát tử tên tặc đó đi, rồi tính gì hãy tính sau.

Tiểu Long Nhi đã quen nhậm tánh mắt rồi, gã hạn Cửu Đầu Điều thấu xương, nên cần gì tôn trọng qui củ, gã kêu to :

- Phải, giết hần trước, rồi mình sẽ móc mắt sau!

Gã nói là làm ngay.

Gã vung song đoản kiếm lướt tới liền.

Doãn Chánh Thanh vội ngăn lại, cao giọng thốt :

- Huynh đệ không nên lỗ mãng như vậy! Nếu có sự hiểu lầm, chúng ta hãy tìm lời lẽ giải thích với nhau là hơn!

Chàng can thiệp nhanh, song Tiểu Long Nhi hành động nhanh hơn. Đôi đoản kiếm chớp.

Khổng Đại Bằng lùi lại hai bước, thành ra kiếm đâm hụt.

Tiểu Long Nhi toan đâm tiếp, Lữ Tư Kỳ bật cười thốt :

- Tiểu Long Nhi! Có thể là chúng ta khởi móc mắt rồi! Người xem đây, có đúng là chiếc phao tay chăng! Thì ra hần giấu ở dưới bàn chân của hần.

Quả nhiên, nơi chỗ đứng của Khổng Đại Bằng, ngay bàn chân, có chiếc phao tay bằng thép cứng, y đập chân lên đó chẳng ai trông thấy.

Bây giờ, y lùi lại tránh nhất kiếm của Tiểu Long Nhi, chiếc phao tay phơi mình.

Phải nhìn nhận y có nội lực khá mạnh, chiếc phao bị y đập lên, lún vào đá Đại Lý sâu một phân.

Đoàn Thừa Tổ thở phào, thế là có chứng cứ rõ ràng rồi.

Lão biết Long Hồ song cái không bao giờ hành sự hồ đồ, nhưng trong nhất thời, họ không tìm được bằng chứng.

Trầm gương mặt, lão gằn từng tiếng :

- Khổng Minh chủ! Phao tay nằm đó, chắc Minh chủ không thể phủ nhận vật của chính mình. Một bằng cứ nữa là dấu chân của các hạ còn in trên nền kia! Bây giờ cứ lấy chiếc phao lên, xem nó có chứa đựng một cơ quan nào chẳng là đủ!

Cơ mưu bại lộ. Khổng Đại Bằng lùi lại mấy bước nữa, hai tay hấn cầm một mớ ám khí, lạnh lùng thốt :

- Được! Ta thừa nhận! Phao tay là vật của ta! Chính ta hạ thủ đoạn định sát hại họ Doãn, tiểu quý kia nói đúng mưu định của ta! Cửu Đầu Điều này chẳng phải là chỉ có hư danh, và món lợi hại nhất của ta là chiếc phao tay này! Nó có tên là Truy Hồn Giới Chỉ, nó có cơ quan phát xuất châm độc, và chất độc rất mạnh, chỉ trong nửa giờ, kẻ trúng độc phải chết, không có cách gì cứu được!

Niên Canh Nghiêu và Mạnh Lệ Ty đồng loạt lướt tới.

Khổng Đại Bằng nhún chân, nhảy vọt đi, nấp sau lưng Hàn Độc Long. Hàn Độc Long và năm người nữa, bật vũ khí chuẩn bị ứng chiến. Tiếp theo, bốn năm người nữa tiến lên, nhập với họ, tạo thành một mặt trận.

Dĩ nhiên, cũng có một số đứng về cánh Doãn Chánh Thanh, sẵn sàng xuất thủ bảo vệ chàng.

Đái Độc Hành khoát tay :

- Xin tất cả đừng động thủ! Hãy nghe lão phu nói đây!

Đoàn Thừa Tổ nổi giận :

- Lão Đái còn muốn nói gì nữa?

Đái Độc Hành vội thốt :

- Khổng Minh chủ không cừu không oán với Doãn tứ công tử, tại sao lại hành động như thế! Hắn cũng phải có cái đạo lý gì mới được!

Khổng Đại Bằng đáp liền :

- Cái chức Minh chủ của Doãn tứ công tử có cái giá của sáu anh em họ Lỗ, cộng thêm một Cao Tắc Minh! Doãn tứ công tử giẫm chân lên bầy xác chết để đoạt lấy chức vị đó. Dù muốn dù không chúng ta cũng phải công nhận là một việc làm quá tàn bạo. Lẽ nào chúng ta dung dưỡng những sự bạo tàn đó trong Đồng Minh hội được?

Lỗ Anh cất tiếng :

- Sở dĩ Doãn công tử hạ thủ, là vì lục vị trưởng huynh của tôi và Cao lão sư có hành vi bất đạo phi nghĩa. Doãn công tử vì đạo nghĩa, diệt trừ họ. Bởi điều như vậy nên chị em tôi xem như Doãn tứ công tử hành động chánh đáng.

Khổng Đại Bằng cười lạnh :

- Lỗ Anh! Người quên thù nhà, thù lệnh sư, chứ bọn này không thể quên thù đồng đạo. Người không có tư cách chen vào vụ, hãy lui lại đi! Và câm nín luôn!

Đái Độc Hành mỉm cười :

- Có nghĩa khí với đồng đạo, Khổng Minh chủ đáng khen lắm! Tuy nhiên, cái thủ đoạn báo thù không đáng khen, vậy hãy trao giải được ra đi!

Khổng Đại Bàng đáp :

- Trao thì được, nhưng phải có điều kiện. Bảo hấn tự động từ bỏ chức Minh chủ! Bọn tại hạ không hoan nghênh mẫu đồng chí đó!

Đái Độc Hành lại cười :

- Doãn tứ công tử ơi! Điều kiện đó xem ra cũng chẳng quá đáng, công tử hãy nghĩ lại, bao nhiêu người phần hận vì công tử đã sát hại bọn Cao Tắc Minh và Lỗ Trực.

Doãn Chánh Thanh thần nhiên đến cao ngạo đáp :

- Giết những kẻ đó là một việc làm quang minh chánh đại, trước mắt đông người, ngoài chủ trương bảo vệ đạo nghĩa, tại hạ còn có lý do tự bảo vệ! Không giết họ là họ sẽ giết tại hạ! Sự thể chẳng đáng dừng cho cả hai lý do! Nếu các vị nghĩ kỹ một chút, hấn không còn oán trách tại hạ được.

Đái Độc Hành lắc đầu :

(...)

Đoàn Thừa Tổ vội hỏi :

- Lão Đái nói được một câu như thế nữa sao?

Đái Độc Hành mỉm cười :

- Đoàn vương gia thấy đó chứ, ít nhất cũng có hơn mười vị tại đây không tán thành hành động của Doãn tứ công tử, những vị đó đại diện cho trên mười mấy Phân hội, họ góp công không nhỏ vào việc tạo dựng nên thanh thế cho Đồng Minh hội, không có họ thì thử hỏi ngày nay Đồng Minh hội vững mạnh như thế này chẳng? Thiết tưởng vì một cá nhân mà sanh ra cuộc tương tàn tương sát tại Sơn Đông vừa qua, sự kiện đó gây tổn thất cho Đồng Minh hội chẳng phải là không quan trọng đâu!

Đoàn vương gia chưa kịp nói gì, Tiểu Long Nhi chen vào :

- Đại ca! Cứ ra khỏi hội đi! Ích lợi gì mà cần phải ở lại trong tổ chức đó, thường xuyên tiếp xúc với bọn vô lại? Bỏ Nhật Nguyệt Đồng Minh hội, ứng tuyển chức Minh chủ võ lâm còn sướng hơn nhiều! Bọn giang hồ của tiểu đệ sẵn sàng chi trì đại ca!

Đái Độc Hành lại cười :

- Tiểu Long hiệp ơi! Giang hồ làm sao sánh được Nhật Nguyệt Đồng Minh hội của bọn lão phu? Mục tiêu của Đồng Minh hội vô cùng trọng đại, đừng tưởng lấy chí khí mà làm động cơ để hành sự được!

Tiểu Long Nhi toan đáp, Lữ Tư Kỳ đã cất tiếng trước :

- Tiểu Long Nhi! Hãy để cho Doãn đại hiệp bày tỏ ý kiến, chúng ta đừng miến cưỡng lạm bàn!

Doãn Chánh Thanh suy nghĩ một chút, đoạn thở dài thốt :

- Tại hạ tham gia Nhật Nguyệt Đồng Minh hội, lòng chỉ mong xuất lực với các vị, bây giờ vì tại hạ mà các vị bất hòa với nhau, cái đó thật là ngoài ý muốn của tại hạ chứ chẳng phải tại hạ định phá hoại tổ chức của các vị. Chỉ còn có cách là tại hạ rút lui khỏi hội, rút lui vì để cho các vị giữ sự đoàn kết chứ không vì muốn có giải được. Con người ta, chết sống do số mạng, trời chưa hại thì chẳng một ai hại nổi! Vậy tại hạ xin cáo từ!

Chàng quay mình tiến về phía cửa.

Niên Canh Nghiêu vội hỏi :

- Đại ca! Đi như vậy sao?

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Ngu ca còn ở đây làm gì? Đối với Nhật Nguyệt Đồng Minh hội, ngu ca nghe lòng mình lạnh lắm rồi! Có một số người như vậy trong hội, thì mong gì đại công cáo thành? Không nên lưu luyến mà chuốc lấy thất bại!

Niên Canh Nghiêu lại hỏi :

- Còn chất độc trong mình đại ca?

Doãn Chánh Thanh điềm nhiên :

- Nhị đệ tưởng họ sẽ trao giải dược cho ngu ca sao? Đến cái hội Nhật Nguyệt Đồng Minh mà cũng dung ngu ca, thì liệu ngu ca có thể tranh đoạt chức Minh chủ võ lâm được sao? Thôi, cầm như xong đi, nhị đệ ạ!

Khổng Đại Bằng cười ha hả :

- Họ Doãn ơi! Người nói phải đấy! Bọn hội sẽ tranh đoạt bằng mọi giá chức Minh chủ võ lâm, nhất định không thể để cho người ngoài hội chiếm ngôi vị đó. Người cứ yên tâm, không chết đâu mà sợ. Về nhà rồi, cứ mỗi ngày người xoa ba hột gà, thì chất độc không phát tác đâu. Nhưng người phải nhớ kỹ, là đừng bao giờ động thủ với người. Điều tối kỵ của độc dược của ta là vận dụng nội lực.

Doãn Chánh Thanh nhìn thông qua y, đáp :

- Cái đó, các hạ khỏi phải chỉ điểm, tại hạ có biết chút ít về y lý, dù các hạ không trao thuốc giải độc, tự tại hạ cũng có cách giải độc cho mình.

Chàng lại bước đi.

Tiểu Long Nhi toan làm dữ, nhưng Lữ Tư Kỳ lôi đi.

Niên Canh Nghiêu, Mạnh Lệ Ty và Lỗ Anh bước theo sau.

Cả bọn ra khỏi vương phủ Nam Chiếu.

Niên Canh Nghiêu thiếu não quá chừng, thở dài thốt :

- Không ngờ sự việc diễn tiến như thế đó, đáng tiếc cho công lao của chúng ta!

Doãn Chánh Thanh cười nhẹ :

- Không có gì đáng tiếc cả! Trái lại công lao của chúng ta mang lại một kết quả tốt đẹp lắm, vì hiện tại chúng ta mới hiểu rõ thành phần hỗn tạp của Đồng Minh hội. Rõ ràng không bao giờ sống chung với rắn được, thì làm gì tiếc chứ!

Mạnh Lệ Ty trầm giọng :

- Tứ lang không nên vội chán nản. Tôi nghĩ trong một vài hôm nữa, ân sư tôi sẽ đến đây, chúng ta sẽ nhờ lão nhân gia. Thế nào người cũng xử trí vụ này một cách êm đẹp!

15. Chương 15: Ta Cao - Người Cao Hơn

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Ty muội nói chuyện trẻ con quá! Đoàn Thừa Tổ là người (...), khi nào lại chịu để cho sự việc kết thúc như vậy! Bất quá, lão kém năng lực, mà các Phân hội là thực lực của Nhật Nguyệt Đồng Minh tổng hội. Phạm là người trong Đồng Minh hội thì không ai được một thực lực như thế, bớt mất thực lực đó, là Tổng hội sẽ trở về vì ám tiêu cực. Dù cho sự phó của Ty muội cũng chịu như Đoàn Thừa Tổ thôi, bà ấy không thể vì cá nhân ngu huynh mà dám bỏ hơn mười Phân hội!

Mạnh Lệ Ty phân trần :

- Thật tôi không ngờ chúng ti bỉ quá độ!

Tiểu Long Nhi lộ vẻ quan tâm :

- Đại ca, có nghe trong người ra sao chẳng?

Doãn Chánh Thanh điểm một nụ cười :

- Hiện tại thì chẳng có gì, song ngu ca không hề lo ngại, trước khi vào đó, ngu ca có uống mấy loại giải được phòng ngừa, tuy không chắc hẳn là thuốc giải đó tiêu trừ được chất độc của đối phương hay không, ngu ca tưởng mệnh hệ không đến nỗi nào đâu. Bây giờ ngu ca tìm một địa phương nào đó, để nghiên cứu chất độc, nếu cần, sẽ phối chế một loại thảo dược thích đáng.

Niên Canh Nghiêu hỏi :

- Tứ ca biết chất độc đó chưa?

Doãn Chánh Thanh đáp :

- Chưa! Độc có nhiều loại, loại nào phát lộ ngoài da thì dễ trị, loại nào xâm nhập vào máu, biến thể mới đáng sợ, khi cái bản chất của nó thay đổi rồi, mình không còn truy ra được nữa để phối chế một thứ thuốc giải đúng cách, trong trường hợp sau này cần phải có ám khí tẩm chất độc đó, để nghiên cứu một loại thuốc giải độc!

Tiểu Long Nhi kêu lên :

- Sao đại ca không nói sớm! Chiếc phao tay của họ Khổng nằm dưới đất, nếu tiểu đệ biết vậy, thì đã nhặt lấy rồi!

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Tiểu huynh đệ tưởng ngu ca không hiểu điều đó sao!

Tiểu Long Nhi cau mày :

- Đã có nghĩ đến, sao đại ca không nói cho tiểu đệ biết!

Doãn Chánh Thanh tiếp :

- Biết được là không đáng lo, không lo thì nói làm gì cho tiểu huynh đệ làm một việc thừa? Chứ ngu ca lấy lại không được sao?

Tiểu Long Nhi hỏi gấp :

- Thế là đại ca có vật đó trong tay?

Doãn Chánh Thanh lắc đầu :

- Không! Bởi có người nhanh tay nhặt trước.

Mọi người cùng kêu lên :

- Ai?

Doãn Chánh Thanh đáp :

- Lúc đó ngu ca suy nghĩ mãi, chẳng biết ai mà có tài ba phồng tay trên như vậy. Tại một trường, không ai nghiêng mình cúi lưng cả, vả lại chiếc phao tay bị Khổng Đại Bằng đập ẩn sâu trong đá, muốn lấy nó cũng phải dùng lực moi lên, chứ nó không nằm phơi phơi trên mặt đá mà có thể dùng nội lực thu hút? Cuối cùng, ngu ca nhận ra, chỉ có hai người đáng nghi trong số hiện diện.

Tiểu Long Nhi hỏi :

- Có đến hai người? Ai và ai?

Doãn Chánh Thanh tiếp :

- Một, là tiểu huynh đệ! Bởi tiểu huynh đệ không mang giày! Dùng ngón chân, thay ngón tay moi lên...

Tiểu Long Nhi lắc đầu :

- Không phải tiểu đệ! Tiểu đệ mới bỏ giày từ hai hôm nay thôi!

Doãn Chánh Thanh tiếp :

- Một người nữa là...

Chàng không nêu tên, nhưng nhìn qua Lữ Tử Kỳ.

Tiểu Long Nhi reo lên :

- Đúng rồi! Lão Túy Miên luôn luôn đi chân không, ngón chân của lão ta linh hoạt như ngón tay.

Lữ Tử Kỳ mỉm cười :

- Doãn đại hiệp thật lợi hại! Quỷ cũng không biết, thế mà đại hiệp lại biết!

Doãn Chánh Thanh tiếp :

- Tại hạ thấy lỗ không, biết là chỉ có tiền bối mới có khả năng phồng tay trên! Nói là phồng chân trên mới đúng. Do đó, tại hạ không lo sợ nữa.

Tiểu Long Nhi kêu to :

- Lão Túy Miên! Sao không trao ra cho Doãn đại ca?

Lữ Tử Kỳ đưa tay mò mò trong mình một lúc, lấy ra một cái phao tay.

Chưa trao qua cho Doãn Chánh Thanh, lão tỏ vẻ kinh ngạc, kêu lên :

- Sao lại thế này?

Thì ra, vật đó cũng là một chiếc phao tay, song bằng ngọc chứ không bằng thép cứng, tuy đồng hình thức với chiếc phao của Khổng Đại Bằng, mà không phải của Khổng Đại Bằng.

Tiểu Long Nhi hét :

- Lão Túy Miên? Ông đùa phải không?

Lão Túy Miên Lữ Tử Kỳ sững sờ :

- Ta có là con nít đâu mà đùa kỳ thế? Chẳng qua, ta gặp một tay trộm thuộc hạng tổ tông, nên mới đổi được một vật ngay trong người ta như thế này!

Niên Canh Nghiêu hỏi :

- Hay là tiền bối lấy lộn? Đâu tiền bối tìm lại thử xem?

Lữ Tử Kỳ lắc đầu :

- Lão phu còn vật nào trong mình nữa đâu mà lộn? Nhất định có kẻ nào đó đánh tráo! Hừ! Tay nào lợi hại thế?

Mạnh Lệ Ty nói :

- Chừng như chiếc phao đó là vật của Nam Chiếu vương gia Đoàn Thừa Tổ?

Tiểu Long Nhi cao giọng :

- Chứ còn của ai nữa? Tôi có nhìn kỹ mà! Lão ta mang tại ngón áp út! Cái lão đó đúng là một thứ chẳng ra gì! Tôi phải tìm gặp lại lão mới được!

Lữ Tử Kỳ vội chặn gã :

- Làm gì vội thế hả? Đoàn Thừa Tổ không phải là con người bại hoại? Giả như lão ta có đánh tráo, thì hẳn là phải có dụng ý sao đó. Biết đâu lão sẽ chẳng cho bọn mình?

Niên Canh Nghiêu gật đầu :

- Chắc vậy rồi! Lão là dòng dõi vọng tộc, không ưa gì cái đám giang hồ vô lại đó, có thể lão đánh tráo chiếc phao tay để trao cho y sư trong vương phủ nghiên cứu, phối chế giải được rồi tặng chúng ta!

Mạnh Lệ Ty gật đầu :

- Tôi cũng nghĩ như vậy. Lão thừa phương tiện chế giải được hơn chúng ta nhiều!

Lữ Tử Kỳ cười lớn :

- Đừng có chờ lão tặng thuốc! Chúng ta khỏi phải mang ơn lão! Lão phu còn có cái quý hơn cho chúng ta!

Tiểu Long Nhi hỏi gấp :

- Ông có cái chi? Hả?

Lữ Tử Kỳ tiếp :

- Lúc xét Khổng Đại Bằng, lão phu có ý mò mò, sau một thời gian, may mắn lấy được thuốc giải của y.

Tiểu Long Nhi reo lên :

- Hay! Chung quy ông cũng làm được một việc đáng khen! Ta cứ tưởng ông chỉ là một cái bao bị dành chứa rượu thịt thôi! Vậy đưa ra đây đi, Lão Túy Miên ơi!

Lữ Tử Kỳ trao ra một chiếc bình ngọc. Lần này thì lão quan sát chiếc bình rất kỹ trước khi chìa đến Doãn Chánh Thanh.

Lão cười, thốt :

- Đoàn Thừa Tổ không ngờ là lão phu đã đoạt một cái ơn mà lão ta sắp sửa thi thố với Doãn đại hiệp.

Tiểu Long Nhi chụp gấp chiếc bình, mở nắp ra. Mùi thuốc bốc mạnh, gã có cảm giác kỳ kỳ, khó chịu hết sức.

Gã cau mày, nói :

- Cái gì thế? Ai chịu nổi mùi này?

Gã hắt hơi luôn mấy lượt, nước mắt, nước mũi trào ra.

Doãn Chánh Thanh cầm lấy chiếc bình, thốt :

- Đây là một thứ thuốc, thay vì bôi, người ta hít vào mũi. Muốn hít, thì lấy một chút bỏ vào lòng bàn tay, đưa lên mũi, tiểu huynh đệ hít cả bình thì chịu làm sao nổi? Tiểu huynh đệ nhìn kỹ lại, xem có phải chiếc phao tay và chiếc bình này đều cùng làm bằng một thứ ngọc, cùng màu chẳng? Vật này cũng là của Đoàn Thừa Tổ luôn đó!

Lữ Tử Kỳ kinh ngạc :

- Thế là hỏng mất rồi. Rõ ràng lão phu lấy vật đó ngay trên người Khổng Đại Bằng, lão phu hết sức thận trọng, cho dù Đoàn Thừa Tổ có tài thánh, cũng không đánh trao nổi!

Doãn Chánh Thanh gật đầu :

- Tiền bối nói đúng, Đoàn Thừa Tổ không làm được việc đó nổi. Bất quá, chính tại hạ lấy vật đó từ nơi Đoàn Thừa Tổ, rồi chuyển qua mình Khổng Đại Bằng.

Mọi người giật mình.

Một lúc sau, Tiểu Long Nhi cười lớn :

- Tôi biết rồi, Doãn đại ca ơi! Đại ca đùa ác quá! Thì ra đại ca đã lấy được thuốc giải rồi, báo hại người ta lo quỳnh quáng vô cớ!

Doãn Chánh Thanh cười nhẹ :

- Khổng Đại Bằng kính rượu tại hạ, tại hạ biết y có dụng ý không mấy đẹp, bất quá y mượn việc đó để có dịp thi thố một âm mưu gì, cho nên dùng bàn tay còn lại mò phốt qua người y, may mắn lấy được vật đó. Chứ nếu không thì tại hạ phải mất mạng dưới chất độc của y là cái chắc, đâu còn thì giờ nghiên cứu phối chế giải được kịp.

Rồi chàng tiếp :

- Để lừa Khổng Đại Bằng, tại hạ lấy luôn vật của Đoàn Thừa Tổ trao qua cho y, ngờ đâu Lữ tiền bối cũng đã nghĩ đến thuốc giải, thành thử lấy nhầm thuốc hít của họ Đoàn.

Lữ Tử Kỳ bật cười ha hả :

- Lão phu phục Doãn đại hiệp quá chừng. Khổng Đại Bằng mà phát hiện ra cái bình ngọc mà lão phu trao qua mình y, hẳn là y phải tức điên lên được.

Tất cả cùng cười khoái trá. Chợt Lữ Tử Kỳ hỏi :

- Còn cái phao tay? Chắc cũng Doãn đại hiệp trao luôn?

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Lấy gì làm chứng?

Lữ Tử Kỳ đáp :

- Rất dễ, Đoàn Thừa Tổ không thể luyện được một công phu từ nó. Lão ta là quý tộc xuất thân mà.

Niên Canh Nghiêu thốt :

- Chứ Doãn tứ ca không... liền nhận thấy lỗ lòi.

Hắn cải biến khẩu khí liền :

- Tứ gia cũng xuất thân từ một thế gia, thế mà vẫn luyện được tuyệt nghệ như thường. Còn tiền bối đó vẫn là một tay giàu có trù thiên hạ, cũng đâu phải vừa gì? Như vậy giàu hay sang gì, nếu cố công học tập, vẫn thành đạt được. Chẳng phải tất cả những bậc giàu sang đều lười, đều chuyên chú hưởng thụ chứ không biết cầu tiến.

Lữ Tử Kỳ cười thốt :

- Lão phu vì phải cùng cái vị tiểu gia kia đi khắp sông hồ, bắt buộc phải học mấy ngón nghề phòng thân vậy thôi. Còn Doãn đại hiệp, học tập làm chi cái lối đánh đá này? Nếu xuất thân từ thế gia danh tộc, tất phải trân trọng vóc ngọc mình vàng, tội gì phải lăn lộn với bọn côn đồ gió bụi?

Doãn Chánh Thanh đáp :

- Tại hạ vô ý trung gặp một bậc kỳ nhân, thương tình nên truyền cho mấy môn võ công.

Lữ Tử Kỳ hỏi :

- Vị kỳ nhân đó là ai?

Doãn Chánh Thanh lắc đầu :

- Tại hạ không biết, cả tên lẫn hiệu. Bất quá, song phương là bình thủy tương phù, gặp nhau rồi, là không mấy chốc lại chia tay. Lão nhân gia thích đánh cờ, mà chơi cờ không cao lắm, tại hạ thắng luôn mấy ván. Lão nhân gia đòi tại hạ truyền cho kỳ phổ, ngược lại, tại hạ được chỉ điểm mấy môn võ công.

Lữ Tử Kỳ mỉm cười :

- Tưởng là ai đâu xa lạ gì. Lão ấy đúng là Yến Phi.

Doãn Chánh Thanh ả một tiếng :

- Tiền bối biết lão nhân gia?

Lữ Tử Kỳ đáp :

- Không quen, chỉ biết thôi. Con người đó có thanh danh lớn trên giang hồ, tự xưng là Diệu Thủ Không Không, một tay trộm ngàn năm trước, ngàn năm sau không người sánh kịp. Lão thích chơi cờ, lão có người sư đệ ngoại hiệu là Thám Nang Thủ Vật, vốn là bằng hữu của lão phu. Thám Nang Thủ Vật không bằng sư huynh về nghề trộm, nhưng cái cốt khí con người thì lại hơn sư huynh.

Tiểu Long Nhi hỏi :

- Yến Phi là con người ra sao?

Lữ Tử Kỳ khẽ thở dài :

- Lão ấy tham phú quý, nghe nói lão ta tìm cách len lỏi vào triều đình, ra sức với hoàng gia, cũng vì lẽ đó mà hai sư huynh đệ của họ bất hòa với nhau, thành chống đối.

Tiểu Long Nhi tặc lưỡi :

- Thế thì đáng tiếc quá.

Doãn Chánh Thanh thần nhiên cười :

- Mỗi người có một chí hướng, không có mãnh lực nào bắt buộc người này phải rập theo chí hướng của người kia. Với tài nghệ đó, nếu muốn phú quý, thì Yến Phi được phú quý ngay, cần gì phải len lỏi chốn triều đình luồn cúi? Chẳng qua, vì một nguyên nhân nào đó, Yến Phi bắt buộc phải tìm một cái gốc để nương tựa, và trên đời này có gốc nào vững chắc hơn triều đình?

Lữ Tử Kỳ gật đầu :

- Cũng có lý! Tuy nhiên, triều đình thu nạp lão, hẳn phải có chỗ dùng lão chứ? Người ta giao phó cho lão trách vụ gì? Chẳng lẽ lại bảo lão đi trộm món này món nọ trong dân gian?

Doãn Chánh Thanh tiếp :

- Cái đó thì tại hạ không được hiểu. Văn bối không giao hậu với lão nhân gia, nên không biết được tâm sự của lão nhân gia. Mà văn bối cũng không dám hỏi gì, sợ mang tiếng tò mò, cho nên, cả tên họ lẫn danh hiệu của lão nhân gia, văn bối cũng mù tịt luôn.

Tiểu Long Nhi gạt ngang :

- Bỏ cái lão ấy qua một bên đi. Bây giờ Doãn đại ca cho xem chiếc phao tay của Khổng Đại Bằng đi, tiểu đệ có chỗ dùng nó.

Doãn Chánh Thanh hỏi :

- Tiểu huynh đệ định làm gì?

Tiểu Long Nhi đáp :

- Tiểu đệ định dùng nó thi thử trên người Khổng Đại Bằng, cho y lấy thuốc giải mà uống, thử xem lúc y lấy chiếc bình đựng thuốc hít ra, mặt mũi của y như thế nào?

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Cái lối đùa đó có ý tứ lắm. Bất quá, ngu ca đã trả lại cho Đoàn Thừa Tổ rồi. Sao tiểu huynh đệ không nói sớm?

Tiểu Long Nhi kêu lên :

- Trả lại cho Đoàn Thừa Tổ?

Doãn Chánh Thanh gật đầu :

- Chứ giữ lại mà làm gì? Lấy của lão ta một vật, ngu ca phải trao một vật khác vào chỗ trống đó chứ. Nếu không lão phát giác ngay.

Tiểu Long Nhi nói :

- Sớm muộn gì lão cũng phát giác!

Doãn Chánh Thanh gật đầu :

- Đành vậy rồi, song lão phát giác muộn là có lợi cho chúng ta hơn sớm. Không rõ lúc phát giác ra sự đánh tráo lão ta có phản ứng như thế nào?

Tiểu Long Nhi cau mày :

- Phản ứng cái gì?

Doãn Chánh Thanh thở dài :

- Thế nào lão ta cũng cho là chúng ta hạ thủ đoạn! Nếu lão thật tâm hợp tác với bọn mình thì lão sẽ hướng về Khổng Đại Bằng mà đòi thuốc giải độc.

Tiểu Long Nhi bủ môi :

- Đại ca chưa thật sự quên được Nhật Nguyệt Đồng Minh hội sao?

Doãn Chánh Thanh nghiêm sắc mặt :

- Ngu ca tham gia Đồng Minh hội là vì tôn trọng lý tưởng và hành vi của hội, chứ không muốn theo ngã đó mà tiến thân, cho nên không thể vì ảnh hưởng một vài người mà phải rút lui dễ dàng như vậy. Đương nhiên là ngu ca phải kiên trì trên con đường vạch sẵn.

Tiểu Long Nhi hỏi :

- Nhưng đại ca đã tuyên bố rút lui rồi mà?

Doãn Chánh Thanh đáp :

- Ngu ca chỉ rút lui khỏi cuộc họp đó thôi, chứ không ly khai Đồng Minh hội. Không một ai làm cho ngu ca xuống ngôi vị Minh chủ Sơn Đông được!

Tiểu Long Nhi trầm ngâm một chút :

- Giả như Đoàn Thừa Tổ không có một phản ứng nào?

Doãn Chánh Thanh thốt :

- Thì việc đó, có nghĩa là lão bị bọn hung ác khống chế. Ngu ca quyết tâm nhân danh nghĩa Minh chủ Phân hội Sơn Đông, tham gia võ lâm minh hội, cho bọn đó thấy rõ việc làm của ngu ca!

Tiểu Long Nhi đưa một ý kiến :

- Nếu đại ca lấy thân phận một khách giang hồ, tham gia võ lâm minh hội, thì sẽ có rất nhiều người ủng hộ đại ca lắm. Nhật Nguyệt Đồng Minh hội không được thiên hạ hoan nghênh bao nhiêu đâu!

Doãn Chánh Thanh điểm một nụ cười :

- Nhật Nguyệt Đồng Minh hội chưa thống nhất, hội viên là những phần tử hỗn tạp, tốt xấu không đồng đều, do đó người đời khinh rẻ, ít ai chịu tham gia. Nếu bây giờ có cuộc chinh đồn toàn diện, thanh lọc hàng ngũ lại, thì ngu ca tin tưởng hội sẽ tạo được một ấn tượng tốt đối với toàn dân!

Tiểu Long Nhi thốt :

- Tùy đại ca muốn sao thì muốn, tiểu đệ không cần biết, tiểu đệ chỉ ủng hộ cá nhân của đại ca thôi! Bỏ riêng ra cái hội Nhật Nguyệt Đồng Minh gì đó đã, nếu có kẻ nào ngoài đại ca, lấn le ngôi vị Minh chủ võ lâm, thì nhất định là tiểu đệ lật đổ kẻ đó, bằng mọi cách, với mọi giá.

Lữ Tử Kỳ vội thốt :

- Võ lâm minh hội tập trung toàn thể hào kiệt anh hùng khắp bốn phương, một mình ngươi làm sao phá vỡ nổi!

Tiểu Long Nhi trừng mắt :

- Còn ông đó chi? Ông định khoanh tay ngồi nhàn à?

Lữ Tử Kỳ đáp :

- Tự nhiên là ta giúp ngươi vô điều kiện rồi! Song hai ta hiệp lại cũng chưa thấm vào đâu!

Tiểu Long Nhi gắt :

- Ông không có bằng hữu sao?

Lữ Tử Kỳ lắc đầu :

- Họ đâu có chịu hòa theo chúng ta gây náo loạn!

Tiểu Long Nhi hừ một tiếng :

- Cái gì náo loạn? Võ lâm Minh chủ là người cầm vận mạng võ lâm, là người được ký thác sự an nguy của hào kiệt anh hùng, nếu tuyển chọn lầm một tay đầu trộm đuôi cướp, gian tà, xảo trá thì sao? Đành là kẻ đó có tài, song lại đem cái tài đó phục vụ bản thân, lấn áp đồng đạo, giành quyền lợi cho bản thân thì sao? Ông sợ việc thì đừng có đi theo tôi.

Lữ Tử Kỳ cười khở :

- Doãn đại hiệp ơi. Thật là lão phu vô biện pháp đối với vị tiểu gia này, đại hiệp hãy khuyên giải hần họ lão phu. Đừng để hần làm điều cần dở.

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Tiểu huynh đệ, trước hết ngu ca đa tạ tiểu huynh đệ có lòng chủ trì, nhưng ngu ca tự xét mình năng lực còn kém lắm, có thể đại ca ra tranh giành, vạn nhất không thành công, thì ngu ca còn phải xét xem kẻ được tuyển là con người như thế nào, có xứng đáng hay không. Nếu là người quân tử, có đức cao vọng trọng, thì tự nhiên chúng ta phải kính phục. Còn như đúng theo sự lo ngại của tiểu huynh đệ, thì nào chỉ có mỗi một mình tiểu huynh đệ bất mãn mà thôi, ngu ca tưởng thiên hạ anh hùng sẽ nổi lên phản đối.

Tiểu Long Nhi cười hì hì :

- Nói như vậy nghe mới được chứ. Lão Túy Miên. Ông tưởng tôi hành động theo nhậm tánh, muốn gây náo loạn thì gây hay sao chứ? Tôi còn biết phải biết quấy, chứ ông thì ngây ngô nhu nhược quá đi thôi! Bất quá, tôi tin rằng trừ Doãn đại ca ra, không còn ai xứng đáng cả!

Gã gọi :

- Mình đi thôi! Đại ca!

Doãn Chánh Thanh thốt :

- Hãy nán lại một ngày nữa rồi hãy đi! Chờ xem sự tình trong Nam Chiếu vương phủ diễn biến như thế nào. Với lại ngu ca thấy còn sớm lắm. Mà Côn Minh thì cách đây cũng chẳng xa xôi gì. Chúng ta đợi anh hùng đến nơi này đông rồi hãy đi, như vậy không ai lưu ý đến chúng ta!

Tiểu Long Nhi gật đầu :

- Cũng được! Nán một ngày cũng chẳng sao!

Day qua Lão Tuyền Miên, gã tiếp :

- Lão tìm gì đó, mượn người ta mang bình thuốc giải và chiếc phao tay trả cho Đoàn Thừa Tổ đi. Tiếp nhận hai vật ấy rồi, là lão ấy hiểu ngay!

Lữ Tử Kỳ cười nhẹ :

- Ta biết, cần gì người phải nhắc!

Họ đi vào thành huyện, tìm khách sạn thuê phòng trọ.

Lữ Tử Kỳ coi kỹ hai vật đó, thấy một tên võ sĩ trong phủ họ Đoàn, nhờ hần mang về cho Đoàn Thừa Tổ, đồng thời phân phó hần phải giữ bí mật.

Họ lưu lại khách sạn hôm đó. Qua ngày sau, một người trong vương phủ mang đến cho họ một phong thư.

Đoàn Thừa Tổ gởi cho họ ba hoàn thuốc, và cho biết đã bảo y sử nghiên cứu chất độc nơi chiếc phao tay của Khổng Đại Bằng, phối chế giải được tặng Doãn Chánh Thanh. Lão cũng tha thiết yêu cầu bọn Doãn Chánh Thanh tha thứ cho lão về việc đã xảy ra trong vương phủ. Doãn Chánh Thanh mở bao bọc hoàn thuốc, nếm thử, rồi bật cười ha hả nói :

- Đoàn vương gia chế ra hoàn thuốc này phải không?

Người mang thư và thuốc đến, là một thư sinh tầm trung niên, tên là Tiêu Đại Toàn, điểm một nụ cười, đáp :

- Chính bỉ nhân nghiên cứu và phối chế đấy!

Doãn Chánh Thanh tiếp :

- Tiên sanh quả là một thánh thủ! Tại hạ muốn lãnh giáo một điều!

Tiêu Đại Toàn thốt :

- Doãn đại hiệp cứ nói!

Doãn Chánh Thanh hỏi :

- Uống thuốc này vào, tại hạ có phục hồi nguyên trạng không?

Tiêu Đại Toàn bối rối, cười gượng :

- Doãn đại hiệp biết y lý, bỉ nhân không dám nói càn, chất độc nơi chiếc phao tay có năng hiệu dụng làm giảm nội công của người trúng độc. Hiện tại, cuộc hóa nghiệm để tìm thuốc giải nhưng chưa có kết quả, bất quá, hoàn thuốc này bảo toàn tánh mạng của đại hiệp thôi. Đợi đến đêm trước khi khai diễn cuộc võ lâm đại hội, bổn Vương gia sẽ liên lạc với các vị.

Tiểu Long Nhi hỏi :

- Sao phải đợi đến thời gian đó?

Tiêu Đại Toàn đáp :

- Vì thần Ni bận việc, không thể đến ngay lúc này. Bà hẹn vào thời gian đó sẽ đến. Bổn Vương gia phải giữ chiếc phao tay để làm chứng cứ, trình lên Thần ni, giành cái lý cho đại hiệp, nhất định buộc Khổng Đại Bằng phải trao giải được.

Doãn Chánh Thanh mỉm cười, trao trả ba hoàn thuốc thốt :

- Phiền tiên sanh chuyển lại Vương gia, nếu mạng số của tại hạ còn dài, thì một chút độc của Khổng Đại Bằng không đáng lo ngại lắm. Tại hạ xin đa tạ Vương gia dành cho hảo ý!

Tiêu Đại Toàn vội đáp :

- Sao đại hiệp tự tìm khổ lấy mình làm chi thế. Bổn Vương gia thừa hiểu đại hiệp có dụng ý như thế nào khi chuyển đến bổn Vương gia chiếc phao tay đó, nhưng hiện tại không phải lúc vận động, vì cần phải tránh mọi biến cố phát sanh. Dù muốn dù không, cũng phải đợi thần Ni đến, thế nào rồi cũng sẽ có một quyết định thích đáng.

Tiểu Long Nhi thốt :

- Lão ấy không dám yêu sách thuốc giải nơi Khổng Đại Bằng, thì cứ trả lại chiếc phao tay cho bọn ta. Ta sẽ tự đòi thuốc giải, chẳng cần nhờ ai!

Tiêu Đại Toàn lật đặt trao chiếc phao tay ra, rồi tiếp :

- Bổn Vương gia cho rằng Long hiệp chịu ra sức là hay hơn hết! Long hiệp có cần gì, xin cứ nói, bổn Vương gia sẵn sàng cung ứng!

Tiểu Long Nhi thu chiếc phao tay, đoạn thốt :

- Ta chẳng cần gì hết! Người về, cho bọn Khổng Đại Bằng biết, chúng phải giữ gìn cái mạng chó của chúng cho kỹ, sớm tối đây, ta sẽ hỏi tội chúng!

Không để cho ai nói gì, gã đẩy Tiêu Đại Toàn ra liền.

Tiêu Đại Toàn đi rồi, Doãn Chánh Thanh thì rất bình tĩnh, còn Mạnh Lệ Ty và Niên Canh Nghiêu thất vọng vô cùng.

16. Chương 16: Răng Chổng Răng - Mắt Chổng Mắt

Tuy nhiên Mạnh Lệ Ty tìm cách tự an ủi lấy mình.

Nàng thốt :

- Tứ lang! Đoàn Thừa Tổ không dám chống đối bọn Khổng Đại Bằng, chúng ta hết trông mong nơi lão ấy rồi. Dù vậy, cũng không nên trách lão ta hèn khiếp, bởi lão yếu thế hơn bọn kia, trong việc này, chúng ta nhận thấy lão ngã về phía ta rõ ràng. Bây giờ, chúng ta hãy đi gặp đến Côn Minh gặp ân sư tôi, tôi sẽ thỉnh giáo lão nhân gia, chủ trì cho chúng ta.

Niên Canh Nghiêu lắc đầu :

- Chúng như đàn ngựa hoang, hợp lại là phóng vó lung tung, bất chấp kỷ cương, có chúng trong tổ chức lại ích lợi gì đó? Trong tương lai, đại công sẽ dựa vào chúng mà cáo thành chăng? Hội viên cơ đồ rằng đông, tôn chỉ của tổ chức càng hoạt.

Lữ Tử Kỳ mỉm cười :

- Nói như thế là sai! Chu Nguyên Chương, khởi tổ nhà Minh, vốn là một kẻ đầu đường xó chợ, nhờ đám giang hồ vong mạng giúp mà làm nên sự nghiệp lẫy lừng, chỉ cần sau khi thành công biết cách khống chế họ là đầu cũng vào đó như thường. Ngày nay Thần ni muốn khôi phục nhà Minh, dưới tay có nhiều mưu sĩ, tự nhiên có nhiều kẻ khuất phục bọn Khổng Đại Bằng. Tuy nhiên, Niên đại hiệp có lý, Nhật Nguyệt Đồng Minh hội không thể ủng hộ Doãn tứ công tử đâu. Cái đó, chúng ta đừng hy vọng vô ích.

Tiểu Long Nhi phần nộ :

- Ai hy vọng bọn họ! Có tôi ủng hộ đại ca cũng đủ lắm rồi! Đừng thêm quan tâm đến cái hội quỷ đó!

Lữ Tử Kỳ lắc đầu :

- Nói như thế cũng không được. Hào kiệt anh hùng tuy đông, nhưng chẳng có ai dám chống đối Nhật Nguyệt Đồng Minh hội cả. Hơn nữa, ngôi vị Minh chủ võ lâm phần chắc sẽ về tay người trong hội đó. Nếu không có Đồng Minh hội làm hậu thuẫn, thì ai lại dám leo lên ngôi vị đó chứ?

Tiểu Long Nhi cười lạnh :

- Minh chủ võ lâm là do hào kiệt trong thiên hạ cử lên, nếu Doãn đại ca được chọn, thì liệu họ dám bắt phục sao?

Lữ Tử Kỳ thốt :

- Trong cuộc tuyển chọn Minh chủ võ lâm, trước hết hào kiệt anh hùng phải trải qua một lần so tài nghệ, qua vòng sơ tuyển, người ta lấy hai mươi bốn người người có bản lĩnh cao hơn hết. Hai mươi bốn người này, là hai mươi bốn Phó minh chủ. Sau đó hai mươi bốn vị Phó minh chủ suy cử một vị Minh chủ, phải biết, trong số hai mươi bốn Phó minh chủ, ít nhất có mười lăm, mười sáu người của Nhật Nguyệt Đồng Minh hội. Họ có đa số tuyệt đối như vậy thì ngôi vị Minh chủ khi nào lại về tay người ngoài hội được?

Tiểu Long Nhi cười mỉa :

- Ông cứ nói đùa mãi! Tôi đã biết qua đủ mười tám Phân hội của Nhật Nguyệt Đồng Minh hội rồi! Có người như Khổng Đại Bằng đó, làm gì tranh nổi cái chức Phó minh chủ, nói chi là chánh Minh chủ!

Lữ Tử Kỳ lắc đầu :

- Minh chủ Phân hội đâu phải là người tài nhất trong Phân hội! Minh chủ Phân hội bất quá chỉ là một kẻ được cất nhắc để điều hành sự vụ, triệu tập hội nghị, khéo léo làm cho tài chánh dồi dào, cung ứng mọi nhu cầu, trang trải mọi phí tổn, nếu cần còn đóng góp về Tổng hội. Trong một Phân hội, có lắm người võ công cao hơn bọn Minh chủ, những người đó chưa hẳn biết toàn thể hội viên Phân hội. Người khinh thường họ qua mắt người Khổng Đại Bằng là lắm!

Tiểu Long Nhi lạnh lùng :

- Tôi không tin! Đến lúc đó tôi sẽ chuyên tìm người trong Nhật Nguyệt Đồng Minh hội mà thách đấu, tôi sẽ giết từng người một, xem chúng còn ai mà tranh giành ngôi vị tối cao!

Lữ Tử Kỳ nói :

- Tiểu Long Nhi! Đành rằng ngươi cũng là một cao thủ trong võ lâm, song đứng trong giang hồ, nào có ai tất giỏi hơn hai chúng ta!

Tiểu Long Nhi nổi tánh quật cường :

- Tôi bất chấp nhất thiết! Trừ mỗi Doãn đại ca, tôi không phục ai cả. Ai không sợ phiền phức xưng tên tranh giành cho tôi xem!

Lữ Tử Kỳ cười nhẹ :

- Ngươi bình tĩnh một chút!

Tiểu Long Nhi trừng mắt :

- Bình tĩnh cái gì, ai cản tôi gây náo loạn được chứ! Này lão, đáng lẽ tôi phải tranh đoạt chức Minh chủ võ lâm đây! Ông đã đáp ứng với tôi cái đó không thành vấn đề, nếu tôi muốn tôi cứ làm. Song bây giờ tôi không muốn nữa, vì có Doãn đại ca làm. Tuy nhiên tôi cảnh cáo ông biết, trước kia ông nói khác, bây giờ ông nói khác, ông lừa tôi rõ ràng. Coi chừng tôi bẻ gãy xương ông đấy nhé!

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Thế ra, tiểu huynh đệ cũng có ý tham gia?

Tiểu Long Nhi đáp :

- Tại cái lão ấy đó. Lão nói tôi có nhiều hy vọng thành công.

Lữ Tử Kỳ thốt :

- Quả thật lão phu nói như vậy. Lão phu có một sổ bằng hữu có thân phận khá cao trên giang hồ, họ sẽ đứng ra chủ trì, đám Nhật Nguyệt Đồng Minh hội sẽ không dám giành giật với người đâu!

Tiểu Long Nhi đáp :

- Tôi không tham gia, thì có Doãn đại ca tham gia, ông cứ bảo họ ủng hộ Doãn đại ca như ủng hộ tôi vậy!

Lữ Tử Kỳ lắc đầu :

- Đâu có giản đơn như vậy được. Ngươi còn nhỏ dù trở thành Minh chủ võ lâm thì cái đó không tạo ảnh hưởng gì cho Nhật Nguyệt Đồng Minh hội. Nhưng, đối với Doãn công tử thì lại khác. Nhất định là Nhật Nguyệt Đồng Minh hội sẽ phản đối. Và bọn bằng hữu của lão phu khó nhúng tay vào chủ trì cho Doãn tứ công tử!

Tiểu Long Nhi toan cãi, Lữ Tử Kỳ nói luôn :

- Tuy nhiên, không phải là không thể làm bởi Doãn công tử có một thế cớ rất cao, công tử không từ nhiệm Minh chủ Phân hội Sơn Đông, là cao minh lắm đó. Lão phu nghĩ như thế này, thoát đầu công tử không nên tiết lộ thân phận mình, cứ nói mình là khách giang hồ, tham gia võ lâm minh hội với thân phận độc lập thôi. Qua cuộc sơ tuyển rồi, công tử cho biết mình là Minh chủ Phân hội Sơn Đông. Khi đó đa số Phó minh chủ võ lâm là người của Nhật Nguyệt Đồng Minh hội, sẽ ủng hộ công tử. Bên ngoài còn có giang hồ do lão phu huy động, ủng hộ luôn. Việc thành rồi, Thần ni nắm cái lý vững chắc, sẽ ủng hộ công tử không chế bọn Khổng Đại Bằng.

Mạnh Lệ Ty khen :

- Biện pháp đó hay tuyệt! Phần tôi tôi sẽ giải thích với gia sư, người đáp ứng là cái chắc, miễn chức Minh chủ võ lâm không vào tay người ngoài Hội là được!

Lữ Tử Kỳ lắc đầu :

- Đừng làm vậy, cần phải đặt Thần ni trước mọi sự đã rồi, bởi rất có thể Thần ni sẽ ngăn trở công tử tham gia võ lâm minh hội đấy. Vả lại, nếu bọn Khổng Đại Bằng biết sớm sẽ gây áp lực, bắt buộc Thần ni phải loại trừ Doãn công tử khỏi ngôi vị Minh chủ Phân hội Sơn Đông!

Mạnh Lệ Ty hừ một tiếng :

- Thần ni sẽ không nghe chúng một cách mù quáng đâu!

Lữ Tử Kỳ tiếp :

- Dù Thần ni không chịu khai trừ Doãn công tử, song giữa đại hội võ lâm bọn Khổng Đại Bằng sẽ tuyên bố là không thừa nhận Doãn công tử, có phải sẽ bẽ bàng cho công tử!

Niên Canh Nghiêu cãi :

- Giả được mất, biết đâu ý không nghĩ là tứ ca lầy, mà chỉ tưởng đồng bọn của y giữ hộ? Cũng có thể y nghĩ rằng: đạo nào đó, vì đồ kỵ nên lấy mất, y sẽ tìm kẻ đó sanh sự lên. Chúng bất hòa, mình có lợi.

Lữ Tử Kỳ cười nhẹ :

- Cũng có thể như vậy, song đến ngày đại hội võ lâm, y sẽ thấy Doãn công tử mạnh khỏe như thường, y sẽ làm lạnh lại với đồng đạo và y cũng cảm hòa với Doãn công tử. Phạm hành sự, chúng ta nên nhắm vào mục tiêu chánh đáng, chứ cứ chạy theo mục tiêu xấu để mua vui, thì chung quy chẳng thu được cái gì khả quan cả.

Niên Canh Nghiêu cãi :

- Đâu có phải là có mục đích mua vui, tiền bối? Đến ngày đại hội võ lâm, Doãn tứ ca sẽ hưởng về chúng, nói vu vơ chứ không quả quyết là người nào, rằng nhờ bọn chúng tảo giải được, nên tứ ca khôi phục lại được tình trạng cũ, chúng sẽ nghi ngờ lẫn nhau, như thế là bọn mình đánh được một đòn ly gián.

Lữ Tử Kỳ chưa kịp nói thì Tiểu Long Nhi reo lên :

- Chiêu đó tuyệt! Tôi đi ngay bây giờ!

Niên Canh Nghiêu khoát tay :

- Tiểu huynh đệ không đi được. Tình hình trong vương phủ, tiểu huynh đệ không hiểu rõ bằng tại hạ, ngoài ra tại hạ còn là một tuần đa sứ của Tổng hội, vạn nhất có biến cố gì, thì cũng có người ủng hộ, đáp trợ tại hạ.

Tiểu Long Nhi hừ một tiếng :

- Tôi hằng vào ra vương phủ chẳng biết bao nhiêu lần rồi, chẳng lẽ không biết rõ tình hình bằng các hạ sao? Còn như có biến cố gì, tôi lại đi sợ hay sao? Kẻ nào chống đối, tôi sẽ cho kẻ đó nếm mùi đôi đoản kiếm của tôi!

Gã thoát đi liền sau khi buông dứt tiếng cuối. Gã đi nhanh quá, thoáng mắt là mất dạng.

Doãn Chánh Thanh thốt :

- Qua khẩu khí và thái độ của Tiêu Đại Toàn, chúng ta nhận thấy Đoàn Thừa Tổ mặc nhiên chấp thuận cho chúng ta tùy tiện hành động, do đó không thể có vấn đề là nguy hiểm bởi lão có an bài ngầm tiếp trợ cho chúng ta. Tuy vậy, Niên nhị đệ và Mạnh muội cũng nên đi theo, phòng những bất trắc trên chỗ tưởng của chúng ta. Đồng thời, nếu cần, hãy mời Đoàn Thừa Tổ xuất hiện dàn xếp, để tránh sanh sự to tát.

Niên Canh Nghiêu và Mạnh Lệ Ty đi ngay.

Lữ Tử Kỳ kêu lên :

- Lão phu không yên tâm được, phải đi theo xem sự việc thế nào. Cái vị thiếu gia đó quả thật là hồ đồ quá chừng muốn gì là làm ngay, bất kể trời đất!

Doãn Chánh Thanh thốt :

- Nếu tiền bối không yên tâm, thế thì tại hạ xin cùng đi với tiền bối, Tiểu Long huynh đệ vì tại hạ mà mạo hiểm chẳng lẽ tại hạ điềm nhiên?

Lữ Tử Kỳ lắc đầu :

- Nếu công tử đi thì sự tình bại lộ ngay!

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Không quan hệ gì, tại hạ không cần động thủ là được. Chất độc trên tay của Khổng Đại Bằng có hiệu dụng làm tán thất võ công của người trúng độc, nhưng điều đó không có nghĩa là người trúng độc cũng mất luôn. Hà huống, vì sự an toàn của huynh đệ, sự tình có tiến triển như thế nào cũng mặc. Vả lại, những gì chúng ta đề cập đến vừa rồi đó, bất quả chỉ là một giả thuyết thôi!

Lữ Tử Kỳ trầm ngâm một chút :

- Cũng được, vậy chúng ta đi liền!

Lỗ Anh ở lại khách sạn một mình, cả hai đi liền sau đó.

Lữ Tử Kỳ và Doãn Chánh Thanh ra phía hậu viên, vượt tường vào vương phủ, qua ngang hậu viên, họ không gặp một ai hết.

Lữ Tử Kỳ thốt :

- Tiểu Long Nhi chưa động thủ, nếu giả động thủ rồi thì phải nhiệt náo rồi chứ!

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Cái vị tiểu huynh đệ đó, tuy buông lung tánh khí, nhưng khi hành động thì lại cẩn thận ghê.

Lữ Tử Kỳ thở dài :

- Lão phu hết sức khổ vì gã! Gã như con ngựa bất kham không dây cương nào kiềm chế nổi. Đi đến đâu là sanh sự, gây họa đến đó. Nếu biết sớm như vậy thì lẽ nào lão phu để cho gã học võ công? Không biết võ công, gã sẽ an phận hơn.

Doãn Chánh Thanh hỏi :

- Tiền bối truyền võ thuật cho à?

Lữ Tử Kỳ đáp :

- Lão phu dạy gã tập luyện khí công khi còn nhỏ, rồi các bằng hữu của lão phu mỗi người truyền cho gã một tuyệt học, luận về tư chất, thì gã là kẻ rất thông minh, song khổ cái là gã không chịu khó khổ luyện, bọn lão phu lại không thể quản thúc. Nếu gã ham học, tài nghệ của gã bây giờ cao siêu không tưởng nổi.

Doãn Chánh Thanh hỏi :

- Sự học của gã, do tiền bối khai tâm từ nhỏ, thế tại sao gã không kiêng nể gì tiền bối?

Lữ Tử Kỳ đáp :

- Cái đó, do sự liên hệ đặc biệt giữa lão phu và gã. Tổ tiên của gã có một ân trọng với dòng họ của lão phu, cho nên vì việc của người đời trước mà phải chịu đựng người đời sau vậy.

Doãn Chánh Thanh mỉm cười.

Chàng biết Lữ Tử Kỳ không nói thật. Tuy nhiên, chàng cũng không muốn tìm hiểu xa hơn.

Đến lượt Lữ Tử Kỳ hỏi lại :

- Trong trường hợp nào, công tử lại kết giao với Niên Canh Nghiêu? Qua tướng mạo của y, lão phu nhận thấy y là con người rất thâm hiểm, công tử nên dè dặt.

Doãn Chánh Thanh thoáng giật mình :

- Tại hạ thấy Niên nhị đệ có nhiệt tâm đối với tại hạ, vả lại y là người rất thông minh...

Lữ Tử Kỳ cười lạnh :

- Lão phu không bao giờ xem lầm tướng người.

Doãn Chánh Thanh hơi lo, chàng hỏi :

- Thế ra tiền bối am tường khoa tướng số! Vậy tiền bối xem tướng tại hạ như thế nào?

Lữ Tử Kỳ đáp :

- Có thể lão phu xem không trúng, song công tử đã hỏi, lão phu phải nói công tử có cái tướng làm chủ mọi người, nhưng khí số nhà Thanh hiện còn dài, ít nhất cũng phải vài trăm năm sau mới đến hồi suy vị, do đó còn chưa có việc thay vua đổi chúa hiện tại! Lão phu nói là nói đến việc thay dòng dõi họ đấy. Như vậy, công tử không tranh được giang san, mà chỉ có thể tạo sự nghiệp trên giang hồ mà thôi!

Trong khi giải sự suy đoán, lão chăm chú nhìn Doãn Chánh Thanh, niềm nghi hoặc hiện lên trong mắt của lão.

Doãn Chánh Thanh thâm kinh hãi, chàng cảm thấy thuật xem tướng của đối phương thật cao minh, do đó chàng không dám hỏi nhiều, sợ lão khám phá thêm những điều khác.

Lữ Tử Kỳ tiếp :

- Tiểu Long Nhi cũng có tướng cách như công tử, cả hai lại có vẻ ý hợp tâm đầu, trong tương lai ắt hẳn sẽ có một cuộc phong vân với nhau! Tuy nhiên, lão phu có phần lo ngại!

Doãn Chánh Thanh hỏi :

- Tiền bối lo ngại điều chi?

Lữ Tử Kỳ đáp :

- Cả hai có tướng cách tốt, song lại yếu thọ, cơ hồ bất đắc thiện chung và phải có tai ách lớn, như chết vì đao kiếm.

Lão trấn an Doãn Chánh Thanh :

- Theo thuật tướng số thì vậy, song trời cao có thể thay đổi, biến nguy thành an, bởi con người bằng vào ân đức mà chuyển họa thành phúc. Công tử không nên tin những gì lão phu vừa suy giải theo sách vở.

Doãn Chánh Thanh bật cười ha hả, cười để trấn an cơn sôi động trong cõi lòng.

Chàng thốt :

- Tại hạ không hề lo ngại, tiền bối yên trí. Phàm đã dấn thân vào sóng cảnh giang hồ, là chấp nhận mọi bất trắc hãi hùng, chỉ xem trọng nghĩa vụ, còn sanh mạng thì khinh thường. Nếu cần an phận thì không lao vào sóng gió?

Họ đã qua hết khu vực hậu viên, đến đại sảnh. Từ trong đại sảnh, một bóng người thoát chạy ra, nhanh như tên bắn, đồng thời mắng oang oang :

- Tiểu tặc! Người ám toán lão gia! Đừng mong trốn khỏi! Lão gia nhất định đập chết ngươi, cho ngươi theo ông bà ông vải dưới cửu tuyền luôn! Chạy trước là Tiểu Long Nhi, đuổi sau là Khổng Đại Bằng, như vậy là Tiểu Long Nhi đã đắc thủ rồi.

Nhưng không phải Tiểu Long Nhi chạy trốn. Trong đại sảnh, người đông, gã cố ý dụ Khổng Đại Bằng và một vài đồng đạo của y ra bên ngoài để dễ bề đối phó.

Cho nên, gã chạy vòng vòng theo vườn hoa.

Sau Khổng Đại Bằng lần lượt là đồng đạo của y trong mười phân hộ, họ chia toán chặn đầu.

Một người toan tiến sát Tiểu Long Nhi.

Khổng Đại Bằng kêu to :

- Không được đâu, Mạnh huynh! Gã có chiếc Truy Hồn giới chỉ của tiểu đệ, nguy lắm! Gã vừa ám toán tiểu đệ đó!

Người đó là Minh chủ Sơn Tây, vốn là tổng đầu lĩnh Thái Hành Sơn, họ Mạnh, tên Triệu Ngươn, ngoại hiệu Phi Ưng, chuyên sử dụng Phi Ưng Trảo, rất giỏi thuật khinh công. Y sắp chụp trúng Tiểu Long Nhi, nghe Khổng Đại Bằng gọi, vội rút tay về.

Ngờ đâu, Tiểu Long Nhi quyết tâm sanh sự, y không tiến tới gã lại tiến tới, đáp phốt qua lưng ý một chưởng. Mạnh Triệu Ngươn nhào xuống.

Khổng Đại Bằng lướt tới, đỡ y lên, hỏi :

- Có bị gã ám toán chăng?

Mạnh Triệu Ngươn đáp :

- Chưởng lực rất nhẹ, như có cái gì đó chích vào da thịt.

Khổng Đại Bằng kinh hãi :

- Thế là bị ám toán rồi! Các vị hãy canh chừng gã, đừng để gã chạy thoát! Tiểu đệ đi lấy thuốc giải ngay!

Y chạy vào đại sảnh, bao nhiêu người còn lại vây quanh Tiểu Long Nhi. Gã đứng trên hòn giả sơn gọi :

- Mang thuốc giải ra mau họ Khổng ơi! Coi chừng ta sẽ ám toán tất cả từng người một đấy! Các người không cho Doãn đại ca ta tham gia võ lâm minh hội, ta cũng có cách ngăn chặn các người vậy!

Khổng Đại Bằng trấn an đồng đạo :

- Các vị đừng lo, dù bị gã ám toán cũng chẳng sao, thuốc giải của tiểu đệ hiệu nghiệm phi thường, uống vào rồi là chất độc tan biến ngay! Tiểu đệ mang theo nhiều lắm.

Tiểu Long Nhi cười lạnh :

- Để ta ám toán các người xem thuốc giải linh nghiệm như thế nào?

Mạnh Triệu Ngươn không dám vọng động, sợ chất độc phát tác gấp.

Tuy nhiên, vốn tánh quật cường, y hét lớn :

- Tiểu tặc sắp chết đến nơi rồi mà còn phách lối!

Những người có ám khi đều lấy cầm tay toan vùng ra.

Đái Độc Hành vừa xuất hiện, thấy thế vội ngăn chặn :

- Không được! Các vị đừng hồ đồ! Tiểu tử đó chẳng ra gì, nhưng Túy Tiêu Hồ giao du rất rộng, bằng hữu của lão ta vừa nhiều vừa lợi hại, chạm vào chúng là nguy ngay cả lũ đấy! Hãy nhẫn nhục là hơn!

Mạnh Triệu Ngươn trầm giọng :

- Chẳng lẽ Nhật Nguyệt Đồng Minh hội lại sợ chúng?

Đái Độc Hành lớn giọng :

- Đến cả Thần ni còn phải kiến nhượng Túy Tiêu Hồ mấy phần, các vị muốn gây sự thì tùy vậy, bổn hội không chủ trì nổi các vị đâu nhé! Mạnh Triệu Ngươn hừ một tiếng :

- Thế để cho gã uy hiếp sao?

Đái Độc Hành đáp :

- Cứ để lão phu dàn xếp. Lão phu sẽ bảo Khổng huynh cho gã ít thuốc giải là êm chuyện.

Mạnh Triệu Ngươn không phục :

- Đãi lão gia! Ám toán Doãn Chánh Thanh là do chủ ý của lão gia, bây giờ lão gia lại nói sẽ trao thuốc giải cho Doãn Chánh Thanh! Thế nghĩa là gì?

Đái Độc Hành trừng mắt :

- Mạnh Triệu Ngươn! Người ăn nói cẩn thận một chút nhé! Cũng may ở đây toàn là huynh đệ trong nhà cả. Nếu có người ngoài nghe lọt thì phiền phức không nhỏ!

Mạnh Triệu Ngươn trầm giọng :

- Nhưng ý tứ của lão gia ra sao, có ai hiểu nổi đâu?

Đái Độc Hành thấp giọng :

- Ý tứ của lão phu, là bức Doãn Chánh Thanh ly khai hội, hẳn rất được lòng khách giang hồ, có mấy vị tiền bối võ lâm rất sẵn sàng ủng hộ hẳn. Nếu để hẳn mọc gốc sanh rễ trong hội thì chức vị Minh chủ võ lâm không về tay bọn ta được. Hiện tại, hẳn từ nhiệm, kể như đã mất gốc, bốn hội không ủng hộ hẳn nữa, thì hẳn đừng mong tranh đoạt ngôi vị tối thượng trong võ lâm. Chúng ta nhân dịp này mua chuộc chút cảm tình, trong chủ trương thêm bạn bớt thù, dù hẳn không trở thành bằng hữu của chúng ga, thì hẳn cũng không là kẻ thù nữa!

Quay qua Tiểu Long Nhi, lão cao giọng nói :

- Tiểu Long hiệp! Lão phu trao thuốc cho Long hiệp, vậy trả phao tay lại để làm hòa với nhau nhé!

Tiểu Long Nhi vờ suy nghĩ một chút :

- Ta không biết hòa hay chiến là cái gì. Ta chỉ đòi thuốc giải thôi. Có thuốc giải rồi ta sẽ buông tha các người, nhưng chiếc phao tay không thể trả cho các người được!

Mọi người nhìn nhau tỏ vẻ bất phục.

Đái Độc Hành trấn áp mọi người lão thốt :

- Lão phu biết rõ nguyên tắc hành sự của Long Hồ song hiệp, thứ nhất, không chen vào việc người, thứ hai, không lấy vật gì của ai. Việc xảy ra giữa Khổng đầu lãnh và Doãn Chánh Thanh, là việc riêng trong bốn hội, thì Long hiệp còn chen vào làm gì? Mà cũng không nên giữ vật của Khổng đầu lãnh làm gì.

Tiểu Long Nhi ghen lý. Nhưng vốn mẫn tuệ, gã có cách ứng biến ngay. Gã đáp :

- Ta không đoạt vật đó làm chi, bắt quá tạm thời ta giữ lại đây. Nếu trao cho y, y sẽ mang ra sử dụng trong kỳ đại hội võ lâm tới đây, hãm hại nhiều người thì sao. Ít nhất cũng phải chờ sau ngày đại hội võ lâm, ta sẽ trả lại cho y. Ta còn buộc y một điều kiện, y không được tùy tiện dùng nó hại người!

17. Chương 17: Nổi Oai Sấm Sét

Tiểu Long Nhi tiếp luôn :

- Ta phải đề phòng, bởi ngày đó, Khổng Đại Bằng sẽ gặp Doãn đại ca của ta!

Đái Độc Hành giật mình :

- Doãn Chánh Thanh còn chuẩn bị tranh tuyển Minh chủ võ lâm sao?

Tiểu Long Nhi đáp :

- Đương nhiên, nếu không thì ta cần gì phải đến đây đòi giải dược với bọn người! Đồng Minh hội các người không chủ trì Doãn đại ca ta, thì thiên hạ anh hùng ủng hộ! Đại ca ta tha thiết với cuộc tranh tuyển đó lắm!

Đái Độc Hành bật cười ha hả :

- Hay quá! Hay quá! Trên giang hồ, Doãn Chánh Thanh có danh vọng lớn, do đó, bọn lão phu yêu cầu hẳn rút lui khỏi Nhật Nguyệt Đồng Minh hội. Bọn lão phu kệ hẳn tham gia vào võ lâm đại hội, không muốn nương tựa vào sự vinh quang của hẳn. Thuốc giải, tự nhiên sẽ trao cho hẳn, còn chiếc phao tay thì lão phu yêu cầu Long đại hiệp trao trả cho Khổng Đại Bằng, vì đó là vật phòng thân của y, Doãn Chánh Thanh dù bị ám toán một lần rồi, thì hẳn phải có chuẩn bị sau này mỗi lần gặp mặt Khổng Đại Bằng. Nếu hẳn còn

bị ám toán lượt nữa, thì đó chứng minh tài năng của hần kém quá, hần không đủ tư cách làm Minh chủ võ lâm. Long thiếu hiệp nghĩ sao?

Tiểu Long cao ngạo thành danh, muốn tỏ ra mình là một người hùng, không hề biết sợ, toan đáp ứng trao đổi vật, bắt người lúc đó có một bọn đồ xô ra.

Bọn người đó là Niên Canh Nghiêu, Mạnh Lệ Ty, Đoàn Thừa Tổ và một số Minh chủ Phân hội chánh thống, chứ không xuất thân từ giới lục lâm cường đạo.

Niên Canh Nghiêu nói :

- Đái lão nói phải đấy! Doãn tứ ca có tài nghệ cái thế lần trước không phòng bị nên mới bị ám toán! Chỉ cần có thuốc giải, để thoát khỏi khổ cảnh hiện tại, ngoài ra không có ý gì khác. Long huynh đệ! Hãy trao chiếc phao tay cho Đái lão đi!

Đái Độc Hành biến sắc, thốt :

- Niên huynh đệ quán thông với người ngoài à! Rồi đưa họ đến đây sanh sự phải không! Niên huynh đệ đừng quên mình là tuần du sứ của bốn hội đấy!

Niên Canh Nghiêu mỉm cười :

- Đái lão nói thế nghĩa là làm sao? Tại hạ biết Long huynh đệ đây có chiếc phao tay, Long huynh đệ đến đây để đổi lấy giải dược, nên tại hạ theo đến đây, thông báo.

Đái Độc Hành lạnh lùng :

- Sao huynh đệ không đến sớm?

Niên Canh Nghiêu đáp :

- Bắt được tin đó, tại hạ đi ngay, nhưng tìm hơn nửa ngày trời, mới biết vương phủ nằm trên con đường nào, thành ra đến trễ.

Đái Độc Hành nổi giận hỏi :

- Sao các hạ không thông báo với lão phu?

Niên Canh Nghiêu đáp :

- Tại Đồng Minh hội, Đái lão và Đoàn vương gia đồng hành, nhưng ở đây Đoàn vương gia là chủ nhân, cho nên theo lẽ, tại hạ phải thông báo với Đoàn vương gia trước!

Đái Độc Hành trợn đôi mắt, không biết lời nào mà nói để quở trách Niên Canh Nghiêu. Lão chỉ cười lạnh.

Chợt Khổng Đại Bằng từ bên trong chạy ra, tay cầm một chiếc bình, mặt lộ vẻ giận dữ. Y hét lớn :

- Thuốc giải của tại hạ biến đâu hết! Đây là chiếc bình đựng tiêu! Hần là có kẻ nào đánh tráo! Kẻ nào chơi ác thế chứ!

Mọi người cùng giật mình. Tiểu Long Nhi cao giọng :

- Người định giở trò gì nữa đó. Hôm nay người không trao giải dược cho ta, ta nhất định không buông tha người đâu!

Đái Độc Hành gọi :

- Khổng đầu lãnh! Tiểu Long hiệp bằng lòng trao chiếc phao tay đổi lấy giải dược rồi đó. Huynh đệ đừng sanh chuyện nữa!

Khổng Đại Bằng giậm chân :

- Dích xác là bình thuốc bị đánh tráo rồi! Ai bịa chuyện trời cho chết một cách thảm thiết đi! Kẻ nào đó, lấy bình thuốc, lưu lại bình tiêu! Bình tiêu đây, các vị xem!

Đái Độc Hành tiếp nhận lấy bình tiêu, mở nút, ngửi qua, rồi hướng về Đoàn Thừa Tổ thốt :

- Chùng như trong vương phủ, có thứ này!

Đoàn Thừa Tổ nhìn chiếc bình, gật đầu :

- Đúng vậy, vật trong bồn phủ, có dấu hiệu dưới đáy. Song việc này không liên quan đến lão phu!

Khổng Đại Bằng gằn giọng :

- Tại sao không liên quan?

Đoàn Thừa Tổ trầm gương mặt :

- Có phải Khổng đầu lãnh cho rằng lão phu đánh tráo bình tiêu lấy bình thuốc chăng? Nếu thế lão phu xin các hạ cứ đưa bằng cớ ra!

Khổng Đại Bằng buông gọn :

- Chiếc bình chính là bằng cớ!

Đoàn Thừa Tổ giận :

- Các vị đến nhà lão phu, vì thế lão phu dành tòa mật thất cho các vị sử dụng, lão phu tự mình không tùy tiện đến đó. Khổng đầu lão vu cho như vậy. Là có ý làm nhục lão phu rõ ràng!

Khổng Đại Bằng cao giọng :

- Thế nhưng tại sao bình thuốc lại biến thành bình tiêu?

Đoàn Thừa Tổ hừ một tiếng :

- Bình giải được vốn là vật bất ly thân của các hạ, mà đồ vật của lão phu thì bất cứ nơi nào trong vương phủ lại chẳng có! Những vật dụng trong ngôi nhà dành cho các vị đó, cũng đều mang dấu hiệu của họ Đoàn, nói gì là một chiếc bình?

Khổng Đại Bằng thốt :

- Nhưng bình đựng hạt tiêu không phải là vật trưng bày trong nhà.

Đoàn Thừa Tổ cười lạnh :

- Mỗi ngày, các vị ăn ba lượt, vật thực, khí dụng do nhà bếp cung cấp, gia nhân mang đến tận nơi, các vị khỏi phải đi đâu cả, cũng có những món cần dùng. Nếu các hạ muốn vu oan cho lão phu, thì khó khăn gì giữ lại tại phòng một vài món?

Đái Độc Hành chen vào :

- Khổng đầu lãnh! Nếu quả Đoàn vương muốn đánh tráo bình thuốc, thì Vương gia không ngại gì lưu lại một vật mang dấu hiệu riêng như vậy! Đầu lĩnh hồ đồ quá!

Khổng Đại Bằng biết mình hấp tấp quá vội thốt :

- Tại hạ hồ đồ thật! Tuy nhiên, chiếc bình này rất giống chiếc bình của tại hạ, lúc thường, tại hạ không lưu ý đến nó, hôm nay có việc mới mớ đến nó. Nhờ vậy tại hạ mới phát giác ra nó bị đánh tráo. Đương nhiên, tại hạ không dám nghi ngờ Vương gia, chỉ sợ người trong quý phủ đùa ác với tại hạ thôi!

Đoàn Thừa Tổ cao giọng :

- Không thể có việc đó. Người trong vương phủ là những gia thần truyền tử, lưu tôn, rất mực trung thành, lão phu hoàn toàn tín nhiệm họ, không bao giờ họ dám tự do hành động. Nghi lão phu thì còn có thể, chứ nghi gia thần lão phu thì đáng hận thật!

Đái Độc Hành vội khuyên :

- Vương gia đừng nổi giận. Khổng đầu lãnh mất thuốc giải, tự nhiên phải mất bình tĩnh. Việc đó nên châm chước cho hắn. Có thể vì vội vàng, Khổng đầu lãnh lấy lộn chăng?

Khổng Đại Bằng bực tức :

- Làm gì có sự nhầm lẫn! Tại hạ chỉ có mỗi một chiếc bình, luôn luôn mang nó bên mình. Bây giờ cần đến nó, lấy ra mới biết đã bị đánh tráo!

Tiểu Long Nhi cười lạnh :

- Cửu Đầu Điều! Người không muốn trao giải được nên vịn chuyện đổ cho Đoàn vương gia, hẳn là người muốn đem Vương gia ra, dọa ta khiếp phải không?

Mạnh Triệu Ngươn kinh hãi :

- Tại hạ trúng độc, Khổng huynh lại bảo bình thuốc mất rồi, thế tại hạ làm sao đây?

Khổng Đại Bằng gần giọng :

- Làm sao? Tại hạ còn biết làm sao? Muốn chế luyện thứ thuốc giải đó, ít nhất cũng phải mất bảy hôm. Không kể phải phí lắm công phu!

Mạnh Triệu Ngươn kinh hãi :

- Trời! Bảy hôm! Tại hạ làm sao chịu nổi trong bảy hôm?

Khổng Đại Bằng trấn an y :

- Không sao đâu! Chỉ cần tránh vọng động trong thời gian đó là được, sanh mạng không hề hấn gì!

Tiểu Long Nhi quát :

- Thế còn Doãn đại ca?

Khổng Đại Bằng nổi giận :

- Ta lo cho ta chưa xong, con lo cho ai được gì chứ!

Tiểu Long Nhi từ đỉnh giả sơn nhảy xuống đất, sẵn toan động thủ. Đái Độc Hành chặn lại thốt :

- Tiểu Long hiệp! Có gì, dùng lời lẽ mà nói với nhau, động thủ chưa phải là cách giải quyết vấn đề!

Tiểu Long Nhi hét lên :

- Không có thuốc giải! Ta còn không buông tha các người!

Đái Độc Hành phân trần :

- Thuốc giải đã mất rồi, phải đợi bảy ngày nữa mới có thứ mới. Xin Tiểu Long hiệp nể mặt lão phu, dần lòng chờ. Sau bảy hôm, chính lão phu đích thân mang đến cho Long hiệp! Lão phu bảo đảm việc đó!

Tiểu Long Nhi nổi giận :

- Cam đi! Bảy hôm nữa. Các người lại kiếm có hứa quanh hứa quẩn, dần dần đến ngày đại hội võ lâm khai diễn, đại ca làm sao tham dự? Phải có thuốc giải ngay hôm nay cho ta!

Thốt xong, gã sẵn tới.

Đái Độc Hành trầm giọng :

- Tiểu Long hiệp! Lão phu vị nể Túy Tiêu Hồ Lữ Tử Kỳ nên mới khách khí với thiếu hiệp như vậy, chứ không phải ngán sợ thiếu hiệp đâu nhé!

Tiểu Long Nhi gầm lên :

- Không ngán sợ thì cứ đánh! Người là cái quái gì mà nói giọng đó!

Gã vung tay đánh tới liền.

Đái Độc Hành vốn định đưa tay nghinh đón, song trực nhớ đến chiếc phao tay có độc, lão rút tay về rồi dùng ống tay áo phải quạt bàn tay của Tiểu Long Nhi.

Tiểu Long Nhi vung bàn tay kia, bàn tay có cầm đoản kiếm, kiếm đưa lên, một tiếng soạt vang khê, ống tay áo của Đái Độc Hành đứt mất một đoạn.

Đái Độc Hành lạnh lùng thấy rõ, hai tay gã chẳng thể nghinh đón chiếc phao tay có độc và thanh đoản kiếm.

Đoàn Thừa Tổ bỗng bước tới, nắm lấy tay có kiếm.

Tiểu Long Nhi hoành tay kia đánh qua lão một chưởng.

Mạnh Lệ Ty hấp tấp kêu lên :

- Long huynh đệ! Không nên đánh nữa!

Tiểu Long Nhi dừng tay kịp lúc, thốt :

- Đại tẩu, tôi vì đại ca...

Mạnh Lệ Ty đáp chặn :

- Nhưng Đoàn vương gia không liên quan gì trong vụ này!

Tiểu Long Nhi trừng mắt :

- Sao lại không? Doãn đại ca bị ám toán ngay trong nhà lão mà! Lão giả vờ chẳng biết việc gì đấy, ai dám chắc là lão không đồng mưu?

Đoàn Thừa Tổ hết sức thẹn, thốt :

- Long thiếu hiệp trách lão phu rất phải, lão phu ê mặt trước sự việc này, song vô luận thế nào, Long hiệp cũng nên nể tình lão phu một chút. Những gì Tiêu Đại Toàn tiên sanh đã trình bày với các vị hộ lão phu, đủ chứng tỏ tấm lòng của lão phu, mong các vị thông cảm cho!

Tiểu Long Nhi hỏi :

- Rồi Vương gia tính làm sao với Doãn đại ca?

Đoàn Thừa Tổ đáp :

- Khổng Đại Bằng mất bình thuốc, việc đó chưa biết chân hay giả, nếu Long hiệp muốn đòi thuốc giải, thì lão phu không có quyền can thiệp, nhưng lão phu chỉ yêu cầu Long hiệp đừng động thủ tại đây!

Tiểu Long Nhi hừ một tiếng :

- Tìm thuốc giải là khẩn cấp, mà hiện tại thì họ ở tại nhà Vương gia, nếu không bức bách họ tại đây, thì chẳng lẽ đợi đến ngày đại hội võ lâm mới hỏi? Đợi như vậy, dù có thuốc đi nữa, liệu có kịp chữa trị cho Doãn đại ca của tôi không?

Đoàn Thừa Tổ trầm gương mặt :

- Bắt đầu từ giờ phút này, họ sẽ không còn lưu lại nhà lão phu nữa. Lão phu sẽ yêu cầu họ rời khỏi đây ngay lập tức!

Đái Độc Hành kinh ngạc :

- Vương gia có ý tứ gì?

Đoàn Thừa Tổ lạnh lùng :

- Khổng đầu lãnh ngụ tại nhà lão mà bị trộm vật này, vật nọ, như vậy lão phu không đủ sức bảo vệ sự an toàn cho các vị nữa. Lão phu thẹn vô cùng chỉ có cách là yêu cầu các vị tìm nơi khác có đủ an toàn hơn mà tạm trú!

Đái Độc Hành thốt :

- Nơi đây là địa điểm do Thần ni chỉ định cho bọn lão phu tạm trú, chờ ngày đại hội võ lâm tại Côn Minh, Vương gia không thể đuổi bọn lão phu đi nơi khác được.

Đoàn Thừa Tổ đáp :

- Lão phu sẽ chịu tội với Thần ni sau!

Đái Độc Hành uy hiếp :

- Còn nơi nào khác an toàn hơn ở đây? Hành động của bốn hội cần được giữ bí mật, Vương gia phải biết, chẳng riêng gì giới giang hồ chú ý, mà triều đình Mãn Thanh có tình báo khắp nơi, nếu tìm nơi khác tạm trú, lỡ ra sự tình bị bại lộ, thì trách nhiệm này ai gánh chịu cho?

Đoàn Thừa Tổ cảm hận :

- Hành động không cần mật, thì các vị chịu trách nhiệm chứ đổ cho ai thế nào được! Nói thật với các vị, sở dĩ lão phu tham gia Nhật Nguyệt Đồng Minh hội, là vì lòng rất tôn kính Thần ni mà thôi, chứ chẳng phải là lão tán đồng mọi cử động của các vị đâu. Các vị là người nhà Đại Minh, thì có phận sự khuông phò Đại Minh, khôi phục Đại Minh, chứ lão phu đâu phải phần tử dân gian của nhà Đại Minh còn sót lại? Lão phu là người Đại Lý, của họ Đoàn. Lão phu có quốc gia riêng biệt, dù quốc gia của lão phu hiện nay chỉ là bóng mờ thôi! Cũng như cái bóng mờ của Đại Minh.

Đái Độc Hành nằm mộng cũng không tưởng nổi Đoàn Thừa Tổ dám nói như vậy. Lão sững sốt một phút, rồi nói :

- Đại Minh ngày trước không hề bạc với họ Đoàn tại Đại Lý, nên dành trọn cả mảnh đất Vân Nam cho họ Đoàn. Cái ân điển đó, Vương gia quên sao? Chu thủy tổ Nguyên Chương tóm thâu giang sơn gồm mười ba tỉnh về một mối còn được, huống hồ một địa điểm Đại Lý nhỏ nhoi ấy mà Đại Minh không thôn tính nổi?

Đoàn Thừa Tổ cười nhạt :

- Lão phu không quên, song nhà Thanh hiện nay cũng ưu đãi họ Đoàn, có kém gì nhà Minh ngày trước? Chẳng lẽ lão phu không cảm kích đặc huệ nhà Thanh?

Đái Độc Hành gần từng tiếng :

- Chính Vương gia nói câu đó đấy nhé!

Đoàn Thừa Tổ vốn bực mình :

- Phải! Chính lão phu nói! Trước mặt Thần ni, lão phu dám thừa nhận như thường. Đối với vị lãnh tụ tối cao của Nhật Nguyệt Đồng Minh hội, lão phu trọn lòng thần phục. Nhưng lão phu không chịu nổi hành vi độc ác của các vị. Từ hôm nay trở đi, lão phu xin từ chức chấp pháp trong Tổng hội!

Tình hình biến chuyển vừa nhanh vừa nghiêm trọng, Niên Canh Nghiêu khẩn trương cực độ.

Hắn vội lên tiếng :

- Vương gia! Một việc nhằm lẫn nhỏ mọn, Vương gia để bụng làm chi? Tại hạ hy vọng Vương gia nghĩ lại, đừng quan trọng hóa vấn đề! Không vui chút nào cả!

Đoàn Thừa Tổ quát mắt bắn lửa chớp, cao giọng đáp :

- Lão phu không vui từ lâu rồi, nào chỉ là mới đây đâu! Nam Chiếu vương phủ, tuy không phải là một thế ngoại càn khôn, song cũng là một lãnh thổ tuyệt thế, vì cái hội Nhật Nguyệt Đồng Minh hội mà lão phu bắt buộc phải đón tiếp họ như khách quý, rồi họ ngày ngày trong nhà lão phu làm những việc khiến lão phu không vui! Đã vậy Khổng Đại Bằng làm mất bình thuốc, lấy bình tiêu làm bằng cớ, vu khống lão phu trộm vật của y. Lão phu không thể chịu nhục hơn được, dù chỉ thêm một giây, một phút. Khi họp mặt với tổ tiên nơi tuyền đài, lão phu phải ăn nói làm sao?

Khổng Đại Bằng vội kêu lên :

- Bình thuốc của tại hạ thật sự đã mất. Tại hạ giấu làm gì?

Đoàn Thừa Tổ lạnh lùng :

- Vật mất tại nhà lão phu, dù lão phu không lấy trộm, cũng chẳng làm sao biện minh được! Khổng đầu lãnh thử cho biết cái giá đi, lão phu theo giá đó, đền bù thiệt hại!

Thấy Đoàn Thừa Tổ giận thật sự! Đái Độc Hành không dám cứng nữa, vội cười cười, nói :

- Vương gia dạy quá lời! Lỗi về phần lão phu, lão phu xin chịu hết trách nhiệm, cúi mong Vương gia tha thứ cho!

Đoàn Thừa Tổ cười lạnh :

- Lão phu đâu dám nhận lời tạ lỗi của các hạ! Tại hạ nói làm sao, giữ làm vậy, lời nói của tại hạ nặng như núi, buông rồi không thể lấy lại! Trong một giờ nữa, tại hạ sẽ cho gia nhân dọn quét ngôi nhà dành cho các vị đó! Ai có vật gì, cứ mang đi, nếu có mất món chi, tại hạ sẽ chiếu giá đền bồi. Xin các vị thu xếp gấp hành trang đi cho!

Thần sắc của lão cực kỳ nghiêm trọng, không ai nói một tiếng nào với lão.

Một lúc lâu, Niên Canh Nghiêu mới cất tiếng :

- Đái lão! Vương gia đã hạ lệnh đuổi khách rồi, thì không ai có thể miễn cưỡng nấn ná tại đây lâu hơn! Tuy nhiên, mọi sự việc phát sanh tại đây, đều do Đái lão khởi xướng, điều đó ai ai cũng thấy rõ. Nếu sau này, Thần ni có quả trách, Đái lão phải có can đảm thừa nhận, xin đừng trút đổ cho bọn tại hạ đấy nhé!

Đái Độc Hành nổi giận :

- Lão phu khởi xướng à! Nói như thế mà nghe được!

Niên Canh Nghiêu cười lạnh :

- Chẳng phải Đái lão chỉ cho Khổng Đại Bằng ám toán Doãn tứ công tử sao? Không có Đái lão chủ trì, can đảm nào mà y dám vọng động?

Tiểu Long Nhi cao giọng phụ họa :

- Đúng vậy! Chính cái lũ đó tổ cáo lẫn nhau như vậy!

Đái Độc Hành nổi giận :

- Câm ngay! Sự việc phát sanh là do các ngươi, đầu tiên Doãn Chánh Thanh vào hội đó. Không có hắn, làm gì có náo loạn?

Niên Canh Nghiêu đáp :

- Việc tiến cử Doãn tứ công tử tại hạ sẽ có trách nhiệm phải quyết đoán, sẽ có dư luận. Dù Thần ni không hỏi đến, tại hạ cũng trình bày cho lão nhân gia quyết định!

Đái Độc Hành tức giận, quát :

- Tốt! Tốt lắm! Bọn tư sẽ chờ xem sự quyết đoán đó như thế nào! Thần ni làm cái gì được chứ! Nhật Nguyệt Đồng Minh hội đâu phải có mỗi mình bà!

Lão vẫy tay một vòng, gọi :

- Chúng ta đi thôi!

Dĩ nhiên lão gọi đồng bọn phe lão. Lão bước đi, chân đạp mạnh trên sàn, tỏ rõ khí uất nặng trong người lão.

Tiểu Long Nhi không ngờ sự tình kết thúc như vậy, trở mắt nhìn đầu này đầu kia. Đoàn Thừa Tổ điểm một nụ cười âm trầm, Tiểu Long Nhi nhìn lão hỏi :

- Đoàn vương gia! Tại tôi cả! Ngày khác tôi đến nhận sự trách cứ của Vương gia.

Gã thoát liền sau câu nói.

Niên Canh Nghiêu và Mạnh Lệ Ty cũng chịu tội với Đoàn Thừa Tổ, rồi vòng tay cáo biệt.

Đoàn Thừa Tổ thở dài thốt :

- Ly khai Nhật Nguyệt Đồng Minh hội, lão phu cảm thấy rất đau lòng, mong các vị hiểu cho. Từ nay trở đi, nếu các vị có ý tưởng gặp lại nhau thì cứ đến tìm lão phu. Tuy nhiên, đến với tư cách vô lâm đồng đạo thì

các vị sẽ là thượng khách của lão phu? Còn đến với thân phận hội viên Nhật Nguyệt Đồng Minh hội, thì các vị đừng trách tại sao lão phu không nghênh tiếp?

Niên Canh Nghiêu vội đáp :

- Vương gia không nên vội lấy thái độ quyết liệt! Nếu Doãn tứ ca của tại hạ dành được chỗ đứng trong Đồng Minh rồi, thì các tệ đoan sẽ được diệt trừ, bốn hội sẽ được chỉnh đốn từ gốc trở đi. Lúc đó, xin Vương gia tiếp tục chủ trì.

Đoàn Thừa Tổ thở dài :

- Không làm gì có ngày Đồng Minh hội được chỉnh đốn như Niên đại hiệp nói đâu! Lão phu biết rõ Thần ni, bà chỉ chú trọng vào sức mạnh, mục đích của bà là trước hết tạo hành một thực lực to lớn, mà bọn Đái Độc Hành là một cái thực lực của Đồng Minh hội, là chỗ tựa nương của hội, của Thần ni. Bà nuôi kỳ vọng nơi bọn đó, thành thử có dung túng chúng ít nhiều, có vậy chúng mới dám tung hoành ngang dọc, nhiệm ý tác phúc tác oai? Không khi nào Thần ni dám buông rơi bọn ấy!

Niên Canh Nghiêu mỉm cười :

- Đành là Thần ni có chú trọng đến thực lực, song bà vẫn rất trọng tâm vào đại cuộc, một đại cuộc trên nền tảng đạo nghĩa. Bọn Đái Độc Hành bất quá chỉ là những con cờ của giai đoạn mà thôi, không thể vì sự có mặt của chúng trong một giai đoạn nào đó, mà chúng ta bỏ phế luôn đại cuộc? Huống chi, lực lượng của chúng chưa phải là vô thượng, bất địch! Giả sử Doãn tứ ca tranh được ngôi Minh chủ võ lâm, thì anh hùng hào kiệt khắp muôn phương sẽ ủng hộ Doãn tứ ca. Một lực lượng như thế liệu có kém Đái Độc Hành chăng? Thần ni sẽ thừa sáng suốt để cân nhắc! Thế nào là lợi, thế nào là hại!

Đoàn Thừa Tổ kinh ngạc :

- Có thể sao? Doãn Chánh Thanh trúng độc, thuộc giải thì chưa tìm ra, thì làm sao ứng tuyển chức vị đó được? Nói tri là tranh đoạt với cao thủ trên đời?

Mạnh Lệ Ty muốn bày tỏ ngay sự thật, nhưng Niên Canh Nghiêu lấy ánh mắt ngăn chặn. Hắn lại thốt chặn luôn :

- Phàm kiệt nhân thì có thiên tướng. Tham gia minh hội võ lâm sắp đến đây, Doãn tứ ca nhân anh đức và hạnh, còn võ công thuộc hàng thứ yếu. Bởi có đại cao thủ đoạt ngôi vị, song lại vô đức thì sự nghiệp khó bền. Chủ trương của tứ ca là trau dồi nhân tâm trước, rồi gây dựng tâm phúc, sau đó mới đến dùng vũ lực. Huống chi Khổng Đại Bằng đã trúng độc, hẳn phải phối chế giải dược cho hắn. Biết đâu, bọn tại hạ có cách lấy thuốc đó cho tứ ca dùng. Giả như bình thuốc giải của gã đã mất thật sự, thì có một vị bằng hữu nào đó vì muốn cứu tứ ca, nên khỏi ngần ngại để lấy!

Đoàn Thừa Tổ nói :

- Lấy gì làm chắc?

Niên Canh Nghiêu đáp :

- Lấy thuốc giải chỉ để cứu người thôi, không cứu người thì lấy làm gì? Có điều chẳng rõ vị bằng hữu đó là ai?

Đoàn Thừa Tổ gật đầu :

- Có lý! Khi đại hội võ lâm mở màn, thế nào lão phu cũng đến đó dự khán. Hiện tại, lão phu không nên lưu các vị tại đây, sợ bọn Đái Độc Hành nghi kỵ, gây phiền phức cho chúng ta. Lão phu chịu tội thất lễ vậy!

Lão vòng tay tiễn khách. Bọn Niên Canh Nghiêu trở về khách sạn, Doãn Chánh Thanh và Lữ Tử Kỳ chậm chậm trở về, nên đến sau họ Niên một lúc. Thấy họ, Tiểu Long Nhi tường thuật sự tình cho họ biết, song Lữ Tử Kỳ cười lớn, cất tiếng chặn gã :

- Ta biết rồi! Người khôn mất một phần nhỏ khí lực!

Tiểu Long Nhi kinh ngạc. Tự hỏi tại sao lão hiệu là gã không hề động thủ. Doãn Chánh Thanh cười nhẹ thốt :

- Tiểu huynh đệ khá lắm! Ngu huynh thành thật khen đó! Lão hồ ly gặp tiểu huynh đệ ngoan ngoãn như con cừu!

Tiểu Long Nhi chợt tỉnh ngộ kêu lên :

- Đáng ghét! Mấy người này nấp xó xinh nhìn trộm người ta hành động! Thảo nào mà chẳng hiểu!

Niên Canh Nghiêu lại tán :

- Long huynh đệ quả tuổi nhỏ mà tài cao. Ngu huynh hết sức khâm phục!

Hắn vươn tay định vỗ lên vai Tiểu Long Nhi. Ngờ đâu, Tiểu Long Nhi hụp mình xuống lẩn người qua một bên cách Niên Canh Nghiêu xa xa, rồi lạnh lùng thốt lên :

- Niên Canh Nghiêu, ta chỉ có mỗi mình Doãn đại ca là huynh đệ thôi nhé. Người đừng xưng huynh gọi đệ với ta. Vô phúc cho ta, trên đường đời gặp người, người mà ta khó thân cận nổi! Từ nay, người nó gì, cứ đứng ra xa ta mà nói, đừng có chạm vào mình ta, cũng đừng xưng huynh đệ với ta nữa. Tốt hơn, người không nên nói gì với ta.

Niên Canh Nghiêu tiu nghỉu! Doãn Chánh Thanh cười thốt :

- Tánh khí của huynh đệ nóng nảy quá! Niên nhị đệ có hảo ý mà! Sao huynh đệ lại cự nự!

Tiểu Long Nhi buông gọn :

- Tôi không thích hắn! Hắn tốt mặc kệ hắn, tôi đâu có nhờ hắn khen?

Doãn Chánh Thanh sợ Niên Canh Nghiêu thẹn rồi sinh giận, nên quay qua hắn an ủi :

- Long huynh đệ còn nhỏ tuổi, ăn nói thiếu dè dặt, Niên nhị đệ bỏ qua đi cho! Huống chi, càng thân cận nhau thì càng dễ sỗ sàng, thà giữ khoảng cách giữa nhau mà tôn kính nhau mãi mãi!

Niên Canh Nghiêu thẹn hóa giận, nếu không có Doãn Chánh Thanh ngăn trở, thì hắn đã phát tác rồi.

Tiểu Long Nhi cười lạnh :

- Nhà người tức uất, thì chúng ta đánh nhau một trận cho hả. Ta biết người có học nghệ của Cố Khẳng Đường, một cao thủ của phái Võ Đường. Người là đồ đệ đắc ý nhất của lão ấy mà.

Niên Canh Nghiêu hét lên :

- Đi! Đi đến chỗ vắng đánh nhau một trận!

Tiểu Long Nhi sợ gì chứ? Gã đứng lên liền!

Lữ Tử Kỳ vội ngăn :

- Tiểu Long. Sao nóng nảy quá vậy? Người ta không có ác ý với mình, hà huống Doãn đại hiệp đã dàn hòa rồi!

Tiểu Long Nhi vẫn giận :

- Ai cho phép hắn gọi tôi là Long đệ? Ai cho phép hắn vỗ tay đập chân thân mật với tôi?

Doãn Chánh Thanh chen vào :

- Bỏ đi mà, Long huynh đệ. Cho ngu ca xin. Chúng ta còn tụ họp với nhau trong thời gian ngắn, tại sao lại để tổn thương đến hòa khí?

Tiểu Long Nhi hừ nhẹ :

- Tôi có muốn tụ họp với hắn đâu. Mỗi lần nhìn thấy hắn là tôi nghe ngứa mắt rồi!

Gã nói tiếp với giọng cao hơn :

- Đại ca ơi! Tôi không muốn đi chung với hắn! Tôi đến Côn Minh trước chờ đại ca nhé!

Thốt xong gã quay mình bước đi liền.

Lữ Tử Kỳ nhìn Doãn Chánh Thanh cười khở :

- Lão phu không còn biện pháp nào sửa chữa gã nổi, lão phu phải đi theo gã. Đến Côn Minh. Lão phu sẽ do thám tình hình như thế nào, nhất là tìm hiểu hành động của bọn Đái Độc Hành. Nhân dịp này, lão tiếp xúc với mấy vị bằng hữu dọn đường cho Doãn đại hiệp.

Lão vòng tay cáo biệt. Còn lại bốn người, Doãn Chánh Thanh trách Niên Canh Nghiêu :

- Nhị đệ đâu phải kém thông minh, có sao không nhận ra Tiểu Long Nhi là một thiếu nữ cải trang?

Niên Canh Nghiêu trở mắt.

Doãn Chánh Thanh tiếp :

- Bởi là nữ nhân, gã không muốn ai chạm vào gã!

Niên Canh Nghiêu kêu lên :

- Sao nhận ra vậy?

Lỗ Anh đáp thay :

- Gã có mấy chỗ đặc biệt, nếu chú ý một chút là ai ai cũng nhận ra ngay. Làn da trắng mịn này, không dơ dáy như phần lớn bọn hành khất này, hơi người không hôi mà lại thoang thoảng thơm như có bôi nước hoa!

18. Chương 18: Lòng Chàng Ý Thiếp

Niên Canh Nghiêu mỉm cười :

- Nếu gã là gái giả trai thì tiểu đệ không còn hận gã nữa. Cũng tại tiểu đệ quá sốt sắng mà thành mang nhục. Tuy nhiên, dù là gái giả trai gã cũng có thể khoác cái lột thuộc giai cấp khác chứ, sao lại thích làm một kẻ ăn mày?

Doãn Chánh Thanh đáp :

- Đạo lý bên trong chỉ có gã và Hồ hiệp biết được, chúng ta làm sao hiểu? Thân phận của cả hai là cả một nghi vấn lớn lao, Lữ Tử Kỳ kể như là một siêu nhân thể mà vẫn tuân phục một thiếu nữ tuổi trăng tròn cái đó mới là lạ lùng nhất!

Niên Canh Nghiêu thở ra :

- Một con người cỡ Lữ Tử Kỳ lại đi làm một tên nô lệ cho người khác. Không ai tưởng tượng nổi!

Doãn Chánh Thanh tiếp :

- Mặc họ, họ là ai, cuối cùng rồi chúng ta cũng sẽ biết. Họ có ý giúp ngu huynh, nhu huynh đại gì không nhờ họ. Việc khám phá gã là nữ nhân, chúng ta phải giữ kín. Nếu họ biết được thì chắc chắn là họ tránh mặt chúng ta ngay. Và như vậy là mình mất những viện thủ đáng giá!

Niên Canh Nghiêu gật đầu :

- Tiểu đệ hiểu. Theo nhận xét của tiểu đệ thì tuổi của gã cũng hơn mười bảy mười tám. Lứa tuổi phát động xuân tình đó, tứ ca! Gã lại có vẻ tha thiết với tứ ca quá, tha thiết trên hẳn tình bằng hữu.

Doãn Chánh Thanh thở dài :

- Ngu huynh biết lắm chứ! Cho nên ngu huynh hết sức cẩn thận, ngoài ra, ngu huynh còn kiếm cách trách Lệ Ty, để có thể tự do bàn luận với nhị đệ về vấn đề này. Nếu nàng biết chắc là nàng đau khổ lắm và một sự hiểu lầm đều gây tai hại, không nhiều thì ít.

Niên Canh Nghiêu gật đầu :

- Tứ ca lo xa như vậy là phải. Tính tình của Mạnh Lệ Ty nóng nảy lắm, lại độc đoán, chẳng khi nào nàng chịu san sẻ tình yêu cho ai đâu. Bây giờ tiểu đệ hỏi tứ ca, tứ ca định xử lý làm sao trong tương lai về trường hợp Tiểu Long.

Doãn Chánh Thanh trầm ngâm một lúc :

- Ngu huynh chẳng biết phải làm sao mà nói. Ngu huynh nhận thấy gã có cảm tình với Lệ Ty nhiều, như vậy là gã không tật đố. Về mặt gã, ngu huynh không lo ngại, chỉ còn mặt Lệ Ty thôi. Ngu huynh yêu cầu nhị đệ chú ý đến nàng. Nếu nàng phát hiện sự tình thì nàng dám quấy phá cho tan hoang lắm đấy!

Niên Canh Nghiêu gật đầu :

- Được! Tiểu đệ sẽ lưu ý đến nàng. Giả như nàng có phát giác thì tứ ca cứ hàm hồ chối phắt, rằng tuyệt nhiên không hề biết Tiểu Long Nhi là gái giả trai, Có thể vì tiền đồ của tứ ca mà nàng nhẫn chờ khi đại công cáo thành!

Mạnh Lệ Ty được Doãn Chánh Thanh ủy thác làm một việc chi đó, lúc ấy trở về.

Nàng cho biết Đoàn Thừa Tổ chấp thuận ngày mai sẽ hiệp đoàn với họ, khởi hành thẳng đến Côn Minh.

Đêm đó không có việc gì xảy ra, ai ai cũng ngủ yên.

Sáng sớm hôm sau, Đoàn Thừa Tổ đến. Đi theo lão chỉ có một mình Tiêu Đại Toàn thôi. Theo tiết lộ của Đoàn Thừa Tổ thì Tiêu Đại Toàn là hậu duệ của một đại thần triều đại họ Đoàn. Y kiêm cả văn lẫn võ, chính y huấn luyện đoàn võ sĩ trong Nam chiếu Vương phủ.

Đem một y theo là đủ cho Đoàn Thừa Tổ lắm rồi.

Doãn Chánh Thanh không ngờ một người có dáng dấp thư sinh lại là tay nội gia công phu, nhớ lại hôm nào, chàng khinh thường y đến nỗi tỏ ra ngạo mạn ít nhiều.

Chàng cảm thấy thẹn mình quá nông nổi, Chàng nghĩ trong giới giang hồ, có ba hạng người đáng sợ nhất: Tăng ni, thư sinh và nữ nhân thương.

Họ đàm đạo, một lúc, đoạn lên ngựa, khởi hành.

Thời gian còn rộng, họ không vội vã lắm, vả lại từ Đại Lý đến Côn Minh đường dài độ năm trăm dặm nếu ngồi ngựa tốt thì chỉ mất hai ngày, mà còn đến năm hôm nữa mình hội võ lâm mới khai triển.

Họ la cà dọc đường xem phong cảnh, chuyện trò vui vẻ.

Hết ngày thứ nhất họ đến Tường Vân, sang ngày thứ hai, họ vào địa phận Trần Nam. Qua ngày thứ ba, họ vượt đoạn đường ngắn nhất độ mấy mươi dặm thôi và họ đến huyện Sở Hùng rất sớm. Họ dừng lại địa phương này.

Cần nhắc lại Đoàn Thừa Tổ có cho gia nhân đi trước chuẩn bị sẵn nơi ăn chốn ở, họ đều có sẵn phòng trong khách sạn khỏi phải chọn lựa, tìm kiếm.

Huyện thành Sở Hùng nhỏ quá một con lộ lớn xuyên qua thành, còn thì những hẻm những đường dơ dáy quá hẹp.

Nơi đây không có cảnh đẹp cho họ du ngoạn.

Tuy nhiên địa phương tiếp cận vùng biên giới Điều Tri người Hán, người Miêu lẫn lộn, cuộc sanh hoạt của hai sắc dân khá nhiệt náo.

Lúc bọn Doãn Chánh Thanh đến nơi thì đúng kỳ bọn người Miêu chuẩn bị làm lễ “lạy trăng”.

Đoàn Thừa Tổ từng mục kích cuộc tế trăng này, đáng lẽ lão không cần xem nữa, song có bọn Doãn Chánh Thanh trong đoàn, lão nhân dịp này đưa họ đi xem cuộc tế cho biết.

Theo lệ, người ngoài sắc tộc không được vào trại của chúng dự cuộc tế. Nhưng họ Đoàn qua mấy mươi đời giữ quyền chúa tể tại Vân Nam, mỗi lần họ cúng tế đều thỉnh người trong vương tộc đến dự khán.

Nhờ thế khi Đoàn Thừa Tổ đưa bọn Doãn Chánh Thanh đến, vị tộc trưởng người Miêu nghênh tiếp rất trọng thể.

Mạnh Lệ Ty vì đau bụng dạ sao đó nên không đi được, Lỗ Anh bắt buộc phải ở lại săn sóc nàng.

Thành thử, hai nàng vắng mặt chỉ còn Đoàn Thừa Tổ, Tiêu Đại Toàn và Doãn Chánh Thanh, Niên Canh Nghiêu đi xem mà thôi. Tiêu Đại Toàn biết rõ phong tục tập quán cùng địa thế tại vùng này nên giảng giải cho Doãn Chánh Thanh hiểu. Đang lúc chàng chăm chú nghe, bỗng một nữ nhân vận y phục Miêu xuất hiện. Nữ nhân có gương mặt trắng như tuyết, đầu đội mào vàng, tóc xanh hờ phủ bờ vai.

Nàng vừa ca vừa trông vòng hoa tươi lên đầu Doãn Chánh Thanh, vòng hoa rất rộng tuột luôn xuống vai che phần ngực chàng.

Tiêu Đại Toàn cười lớn :

- Doãn đại hiệp ơi! Nàng ấy chấm đại hiệp rồi đó nhé.

Doãn Chánh Thanh bối rối :

- Làm sao bây giờ?... Tại hạ...

Tiêu Đại Toàn thốt :

- Đại hiệp cứ đi theo nàng. Nàng cũng biết tiếng Hán đấy! Đến chỗ vắng người, đại hiệp giải thích cho nàng hiểu. Dân tộc Miêu cởi mở lắm, nàng ấy sẽ thông cảm không cưỡng ép đại hiệp đâu! Chứ cứ cự tuyệt ngay bây giờ thì họ cho mình là vô lễ đó.

Doãn Chánh Thanh nhìn thoáng qua nàng nhận thấy quen quen, rồi nhìn kỹ một chút nữa chàng có chủ trương ngay.

Lập tức chàng đi theo Miêu nữ rời khỏi cuộc tế.

Niên Canh Nghiêu không yên tâm định đi theo chàng.

Chàng đưa mắt ra hiệu ngăn chặn hẳn nói :

- Yên trí! Ngu huynh đi một chút sẽ trở lại.

Niên Canh Nghiêu đành đứng lại chỉ nhìn theo Doãn Chánh Thanh và Miêu nữ đưa nhau vào rừng.

Khi vào rừng rồi, Doãn Chánh Thanh nhìn quanh quẩn không thấy bóng dáng người nào bèn cười hỏi :

- Tiểu long! Mặc y phục quý đó tưởng đâu quá mặt nổi đại ca phải không?

Miêu nữ giật mình kêu lên :

- Làm sao đại ca nhận ra tôi? Chắc là cái lão Túy Miêu bép xép rồi. Tôi sẽ bút râu lão ta không chừa một sợi!

Doãn Chánh Thanh lắc đầu :

- Đừng nói oan cho người ta! Cái miệng của lão ấy còn kín hơn rương khóa đấy! Ngu huynh đã biết sớm tiểu huynh đệ là gái, có điều không biết là tiểu huynh đệ mặc nữ phục vào rồi lại đẹp quá!

Tiểu Long Nhi trầm ngâm một chút hỏi :

- Tôi rất đẹp sao đại ca?

Doãn Chánh Thanh đáp :

- Tất nhiên là đẹp! Đẹp như thiên tiên giáng trần, tuy nhiên tiểu huynh đệ có đẹp hay không đẹp cái đó chẳng có ý nghĩa gì điều cần là ngu huynh nhận ra được tiểu huynh đệ thôi!

Tiểu Long Nhi gất :

- Tiểu muội chứ sao lại tiểu huynh đệ?

Doãn Chánh Thanh cười hì hì :

- Quên! Quên mất! Tại sao tiểu muội ăn mặc như thế?

Tiểu Long Nhi mỉm cười :

- Tại vì tôi là gái Miêu.

Tiểu Long Nhi tiếp :

- Tôi nửa phần là Miêu, nửa phần là Mông Cổ, hai phần đó nhập lại không thành người Hán được. Đại ca tin như thế chẳng?

Doãn Chánh Thanh trầm ngâm một chút :

- Thân thế của tiểu muội, ngu huynh cũng không hiểu, tiểu muội nói sao, ngu huynh tin vậy, có điều tiểu muội là huynh đệ của ngu huynh, là... là tiểu muội tốt của ngu huynh...

Tiểu Long Nhi nhẹ thở dài :

- Tôi nói thật đấy, đại ca ơi! Phụ thân của tôi là người Mông Cổ còn mẫu thân là người Miêu. Phụ thân tôi là hậu duệ của vị đại kha hãn, chỉ vì cơ nghiệp không vững bền nên phải lưu lạc trên giang hồ!

Doãn Chánh Thanh gật đầu :

- Ngu huynh tin như vậy bởi nhận thấy tiểu muội có khí chất bất phàm, phong nghi đặc biệt, con người của tiểu muội phải là hậu duệ của nhà Nguyên mới xứng!

Tiểu Long Nhi tiếp :

- Phải! Tôi là cháu chắt của Thành Cát Tư Hãn, sau khi nhà Nguyên sụp đổ, tại Mông Cổ người trong tôn thất phát động cuộc tương tranh, tiền nhân của tôi không còn nơi nương tựa phải xuất ngoại lưu vong đến đất Miêu này, lấy người Miêu làm vợ.

Doãn Chánh Thanh nói :

- Thế thì tiểu muội là một vị Công chúa xứ Mông Cổ, còn Lữ Tử Kỳ? Lão ấy là chi của tiểu muội? Lão là người Hán mà? Làm sao lão lại đi theo tiểu muội?

Tiểu Long Nhi tiếp :

- Phải! Lão ta là người Hán, tổ tông của lão là một danh tướng nhà Tống tên Lữ Văn Hoán ngày xưa từng trấn thủ đất Tương Dương, bị quyền thần đổ kị, trong cơn binh lửa lại không phải quân sĩ tiếp viện, cũng không giữ nổi thành phải đầu hàng nhà Nguyên. Tổ tông tôi rất ưu đãi Lữ Văn Hoán do đó họ Lữ lập lời thề là tận tâm tận lực báo đáp ơn tri ngộ. Trải qua mấy trăm năm, họ Lữ vẫn một lòng một dạ không phò nhà Nguyên. Khi phụ thân tôi lưu lạc đất khách quê người, không tiện mang tôi theo nên ký thác tôi nơi Lữ Tử Kỳ.

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Chẳng trách tiểu muội không có hảo cảm đối với nhà Minh.

Tiểu Long Nhi lại thở dài tiếp :

- Không nhất thiết như vậy! Chẳng qua tôi rất ghét những kẻ có tâm địa đê hèn, suốt đời chỉ chuyên lo việc cướp nước giành dân. Ai làm Hoàng đế mặc ai, cái đó không gây một ảnh hưởng nhỏ nơi tôi cả. Nhìn vào Nhật Nguyệt Đồng Minh hội, tôi rõ tám bốn người không ra người đó, chẳng làm cái gì khác hơn là lo cướp vị tranh quyền, không ngại đổ máu vì tư lợi. Hội viên có phẩm cách như thế thì tổ chức của chúng chỉ là một chiêu bài, một bình phong, lừa dối quốc dân, thỏa mãn tham vọng, tôi làm sao có hảo cảm với chúng được?

Doãn Chánh Thanh trầm buồn nét mặt :

- Tiểu Long ơi! Có thể là giao tình của chúng ta sẽ không được duy trì bền lâu bởi ngu huynh cũng là một người ti bỉ, đê tiện như những kẻ đó, cũng mưu quốc, đồ dân cũng có dã tâm dòm tranh ngôi báu.

Tiểu Long Nhi chớp mắt :

- Thật vậy sao? Lão Túy Miêu nói là đại ca hoài bão chí lớn, đại ca lại có khí chất bất phàm. Có đúng hay không đúng là đại ca dùng Nhật Nguyệt Đồng Minh hội làm một phương tiện giúp đại ca đạt thành nguyện vọng. Điều đó tôi không cần biết. Tôi chỉ biết giúp đỡ đại ca với trọn vẹn sức mình mà thôi.

Doãn Chánh Thanh lắc đầu :

- Lợi dụng Nhật Nguyệt Đồng Minh hội thì có song khôi phục nhà Minh thì không. Ngu huynh chỉ muốn dựng cơ đồ cho chính mình.

Chàng trầm giọng nói tiếp :

- Không giấu chi tiểu muội, ngu huynh là Tứ hoàng tử đương triều, ngu huynh cũng như các Hoàng tử khác hy vọng một ngày nào đó ngồi lên ngôi báu thống trị muôn dân!

Tiểu Long Nhi nhìn chàng thật lâu sau cùng phá lên cười :

- Thật vậy sao? Càng tốt chứ sao! Lần này thì lão Túy Miêu đoán sai rồi. Tôi thì cho rằng đại ca phải là người của quý tộc, còn lão lại nói đại ca xuất thân từ giới bình dân.

Nàng vui ra mặt, vui vì thắng được lão Túy Miêu. Từ hồi nào đến giờ bất kỳ ý kiến nào do nàng đưa ra đều bị lão Túy Miêu đả phá hết, lão cứ khoe khoang mình có thừa kinh nghiệm, lão nhận xét người không hề sai, khổ thay lần nào lão cũng đoán đúng, liệu đúng.

Nàng thua lão mãi.

Bây giờ, đoán sai rồi, lão Túy Miêu phải phục nàng.

Doãn Chánh Thanh tiếp :

- Tiểu Long! Những con người như chúng ta chẳng khi nào cam phận dưới thấp cả. Tiểu muội cùng Lữ Tử Kỳ xuôi ngược khắp sông hồ, hẳn là để chờ cơ hội quật khởi tái tạo vinh quang ngày xưa đã đổ vỡ qua bao năm tháng dài. Có phải vậy chẳng?

Tiểu Long Nhi đáp :

- Lão Túy Miêu luôn luôn duy trì hùng tâm tráng chí mặc dù niên kỷ của lão đã về chiều. Lão giao kết với một số nhân tài mưu toan tiến hành đại sự. Dù không giành quyền thống trị Trung Nguyên, ít nhất cũng khôi phục được cái địa vị của tôi tại Mông Cổ. Phụ thân tôi hằng nuôi ước vọng như thế đó, không may người tạ thế quá sớm, tôi còn hiện giữ chiếc ấn báu của nhà Nguyên, vật đó sẽ chứng minh lai lịch của tôi. Nhưng ấn ngọc truyền quốc bất quá chỉ là một chứng tích, vật vô tri vô giác, nó không giúp mình đại công được. Chỉ có thực lực và một thực lực quan trọng, hiện tại Lữ Tử Kỳ đã quy tụ được một số người đáng kể song tôi chưa chịu ra mặt tình tánh tôi lười lắm không đủ kiên nhẫn tiếp xúc thường xuyên với số người đó nên để mặc cho Lữ Tử Kỳ làm sao đó thì làm. Giá như sau này đại ca mãn nguyện tôi cũng mãn nguyện luôn thì hay biết bao nhiêu. Chắc là gia phụ dưới cữu tuyền vui dạ lắm!

Nàng nhích lại gần chàng hơn, thấp giọng hỏi :

- Đại ca xuất ngoại hành sự, phụ thân của đại ca có biết hay chẳng?

Vận nam trang nàng tỏ rõ tánh khí quật cường, trở lại y phục nữ nhân nàng thùy mị đáng yêu hết sức.

Một mùi thơm da thịt bốc từ người nàng, thoảng qua mũi Doãn Chánh Thanh.

Ngửi mùi đó Doãn Chánh Thanh nghe lòng rạo rực, không dằn cơn kích thích, chàng hôn nhẹ lên má nàng.

Tiểu Long Nhi giật mình né đẩy tránh qua một bên.

Doãn Chánh Thanh then mình thiếu trang nghiêm vội phân trần :

- Đừng giận ngu huynh, Tiểu Long Nhi! Ngu huynh không có ý khinh bạc đâu, bởi tiểu muội quá đẹp, quá đáng yêu thành ra ngu huynh không kiềm hãm được lòng mình...

Tiểu Long Nhi đỏ mặt, nhìn chàng với ánh mắt dịu dàng, nhích trở lại gần chàng như cũ.

Nàng thốt :

- Không đâu đại ca. Tôi không giận. Thực sự tôi rất cao hứng được đại ca mến đấy chứ! Tôi chỉ sợ đại ca hiềm tôi xấu xí, tôi lỗ mãng, sợ như vậy nên tôi không dám lại gần đại ca thôi!

Nàng sà vào lòng chàng luôn.

Doãn Chánh Thanh vuốt ve đôi má nàng, gật đầu :

- Nói nhảm mãi! Ai hiền tiểu muội xấu hời nào đâu? Đối với ngu huynh thì tiểu muội là con người đẹp nhất trần đời đấy nhé!

Tiểu Long Nhi ngẩng đầu lên, long lanh đôi mắt, hỏi :

- Đại ca nói thật chứ? Tôi nghe nói trong cung có rất nhiều nữ nhân, nàng nào cũng xinh đẹp như thiên tiên, chắc chắn là tôi kém họ xa.

Doãn Chánh Thanh lắc đầu :

- Ngu huynh đã nói, không có ai đẹp bằng hiền muội cả. Bao nhiêu người trong cung, đành rằng cũng đẹp thật song chẳng nàng nào sánh kịp tiểu muội!

Tiểu Long Nhi đáp :

- Đại ca chưa đáp câu hỏi của tôi! Lúc đại ca ra đi, phụ thân đại ca có hay biết chăng?

Doãn Chánh Thanh không đáp chỉ nói :

- Đêm nay ngu huynh chỉ biết mỗi một việc là thân cận, ôm ấp hiền muội như thế này thôi! Đừng hỏi gì hết! Ngu huynh không muốn phí phạm thời gian nghĩ đến việc này việc nọ.

Tiểu Long Nhi nghe tim đập rộn rã hơn, song nàng cố tập trung tâm ý vào việc chánh. Nàng thốt :

- Tôi bất quá chỉ là một Công chúa của triều đại vong quốc, tôi mang địa vị hư danh nhưng Lão Túy Miêu cứ gây ấn tượng là tôi thực sự là con vua đương quyền, thành ra tôi quen tánh cao ngạo, tự tôn, tự đại, tôi không xem thiên hạ là gì, nhất là nam nhân, tôi khinh thường như cỏ rác, chẳng một gã đáng cho tôi nhìn nửa con mắt. Nhưng từ lúc gặp đại ca, tôi đổi ý và đại ca là người tôi xem trọng, đánh kính, đáng yêu, người duy nhất của đời tôi.

Do đó, tôi phải hỏi rõ ràng những gì có dính dáng đến đại ca, bởi tầm quan trọng của vấn đề. Vậy đại ca phải cho tôi viết những điều tôi cần biết.

Doãn Chánh Thanh trầm ngâm một lúc, rồi đáp :

- Được! Hiền muội muốn biết ngu huynh sẽ nói cho biết. Lúc ngu huynh ra đi phụ vương có biết, chẳng những thế ông già lại còn mặc nhiên chuẩn nhận. Cho nên ngu huynh có thể nói rằng mình vâng thánh chỉ xuất kinh tuần tra các tỉnh.

Tiểu Long Nhi gật đầu :

- Như vậy là phụ thân đại ca tuyển chọn đại ca làm người thừa kế ngôi chánh thống rồi.

Doãn Chánh Thanh lắc đầu :

- Không phải vậy đâu! Hiền muội nghĩ sai. Phụ thân chưa có ý đó, chỉ vì lòng nhân từ ông già sợ ngu huynh hiếu sát đấy thôi.

Chàng giải thích :

- Phụ vương nghĩ rằng, ngu huynh cứ tiếp xúc với thể nhân nhìn khổ đau của thể nhân mà sanh tâm từ thiện nhân đó mà đưa dân lành lánh lánh hiếu sát. Nhưng ngu huynh thì nghĩ khác, có lẽ phụ vương thấy sát khí bốc lên thân sắc của ngu huynh, ông già ngại cốt nhục tương tàn sau đó nên cho ngu huynh đi xa.

Tiểu Long Nhi cau mày :

- Làm gì đến nỗi tương tàn cốt nhục? Nghe nói phụ thân đại ca đã truất phế Thái tử, phải không? Trong số các huynh đệ còn lại, có người nào sánh được đại ca đâu? Phụ vương đại ca không chọn đại ca thì còn chọn ai nữa?

Doãn Chánh Thanh tiếp :

- Người huynh trưởng của đại ca không có tài cán gì, chỉ biết uống rượu nghe đàn, ôm ấp nữ sắc, thích nghe lời dục nịnh, tăng bốc, không thể tiếp nhận trọng nhậm được. Lão Bát là Dận Lễ thì đúng là một nhân tài

song cái tánh lại khắc bạc, chỉ biết nhận chứ không cho thành ra thiếu ân thừa oán, lại hành sự bất chấp thủ đoạn miễn sao có kết quả thì thôi, con người đó cũng không thể giữ quyền thống trị được! Còn ở ngu ca thì, nếu là gặp lúc loạn ly, có thể được truyền ngôi lắm, song hiện tại là lúc thái bình thịnh trị người như ngu ca không có chỗ dùng thành như ngu ca không có nhiều hy vọng!

Dừng lại một chút, chàng tiếp :

- Phụ vương ưng ý nhất người con thứ mười bốn nhưng vấp phải sự chống đối của triều thần, nên ông già chưa quyết định cuộc tấn phong.

Tiểu Long Nhi mỉm cười :

- Nếu vậy, chúng ta cứ để cho Nhật Nguyệt Đồng Minh hội tạo náo nhiệt đi. Lúc đó, dù muốn dù không phụ thân đại ca cũng phải nghĩ đến đại ca.

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Biện pháp không phải là vậy! Tiểu Long ơi! Cả hai chúng ta, đều không là người Hán, ngu huynh thành thật nói với tiểu muội câu này. Luận về nhân lực thì người Mãn của đại ca không làm sao đánh bại nổi người Hán. Bởi lẽ thứ nhất, Trung Nguyên là đất gốc của người Hán, họ hiểu địa hình, địa thế, thời tiết, khí hậu, hơn đoàn quân Mãn từ phương xa đến. Là đạo quân viễn chinh, người Mãn làm một cuộc phiêu lưu đầy nguy hiểm, như đứt đoạn tiếp tế, phục kích bất thần, không kể nhân số Trung Nguyên đông gấp trăm, gấp ngàn lần. Người Mãn ít, thắng được người Hán đông, chẳng qua cái số đông đó không đoàn kết mà thôi. Cũng như một cổ thụ, tán to, thân lớn, song bên trong mục nát, hình thức còn đó, nếu có ngọn gió quét qua, tán đổ cây ngã! Cái đạo lý trong việc Mãn thắng Hán bại là thế!

Tiểu Long Nhi gật đầu :

- Đúng vậy! Thủy tổ của tôi ngày xưa, chỉ huy động nhân số một bộ lạc mà cũng thôn tính được nửa quả địa cầu. Người đông đảo mà lòng rời rạc thì cũng chẳng làm gì.

Doãn Chánh Thanh cười :

- Tuy nhiên, cũng phải có vấn đề vận khí mới được. Nhà Nguyên xâm chiếm Trung Nguyên là gặp lúc nhà Tống suy vi, triều cương đổ nát, lòng dân ly tán vì nạn tham nhũng ở địa phương, cũng như lúc nhà Thanh vào nội địa thì nhà Minh đến hồi mệt mỏi, dân chúng bỏ rơi triều đình thì mong gì dẹp loạn xâm lăng.

Chàng dừng lại, một phút sau nói tiếp :

- Trong chuyến đi này, ngu huynh được phụ vương ủy thác thêm một nhiệm vụ là phá sự đoàn kết của người Hán.

Tiểu Long Nhi hừ một tiếng :

- Đại ca hà tất phải phí công? Làm để cho người khác hưởng thì đại quá.

Doãn Chánh Thanh cười nhẹ :

- Không đại đâu! Ngu huynh làm cho chính mình đó, chứ chẳng phải để giúp ai cả. Hiện tại, hiền muội không hiểu sau này rồi sẽ thấy.

Tiểu Long Nhi nói :

- Đại ca hãy thương lượng với Lão Túy Miêu, lão ấy có thể giúp đại ca được việc lắm.

Doãn Chánh Thanh tiếp :

- Cuộc hôn nhân giữa ngu huynh và Mạnh Lệ Ty được phụ vương chấp nhận bởi đó là cuộc hôn nhân chánh trị. Mạnh Lệ Ty là đệ tử của Độc Ty thần ni, vị thủ lĩnh của Nhật Nguyệt Đồng Minh hội. Ngu huynh bằng vào mối liên hệ đó lung lạc người trong hội.

Tiểu Long Nhi hỏi :

- Rồi sau này đại ca sẽ tính làm sao?

Doãn Chánh Thanh đáp :

- Sở dĩ ngu huynh làm thế là vì muốn có một bảo chứng với phụ vương ngu huynh không có dã tâm tranh đoạt quyền vị, người trong hoàng tộc không được lấy gái Hán làm vợ, nếu vi phạm là bị khai trừ khỏi tôn thất. Ngu huynh lấy vợ Hán, vợ Hán không thể trở thành mẫu nghi thiên hạ thì ngu huynh cũng không dễ trở thành Hoàng đế luôn. Trong tương lai nếu may mắn được đăng cơ tự vị ngu huynh sẽ giải trừ quy củ đó.

Tiểu Long Nhi thở dài :

- Đại tẩu ôn nhu hiền thực quá nếu được làm Hoàng hậu thì sẽ giúp đại ca không ít đâu.

Doãn Chánh Thanh nghiêm sắc mặt :

- Phải! Nhưng kỳ vọng của ngu huynh không phải hạn chế ở cái việc chiếm đoạt ngai vàng đâu. Ngu huynh muốn tạo dựng một sự nghiệp vĩ đại, không tiền khoáng hậu, lưu danh hiển hách trên lịch sử muôn đời, ngang hàng với thủy tổ của hiền muội là Thiết Mộc Chân, Hốt Tất Liệt đại hãn, có như thế mới không uổng sanh ra trên đời. Với địa vị đó ngu huynh cần phải có một Hoàng hậu siêu việt hơn Mạnh Lệ Ty. Hiện tại, ngu huynh có để ý đến một người, xứng đáng làm một bậc mẫu nghi thiên hạ, một bạn lòng của vị chúa tể hoàn cầu!

Tiểu Long Nhi vội hỏi :

- Ai? Đâu phải là tôi, phải không?

Doãn Chánh Thanh lắc đầu :

- Không phải hiền muội! Cảm tình của ngu huynh đối với hiền muội phát sanh từ nội tâm cho nên ngu huynh phải dành cho hiền muội tất cả chân thành, không thể lợi dụng hiền muội làm một công cụ thực hiện mưu đồ kế hoạch. Người mà ngu huynh chọn là con gái của đại tướng quân Nữ Cổ Lộc tại triều, nàng không đẹp nhưng phụ thân nàng có lắm quyền hành thế lực. Hiện tại nàng còn nhỏ nên chưa áo gấm ghé đến. Nếu ngu huynh cầu hôn nhất định phụ thân nàng chấp thuận ngay. Có người đó chỉ trì ngu huynh sẽ nằm gối cao mà ngủ.

Tiểu Long Nhi thở dài :

- Tôi chỉ sợ đại ca chọn tôi! Tôi tự hiểu mình không đủ tài, vả lại tôi không quen câu thúc. Tôi chỉ cần được ở bên cạnh đại ca là đủ rồi! Danh phận là cái quái gì, đối với tôi hoàn toàn vô nghĩa!

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Hiền muội là một con tiểu long thích cỡi mây lướt gió, thích vẫy vùng nơi biển cả, ngu huynh nở lòng nào đem dây mà trói, cột vào vào trụ đồng nhốt trong lồng sắt? Trong tương lai, nếu ngu huynh thành công thì ngu huynh sẽ thiết lập cho hiền muội một địa phương hoàn toàn độc lập không lệ thuộc hoàng cung, sống ngoài quy củ, vô câu vô thúc. Nơi đó chỉ mỗi một mình ngu huynh được vãng lai...

Tiểu Long Nhi nói :

- Còn đại tẩu Mạnh Lệ Ty?

Doãn Chánh Thanh đáp :

- Nàng sẽ có vòm trời riêng biệt cho nàng. Việc thuộc tương lai, nói như vậy chứ ai biết chắc biến chuyển như thế nào? Có thể nàng không chịu đựng nổi nếp sống quy củ của một vị đại đế, tuy nhiên ngu huynh không hề có ý nghĩ phũ phàng chi nàng, giả như nàng chịu thông cảm cho ngu huynh, thì nhất định là ngu huynh sẽ có cách an bài cho nàng một khung cảnh thích đáng.

Tiểu Long Nhi vận mình, vươn tay rồi hoành lại, ôm chàng, thấp giọng nói :

- Tôi biết đại ca là một người phi thường, tôi không muốn độc chiếm đại ca, bởi dù có muốn cũng không được, trừ ra giết chết đại ca cho đừng ai tranh đoạt. Tôi chỉ xin một phần nơi đại ca thôi, một phần nhỏ cũng đủ lắm rồi. Đêm nay, chúng ta thân cận với nhau, ngày mai, tôi sẽ trở về cái lốt hành khát, tự tôi cũng thấy tởm cho mình với cái lốt đó, làm gì tôi dám gần gũi đại ca!

Doãn Chánh Thanh ngửi qua mái tóc của nàng hỏi :

- Tại sao tiểu muội không khoác cái lót nào khác lại cải trang thành gã ăn mày? Ngu huynh nghĩ, tiểu muội nên thay đổi lại là phải hơn!

Tiểu Long Nhi lắc đầu :

- Bây giờ thì muộn rồi, không phương thay đổi nữa. Sai từ lúc đầu phải để sai luôn, Long Hồ song cái đã thành danh thì bằng mọi giá phải giữ cái danh đó.

Doãn Chánh Thanh tiếp :

- Danh do người tạo, danh đổi nhưng người không đổi thì có sao đâu? Ngu huynh cho rằng tiểu muội nên trở lại hình dạng chân chính của một thiếu nữ, nếu cần cũng có thể tỏ rõ thân phận một hậu duệ nhà Nguyên. Ngu huynh thấy, làm như vậy là có lợi cho tiểu muội nhiều.

Tiểu Long Nhi cười khỏ :

- Tiên phụ là một phần tử hoàng tộc lưu vong mà tôi thì cô độc, trở về thân phận chân chánh, có ích chi cho tôi? Mà tôi sẽ giúp đại ca được gì với thân phận đó?

Doãn Chánh Thanh đáp :

- Mông Cổ lệ thuộc vào một trong bát kỳ, nếu tiểu muội trở về với thân phận nhà Nguyên thì với tư cách là hậu duệ nhà Nguyên tiểu muội sẽ cổ vũ người Mông cổ ủng hộ ngu huynh, như vậy là tiếp trợ ngu huynh nhiều lắm đó! Ngoài ra, ngu huynh rất quý tiểu muội, thì còn gì làm cho ngu huynh hân hoan bằng! Tiểu muội chịu không?

Tiểu Long Nhi mỉm cười :

- Nếu đại ca hân hoan thì bất cứ làm việc gì tôi cũng đáp ứng. Tuy nhiên, đại ca không sợ đại tẩu ghen sao?

Doãn Chánh Thanh đáp :

- Ngu huynh tin rằng nàng không ghen. Tiểu muội để yên thế đó, còn ai nở lòng nào sanh tật đó? Huống chi còn có Niêu nhị đệ! Niêu nhị đệ sẽ dựa vào đại nghĩa mà thuyết phục nàng.

Tiểu Long Nhi hừ một tiếng :

- Cái gã Niêu Canh Nghiêu đó chỉ là một tên quỷ quái, dã tâm của gã hiện lộ quá rõ ràng, gã tuyệt đối không là người tốt đâu, đại ca đừng tin nhiệm gã. Sau này đại ca sẽ hối hận cho mà xem!

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Ngu huynh biết, hần có tham vọng lớn, chẳng khi nào hần chịu an phận! Song, hần có tài hần có thể giúp ngu huynh nhiều việc, ngu huynh tin rằng có thể chế ngự được hần, hần không dám sanh tâm phản trắc đối với ngu huynh đâu. Mà dù hần dám thì chỉ có hại cho hần chứ không làm gì ngu huynh nổi! Từ nay tiểu muội nên khách khí với hần một chút, đừng làm cho hần quá khó chịu mà sau này phiền phức!

Tiểu Long Nhi trầm giọng :

- Nhưng tôi ghét gã cứ động tay động chân...

Doãn Chánh Thanh lại cười :

- Từ nay sẽ không có những cái đó nữa, trước kia hần không biết tiểu muội là gái giả trai nên có sở sàng đôi chút. Ngu huynh đã nói cho hần biết rồi. Hần chỉ tha thiết với tiền tài danh vọng, chứ không đam mê nữ sắc mà thích sàm sỡ với nữ nhân.

Tiểu Long Nhi gật đầu :

- Tôi xin vâng lời đại ca, từ nay tôi không màng gã nữa đâu. Nhưng tôi cười vả lả với gã lắm! Tánh tôi không thích trò chuyện với nam nhân. Dĩ nhiên trừ đại ca ra!

Cả hai đàm đạo một lúc, Doãn Chánh Thanh càng phút càng say mê về thùy mị của nàng, bất giác quàng tay qua cổ nàng hôn thật lâu vào môi nàng.

Lần này thì nàng không chống cự nữa.

Chợt nàng đẩy Doãn Chánh Thanh ra rồi thấp giọng bảo :

- Có người đến!

Doãn Chánh Thanh ngưng thần lắng tai nghe có tiếng thở rất nhỏ ở phía sau vọng tới.

Tiếng thở càng phút càng nghe gần. Chàng thốt :

- Có thể một đôi nhân tình nào đó vào đây tâm sự với nhau. Mặc họ, Tiểu Long!

Chàng nói thế để tỏ cho người nào đó biết là chàng không chú ý đến hậu quả người đó rình rập chàng và Tiểu Long. Mà cũng để cảnh cáo là chàng đã phát hiện sự có mặt của kẻ đó bên cạnh chàng.

Rồi chàng thì thầm bên tai Tiểu Long :

- Kẻ đó đi về phía chúng ta, võ công rất cao đấy!

Tiểu Long Nhi thốt :

- Có thể là Niên Canh Nghiêu chăng? Hay là Đoàn Thừa Tổ? Để họ thấy mình như vậy thì kỳ quá!

Doãn Chánh Thanh đáp :

- Không phải đâu! Có đến ba người chứ không phải một. Bọn này bao vây chúng ta rõ ràng. Tiểu muội để ý nhé ngu huynh xô tiểu muội ra rồi là lập tức tiểu muội tấn công mặt hữu còn mấy mặt kia để cho ngu huynh.

Doãn Chánh Thanh xô nàng liền. Cả hai rẽ nhau đồng thời tung mình lên mỗi người vọt đi một trượng. Vừa lúc đó ba loại ám khí từ ba hướng khác nhau bắn vào chỗ họ ngồi. Nếu họ chậm chân một chút dù có tài thánh họ cũng không thoát chết nổi! Từ trên không, Tiểu Long Nhi đáp xuống sau một thân cây hai tay rút đôi đoản kiếm vừa chém tới mảng :

- Quái vật nào từ đâu đến ám toán người ta thế?

Song kiếm chém réo thân cây đứt ngang.

Tán cây không ngã qua ngã lại mà lại đổ ập xuống người nàng.

Nàng biết có kẻ ẩn núp bên kia thân cây xô tán để dè bẹp nàng.

Nhanh như chớp nàng rẽ qua một bên, tay chụp một cành cây, quật ngược cho cây ngã qua phía đối phương.

Đồng thời gian nàng vọt mình về một thân cây gần đó tấn công luôn một địch nhân nấp phía sau.

19. Chương 19: Máu Đỏ Rừng Già

Người nấp sau thân cây này không có võ công cao bằng người thứ nhất, vừa thấy ánh kiếm chớp từ trên xuống, là kêu lên kinh hãi, cấp tốc lạng mình đảo bộ rời xa chỗ đứng.

Đúng lúc đó, Doãn Chánh Thanh cũng đã bức dồn người thứ ba xuất hiện.

Cả ba người ám toán cùng chường mặt rõ ràng.

Đoàn Chánh Thanh giật mình kêu lên :

- Thì ra chính các vị à?

Trong ba người chàng nhận diện được hai, một là Đái Độc Hành, người do Doãn Chánh Thanh bức dồn, một là Khổng Đại Bằng, bị Tiểu Long Nhi làm hoảng vía. Còn người thứ ba, quật tạt cây định dè bẹp Tiểu Long Nhi là một lão nhân lùn mập lạ mặt.

Thấy cuộc ám toán bất thành, Đái Độc Hành đổi giọng liền :

- Thì ra là Doãn đại hiệp! Bọn lão phu lầm rồi! Bọn lão phu có tiếp được tin mật báo, tại khu rừng này có địch nhân ẩn nấp nên kéo đến bao vây, không ngờ vô ý trúng lầm, làm mất hứng đại hiệp! Cũng may đại hiệp là bậc phi phàm, không thọ thương...

Doãn Chánh Thanh bật cười ha hả :

- Vừa rồi vị nào phóng ám khí đó?

Lão nhân lùn mập đáp :

- Bỏn tọa.

Doãn Chánh Thanh lại hỏi :

- Các hạ là ai?

Đái Độc Hành đáp thay :

- Lão huynh đó là Đô Thân Hồng, giang hồ gọi là Vạn Lý Phi Hồng Truy Vân Hiệp, hiện đương chức Hình đường Chấp sự trong trong Nhật Nguyệt Đồng Minh hội.

Doãn Chánh Thanh cười nhạt :

- Thủ pháp phóng ám khí của các hạ tuyệt diệu thật!

Đô Thân Hồng vênh mặt :

- Những mũi tiêu Hồi Phong Tam Tuyệt của bỏn tọa từ lâu không hề chệch đích, sở dĩ thế Thần ni mới giao phó Hình đường Chấp sự cho bỏn tọa chưởng quản. Các người may mắn lắm mới tung mình đứng lúc chứ nếu không các người đã thọ hại rồi.

Doãn Chánh Thanh nổi giận :

- Đã là một chức sắc chưởng quản Hình đường thì phải biết quy củ chứ. Dù muốn hạ sát tại hạ, ít nhất Đường chủ cũng phải tuyên bố tội danh, sao lại âm thầm giết người như vậy?

Đái Độc Hành vội thốt :

- Lão phu đã nói rồi mà! Đây chỉ là một sự nhầm lẫn thôi, bọn lão phu bao vây địch, không ngờ lại gặp Doãn đại hiệp.

Doãn Chánh Thanh cười lạnh :

- Nếu vậy cả ba vị đều không nhìn kỹ?

Đái Độc Hành đáp :

- Đương nhiên! Nếu có nhìn kỹ bọn lão phu khi nào hạ thủ!

Doãn Chánh Thanh bĩu môi :

- Không nhìn rõ, không kêu gọi, đột nhiên hạ thủ thì quả thật lỗ mãng. Đô đường chủ có cái quyền tùy thời mà giết người chăng?

Đái Độc Hành nín lặng. Lão còn biện hộ hành động của Đô Thân Hồng làm sao đây.

Doãn Chánh Thanh tiếp luôn :

- Giả như vận khí của tại hạ không tốt, tại hạ chết vì Hồi Phong Tam Tuyệt tiêu thì Đường chủ tính sao?

Đô Thân Hồng nổi giận, thốt oang oang :

- Không tính cái gì hết. Ta nói thẳng cho người biết, người khỏi phải viện lý truy vấn ta. Ta không trông lắm người, bởi người ta muốn giết chính là người đó.

Doãn Chánh Thanh cười nhẹ :

- Nói như thế mới nghe được! Đái lão cho rằng nhằm người, thì còn ai tin được. Làm thế nào được mà làm.

Chợt chàng trầm mặt, cao giọng tiếp :

- Đâu đường chủ đã thú nhận là quyết sát tử tại hạ, vậy Đường chủ hãy nghe tại hạ nói đây, thanh danh là Đường chủ chấp chương Hình đường, các hạ muốn xử trí một người tất phải có lý do, tại hạ phạm tội gì mà các hạ áp dụng kỷ luật xử tử?

Đô Thân Hồng buông gọn :

- Ta giết người, không cần nêu lý do.

Doãn Chánh Thanh lạnh lùng :

- Muốn xử tử một người, tất phải có sự cộng đồng nghị quyết của các vị trưởng lão trong Tổng hội, sau đó Hình đường Chấp sự mới thi hành bản án, tại hạ chưa được thẩm vấn công khai, thì không thể có một nghị quyết cộng đồng của ban trưởng lão, vậy các hạ chấp hành lệnh của ai mà hạ sát diệt tại hạ.

Đô Thân Hồng quát to :

- Giết người xong, ta sẽ biện minh sau, đó là phần việc của ta, người khỏi phải nói lời thôi! Các người biết chẳng phải vô duyên vô cớ mà ta hạ thủ.

Doãn Chánh Thanh bĩu môi :

- Nghĩa là Đường chủ phụng lệnh giết người? Lệnh của ai thế? Hãy cho tại hạ biết đi. Các hạ nên nhớ là sẽ có một ngày nào đó, chúng ta đối chất trước Tổng hội, lúc ấy các hạ đừng chối trách nhiệm về cuộc ám toán này.

Đô Thân Hồng cười lớn :

- Ta đã dám xuất thủ, người muốn đối chất, cứ tìm chứng minh mà chuẩn bị đối chất! Ta không hề chối trách nhiệm về việc đã làm!

Doãn Chánh Thanh nghiêm giọng :

- Các hạ đừng tưởng việc này chỉ có chúng ta biết, ngoài ra không có người thứ ba biết! Tưởng như vậy là lắm! Ít nhất cũng có thần minh chứng giám...

Đô Thân Hồng gạt ngang :

- Đừng nói nhảm, ta không có thì giờ nghe nghe léo nhéo. Hãy nạp mạng cho ta! Bằng mọi giá ta phải giết người cho kỳ được. May mắn cho người, thoát chết lần đầu, lần này thì đừng mong sống sót với ta.

Tiểu Long Nhi đã cho tay vào mình, định lấy đoản kiếm.

Doãn Chánh Thanh ngăn nàng lại, bảo :

- Bất tất phải vội Tiểu Long! Lão đã nói là vãng mệnh hành sự thì ngu huynh không thể không tính. Tuy nhiên ngu huynh cần phải cho rõ ràng.

Tiểu Long Nhi kêu lên :

- Đại ca cam tâm bỏ tay chịu chết à?

Đái Độc Hành giật mình hỏi :

- Tiểu Long, Tiểu Long là gái sao? Còn Tiểu Long nào trong Long Hồ song cái?

Tiểu Long Nhi mắng :

- Lão quái vật này có đui không, mà chẳng nhận ra bốn cô nương sao? Lần trước bốn cô nương đã tha chết tại Nam Chiếu vương phủ, đêm nay bốn cô nương không còn khoan hồng nữa đâu nha.

Đái Độc Hành trở mặt :

- Tiểu Long hiệp! Tiểu Long hiệp là nữ nhân.

Quay qua Đô Thiên Hồng, lão tiếp :

- Thế là phiền phức lớn đây, Đô đường chủ! Nàng là Tiêu Long hiệp, trong cặp Long Hồ song cái. Họ tuy không phải người trong Đồng Minh hội song Hồ Hiệp Lữ Tứ Kỳ có quen thân với mấy lão quái vật thuộc phe chống đối chúng ta. Sau này chúng ta ăn nói làm sao với bọn ấy? Vả lại lý do hành động của chúng ta không được vững vàng cho lắm. Minh phải tính sao đây Đô đường chủ?

Đô Thân Hồng trầm ngâm một phút, đoạn đáp :

- Một không làm hai không thôi, chúng ta hạ sát luôn con bé đó. Chúng chết hết còn ai đâu đối chứng mà mình sợ.

Đái Độc Hành lo lắng :

- Chúng chết còn thi thể chúng đó chi, Lữ Tứ Kỳ đại gì mà không khám nghiệm tử thi? Lão ấy phát giác ra thì sao?

Đô Thân Hồng cười lạnh :

- Thì mình giấu tử thi, tráo vào đó một cái xác chết của cô gái Miêu khác.

Doãn Chánh Thanh vỡ lẽ, cười vang thốt :

- Thì ra các vị bằng vào lối đánh này để hạ thủ!

Đô Thân Hồng lạnh lùng :

- Người thông minh đó. Giới luật của bốn hội cấm việc gian dâm, kẻ nào phạm điều cấm kỵ đó là xử tử ngay. Người đã lấy vợ rồi mà vợ người lại là đệ tử bốn hội, người lại sinh tâm phá hoại trình tiết gái nhà lành thì tội người đáng chết!

Doãn Chánh Thanh cười nhẹ :

- Bọn tại hạ là ngu huynh muội kết nghĩa với nhau, chẳng lẽ lại có quy luật cấm huynh muội nói chuyện thân mật với nhau? Cái tội danh đó không ổn rồi.

Đô Thân Hồng hừ một tiếng :

- Ôn hay không chung quy cũng là một tội danh. Chỉ tại người tìm cái chết, chứ ai muốn giết người làm gì!

Rồi lão giải thích :

- Chúng ta đã an bài đầu đó xong xuôi về cuộc đại hội võ lâm năm nay, bỗng dưng người xuất hiện gây trở ngại bọn ta. Tự nhiên bọn ta phải san bằng mọi chướng ngại vật. Người là một chướng ngại vật thì cổ mà chịu với số phận.

Doãn Chánh Thanh hỏi :

- Tuyển chọn Minh chủ võ lâm là việc làm của toàn thể anh hùng hào kiệt bốn phương, các vị tự ý an bài thi ai người ta thừa nhận cho?

Đái Độc Hành cười nhẹ :

- Anh hùng hào kiệt trên giang hồ tuy đông song chỉ là những cá nhân lẻ tẻ còn bốn hội là một tổ chức bao la vĩ đại, cá nhân tranh tuyển chỉ bằng vào tự lực, không có hậu thuẫn ủng hộ, còn người của Đồng Minh hội tranh tuyển là toàn thể tổ chức chủ trì. Cá nhân nào đối đầu với tổ chức là cá nhân đó phải chết. Như người đó, Tổng hội không để người tranh tuyển, người lại ứng tuyển đi ngược lại chủ trương của hội, người phải chết.

Doãn Chánh Thanh hỏi :

- Tại hạ cũng là một hội viên, giả như tại hạ trúng tuyển điều đó có hại gì cho Tổng hội đâu? Tại sao Tổng hội không chủ trì tại hạ mà các vị lại toan trừ diệt tại hạ?

Đái Độc Hành bĩu môi :

- Muốn được chủ trì, người phải đứng trong mặt trận của chúng ta, người đi riêng một mình là phản động, người phải chết!

Doãn Chánh Thanh hỏi :

- Cũng là người trong Đồng Minh hội cả, sao lại cho rằng tại hạ không đứng chung mặt trận: Chẳng lẽ trong hội còn có một tập đoàn riêng biệt nữa sao? Một quốc gia trong quốc gia? Một thế giới trong thế giới?

Đái Độc Hành toan đáp, nhưng Đô Thân Hồng cất tiếng trước :

- Lão Đái, dài dòng với hần làm chi? Nói nhiều phải vấp, mình vấp là hần có lý, người ngoài nghe lọt tai lại sanh phiền phức. Lão phải đề phòng nàng đó, để lão phu thanh toán gã này xong, sau sẽ tính đến nàng.

Đái Độc Hành mỉm cười :

- Được! Được! Đô huynh yên trí! Cứ hành động đi! Lão phu sẽ thu thập con bé này cho!

Đô Thân Hồng cười lạnh :

- Không phải lão phu khinh người, song nếu người có thủ đoạn thì làm gì tại vương phủ họ Đoàn, nàng dám gây náo loạn trước mặt người! Lão phu không hy vọng người thu thập nàng, chỉ mong sao người giữ cho nàng không chạy thoát thì thôi! Để sống nàng la phiền phức lắm đấy!

Tiểu Long Nhi xúc động linh cơ, gọi Doãn Chánh Thanh :

- Đại ca duy trì nổi với bọn họ không? Nếu được tôi chạy về gọi Niên Canh Nghiêu và Đoàn vương gia đến đây.

Doãn Chánh Thanh đáp :

- Duy trì ngu huynh thừa, song liệu hiền muội liệu có vượt nổi vòng vây chăng? Không khi nào họ để hiền muội thoát đi được đâu!

Tiểu Long Nhi cười vang :

- Bọn đó làm gì ngăn chặn tôi nổi! Nhất là cái lão Đái, tôi coi lão như cỏ rác!

Doãn Chánh Thanh cười nhẹ :

- Hiền muội không nên khinh thường lão! Nếu lão không có tài đáng kể thì Thần ni đâu có tuyển lão vào ban cố vấn của Tổng hội? Tại Nam Chiếu Vương phủ, sở dĩ lão nhường nhịn hiền muội là vì lão cố kỵ bọn Đoàn vương gia đó. Chứ bây giờ thì khung cảnh khác rồi và lại sự tình liên quan đến an nguy của lão trong tương lai, lão bắt buộc không khách khí như trước.

Tiểu Long Nhi cao giọng thốt :

- Đại ca nói chi thì nói, tôi không hề ngần sợ lão chút nào. Nếu không quan tâm đến sự an toàn của đại ca, thì tôi không cần đi gọi viện thủ, một mình tôi cũng có thể đánh bại lão được vậy!

Doãn Chánh Thanh cao giọng :

- Đến hiền muội còn không ngần lão thì đại ca lại sợ lão sao? Chúng ta không cần gọi ai tiếp trợ cả, cứ liên thủ đấu với họ một phen xem sao!

Tiểu Long Nhi đáp :

- Được lắm chứ, nhưng tôi không muốn đại ca mạo hiểm. Niên Canh Nghiêu ở gần đây, tôi gọi y đến trước tiếp trợ đại ca sau đó tôi đi gọi luôn cái lão Túy Miêu cho lão có dịp múa may một lúc, đỡ ngứa chân ngứa tay, từ lâu rồi lão chỉ ở không, nên có phần nào khó chịu.

Doãn Chánh Thanh dọa luôn :

- Hiền muội phải biết, Niên Canh Nghiêu và ngu huynh là đôi bằng hữu sinh tử chi giao, không khi nào bọn ngu huynh rời nhau nửa bước, bất quá hần ẩn mặt để cho ngu huynh và hiền muội đàm đạo mà thôi. Ngu huynh tin chắc hần đang ở quanh đây thôi, chỉ cần gọi to là hần xuất hiện liền.

Đái Độc Hành và Đô Thân Hồng biến sắc, bất giác đảo mắt nhìn ra bốn phía. Không một bóng người nào cả.

Một hán tử cùng đi với Đô Thân Hồng thốt :

- Đường chủ yên trí, hần nói vu vơ đấy, chúng ta có mai phục dọc theo đường đến đây, nếu có ai thấp thoáng là đã có sự báo động rồi. Tại sao các chỗ mai phục đều im lặng? Đường chủ hãy động thủ đi, nếu chần chừ e có biến cố phát sanh bất lợi cho chúng ta lắm.

Doãn Chánh Thanh cười nhẹ tiếp :

- Hiền muội có nghe họ nói đó chứ! Dù cho biểu muội có vượt qua Đái Độc Hành thì dọc đường còn gặp nhiều toán mai phục khác!

Đô Thân Hồng cười lớn :

- Doãn Chánh Thanh! Biết như vậy là tốt đó! Bỏ tọa hành sự không bao giờ hồ đồ đâu! Nhất định là ngày hôm nay ngươi phải chết!

Doãn Chánh Thanh cười ngạo nghễ :

- Từ bấy giờ Đô đường chủ không hồ đồ nhưng lần này thì kém chu đáo thấy rõ. Niên nhị đệ của tại hạ là đệ tử đắc ý nhất của Cố Khẳng Đường, tài nghệ của Cố lão tiên bối ra sao, Đường chủ hẳn phải biết? Và biết được sự phò hẩn nhiên phải suy đoán sở năng của một đệ tử học được chân truyền. Thì cái bọn vô dụng do Đường chủ mai phục dọc đường đó liệu có ngăn trở nổi Niên nhị đệ chăng? Tại hạ cho rằng Niên Canh Nghiêu đến thì chắc chắn là hần phải đến.

Đô Thân Hồng không tin.

Chính Tiểu Long Nhi cũng hoài nghi, nên hỏi :

- Chắc vậy hờ đại ca?

Doãn Chánh Thanh gạt đầu :

- Đương nhiên là chắc! Hần là người có qui củ, ngu huynh không gọi chẳng bao giờ hần ra mặt. Nếu hiền muội không tin, thì ngu huynh gọi cho mà xem!

Chàng gọi liền :

- Niên nhị đệ! Ra ngay! Ra gấp! Có kẻ muốn làm khó bọn ngu huynh đây này!

Từ một tàng cây, một bóng người bắn vút lên không, như con hạc bay đêm, uốn cầu vòng đáp xuống cục trường.

Đúng là Niên Canh Nghiêu tay cầm trường kiếm. Hần cười hì hì cất tiếng :

- Đại ca lợi hại quá! Tiểu đệ có giấu hình tích, vẫn không qua mắt đại ca.

Doãn Chánh Thanh cũng cười :

- Thân pháp Tiệm Anh Ma Tông mà Cố tiên bối truyền cho nhị đệ là một thân pháp vô địch, làm gì bọn vô dụng kia phát hiện nhị đệ nổi! Ngu huynh biết thế nào nhị đệ cũng đến đây mà! Tuy nhiên ngu huynh thành thật mà nói chính mình cũng không phát hiện nhị đệ đến đây từ lúc nào và nấp tại đâu.

Niên Canh Nghiêu kinh ngạc :

- Thế tại sao tứ ca biết mà gọi?

Doãn Chánh Thanh đáp :

- Ngu huynh bằng vào sự linh nhiệm giữa chúng ta ma thôi! Đã là huynh đệ với nhau, nhị đệ tự nhiên phải đến bởi chẳng lẽ thấy ngu huynh ra đi một mình mà nhị đệ yên tâm để mặc ngu huynh với mọi bất trắc hay sao?

Niên Canh Nghiêu cảm động vô cùng. Nhiệt tâm của Doãn Chánh Thanh dành cho hần xứng đáng đổi một hy sinh vô bờ bến mà hần phải đáp lại mới vừa.

Hần thốt mấy lời, bày tỏ niềm khích động.

Doãn Chánh Thanh mỉm cười, khoát tay :

- Bỏ nhưng lời thừa đi! Hãy nhìn vào thực tại. Chúng ta đang đối đầu với sống chết, địch ở quanh chúng ta, phải làm cách nào thoát địch!

Niên Canh Nghiêu đáp :

- Đại ca cứ yên trí, Đoàn vương gia và Tiêu tiên sinh cũng có đến đây nữa đó! Tứ ca đi rồi tiểu đệ lo ngại nên âm thầm theo sau, bất quá tiểu đệ không dám đến gần lắm, mà cũng không cách xa, nhờ thế tiểu đệ phát hiện bọn này đột nhập khu rừng. Tiểu đệ bèn thông tri cho Đoàn vương gia biết, đoạn bám sát theo sau cái bọn quái quỷ đó.

Hắn vừa dứt câu, từ hai bên rừng, hai bóng người vọt ra.

Hai bóng đó chính là Đoàn Thừa Tổ và Tiêu Đại Toàn, một chặn bên tả một chặn bên hữu.

Tình thế đảo ngược nhanh chóng, hiện tại chính Đái Độc Hành và Đô Thân Hồng bị bao vây bên ngoài.

Cả hai còn phải lo bên trong có Doãn Chánh Thanh và Tiểu Long Nhi.

Nếu trong đánh ra ngoài đánh vô, thì mười phần họ phải bại đến chín. Đoàn Thừa Tổ cười hà hà thốt :

- Niên lão đệ nóng nảy quá, vừa nghe gọi là xuất hiện ngay! Chứ lão phu thì muốn ẩn mặt một lúc nữa xem hai lão quỷ đó dở trò trống gì!

Đô Thân Hồng trách Đái Độc Hành :

- Là người của người quả thật vô dụng, địch đi ngang trước mặt mà cũng chẳng hay biết gì cả! Nếu ta đi như vậy thì đã mang theo bốn đại chấp pháp của ta rồi!

Đái Độc Hành cúi đầu không đáp, Đô Thân Hồng tiếp :

- Cũng may ta không tin tưởng nơi người cho lắm nên ta có dặn bốn vị chấp pháp ta đi rồi họ sẽ âm thầm theo sau ở khoảng cách xa xa chờ lệnh của ta. lệnh giờ đối phương đã xuất hiện toàn bộ, họ không có lý do gì ẩn mặt nữa.

Quay qua gã hán tử bên cạnh lão ra lệnh :

- Nguyễn Lai Phong! Phát tín hiệu đi gọi bọn chúng đến!

Nguyễn Lai Phong vung tay lên, một quả cầu lửa bắn vọt lên không trung. Đoàn Thừa Tổ cười nhẹ thốt :

- Đô đường chủ! Từ lâu lão phu nghe đồn bốn chấp pháp: Phong, Vũ, Vân, Lôi của Đường chủ là nhưng tay khá lắm! Hôm nay được hội ngộ với họ kể ra cũng là một hân hạnh cho lão phu đó!

Đái Độc Hành hỏi :

- Đoàn vương gia đã thoát xuất khỏi Đồng Minh hội rồi sao còn lại chen vào vụ này làm gì? Đây là việc thuộc nội bộ của Đồng Minh hội mà!

Đoàn Thừa Tổ trầm mặt :

- Lão Đái, lão phu dù tuyên bố là ly khai Đồng Minh hội nhưng nào đã được Thần ni chấp thuận cho đâu? Thần ni chưa chấp thuận, lão phu vẫn còn là một hộ pháp trưởng lão trong Đồng Minh hội như thường, với thân phận đó khi nào lão phu để mặc các vị tự tung tự tác? Riêng về Đô đường chủ, thân danh là Tổng chấp sự Hình đường, chủ quản một trong ba Đường của Tổng hội, lại có thể tự chuyên hành động như thế sao? Sát diệt đồng đạo...

Doãn Chánh Thanh cười nhẹ chặn lời :

- Vương gia nói sai đấy! Đô đường chủ vâng lệnh hành sự chứ đâu phải tự chuyên?

Đoàn Thừa Tổ hừ lạnh :

- Lệnh của ai chứ? Tổng hội muốn xử quyết một hội viên nào tất phải triệu tập toàn bộ ban hộ pháp trưởng lão, cộng đồng nghị tội, số phận người bị đưa ra xét xử sẽ được định đoạt do quyết định của đa số tương đối. Lão phu là một trong số các trưởng lão, tại sao lão phu chẳng hay biết gì cả?

Đô Thân Hồng cười mỉa :

- Người không biết là do người vắng mặt, trong tương lai Tổng hội sẽ trả lời vấn đề này, người khỏi phải thắc mắc.

Đoàn Thừa Tổ cao giọng :

- Ta không tin người chấp lệnh hành sự! Ta cho rằng người tự chuyên, cố sát diệt đồng đạo! Trừ khi người giết hết bọn ta, để không còn ai đối chứng. Nếu ta còn sống nhất định ta sẽ nêu vấn đề này ra trước Tổng hội cho Thần ni tra xét.

Đô Thân Hồng cười lớn :

- Đoàn Thừa Tổ! Người thách ta phải không? Đừng tưởng người là một hộ pháp trưởng lão rồi ta chẳng dám làm chi người! Cho người biết, nếu cần ta cũng có thể hạ sát người luôn!

Day qua Nguyễn Lai Phong, lão hỏi :

- Sao bọn ấy chưa đến?

Nguyễn Lai Phong đáp :

- Khu rừng này lớn quá, họ ở tận ngoài bìa rừng, trong nhất thời không làm sao nhận định vị trí chính xác tự nhiên phải có sự chậm trễ.

Trở lại Đái Độc Hành lão hỏi luôn :

- Còn đám người của người? Chúng mai phục gần hơn, đáng lẽ thấy tín hiệu là chúng đến đây liền, tại sao chưa có bóng ma nào xuất hiện?

Đái Độc Hành cười khỏ, chẳng biết phải đáp làm sao.

Nguyễn Lai Phong hỏi :

- Hay là họ chờ tín hiệu của chính Đái lão mới chịu đến cho? Mười hai vị thái bảo của lão Đái có võ công cao lắm mà, nếu họ đến đây hợp với chúng ta thì lực lượng của chúng ta cũng đáng kể lắm chứ. Bọn Đoàn Thừa Tổ đâu còn dám uy hiếp chúng ta nữa.

Hắn tiếp luôn :

- Vậy lão Đái hãy gọi bọn họ đến gấp đi! Trong tình hình thế này mà Đái lão còn có ý riêng tư muốn bảo toàn lực lượng của mình, không chịu hy sinh phần nào để giải nguy đồng đạo thì thật là đáng trách? Đừng tưởng Đô đường chủ lâm nguy mà Đái lão lại được an toàn!

Đái Độc Hành phân trần :

- Lão phu đâu có ý riêng tư gì, Nguyễn lão đệ! Chỉ sợ cái lũ bất tài đó bị chế ngự hết rồi.

Nguyễn Lai Phong giật mình :

- Đái lão nói sao? Thập nhị thái bảo của Đái lão đâu phải là những tay vừa? Ai có bản lĩnh chế ngự được cả bọn cùng một lúc chứ?

Đái Độc Hành cười thâm :

- Đoàn Thừa Tổ đã ra mặt chống đối rồi tự nhiên lão ấy có bọn gia thần bên ngoài, biết đâu thập nhị thái bảo của lão phu lại chẳng bị bọn gia thần họ Đoàn chế ngự?

Đô Thân Hồng lộ vẻ không tin :

- Làm gì trong phủ họ Đoàn có những tay lợi hại cỡ đó? Chúng là những ai?

Đái Độc Hành đáp :

- Lão phu làm sao biết được bọn chúng là ai? Họ Đoàn là một thế gia vọng tộc xuất thân từ võ nghiệp trải mấy mươi đời vẫn còn giữ được uy danh, đủ biết trong vương phủ có lắm anh hùng hào kiệt không hề xuất ngoại nên không có tên tuổi trong giang hồ thôi. Hôm ấy lão phu không dám phát tác là vì ngại bọn thủ hạ của lão. Lão phu dè dặt đấy chứ không phải khiếp sợ trước họ Đoàn.

Đô Thân Hồng thoáng biến sắc.

Đoàn Thừa Tổ thốt :

- Đô Thân Hồng! Đã biết là không dễ gì tiêu diệt bọn lão phu mà sao ngươi vẫn dám làm. Doãn công tử là người trong Tổng hội chứ đâu phải người ngoài đâu mà sao ngươi sanh tâm đồ kỵ. Dù cho công tử có là người ngoài đi nữa nhưng cũng là bằng hữu lão phu. Ít nhất ngươi cũng nên nể mặt lão phu.

Tiểu Long Nhi cười lạnh ngắt lời :

- Đừng mong chúng kiêng nể Vương gia! Cả Long Hồ song cái mà chúng vẫn xem thường nói chi ai khác! Chúng âm mưu ám sát tôi và Đoàn Đại ca tại đây, sau đó sẽ bịa ra một tội danh biện minh hành động.

Đến lúc này, Niên Canh Nghiêu mới nhận ra thiếu nữ mặc Miêu phục là Tiểu Long Nhi. Hắn muốn nói một câu song sợ Doãn Chánh Thanh quả trách nên thôi.

Và Đoàn Thừa Tổ cũng kinh ngạc không ít.

Quay qua Niên Canh Nghiêu, nàng điểm một nụ cười, tiếp :

- Niên nhị ca! Mấy hôm trước tôi buông lời xúc phạm đến nhị ca, thật tệ quá. Bây giờ nhị ca hẳn phải hiểu tại sao rồi, tôi ở trong hoàn cảnh chẳng đành dưng mà nhị ca! Xin nhị ca tha thứ tôi nhé!

Niên Canh Nghiêu vội đáp :

- Hiểu chứ! Hiểu lắm! Cô nương chẳng có lỗi gì cả, bất cứ nữ nhân nào cũng phải có thái độ như vậy. Chính tại hạ mới chính là kẻ đáng thẹn, vì mình quá sơ sài và tại hạ chịu lỗi mới phải chứ. Tại hạ thành thật hân hoan có một tiểu muội đẹp tuyệt vời như cô nương.

Đoàn Thừa Tổ cũng tán một câu :

- Lão phu lấy làm lạ làm sao trong Miêu trại lại có một thiếu nữ đẹp như thiên tiên! Thì ra là cô nương.

Tiểu Long Nhi thốt :

- Nếu Doãn đại ca không phát hiện ra sớm thì tôi vẫn còn mang cái lột hành khất như thường.

Doãn Chánh Thanh cất tiếng :

- Tạm thời hãy xếp câu chuyện đó lại đi, chúng ta còn phải đối phó với địch nhân kia.

Chàng hướng qua Đô Thân Hồng hỏi :

- Đô đường chủ! Bốn vị chấp pháp của Đường chủ chỉ có mặt một vị tại đây, còn ba vị kia đâu? Hay là đã bị gia thần của Đoàn vương gia an bày hết rồi?

Đoàn Thừa Tổ mỉm cười thốt :

- Không! Lão phu không sờ mó gì đến bọn đó cả, bất quá lão phu may mắn gặp một vị thái bảo của Đái lão. Lão phu nghĩ có mặt một thái bảo là phải có mặt luôn mười một vị nữa, bởi mười hai thái bảo của Đái lão luôn xuất hiện toàn bộ. Cho nên lão phu truyền lệnh cho đám gia thần mở cuộc săn bắt trọn bộ.

Vừa lúc đó từ trên tang cây bay xuống một bóng người chính là Lữ Tứ Kỳ. Lão cười lớn nói với Đoàn Thừa Tổ :

- Phần ba vị chấp pháp của lão Đô, thì chính lão phu bồi tiếp họ. Hiện tại họ được lão phu mời nằm nghỉ bên ngoài ven rừng. Họ nghỉ khỏe lắm không biết đến thời gian nào mới tỉnh lại.

Đoàn lão tiếp :

- Hôm nay lão phu nghe trong người mỗi một lạ, định vào khu rừng này đánh một giấc thật sướng. Không ngờ lại gặp phải ba ôn thần của Vạn Lý Phi Hồng. Lão phu biết ngay là sắp có sóng gió rồi. Và như vậy làm sao chợp mắt được? Vạn bất đắc dĩ lão phu phải an bài ba ôn thần đó bên ngoài ven rừng rồi vào đây tìm chỗ ngủ không ngờ lại gặp các vị.

Tiểu Long Nhi reo lên :

- Hay qua! Lão Túy Miêu làm việc được đó! Tôi sẵn sàng tha cho ông cái tội đến trễ.

Lão Túy Miêu Lữ Tứ Kỳ lại cười vang :

- Lão phu đến sớm hay muộn chẳng quan hệ gì cả, bởi có ai làm chi nổi mọi người đâu mà lão phu sợ hãi! Vả lại lão phu biết có Doãn đại hiệp bên cạnh người nữa kia mà!

Đô Thân Hồng nghe nói ba vị chấp pháp của lão đều bị Lữ Tứ Kỳ quật ngã, bất giác sôi giận bừng bừng vung tay đánh ra một chưởng đồng thời quát :

- Lão quái vật ta liều mạng với người.

Lữ Tứ Kỳ lạng mình né tránh, cười hì hì nói :

- Ta không trêu vào người sao người hành hung ta?

Đô Thân Hồng không nói gì cả, vung tay đánh tiếp chiêu thứ hai. Lữ Tứ Kỳ nhào xuống đất lăn tròn, lão lăn đến đâu chưởng rơi như mưa đến đó, nhưng chẳng có một chưởng nào trúng mình của lão.

Tiểu Long Nhi kêu lên :

- Đừng có lăn nữa! Đứng lên đi lão Túy Miêu! Đứng lên đi, cho lão quái vật ném vài chiêu xem sao. Phải dẫn mặt lão cho lão bỏ cái thói hung hăng cao ngạo.

Lữ Tứ Kỳ vừa lăn vừa đáp :

- Tiểu Long Nhi ơi! Người đâu có biết mình lão ấy có gai, đánh lão thì trúng dễ dàng, song tay lão phu bị gai nhọn đâm vào đau sao thấu.

Niên Canh Nghiêu giải thích :

- Thần ni có ba vật báu lưu truyền trong cung nhà Minh trải qua nhiều đời rồi. Bà tặng mỗi Đường chủ một món, Đô Thân Hồng được bà tặng một áo giáp bằng da nhím, mềm và chắc lắm.

Tiểu Long Nhi hỏi :

- Thứ áo giáp đó có hiệu dụng như thế nào?

Niên Canh Nghiêu đáp :

- Tránh được đao kiếm không chạm vào mình, trên áo giáp lại có gai nhọn, cái này chuyên phá khí công của địch. Nhờ chiếc áo đó lão chẳng hề sợ ai điểm huyệt.

Tiểu Long Nhi à lên một tiếng :

- Thật vậy?

Niên Canh Nghiêu gật đầu :

- Đương nhiên. Chiếc áo đó là một trong ba món bảo vật của võ lâm ngày nay. Hai vật kia là Biên Ngô Câu và Đoạt Ngọc Chùy, chỉ là những vũ khí nên không sánh được với Nhuyễn Vi Giáp của lão Đô.

Tiểu Long Nhi gọi to :

- Lão Túy Miêu! Tôi muốn cái áo giáp của lão ấy! Ông làm cách nào lột cho tôi!

Lão Túy Miêu cười hắc hắc :

- Cô nương ơi! Cô nương đòi như vậy có khác nào bảo lão phu tự tử! Người không nghe Niên Canh Nghiêu đại hiệp nói đó sao? Dao kiếm chém không thủng này, quyền chưởng không hề hấn này, ta không chết vì lão là may, làm gì lộ áo lão nổi.

Tiểu Long Nhi gắt :

- Tôi không biết, ông làm sao thì làm, miễn lấy được áo cho tôi thì thôi!

Doãn Chánh Thanh chột thốt :

- Tiểu Long, nếu hiền muội muốn chiếc áo đó, ngu huynh xin lấy cho, Nhuyễn Vi Giáp tuy quý song không phải là không có cách đối phó.

Tiểu Long Nhi hỏi :

- Đại ca dùng biện pháp gì?

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Hiện tại không nói được, nếu lão ấy biết thì phương pháp mất hiệu quả. Nhưng nhất định là ngu huynh lấy được.

Tiểu Long Nhi thốt :

- Đại ca biết tôi đòi chiếc áo để làm gì không? Quần áo nam nhân mặc rồi hôi thối lắm dơ lắm cho tôi, tôi cũng không thèm lấy. Tôi đòi nó là để cho đại ca dùng đó! Đại ca mặc nó thì không còn sợ ai ám toán nữa.

Niên Canh Nghiêu chen vào :

- Phải đó đại ca, Đồ Thân Hồng tuy hành sự với tư cách Đường chủ Hình đường, song lão không phải là kẻ chủ mưu, bất quá lão bị áp lực của một số trưởng lão hộ pháp, cho nên chủ mưu là bọn trưởng lão ấy, họ đã có dã tâm hãm hại đại ca, họ sẽ tính kế khác, muốn được an toàn đại ca cần đoạt cho kỳ được chiếc áo đó.

Doãn Chánh Thanh cười nhẹ :

- Ngu huynh không tưởng phải đoạt một vật gì hay một ngôi vị trong Đồng Minh hội hay trên giang hồ cả. Tuy nhiên dù không tưởng cũng phải làm, bởi ở một tổ chức nhỏ như Đồng Minh hội mà bọn này còn cầu xé lẫn nhau, tranh giành quyền lợi từng chức vụ một, huống hồ trong một tổ chức lớn như võ lâm minh hội? Nếu để chúng đạt thành sở vọng, thì cái hại do chúng gây nên giữa dòng đời to tát biết đến đâu mà lường? Cho nên dù không thích, ngu huynh cũng phải tranh, tranh để ngăn chặn bọn chúng thực hiện tham vọng, tranh để giết chết lòng tham của bọn chúng thôi. Ngu huynh vào đời chỉ muốn đem tài sức mình hành hiệp tác nghĩa chứ không nhắm vào một quyền lợi nào cả.

Đoàn Thừa Tổ gật đầu tán thưởng :

- Doãn công tử quả có khẩu khí của một lãnh tụ võ lâm. Lão phu đồng ý hôm nay công tử phải đoạt chiếc Nhuyễn Vi Giáp đó, làm một vật phòng thân trên con đường tiến đến mục tiêu cao cả, công tử phải đề phòng bọn tiểu nhân toan ám hại.

Doãn Chánh Thanh lại cười :

- Chiếc áo giáp tuy quý song chỉ có giá trị vật chất, nó không sánh được một thứ áo giáp tinh thần là đạo nghĩa. Đạo nghĩa là một cửa bầu phòng thân rất hữu hiệu, đạo nghĩa do một cá nhân tự tạo chứ còn áo giáp kia muốn có tất phải đoạt của người. Đoạt áo giáp mà dùng là sở đoản, tạo đạo nghĩa mà dùng là sở trường. Tại hạ nghĩ áo giáp đó là vật của Thần ni, không ai có thể chiếm đoạt làm của riêng được.

Đoàn Thừa Tổ cãi :

- Thần ni đã cho rồi là không còn quyền sở hữu nữa. Thần ni chọn làm người, chúng ta có quyền lấy lại, không để bọn tiểu nhân dùng nó mà thực hiện dã tâm.

Doãn Chánh Thanh gật đầu :

- Đoạt lại là việc nên làm, nhưng đoạt mà không nên dùng, đạo nghĩa bắt buộc phải thế, đoạt để chuyển hoàn Thần ni, bà sẽ chọn người xứng đáng mà tặng.

Mọi người đều khâm phục tư tưởng đó.

Ngoài kia, Lữ Tứ Kỳ cứ lăn tròn trên mặt đất, Đô Thân Hồng không ngừng tấn công, chưởng ảnh trùng trùng hầu như phủ kín bên trên Lữ Tứ Kỳ, lão ra đổ mồ hôi đầm ướt mình, mồ hôi quện lấy đất, y phục vốn lem luốc lại càng lem luốc hơn.

Tiểu Long Nhi cười hì hì, thốt :

- Các vị đừng thấy thế mà lo sợ cho lão Túy Miêu! Lão giả vờ quỳnh quáng đấy, chờ cơ hội phản công đấy! Chiếc Nhuyễn Vĩ Giáp dù lợi hại, song không che chở được cái đầu hai tay hai chân của Đô Thân Hồng, nếu có một chỗ trống trải là lão Miêu có đất dụng võ. Rồi các vị xem Đô Thân Hồng sẽ ngã trong phút giây thôi.

Lữ Tứ Kỳ kêu lên :

- Cô bé hại lão phu rồi! Lão phu duy trì qua bao nhiêu lâu cốt chờ dịp tấn công vào mấy chỗ đó, cô bé lại chỉ điểm cho lão quái vật biết thành ra cơ mưu của lão phu hỏng mất. Nguy chưa! Cô bé hại lão phu ghê!

Đô Thân Hồng đang vận dụng toàn lực dồn Lữ Tứ Kỳ vào tử địa, nghe Tiểu Long Nhi nói thế chợt giật mình, bốt thế công ngay để quay về phòng thủ chiếc đầu dè dặt hai bàn tay bàn chân.

Lữ Tứ Kỳ kêu lên :

- Cô bé thấy chưa! Bây giờ làm sao lão phu phản công đây? Hết biện pháp rồi, khổ thật!

Tiểu Long Nhi gắt :

- Ông hết biện pháp thì để cho tôi! Tôi không tin lão quái vật là bất khả xâm phạm! Nếu là tôi thì đã quật ngã lão ta từ lâu rồi! Để cho lão dai dẳng chống cự như vậy thì còn đâu danh tiếng của Long Hồ song cái!

Lữ Tứ Kỳ cười ha hả :

- Người đã cởi lốt rồi đâu còn là một tiểu hành khát nữa mà xưng là Long Hồ song cái? Chiêu bài đó phải vất bỏ! Bỏ luôn! Bỏ vĩnh viễn!

Tiểu Long Nhi đáp :

- Bỏ thì bỏ, tiếc gì? Song phải hạ lão quái vật đó kỷ niệm việc thay đổi chiêu bài của chúng ta.

Nàng tiến vào cuộc chiến.

Doãn Chánh Thanh ngăn lại :

- Tiểu Long thấy cần phải vào cuộc sao? Muốn kỷ niệm việc thay đổi chiêu bài, ít nhất cũng nên làm việc gì đó xứng đáng hơn chứ hạng con người đó chưa hẳn là một danh dự đâu! Không xứng đáng đâu!

Đô Thân Hồng chịu không nổi sự khinh miệt đó, sôi giận bùng bùng hét lớn :

- Ta dù thân đơn thể cô cũng chẳng ngăn bọn người đâu! Đừng buông thói cuồng ngạo trước mặt ta! Có tài năng thì cứ bước ra đây xem ta có quật ngã được người không? Ta dù sao cũng là Đường chủ một hội đường còn người bất quá chỉ là một Minh chủ Phân hội sao dựa vào địa vị đó mà hãnh diện với ta?

Doãn Chánh Thanh quay qua Niên Canh Nghiêu trách :

- Chúc Minh chủ Phân hội đó là do nhị đệ và Lệ Tư tiên tử, sao lúc đó nhị đệ không cho ngu huynh biết đó là một chức vị thấp hèn?

Niên Canh Nghiêu cười nhẹ :

- Thấp hèn sao được? Minh chủ Phân hội chuyên lo sự vụ một địa phương, tuy về mặt tinh thần có lệ thuộc Tổng hội song hoạt động hoàn toàn độc lập, chỉ với tính cách độc lập đó, chức vị Minh chủ Phân hội cũng đã cao lắm rồi, nội đường Tổng hội không có ảnh hưởng mấy may đến Phân hội, lão quái vật đó hờn mình mới cho rằng mình cao hơn!

Đô Thân Hồng cười nhạt :

- Một địa phương sao sánh bằng Tổng hội nắm quyền chủ trì toàn thiên hạ. Cũng như một Tổng đốc, một tuần phủ bất quá là một quan viên địa phương sánh sao được một cận thần kiểm soát toàn bộ quốc vụ khắp toàn dân?

Doãn Chánh Thanh cười mỉa :

- Thế ra Tổng hội là một triều đình?

Đô Thân Hồng bật cười cao ngạo :

- Biết đâu chẳng phải vậy trong tương lai! Hiện tại thì Tổng hội đang ở trong cái thế tranh giành mà tranh giành phải dùng người, dùng mọi người để tiến đến mục tiêu, kể cả hạ giang hồ cường đạo như các người! Tuy nhiên các người đừng hòng chen vào hàng danh dự liệt sĩ mà mong một sự phong thưởng trọng hậu! Cái danh dữ liệt sĩ, các người còn lâu lắm mới mong về tay.

Đái Độc Hành kêu lên :

- Sao Đô đường chủ lại nói thế?

Đoàn Thừa Tổ trầm mặt :

- Chính lão phu đây là một trong số các trưởng lão hộ pháp của Tổng hội mà cũng chưa hề nghe bất cứ ai trong Tổng hội thốt ra những lời như thế!

Không hồi hận lời, Đô Thân Hồng còn buông thêm :

- Chức trưởng lão hộ pháp của người là cái quái gì mà người không nghe nói đến những điều quan trọng của Tổng hội? Người chỉ có hư danh thôi! Nếu biết an phận với hư danh mà đừng tìm hiểu sâu xa hơn thì may ra trong tương lai người còn hy vọng bảo tồn được chéo đất Đại Lý nhỏ nhoi của người. Bằng ngược lại người cứ can thiệp mãi vào những việc không đâu thì cái xác thân của người cũng hóa thành tro bụi, đừng nói là cơ nghiệp.

Đoàn Thừa Tổ gần từng tiếng :

- Câu đó chính người nói ra đó nhé! Đừng quên!

Đô Thân Hồng vỗ ngực bình bịch :

- Ta sẽ nhớ mãi, không bao giờ ta chối. Dù người tố cáo trước Tổng hội! Cho người biết đến Thần ni cũng chưa nắm vững tình hình thì hạ trưởng lão quái vật người làm gì hiểu được mưu đồ đại lược! Tuy Nhật Nguyệt Đồng Minh hội nêu cao chiêu bài phản Thanh phục Minh nhưng các người thừa hiểu khí số nhà Minh đã dứt, lòng dân không còn lưu luyến nữa, như vậy có ai ngu dại gì hy sinh vô ích để làm một việc mà ai ai cũng biết trước là chẳng bao giờ thành! Chân Hồng Võ ngày xưa tay trắng mà nên sự nghiệp, tại sao chúng ta không làm được như Chân Hồng Võ? Con người sanh ra ai cũng có thể trở thành thiên tử cả. Ai nắm được chủ quyền, người đó thống trị thiên hạ.

Đoàn Thừa Tổ lắc đầu thở dài thốt :

- Thật ra Nhật Nguyệt Đồng Minh hội lại biến thể thành một cơ cấu tranh đoạt giang sơn như người nói.

Đô Thân Hồng mỉm cười đắc ý :

- Người không ngờ là tại người cứ thu mình ở cái xó Đại Lý, thành ra người chẳng theo sát các chuyển biến trong Tổng hội. Tuy nhiên đó cũng là cái may cho người chứ nếu người ở gần thì với tính khí của người động mỗi chút là mỗi bình loạn phê phán oang oang lên, người không còn sống sót đến ngày nay đâu. Những lão quái vật mắc phải tính khí giống như nhà người đó, ngày nay đều câm miệng hết cả rồi. Chỉ còn có mỗi một mình người đó, người liệu mà giữ hồn!

Đoàn Thừa Tổ hừ một tiếng :

- Chẳng lẽ tất cả đều bị hãm hại?

Đô Thân Hồng cười nhẹ :

- Không đến nỗi như thế! Đại sự chưa thành thì họ vẫn còn đó, để làm gì? Che mắt thế nhân, chỉ vì họ...

Chừng như lão cố kỵ điều chi, nên thốt đến đó lại ngừng Đoàn Thừa Tổ hỏi dồn :

- Họ làm sao?

Đô Thân Hồng lắc đầu :

- Chẳng làm sao cả! Người muốn biết cứ đến đó xem là biết. Bất quá ta tin rằng họ không dám nói gì cho người hiểu đâu! Thôi để ta nói cho người hiểu luôn là nếu thức thời vụ người hãy tiếp trợ ta, trừ diệt tiểu tử Doãn Chánh Thanh đi!

Đoàn Thừa tổ hỏi :

- Nói nhảm! Người đâu có sai sử được ta!

Đô Thân Hồng lạnh lùng :

- Ta quên mất người là một Vương gia mà Vương gia nào lại chẳng có thói quen tự cao tự đại! Được lắm dù sao dưới tay người vẫn còn một số gia thần, bọn ấy ủng hộ người giữ gìn danh dự cho người được. Tuy nhiên ta khuyên người tốt hơn từ nay đừng gánh lấy việc người nữa. Có vậy người mới mong được yên thân!

Đoàn Thừa Tổ toan mắng. Doãn Chánh Thanh vội ngăn lại :

- Cãi lý làm chi với bọn tiểu nhân cuồng ngạo cho một Vương gia! Hãy để tại hạ thu thập chúng cho!

Đoàn Thừa Tổ lắc đầu :

- Không được! Lão phu đã góp công rất nhiều trong việc kiến lập Nhật Nguyệt Đồng Minh hội! Không thể vì một lý do gì để cho chúng dùng Minh hội làm bàn đạp, thực hiện mưu đồ bất chánh, phá hoại tôn chỉ của hội. Lão phu sẵn sàng gây kết oán cừu với chúng nếu chúng ngoan cố, nuôi mộng hoang đường.

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Tội gì mà Vương gia phải dấn thân vào cuộc cho khổ? Không khéo lại làm đất Đại Lý phải hứng chịu phong ba luân đầy. Quay qua Tiêu Đại Toàn, chàng tiếp :

- Tiêu tiên sinh, xin tiên sinh khuyên giải Vương gia!

Tiêu Đại Toàn biết ý Doãn Chánh Thanh muốn gì rồi, bèn thì thầm bên tai Đoàn Thừa Tổ một lúc.

Đoàn Thừa Tổ nghe xong lắng dịu ghen ngào lòng.

Tiêu Long Nhi thu đôi đoản kiếm, định vào trợ chiến Lữ Tứ Kỳ, Doãn Chánh Thanh giữ nằng lại bảo :

- Việc của ngu huynh hiền muội không được giành làm. Hãy để đó cho ngu huynh.

Lữ Tứ Kỳ cũng ngán nằng :

- Tiêu Long! Chiếc Nhuyễn Vị Giáp của lão kiên cố lắm, ngoài ra ba mũi tiêu Hồi Phong Tam Tuyệt của lão lợi hại vô cùng, do đó lão phu không dám hấp tấp phản công, còn người dù võ công không kém lão song cơ trí chưa đầy đủ nếu nóng nảy là người bị hạ ngay. Doãn đại hiệp có cách chế ngự lão, người cứ để cho đại hiệp hạ thủ đoạn, đừng có tranh giành làm gì!

Tiêu Long Nhi không phục cao giọng đáp :

- Ông nói đùa mãi! Lão ta có ám khí chứ tôi không có vũ tiêu đây sao? Chưa chắc gì ám khí của tôi không bằng của lão! Tôi không thể không giao đấu với lão ta. Nhất định là vậy!

Doãn Chánh Thanh bỏ nhỏ với nàng :

- Tiêu Long! Ngu huynh biết ám khí của muội lợi hại lắm mà ngu huynh lại không biết sử dụng thứ đó nên ngu huynh muốn ra đánh với lão, còn hiền muội thì giám thị lão như vậy phải hay hơn không? Vừa rồi chúng ta thoát chết khỏi ba mũi tiêu của lão là nhờ may mắn đó, hiền muội không thấy sao! Chúng ta phải nhìn nhận lão không phải tay vừa, nếu hiền muội liều mạng với lão đâm đồng quy ư tận thì ngu huynh biết sao đây! Hãy nghe ngu huynh cứ chăm chăm nhìn tay tả của lão hề thấy lão nhích động tay đó thì hiền muội phát động ám khí chế ngự lão trước.

Tiểu Long Nhi thích lời ngọt dịu, nghe thế chịu liền.

Doãn Chánh Thanh từ từ bước tới.

Đô Thân Hồng thấy chàng ung dung dăm lo, quát hỏi :

- Người muốn chết hả tiểu tử?

Doãn Chánh Thanh đáp :

- Nếu tại hạ không chết chắc các vị không yên tâm?

Đô Thân Hồng nói :

- Chỉ cần người thức thời vụ ngay từ bây giờ quay đầu lại, chẳng những bọn ta không làm khó dễ gì người trái lại còn dành cho người nhiều cái tốt nữa đấy! Tuy người cũng là một nhân tài nhưng việc tranh tuyển chức Minh chủ võ lâm thì bọn ta đã an bài đâu đó xong rồi. Người đừng có chen vào gây rối cho bọn ta.

Doãn Chánh Thanh hỏi :

- Nếu các vị an bài xong xuôi rồi là các vị cầm chắc sự thành công, thế thì tại sao còn sợ tại hạ chen vào quấy rối? Điều đấy cho thấy các vị không phải không xem trọng tại hạ. Các hạ xem trọng tại hạ thì khi nào tại hạ dám đối xử tệ bạc phụ lòng ưu ái của các vị sao?

Đô Thân Hồng trầm giọng :

- Người mĩa bọn ta phải không? Được rồi người muốn chết, ta sẽ thành toàn ý muốn của người. Bất quá ta cần nói cho người biết điều này là Tổng hội theo dõi từng hành động của người lâu rồi và bằng mọi giá không để cho người đến Côn Minh. Giả như người thoát khỏi tay bọn ta hôm nay thì ngày mai ngày kia sẽ còn những trường hợp tương tự chờ đón người. Xem người có đủ khả năng vượt qua mọi trở ngại hay không cho biết? Đồng Minh hội luôn luôn bám sát theo người bất cứ ở địa phương nào, bất cứ phút giây nào.

Doãn Chánh Thanh cười lớn :

- Thế ra Đồng Minh hội chủ trương một cuộc chống đối tại hạ đến cùng! Tại hạ không tin như vậy! Có chẳng là các vị cùng một nhóm người nữa mượn danh nghĩa Hội uy hiếp tại hạ chứ làm gì toàn bộ Nhật Nguyệt Đồng Minh hội có thái độ đó? Bằng cớ là hai vị Tuần du Sứ là Niên Canh Nghiêu, Mạnh Lệ Ty, một vị cố vấn trưởng lão là Đoàn Thừa Tổ luôn luôn giúp đỡ tại hạ, họ không hề chủ trương trừ diệt tại hạ, chắc các hạ cũng thấy như vậy mà!

Đô Thân Hồng dùng cứng dọa khiếp chàng, trong cái cứng ẩn ước có cái mềm như thỉnh cầu chàng quay về phục vụ nhóm của lão.

Nhưng chàng không hề bị cái cứng lẫn cái mềm của lão lay chuyển.

Cả cương lẫn nhu đều vô hiệu quả. Đô Thân Hồng bắt giác nổi tánh hung thật sự, hừ một tiếng đưa tay lên đầu vai rút thanh đao Cửu Hoàn lộ cán một tắc toan đâm thẳng về Doãn Chánh Thanh.

Đấu với Lữ Tứ Lý lão dùng tay không bây giờ lão dùng đến đao, đủ biết lão không dám khinh thường Doãn Chánh Thanh, mà cũng có thể là dùng đao để biểu thị ý chí quyết tâm của lão bằng mọi giá phải hạ sát Doãn Chánh Thanh cho kỳ được.

Đoàn Thừa Tổ kêu lên :

- Công tử cẩn thận đấy! Thanh đao của lão chém sắt như chém bùn, lại có tẩm độc, thanh đao là một trong ba vũ khí lợi nhất của Tổng hội đấy, nó là Đoạn Hồn đao của Lưu Đức Phương, chẳng rõ trong trường hợp nào lại về tay lão ta.

Tiểu Long Nhi cười lạnh :

- Nhật Nguyệt Đồng Minh hội có nhiều bảo vật quá!

Đoàn Thừa Tổ gật đầu :

- Đúng rồi, ngoài ba món bảo vật đó Thần ni lấy từ trong hoàng cung nhà Minh còn có ba món vũ khí cực kỳ nổi danh đó là Truy Hồn tam lão trong Tổng hội. Món thứ nhất là Đoạt Hồn đao của Lưu Đức Phương hiện ở trong tay của Đô Thân Hồng đó. Món thứ hai là Truy Hồn Song Kiếm của Độc Long kiếm khách Cửu Tam Hóa. Món thứ ba là Sách Mạng Phán Quan bút của Dao Kỳ Dân. Truy Hồn tam lão là ba tuyệt đại cao thủ trong ban trưởng lão, ba món vũ khí đó giết người không vấy máu, chạm đến đâu là chết không phương cứu chữa.

Đô Thân Hồng bật cười ha hả :

- Sự việc trong Tổng hội người biết khá nhiều đó Đoàn Thừa Tổ, rất tiếc thời vụ bây giờ thì người chẳng biết mấy may. Người đã Truy Hồn Tam Lão lợi hại như thế nào tất phải biết luôn thực lực của bọn ta trong Tổng hội ra sao chứ? Tại sao người còn chống đối bọn ta?

Đoàn Thừa Tổ nạt ngang :

- Đừng nói nhảm. Ta hiểu Cửu Tam Hòa và Dao Kỳ Dân kết phe với người hành hung tàn ác còn Lưu Đức Phương là một nhân vật thuộc chính phái, một bậc quân tử đương thời...

Đừng lại một chút lão nói :

- Người đã nắm trong tay thanh Đoạt Hồn đao của Lưu Đức Phương thế là người đã hãm hại lão ta sao đó để đoạt vũ khí. Có phải vậy không?

Đô Thân Hồng cười mỉa :

- Không có cái việc hãm hại lão quỷ đó đâu! Trong hàng trưởng lão, Lưu Đức Phương cao niên kỷ hơn hết, phàm ai đến tuổi cũng không giữ được cường tráng như lúc thiếu thời, lão ta thường hay nhuốm bệnh, một hôm lão trúng gió tay chân mềm nhũn rồi trở thành vô dụng luôn. Tổng hội đưa lão vào Phúc Thọ đường cho lão an hưởng tận niên. Lão ta trao cho ta thanh Đoạt Hồn đao này nhường luôn chức vụ Truy Hồn cho ta chấp chưởng đến nay.

Đoàn Thừa Tổ nổi giận :

- Lưu Đức Phương là một cao thủ thượng đẳng của Võ Đang, công phu thâm hậu làm gì để thân thể suy nhược phải trúng gió? Nhất định là các người đã âm mưu hãm hại là cái chắc! Ta biết lão rất chán ghét bọn các người. Không bao giờ lão tặng vũ khí nhường chức vụ. Đây là một hành động nhỏ đing không hơn không kém.

Đô Thân Hồng điềm nhiên đáp :

- Ta không nói ngoa, lão tặng đao, nhường chức vụ có giấy chứng ràng hoàng. Bút tích của lão hiện lưu lại Tổng hội, chính cháu của lão tự tay trao cho Tổng hội.

Đoàn Thừa Tổ giật mình :

- Ta hiểu rồi các người dùng thủ đoạn dê hèn, uy hiếp luôn cháu của lão ấy.

Đô Thân Hồng cười nhạt :

- Sự tình bên trong ra làm sao ta không cần nói, ta chỉ biết lão hiểu rõ thời cơ, cho nên lão bằng lòng rút lui khỏi vòng tranh đấu, sống an phận tại Phúc Thọ Đường!

Rồi lão trầm giọng tiếp :

- Còn người, nếu người cương lý xuất đầu ngoan cổ bên vực Doãn Chánh Thanh, người cũng sẽ chịu chung số phận của Lưu Đức Phương vào Phúc Thọ Đường chờ ngày rũ xương tàn về theo tiên tổ. Truy Hồn Tam Lão trong Tổng hội có nhiệm vụ diệt trừ phản nghịch, được quyền tùy nghi hành sự. Cho nên những kẻ chết nơi tay của Truy Hồn Tam Lão dù là chết oan nếu có muốn tố cáo thì chỉ có cách tố cáo với Diêm Vương chứ Tổng hội không bao giờ tra cứu. Chính toàn bộ cộng đồng trưởng lão nghị quyết như vậy. Thấy Đoạt Hồn đao trong tay ta tự nhiên người hiểu rõ tình hình.

Đoàn Thừa Tổ sôi giận định xông ra. Doãn Chánh Thanh gọi :

- Vương gia! Bắt chuột cần gì hổ xuất lực! Một tại hạ cũng thừa sức đối phó với lão tặc.

Đoàn Thừa Tổ hẳn học :

- Chúng hoành hành thái quá, lão phu phải bắt sống chúng, đoạt Truy Hồn đao giải về Thần ni trừng trị chúng. Nhật Nguyệt Đồng Minh hội không thể dung dưỡng hạng người đó.

Doãn Chánh Thanh thở dài :

- Vương gia nên ý thức tình hình của Tổng hội Nhật Nguyệt ngày nay hoàn toàn do chúng thao túng, nếu Thần ni có khả năng khống chế chúng thì làm gì chúng dám tự tung tự tác? Vương gia còn tin tưởng vào uy quyền của Thần ni là nuôi mộng đó. Chúng bưng bít tai mắt Thần ni, bà hiện tại không khác một bù nhìn. Đừng làm một việc vô ích, chúng sẽ cười cho.

Đoàn Thừa Tổ lắc đầu :

- Công tử luận việc mà đoán tình hình chứ vị tất Thân Ni nhu nhược đến thế!

Niên Canh Nghiêu cũng không tin là Thần ni bị bọn Đồ Thân Hồng lấn áp đến thành vô dụng như vậy, nên thốt :

- Có thể Thần ni đã mặc nhiên chấp thuận chứ bọn này hành động theo chiều hướng bạo lực, bởi Nhật Nguyệt Đồng Minh hội dù do các vị trưởng lão với Thần ni sáng lập ra, song ngày nay Đồng Minh hội đã biến chất rồi. Vì nóng nảy khôi phục nhà Minh, Thần ni tán đồng bất cứ cá nhân nào tạo thế lực đủ thống nhất cục diện, bà sẽ chỉ huy cái thống nhất đó đánh đổ Thanh triều. Nói tóm lại, bà muốn đi tắt cho nhanh nên bỏ chủ trương đi quanh với phương pháp thu phục nhân tâm trước rồi cử đổ sau.

Đoàn Thừa Tổ thở dài :

- Niên lão đệ biết như vậy từ bao lâu rồi?

Niên Canh Nghiêu đáp :

- Thực ra, tại hạ cũng không được rõ lắm. Ngày trước nhân đề cập đến Đồng Minh hội với gia sư, hy vọng gia sư vào hội, gia sư đem tình hình phân tích chỉ điểm lại cho tại hạ hiểu rõ ràng. Bởi biết trước Đồng Minh hội biến chất như ngày nay, gia sư từ chối gia nhập.

Đoàn Thừa Tổ quay qua Doãn Chánh Thanh hỏi :

- Nội tình của Nhật Nguyệt Đồng Minh hội hắc ám như vậy Doãn công tử còn thiết tha làm chi?

Doãn Chánh Thanh lắc đầu :

- Tại hạ không tin Thần ni tán đồng hành động của bọn Đồ Thân Hồng. Như tại hạ đã nói Thần ni ngày nay hầu như một bù nhìn là vì bà bị áp lực bắt buộc phải bắt động chứ không phải bà thụ động đâu. Cho nên chúng ta có đem sự tình tố cáo với bà, bà cũng không giải quyết được gì theo chiều hướng mong muốn của chúng ta. Bà bắt động để tìm cách chế ngự bọn chúng. Biết đâu hiện tại bà đang có sách lược gì đối phó với chúng chẳng hạn, tiêu trừ vài tên đầu não, bọn quá khích sẽ là rắn không đầu, hết dám ngo ngoe nữa, nhân đó bà lật ngược thế cờ, đặt lại kỷ cương, điều khiển toàn bộ trở lại đường lối đã vạch ra từ buổi ban đầu?

Đoàn Thừa Tổ thở dài :

- Nói thì dễ làm thì khó công tử phải biết lực lượng của chúng không phải là nhỏ.

Doãn Chánh Thanh cao giọng :

- Chúng ta không làm thì ai làm? Chúng ta phải làm một cái gì để tiếp trợ Thần ni chứ? Đã biết là trứng chọi đá trứng phải vỡ, tại hạ cũng làm. Huống chi chưa chắc chúng ta là trứng còn bọn họ là đá. Tranh tuyển võ lâm Minh chủ, tại hạ không nhắm vào ngôi vị tối thượng mà chỉ muốn có dịp liên lạc với anh hùng hào kiệt trên giang hồ kêu gọi lòng trung nghĩa của họ cùng đồng tâm hiệp lực tiêu diệt quân gian trừ diệt cho dân tộc.

Đoàn Thừa Tổ bị những lời đầy hứng khởi của Doãn Chánh Thanh kích thích mạnh bất giác kêu lên :

- Đối với Nhật Nguyệt Đồng Minh hội lòng của lão phu đã nguội lạnh rồi song công tử có tráng chí như vậy lẽ nào lão phu đứng ngoài cuộc. Lão phu xin toàn lực giúp đỡ công tử.

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Đa tạ Vương gia hưởng ứng! Để chứng tỏ sự cương quyết chúng ta bắt đầu với lão quái vật này!

Đoàn Thừa Tổ nhắc :

- Lão ta có chiếc Nhuyễn Vĩ Giáp đây, lại sử dụng Đoạt Hồn đao, công tử hãy đề phòng. Hay là công tử để lão phu thu thập lão đây.

Doãn Chánh Thanh đáp :

- Không đáng ngại lắm, Vương gia yên trí! Tuyệt học của họ Đoàn vương gia hãy để dành lại đó sau này sẽ thi thố giữa Tổng hội, tại đó toàn là các vị trưởng lão tiền bối, còn tại hạ thuộc lớp hậu sinh tự nhiên phải khiêm nhường không thể mạo muội ứng phó.

Đoàn Thừa Tổ vẫn khẳng khái đòi xuất trận.

Niên Canh Nghiêu thấp giọng thốt :

- Tứ ca quả quyết thủ thắng thì Vương gia không nên xuất lực làm gì, bởi chưa phải lúc Vương gia khinh thường vinh dự giao thủ với hạng tiểu nhân đó. Cứ y theo lời tứ ca đi, khi nào đến Tổng hội rồi, Vương gia muốn sao cũng được bọn tại hạ không ngăn trở đâu.

Đoàn Thừa Tổ đành thôi. Doãn Chánh Thanh rút kiếm cầm tay tiến tới gần cuộc chiến hơn.

Chàng dùng thanh Cự Khuyết kiếm do Khang Hy tặng ngày trước, thanh kiếm đó chàng đã giao cho Niên Canh Nghiêu, hiện cần đổi phó với Đoạt Hồn đao chàng mượn lại.

Đô Thân Hồng bật cười ha hả thốt :

- Đúng là người chán sống thật rồi ma! Cho nên người cứ ngoan cố đòi ra đây chịu chết dưới thanh đao của ta!

Doãn Chánh Thanh cao giọng :

- Đô Thân Hồng dù sao chúng ta cũng là chỗ đồng đạo với nhau, ta khuyên người nên buông đao chịu trói, miễn cho ta phải mang tiếng tương tàn tương sát.

Đô Thân Hồng xì một tiếng :

- Nói nhảm! Ai là đồng đạo với người! Người mới vào hội đầu hôm sớm mai lại toan với cao chen mình so với bậc trưởng thượng à? Người đừng tưởng có Đoàn Thừa Tổ ủng hộ mà cho là vững vàng! Các người chết cả lũ đấy nhé! Hôm nay thoát chết thì ngày mai cũng phải chết, đừng hồng sống sót mà đến Côn Minh.

Doãn Chánh Thanh gạt ngang :

- Nói nhiều vô ích! Cứ trao đổi với ta vài chiêu xem sao...

Chàng chồm tới. Đô Thân Hồng quát :

- Khoan! Ta muốn giết người thật đó, song...

Doãn Chánh Thanh hỏi :

- Song làm sao?

Đô Thân Hồng trầm giọng :

- Nể mặt một vài người, ta không muốn hạ thủ, chỉ khuyên người nên từ bỏ ý định, tranh tuyển chức Minh chủ vô lâm. Ta hứa sẽ bảo đảm an toàn cho người nếu người chịu rút lui. Người có lợi mà ta cũng tránh được phiền phức.

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Người nể mặt những ai?

Đô Thân Hồng đáp :

- Ngươi Xác có gặp ta bảo ta đừng làm khó dễ chi người. Nên ta không muốn có việc lôi thôi với lão, vả lại Long Hồ song cái cũng là bằng hữu của người...

Doãn Chánh Thanh bĩu môi :

- Thế ra ngươi sợ các người đó? Còn một người nữa ngươi cũng sợ như họ song ngươi quên nêu tên.

Đô Thân Hồng trở mắt :

- Ai?

Doãn Chánh Thanh buông gọn :

- Ta!

Đô Thân Hồng hét to :

- Sợ này!

Giận quá lão không do dự vung Đao Hồn đao chém sang.

Doãn Chánh Thanh xử kiếm nghênh chiến liền.

Nói là nghênh chiến thật ra chàng chỉ tránh né, đồng thời múa kiếm cho có hoa dạng để gây hoang mang cho đối phương chứ vẫn giữ không cho kiếm chạm vào đao.

Sở dĩ thế là do chàng không muốn cho đối phương biết chân lực của chàng thế nào.

Đô Thân Hồng không thấy chàng phản công tưởng đầu tài nghệ chàng ở mức tầm thường nên vung đao tới tập định kết thúc trận đấu nhanh chóng.

Doãn Chánh Thanh vẫn ung dung né tránh, không hề lộ vẻ nao núng.

Thái độ đó chỉ có ở những người trên bậc đối phương.

Đoàn Thừa Tổ theo dõi cuộc chiến, luôn luôn gật gù tán thưởng.

- Doãn đại hiệp quả thật là bậc thiên tài, lão phu chỉ lo sợ hãi!

Bất thành linh Đô Thân Hồng quát lên một tiếng lớn, thuận tay sử dụng thế Lực Phách Hoa Sơn cử đao từ bên trên giáng xuống đầu Doãn Chánh Thanh.

Chiêu đó chẳng có gì là đặc sắc, song Đô Thân Hồng vận dụng toàn lực gia dĩ vũ khí là Đao Hồn đao dù không lợi hại cũng trở thành lợi hại.

Giả như Doãn Chánh Thanh cử kiếm hất lên đao vẫn giáng xuống kiếm phải gãy. Doãn Chánh Thanh chẻ làm hai mảnh là cái chắc.

Ngờ đâu lần này Doãn Chánh Thanh không né tránh chàng còn cử kiếm đánh lên.

Đô Thân Hồng đắc ý cười ha hả.

Một tiếng xoảng vang lớn, thanh đao bị hất lên trên, bàn tay Đô Thân Hồng tê buốt, suýt buông đao luôn. Doãn Chánh Thanh thì vẫn vững như thường, miệng điểm một nụ cười.

Chàng vung lên một nhát kiếm.

Đô Thân Hồng chưa kịp hoàn hồn, vừa thấy kiếm chớp toan rú khiếp, miệng chưa há, ánh kiếm xẹt ngang cắt đứt chiếc đầu của lão, đầu bắn đi xa, mình ngã xuống, máu vọt thành vòi.

20. Chương 20: Chàng Đâu Thiếp Đó

Đái Độc Hành và Nguyễn Lại Phong không tưởng sự tình kết thúc bi thảm hãi hùng như thế, cùng chết sững tại chỗ, không có một phản ứng nào thích đáng với trường hợp.

Doãn Chánh Thanh thu kiếm, đảo bộ tiến qua chặn đường rút lui của họ, điểm một nụ cười hỏi :

- Hẳn Đái lão không ngờ kẻ vẫn sờ chẳng phải là tại hạ?

Đái Độc Hành biến sắc mặt như chết, ấp úng trong yết hầu.

- Doãn Chánh... Thanh! Lão phu... tự xét, mình chưa phải là đối thủ của người! Cứ vung kiếm đi! Lão phu sẵn sàng ra đi!...

Doãn Chánh Thanh lắc đầu :

- Không! Đối với Đái lão, tại hạ không oán, không cừ nên tại hạ quyết không xuống tay, thì hai vị đã đi theo Đô Thân Hồng rồi, tại hạ cần gì phải hỏi đến hai vị?

Đái Độc Hành kinh ngạc :

- Người không giết chúng ta?

Doãn Chánh Thanh lại lắc đầu :

- Không! Tại hạ nhận thấy, trong Nhật Nguyệt Đồng Minh hội, dù sao thì Đái lão cũng là người còn giữ lương tri, bất quá bị uy hiếp như thế nào đó nếu không thì tự do hành động theo lý trí của mình!

Đái Độc Hành cúi đầu thở dài :

- Doãn công tử không giết, lão phu cũng khó bảo toàn sanh mạng! Bất ngờ hôm nay lão phu được nghe Đô Thân Hồng tiết lộ những điều mà nằm mộng lão phu cũng không không tưởng nổi, thì khi nào đồng đảng của Đô Thân Hồng lại để yên cho lão phu? Họ thất bại trong việc mưu hại công tử, họ sợ một ngày nào đó, công tử sẽ chất vấn họ trước Tổng hội, thì bằng mọi giá họ phải diệt trừ một nhân chứng như lão phu!

Doãn Chánh Thanh cau mày :

- Tại sao lạ lùng thế? Họ không sợ tại hạ biết, mà lại sợ Đái lão?

Đái Độc Hành cười khổ :

- Lập trường của lão phu không giống với lập trường của họ, họ chỉ xem lão phu như người bị lôi cuốn vào vòng, chịu sự sai sử của họ, chứ không muốn lão phu biết rõ mưu đồ, kế hoạch, chủ trương của họ. Công tử biết, công tử nói ra, chẳng ai tin công tử. Lão phu nói ra, nhiều người phải tin. Họ không sợ công tử mà chỉ sợ lão phu, là vậy đó. Cho nên muốn bảo trì bí mật họ phải thủ tiêu lão phu.

Doãn Chánh Thanh trầm ngâm một chút :

- Nếu thế, Đái lão không phương trở về Tổng hội rồi!

Đái Độc Hành thở dài :

- Đúng vậy! Chẳng những không thể trở về, mà lại chẳng có chỗ dung thân dù trời đất bao la, rừng hoang núi vắng không thiếu!

Rồi lão nói tiếp :

- Cho nên, lão phu nghĩ, công tử nên giết lão phu là hơn, miễn cho lão phu phải tự sát!

Doãn Chánh Thanh lại suy nghĩ một lúc, sau đó đáp :

- Nếu Đái lão chấp nhận sự tiếp trợ của tại hạ, thì tại hạ có cách bảo vệ an toàn cho Đái lão!

Không sợ Đái Độc Hành nói gì, chàng quay qua Niên Canh Nghiêu, tiếp :

- Niên nhị đệ! Đưa Đái lão và vị Nguyễn bằng hữu này ly khai nơi đây, rồi viết một lá thư cho Quắc Tinh Hán, bảo lão ta hãy tìm cách an bài hai vị một nơi nào đó, ngu huynh tin rằng nhị đệ chu toàn được điều giao phó.

Trở lại Đái Độc Hành, chàng tiếp :

- Hai vị đừng ngại, đến nơi rồi tại hạ ngồi nhàn, các vị sẽ tiếp trợ Quắc Tinh Hán trong nhiều việc lắm!

Đái Độc Hành vội thốt :

- Nếu tránh được sự truy tầm đồng đảng Đô Thân Hồng, thì lão phu sẵn sàng xuất lực với các vị, để đền đáp ơn tri ngộ!

Niên Canh Nghiêu do dự.

Quắc Tinh Hán đã hiểu Doãn Chánh Thanh là Tứ hoàng tử đương triều, nên Đái Độc Hành đến đó lão ta sớm muộn gì cũng biết được thân phận chân chánh của chàng.

Như vậy, có lợi hay có hại cho chàng? Hấn hỏi :

- Tiện hay không đó tú ca? Tú ca nghĩ kỹ xem!

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Không sao đâu! Đái lão là người bất đắc dĩ trong Tổng hội, sau việc này, lão không còn chỗ đứng trong tổ chức nữa, chúng tạo an bài cho lão, nhất định từ đây lão sẽ dành hảo ý cho chúng ta! Nhị đệ yên trí làm y theo sự xếp đặt của ngu huynh!

Niên Canh Nghiêu hướng dẫn Đái Độc Hành và Nguyễn Lại Phong đi liền.

Đoàn Thừa Tổ nói về lai lịch Quắc Tinh Hán. Doãn Chánh Thanh thuyết lược sơ tình ngày trước. Đoàn Thừa Tổ cho rằng Quắc Tinh Hán chưa có thanh danh trên giang hồ, sợ lão không giúp được việc quan trọng.

Doãn Chánh Thanh trấn an Đoàn Thừa Tổ, bảo rằng việc lớn không giúp được, thì giúp việc nhỏ, miễn con người trung thành là đủ, phạm hành sự, nếu có người đảm trách đại sự, tất phải có kế chu toàn, nếu ai ai cũng lo chuyện lớn, thì còn ai chu toàn nhu cầu vụn vặt, tuy không quan trọng song vẫn cần thiết như thường.

Đoàn Thừa Tổ lại tỏ sự lo ngại về Đái Độc Hành là con người phản phúc khó lường, giúp lão ấy chẳng khác nào nuôi ong tay áo.

Doãn Chánh Thanh trấn an bảo Đoàn Thừa Tổ rằng chàng có cách đối phó nếu Đái Độc Hành trở mặt.

Phương chi, chẳng lẽ lại giết luôn lão ta? Dù sao chàng cũng phải tránh tiếng hiểu sai. Vả lại, không giết là ta thì phải an trí lão tại một nơi, chứ để lão về Tổng hội, tác hại to lớn hơn nhiều. Họ trở lại Miêu trại, dự cuộc lễ, ăn uống vui vẻ, mãi đến sáng họ mới cáo từ.

Tại khách sạn, qua một đêm, nhờ Lỗ Anh chăm sóc Mạnh Lê Ty dứt cơn đau bụng. Nàng niềm nở đón tiếp long Nhi hiện biến thành một thiếu nữ mỹ miều, tuyệt nhiên không lộ vẻ gì chứng tỏ nàng đổ kỵ.

Doãn Chánh Thanh thở phào.

Trong khi dò hỏi lẫn lảng xăng với nhau thì Niên Canh Nghiêu và Lữ Tử Kỳ cũng đến góp mặt.

Niên Canh Nghiêu nháy mắt ra hiệu với Doãn Chánh Thanh giải bày cho chàng biết sự tình trước, rồi với Mạnh Lê Ty, thảo nào mà chẳng có thái độ cởi mở.

Có điều chàng không biết tại sao Mạnh Lê Ty lại đại lượng như vậy.

Chàng đưa mắt ra hiệu với Niên Canh Nghiêu.

Niên Canh Nghiêu hội ý, dẫn Lữ Tử Kỳ lui ra, để cho họ tự do đàm thoại.

Mạnh Lê Ty nắm tay Tiểu Long Nhi, nghiêm giọng nói :

- Tiểu Long muội! Tôi đã biết từ lâu hiền muội là gái giả trai, tôi cũng biết luôn tình ý của hiền muội đối với Tứ lang, song tôi không dám nói gì, bởi tôi hiểu thân phận chân chánh của Tứ lang, và cử chỉ của chàng như thế nào, chỉ sợ hai người phần khích với nhau quá nhiều mà rồi trong tương lai lại khổ vì nhau, bởi vì địa vị cách biệt như trời với vực...

Dừng lại một chút nàng tiếp :

- Hiện tại thì điều lo ngại của tôi không còn nữa. Hiền muội là Công chúa nhà Nguyên, còn Tứ lang là Hoàng tử đương triều, như vậy là xứng thân phận của nhau lắm. Tôi hy vọng hiền muội tận tình tiếp trợ Tứ lang...

Tiểu Long Nhi vội thốt :

- Đại tỷ sao lại nói thế?

Mạnh Lệ Ty khoát tay :

- Để tôi nói hết cho mà nghe! Tôi biết, hiền muội và Tứ lang không có ý hắt bỏ tôi ra ngoài, song tôi phải biết thân phận của tôi chứ, trong tương lai nếu Tứ lang lên ngôi cửu ngũ, thì phải có một người xứng đáng làm mẫu nghi thiên hạ...

Doãn Chánh Thanh chặn lời :

- Lệ Ty đừng nói vậy! Thân phận của Lệ Ty phụ vương đã chấp nhận rồi!

Mạnh Lệ Ty cười khổ :

- Phụ thân Tứ lang chấp nhận tôi là vì ngài không có ý chọn Tứ lang làm người thừa kế trị vì. Nhưng cái chí của Tứ lang là bằng mọi giá phải chiếm cho kỳ được ngai vàng, thì sự tính giữa chúng ta hôm nay là một vấn đề trong tương lai đó!

Doãn Chánh Thanh nín lặng.

Mạnh Lệ Ty thở dài nói tiếp :

- Tôi bất quá là một gái võ sống kiếp giang hồ, ngày nay Tứ lang bôn tẩu giang hồ thì còn có chỗ dùng đến. Nhưng ngày sau thì sao? Niên Canh Nghiêu có cho tôi biết qua sự tình đã xảy ra trong đêm, lòng tôi nguội lạnh ngay mà tôi cũng hết sức hạ uy, bởi Nhật Nguyệt Đồng Minh hội đã biến cải thực chất, việc phản Thanh phục Minh không còn là vấn đề nữa. Dù tôi có làm gì giúp Tứ lang, cũng không mang tiếng phản bội Thần ni được. Tôi chỉ còn một hi vọng cuối cùng, là khi Tứ lang nắm quyền thống trị, đừng quên công bố một công bằng xã hội, Mãn và Hán hai dân tộc phải được đối xử như nhau, tôi ước mong Tứ lang sẽ là một vị Hoàng đế nhân từ!

Doãn Chánh Thanh khảng khái đáp :

- Ty muội yên trí! Ngu huynh không để cho muội thất vọng đâu!

Mạnh Lệ Ty mỉm cười :

- Nếu bọn quyền thần người Mãn phản đối?

Doãn Chánh Thanh cao giọng :

- Thế là bọn đó không muốn sống! Ngu huynh sẽ không ngần ngại tiêu trừ!

Vừa lúc đó, Niên Canh Nghiêu bước vào thốt :

- Tứ ca ra ngoài kia một chút đi!

Doãn Chánh Thanh không biết có việc gì, hấp tấp theo hắn ra ngoài. Bên ngoài, có Lữ Tử Kỳ chờ sẵn.

Niên Canh Nghiêu trách :

- Tứ ca nói chuyện lớn tiếng quá! Cũng may, bọn người của Đoàn Thừa Tổ không ở gần đây! Nếu họ nghe lọt thì sao?

Lữ Tử Kỳ cười nhẹ :

- Lão ấy nghe thì nghe, có sao đâu? Giang san của lão là Đại Lý, ai làm chúa tể Trung Hoa thì làm, lão cần gì phải quan tâm? Bất quá, bọn người toan khôi phục nhà Minh, hoạt động từ biên thùy vào nội địa, lão ở lại biên thùy vào nội địa, nếu không thêm ra Minh hội thì ai người ta để cho lão? Vì quyền lợi riêng tư lão ra nhập Đồng Minh hội chứ không vì nhà Minh đâu mà các vị phải sợ lão!

Nhìn Doãn Chánh Thanh lão tiếp :

- Có điều, tại võ lâm đại hội Điện hạ nên cẩn thận một chút, họ là những người Hán, họ là những kẻ giàu lòng nghĩa hiệp, nếu chân tướng của Điện hạ bị lộ, thì bất lợi lắm!

Doãn Chánh Thanh nghiêm giọng :

- Thế ra tiền bối đã hiểu hết rồi! Vậy xin tiền bối thanh toán sở nguyện của tại hạ!

Lữ Tử Kỳ thở dài :

- Lão phu tuy là những người Hán xong tiên tổ đã xuất sĩ với nhà Nguyên, thì kể như vong bản rồi, càn bèo mặt nước còn biết trôi dạt về đâu, con chim lạc đàn chưa rõ trong tương lai nghỉ ở cành nào. Cho nên vũ trụ bao la đối với lão phu thu hẹp lại quanh một Tiểu Long, nàng đã thuộc về Điện hạ thì tự nhiên lão phu cũng thuộc về Điện hạ. Điện hạ giúp nàng trở về quê cha lên ngôi chánh thống thì lão phu ngại gì mà chẳng xả thân tiếp trợ Điện hạ được sở cầu?

Doãn Chánh Thanh gật đầu :

- Tuy nhiên việc của tại hạ cũng như việc của Tiểu Long, đều phải nhờ tiền bối tận tình giúp đỡ mới mong có thành tựu!

Lữ Tử Kỳ long trọng hứa :

- Cái đó khỏi phải nói?

Hôm đó, cả bọn lên đường, trực chỉ Côn Minh. Tiểu Long Nhi vẫn giữ lối thiếu nữ, Lữ Tử Kỳ cũng bỏ luôn lối hành khất, cả hai vận y phục sang quý, nhìn vào họ không còn dám tưởng là Long Hồ song cái dơ dáy của ngày nào.

Bọn Doãn Chánh Thanh và Lữ Tử Kỳ giấu hẳn thân phận chân chánh của Tiểu Long Nhi với bọn Đoàn Thừa Tổ, lão ta vẫn không biết Tiểu Long Nhi là một Công chúa nhà Nguyên, bất quá lão lấy làm lạ tự hỏi nàng là con gái nhà ai tại sao lại giả trai len lỏi giữa giang hồ vậy thôi.

Từ đây Côn Minh, họ không còn giữ hành tung bí mật nữa. Có đám gia thần của Nam Chiêu hồi phủ, đoàn người rầm rộ tiến hành trông rất oai hùng.

Dọc đường, nhờ Lữ Tử Kỳ và Tiêu Đại Toàn chiếu trước liệu sau, họ không gặp sự trở ngại nào cả.

Ngày khai diễn đại hội võ lâm đã được giới giang hồ ấn định vào tiết Đoan Dương, địa điểm là bờ hồ Đại Minh tại đất Côn Minh.

Sự tuyển chọn địa điểm do nhóm người trong Nhật Nguyệt Đồng Minh hội quyết định, có sự phụ họa của một số lực lượng cường đạo đồng phe phái.

Để có thể hiệu triệu toàn thể hào kiệt bốn phương đến tham dự, Nhật Nguyệt Đồng Minh hội dùng chiêu bát quang nhà Hán, để khích lệ chí khí anh hùng, bởi họ tin chắc người trong hội đoạt được chức Minh chủ, nên muốn toàn thể võ lâm có mặt, như vậy mới quang vinh cho người được tuyển chọn.

Thực ra, hào kiệt không phục một số hành động của một số phần tử trong hội, song người lãnh tụ là Thần ni, dòng dõi nhà Minh, họ còn nhớ đến nhà Minh là còn nặng niềm quốc bản, nên dù tích cực, dù tiêu cực họ vẫn đến dự.

Bọn quá khích trong Nhật Nguyệt Đồng Minh hội cũng biết không phải hầu hết hào kiệt anh hùng hoan nghênh chúng. Tuy nhiên cũng thừa hiểu khoác cái chiêu bài đó chúng không sợ ai phản đối.

Quần hùng không phản đối là đủ cho chúng lắm rồi. Chúng còn mong mỗi gì hơn!

Không ai phản đối tức là chẳng ai tranh tuyển, cho nên chúng cầm chắc chức Minh chủ vào tay chúng. Với chức vị đó chúng có thể hoành hành trên giang hồ, ai chống đối chúng, là chống đối chủ trương phục Minh diệt Thanh, là phản dân tộc! Ngờ đâu trong lúc chúng chờ ngày gặt hái kết quả thì Doãn Chánh Thanh xuất hiện.

Chưa đến ngày đại hội võ lâm chàng đã tiêu trừ bao nhiêu tay đắc lực của chúng, như Cao Tắc Minh, Lỗ Nhị huynh đệ rồi đến Đô Thân Hồng!

Thực chất chưa hết vì Doãn Chánh Thanh tuy đồng hội song lại biến mình thành một chướng ngại vật cho mưu đồ của chúng, chúng sanh thù, mối thù càng lúc càng thâm với thái độ chống đối của Doãn Chánh Thanh càng ngày càng rõ rệt, càng cương quyết.

Bây giờ chúng vừa tức vừa thù vừa lo sợ.

Hiện tại danh tánh của Doãn Chánh Thanh rất vững chắc trên giang hồ, các vị tiền bối trên võ lâm hầu hết đều ủng hộ chàng. Dĩ nhiên, họ không biết chân tướng của chàng cứ cho chàng là một trang thiếu niên anh hùng, có hiệp tâm hào khí nên luôn bảo vệ chánh nghĩa, giàu lòng nhân đạo diệt bạo trừ gian.

Bọn quá khích trong Nhật Nguyệt Đồng Minh hội mưu hại chàng đều thất bại liền thay đổi chiến lược tìm cách lung lạc chàng.

Ngày mồng một tháng tám trước cuộc đại hội võ lâm bốn hôm, Nhật Nguyệt Đồng Minh hội mở cuộc hội nghị có mời chàng.

Chàng không tham dự, phái Niên Canh Nghiêu đi thay, còn chàng thì cùng Lữ Tử Kỳ và Tiểu Long Nhi đến một tửu lâu tại Côn Minh khai yến, thỉnh các nhân sĩ trong võ lâm. Tại hội nghị Đồng Minh hội, Niên Canh Nghiêu, Mạnh Lệ Ty và Đoàn Thừa Tổ cực lực bênh vực chàng, nhờ thế lời cuốn được một số đông hội hữu hứa sẽ ủng hộ chàng trong kỳ tranh tuyển Minh chủ võ lâm sắp tới.

Sở dĩ chàng tránh mặt là vì không muốn bọn mầm mống trong Tổng hội nhân danh Thần ni cưỡng bách chàng tự động rút lui khỏi cuộc tranh tuyển. Chàng không có mặt thì mọi nghị quyết trở thành vô hiệu.

Trong tửu lâu chàng bảo Lỗ Anh biện minh về cái chết của anh nàng và Cao Tắc Minh trước quần hùng, giải thích hai chị em nàng tại sao bỏ thù cam tâm khuất phục chàng. Đối với quần hùng, Doãn Chánh Thanh có thái độ cực kỳ khiêm cung từ tốn chàng cho biết ra ứng tuyển không phải vì cầu danh mà chỉ muốn có một hậu thuẫn để chinh đốn Nhật Nguyệt Đồng Minh hội loại trừ những phần tử bất hảo, chuyên vì dân lành, mưu đồ hạnh phúc đem lại thanh bình.

Chàng đề nghị mình hội tuyển chọn bốn vị Minh chủ một nhiệm kỳ, bởi một người không thể quán xuyến sự vụ bao la, suốt một năm dài.

Sở dĩ chàng đề nghị như vậy là vì sau ngày tuyển cử, thỉnh thoảng chàng phải trở lại là một Hoàng tử đương triều, trong thời gian đó, phải có người thay chàng xử lý sự vụ. Mà cũng biết đâu, sau khi chàng thanh lọc Tổng hội Nhật Nguyệt Đồng Minh hội rồi, chàng từ nhiệm luôn! Có thêm ba vị Minh chủ nữa, thì sự việc không gián đoạn điều hành.

Quần hùng chấp nhận đề nghị đó, dĩ nhiên họ chọn chàng là một rồi, còn ba Minh chủ nữa thì đại hội công cử ba thanh niên tuyển trong năm môn phái lớn nhất đương thời. Sau cuộc họp đó, trở về khách sạn, Doãn Chánh Thanh cùng bọn Lữ Tử Kỳ thảo luận lại kỹ càng hơn.

Nếu chọn ba Minh chủ khác nằm trong năm môn phái lớn, ba Minh chủ này có hậu thuẫn mạnh, Doãn Chánh Thanh khó lòng khống chế, điều khiển theo hướng mong muốn của chàng.

Như vậy họ cần phải tìm ra ba Minh chủ độc lập, đưa ra tranh cử chung số với Doãn Chánh Thanh, rồi họ chọn Niên Canh Nghiêu.

Thế là được một, còn hai.

Lữ Tử Kỳ đề nghị nên dành một ghế cho Nhật Nguyệt Đồng Minh hội, Được một ghế, là tham vọng của họ được thỏa mãn một phần họ hết xung đột với bọn chàng. Vả lại với một ghế Nhật Nguyệt Đồng Minh hội vẫn không nắm được đa số, trong khi Doãn Chánh Thanh chiếm hai ghế.

Như vậy, đâu có gì đáng lo?

Còn một ghế thứ tư, Tiểu Long Nhi đề cử Vương Xuân Minh.

Vương Xuân Minh là một trang thanh niên Chưởng môn phái Thái Cực, lại là chồng của Sa Kháp Lạc, Thánh nữ vùng sa mạc.

Doãn Chánh Thanh từng tiếp xúc với Vương Xuân Minh suốt buổi tiệc tại tửu lâu, cả hai đàm thoại rất hợp ý.

Doãn Chánh Thanh đồng ý liền song lại ngại :

- Tánh tình của Vương công tử rất đậm bạc, sợ y không ham danh vọng chẳng chịu ứng tuyển!

Lữ Tử Kỳ thốt :

- Điểm khó khăn là chỗ đó! Cả cơ nghiệp của Thái Cực môn, y còn bỏ, nhường lại cho người đệ tử nhỏ tuổi của y, tự y viễn chinh vùng sa mạc, cùng Thánh Nữ Sa Kháp Lạc sánh duyên vợ chồng! Thì một chức vị Minh chủ làm gì động tâm y nổi!

Tiểu Long Nhi cao giọng :

- Tôi lãnh phần thuyết phục y! Nhất định là tôi thành công.

Lữ Tử Kỳ lắc đầu :

- Tuy cô nương là sư muội của Sa Kháp Lạc song chắc gì chồng nàng đã nể cô nương mà nghe lời?

Từ lúc Tiểu Long Nhi bỏ cái lối hành khất, trở về thân phận một thiếu nữ, Lữ Tử Kỳ không dùng tiếng người gọi nàng nữa.

Tiểu Long Nhi mỉm cười :

- Ông yên trí, tôi có cách của tôi!

Nàng bước đi rồi.

Doãn Chánh Thanh nhìn theo bóng nàng thốt :

- Thế ra nàng học võ tại sa mạc!

Lữ Tử Kỳ đáp :

- Thánh nữ đại sa mạc Sa Kháp Lạc là người Mông Cổ biết rõ thân phận chân chánh của Tiểu Long Nhi nên lão phu đưa Tiểu Long đến học nghệ tại đó. Mẫu thân Thánh Nữ họ Sa thu nhập Tiểu Long làm đệ tử, nàng phải vất vả lắm mới luyện được Đại Mạc thần công.

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Nàng học được càng tốt, không học được cũng chẳng sao, bởi sau này nàng trợ giúp tại hạ không phải bằng võ công chính cái lý lịch của nàng mới là điều quan trọng.

Lữ Tử Kỳ thốt :

- Sa Kháp Lạc là thánh nữ người Mông Cổ rất được tôn sùng, trên nguyên tắc, nàng có thể chỉ thị Tiểu Long khôi phục chính quyền tại Mông Cổ. Công tử có thể đặt hy vọng vào Thánh nữ. Doãn Chánh Thanh gật đầu :

- Sa Kháp Lạc thừa nhận thân phận của Tiểu Long, thì việc đó kể như thành tựu chín phần mười rồi!

Lữ Tử Kỳ trầm giọng :

- Chỉ sợ mẫu thân Sa Kháp Lạc không tán đồng Tiểu Long trở về Mông Cổ, bà chỉ muốn giữ nàng tại sa mạc thôi!

Doãn Chánh Thanh lắc đầu :

- Hiện tại có thể là như vậy. Chứ sau này nàng thành một vương phi, có ra đình, có lý nào bà còn kèm thúc nàng được nữa? Tại hạ tưởng, nếu có lợi cho bà, thì bà phải tán đồng cho Tiểu Long Nhi trở về chấp trách tại Mông Cổ!

Lữ Tử Kỳ cau mày :

- Ý tứ của công tử thế nào?

Doãn Chánh Thanh giải thích :

- Như tiền bối đã biết hoặc bằng vũ lực hoặc bằng thương thuyết, Tiểu Long Nhi phải trở về Mông Cổ, khôi phục ngôi chánh thống Sa Kháp Lạc là người Mông Cổ, nếu có thể tránh được cuộc binh đao cho đồng bào nàng, thì không có lý do gì nàng lại không làm một việc giúp cho đồng bào nàng qua cơn chinh chiến, việc đó là việc giúp Tiểu Long trở về. Nàng không giúp, thì rồi nhà Thanh cũng giúp, như tại hạ đã hứa. Nàng giúp là bằng thương thuyết, bằng uy tín, còn nhà Thanh giúp là bằng binh lực, bằng chiến tranh!

Lữ Tử Kỳ lại cau mày :

- Đã chắc gì bọn đương quyền chịu thoái vị? Bọn đó ra nhà Minh đưa sang, giữ vai trò nhiếp chánh, trải qua nhiều triều đại đến nay thì chả khác nào chúng trị vì.

- Chúng không tự động thoái vị thì rồi cũng bị truất phế! Thoái vị thì còn vớt vát chút quyền lợi, nếu bị truất phế thì phải sống cái cảnh quản thúc, suốt đời mất tự do!

Vừa lúc đó Tiểu Long Nhi đã về.

Doãn Chánh Thanh vội hỏi :

- Thế nào?

Tiểu Long Nhi cười hì hì :

- Có khi nào mà tôi ra ngựa mà chẳng thành công đâu đại ca.

Lữ Tử Kỳ nói :

- Cô nương dùng biện pháp gì, bắt buộc phải đáp ứng?

Tiểu Long Nhi đáp :

- Chẳng có biện pháp gì cả, bất quá tôi chỉ khích y mấy câu thôi. Tôi nói, Doãn đại ca không màng danh lợi, chẳng qua vì muốn bảo vệ dân lành nên bắt buộc phải ứng tuyển chức võ lâm Minh chủ thôi. Còn y, đã học được một thân toàn võ nghệ, chẳng lẽ không làm gì cho đáng mặt nam tử hán trên đời? Hiện nay còn một ghế Minh chủ, mà có đến năm môn phái lớn tranh giành, chắc là phải có máu đổ, có người chết. Nếu y bằng lòng ra mặt, thì ai cũng sẵn sàng nhường cho y. Y nghe có lý, chịu xuất đầu lộ diện.

Ngoài mặt, Doãn Chánh Thanh có vẻ cao hứng nhưng trong lòng lại lo âu. Điều đó chứng tỏ Vương Xuân Minh đáp ứng không phải là một cái may cho chàng.

Chàng thấy trước, rất khó cho chàng lung lạc được Vương Xuân Minh.

Lữ Tử Kỳ và chị em họ Lỗ bước ra khỏi phòng rồi. Tiểu Long Nhi thấy Doãn Chánh Thanh cứ thờ người ra, ngơ ngẩn bèn hỏi :

- Tôi hành động như thế là sai chăng?

- Không sai, nhưng thành công của hiền muội lại mang phiền phức cho ngu huynh không ít. Hiền muội có biết, ngu huynh đâu có tha thiết gì đến chức vị Minh chủ, bất quá mượn nó làm bàn đạp để thực hiện một mưu đồ. Nếu Vương Xuân Minh vì nghĩa mà động tâm hơn là vì tình cảm mà hợp tác, thì trong tương lai sẽ có điều bất lợi cho ngu huynh đó! Tốt hơn, nên để cho năm môn phái lớn tương tàn tương sát với nhau!

Tiểu Long Nhi mỉm cười :

- Đại ca cứ tưởng tôi không nghĩ đến điều đó à? Vương Xuân Minh nhiệt liệt hơn ai hết về vấn đề phản Thanh phục Minh đó. Đại ca muốn cải biến Nhật Nguyệt Đồng Minh hội, thì y là một con cờ thích hợp hơn hết ngoài y ra, đại ca không còn tìm ra đâu một tay đắc lực giúp đại ca chóng thành công!

Doãn Chánh Thanh trở mặt :

- Dùng một kẻ nhiệt liệt phản Thanh Phục Minh? Hiền muội có thể tự mâu thuẫn với mình không? Dùng người như thế có khác nào tự hủy hoại công cuộc của mình?

Tiểu Long Nhi lắc đầu :

- Tôi đâu có ngu, xúi đại ca như vậy? Tôi đưa ý kiến như thế này Minh chủ võ lâm có bốn vị. Mỗi vị hành sự một năm, năm đầu do y đảm nhiệm, dứt nhiệm kỳ y được đoàn tụ với gia đình ở Đại Mạc. Trong nhiệm kỳ, y sẽ dốc toàn tâm toàn lực, chinh lý Nhật Nguyệt Đồng Minh hội giúp đại ca. Vì nhiệt tâm với công cuộc phản Thanh Phục Minh, y thẳng tay thanh lọc hàng ngũ, loại trừ các phần tử bại hoại. Mà thành phần bại hoại là phe phái chống đối đại ca, sau nhiệm kỳ của y là giai đoạn của đại ca. Y dọn đường rồi đại ca cứ việc bước dài dài, đều đều! Có phải là phương tiện của đại ca chăng?

Doãn Chánh Thanh thốt :

- Tuy mỗi Minh chủ hành sự một năm, song cả bốn vị đều đồng trách nhiệm suốt bốn năm, nếu y chen vào vụ thì sao?

Tiểu Long Nhi lắc đầu :

- Với ai thì có việc đó, với y thì không bao giờ! Đáp ứng hành sự một năm là điều cực kỳ miễn cưỡng cho y lắm rồi. Sau nhiệm kỳ, là y phải tay, dù làm cỡ sẵn mà mới, y cũng không đến, nói chi là y tự động chen vào! Y không tha thiết với chức vị của Minh chủ lắm đâu, thì tội gì y bám víu vào một hư quyền để chuốc lấy phiền phức giữa giang hồ? Dùng y, là dùng một gã thợ vườn, phá cỗ, dọn đất, cho đại ca canh tác đó!

Doãn Chánh Thanh ngẫm nghĩ một lúc, buột miệng khen nàng cao kiến.

Nhìn quanh quẩn chẳng thấy ai, chàng quàng tay quanh mình nàng, siết mạnh, rồi hôn vào má nàng.

Nàng đẩy chàng ra, nghiêm giọng thốt :

- Đại ca có chí lớn, bốn phận tôi là tiếp trợ đại ca, đạt thành sở nguyện, chứ tôi không mong ước sau này đại ca giúp lại tôi, trở về Mông Cổ, chấp chương chánh quyền đâu. Tôi không hề mơ vọng đến địa vị đó chỉ tại cái lão Túy Miêu vẽ vờ, mà thành vấn đề, riêng tôi, tôi hy vọng được ở bên đại ca mãi mãi, được thế là tôi mãn nguyện lắm rồi!

Doãn Chánh Thanh lắc đầu :

- Hiền muội nghĩ thế là sai! Bằng mọi giá, hiền muội phải trở về thống trị Mông Cổ, để làm một hậu viện cho ngu huynh thành tựu chí lớn, hướng chi, tại Mông Cổ, có hiền muội, nếu mưu sự bất thành, ngu huynh sẽ về đó lánh nạn, Nếu còn thời cơ, chúng ta sẽ từ Mông Cổ quật khởi phục thù. Hiền muội phải ý thức cái tầm quan trọng của sự việc!

Cả hai đàm thoại với nhau một lúc nữa, rồi ai về phòng người nấy, nghỉ ngơi. Về phía Nhật Nguyệt Đồng Minh hội, đã bắt được tin tức cuộn hàn nghị giữa Doãn Chánh Thanh và quần hùng tại tửu lầu, họ đồng ý suy cử bốn vị Minh chủ, trong đó Doãn Chánh Thanh là một.

Họ nghĩ, hắt chàng ra khỏi minh hội võ lâm, chẳng phải là việc dễ làm, thôi đành phải chịu như vậy.

Ngoài ra, trong bốn Minh chủ, họ có một ghế cũng đủ lắm rồi. Huống chi, trên danh nghĩa Doãn Chánh Thanh và Niên Canh Nghiêu, cùng là người trong hội, dù sao, cái tiếng vẫn là Nhật Nguyệt Đồng Minh hội thắng lớn trong kỳ tranh tuyển này, nếu họ biết tùy cơ hoạt động, thì chàng mãi chẳng thu được kết quả mong muốn.

Họ chọn Bạch Thái Quan làm người ứng tuyển duy nhất.

Bạch Thái Quan là một thanh niên, đệ tử của Độc Tý thần ni, học được chân truyền của Thiên Sơn, có thực tài, bọn lộng quyền nhằm vào hắn để biến thành một công cụ trong tương lai, lợi dụng cái tài của chúng, san bằng mọi trở ngại, lợi dụng liên hệ của hắn, lung lạc Thần ni.

Như thế, cả có hai ứng viên trong kỳ tranh Minh chủ võ lâm, một Doãn Chánh Thanh do quần hùng đưa ra, một Bạch Thái Quan do Nhật Nguyệt Đồng Minh hội đưa ra.

Năm đại Môn phái chọn hai người.

Lữ Tử Kỳ ủng hộ Niên Canh Nghiêu, còn Ngư lão đại hiệp thì do lời yêu cầu của Lữ Tử Kỳ, tiến cử Vương Xuân Minh.

Thế là sáu ứng cử viên tranh bốn ghế.

Toàn thể hội trưởng đều đồng thanh chấp nhận Doãn Chánh Thanh, chàng đắc cử không khó. Về Bạch Thái Quan thì Nhật Nguyệt Đồng Minh hội làm hậu thuẫn, không ai dám tranh với hắn, nhờ thế nên cũng đắc cử luôn.

Niên Canh Nghiêu vốn là đệ tử của Cổ Khăng Đường, có liên hệ mật thiết với hai phái Vũ Đường và Thiếu Lâm, hai phái này sẵn sàng nhường chức vị cho hắn, chỉ còn ba phái Không Động, Nga My và Côn Luân ra tranh thôi.

Hắn đánh bại hai cao thủ của ba phái không khó khăn.

Chiếc ghế thứ ba về phần hắn.

Vương Xuân Minh vất vả hơn, bởi phải giao chiến với mười danh thủ của năm phái, trong số đó, các danh thủ của phái Thiếu Lâm và phái Vũ Đường tỏ ra lợi hại hơn hết.

Tuy nhiên cuối cùng y cũng chiếm được ghế thứ tư.

Cuộc tuyển đã kết thúc, Doãn Chánh Thanh đề nghị Vương Xuân Minh hành nhiệm kỳ đầu, kế đó là chàng, rồi đến Niên Canh Nghiêu, cuối cùng là Bạch Thái Quan.

Hội trưởng chấp nhận đề nghị đó, trao tín phù và kiếm cho Vương Xuân Minh.

Thế là công cuộc tranh tuyển Minh chủ võ lâm.

Rời hội trưởng, Doãn Chánh Thanh và nội bộ âm thầm trở lại Sơn Đông, lấy sào huyệt của chị em họ Lỗ làm căn cứ địa, tạo vây cánh, gây thanh thế.

Người trong Nhật Nguyệt Đồng Minh hội dần dần theo về chàng.

Trong thời gian đó, chàng có lén lút về kinh một chuyến gặp Long Khoa Đa.

Lão Quốc cự lúc ấy đang nắm giữ binh quyền, nên khi chàng thỉnh cầu phát động việc dùng binh đánh sang Mông Cổ, lão ta chấp thuận ngay.

Việc đó bị triều thần phản đối.

Phản đông cho rằng đánh Mông Cổ không phải là việc dễ làm, tuy người Mông Cổ bất tuân vương hoa, từ lâu không theo lệ tiến cống Thanh triều, song chúng chưa hề có ý xâm phạm biên giới, thì cũng nên lờ đi cho chúng, tránh gây đồ thần cho sanh linh.

Đánh đã không chắc gì thắng, mà một cuộc viễn chinh đòi hỏi phí lộ lớn lao, huy động quân lực to lớn, sợ làm kinh động toàn dân, lợi chưa nắm, cái hại đã hiện ra trước mắt. Vả lại, nếu chẳng may bại trận, thì còn gì quốc thể?

Nhưng Khang Hy lại phê chuẩn.

Triều thần lấy làm lạ, thử hỏi nhà vua xưa nay rất cẩn thận trong việc dụng binh, sao giờ này lại có một quyết định hầu như liều lĩnh?

Họ có biết đâu Long Khoa Đa bí mật đưa Tiểu Long Nhi vào gặp Khang Hy, nàng lấy lễ nàng dâu ra mắt cha chồng, trình bày sự việc, đồng thời xin nhà vua phái quân, trợ giúp nàng khôi phục ngai vàng.

Sự kiện đó đáp đúng ý nguyện Khang Hy.

Trong mấy năm sau này, Mông Cổ nghe theo lời xúi giục của La Sát quốc, không còn thuần phục Trung Nguyên nữa. Hai quốc gia đó cấu kết với nhau, là một mầm họa lớn cho Thanh triều sau này.

Nhà vua đã nghĩ từ lâu đến một giải pháp phá vỡ liên hợp của Mông Cổ và La Sát, đồng thời mua chuộc bọn cầm quyền tại Mông Cổ quy thuận nhà Thanh, quay mũi giòi về La Sát, uy hiếp quốc gia này không còn giám rục rịch nữa.

Giải pháp chưa có, thời cơ chưa có. Khang Hy ngày đêm lo lắng vô cùng.

Bây giờ, bỗng nhiên Tiểu Long Nhi xuất hiện.

Có một người thân tín nắm quyền thống trị Mông Cổ, thì còn gì hơn?

Vả lại giúp nàng khôi phục cơ nghiệp tổ tông, cũng là một việc làm chánh danh thuận lý.

Tự nhiên, Khang Hy làm sao bỏ qua dịp này?

Do theo lời đề nghị của Long Khoa Đa, Khang Hy hạ sắc chỉ phong Tổng đốc Sơn Đông là Nhan Minh làm tướng soái, cử binh chinh phạt Mông Cổ.

Nhan Minh không phải là một danh tướng, nhưng cần gì cái đó, lão ta chỉ là bình phong thôi, còn trong thì có Tứ hoàng tử, Niên Canh Nghiêu, Mạnh Lệ Ty và Tiểu Long Nhi vận trù quyết sách.

Dĩ nhiên, Lữ Tử Kỳ cũng có mặt bên cạnh Tiểu Long Nhi. Thân phận chánh của Tiểu Long Nhi, Vương Xuân Minh đã hiểu từ lâu.

Doãn Chánh Thanh nhờ hẩn viết một phong thư dao cho Thánh Nữ Sa Kháp Lạc tìm cách giúp đỡ.

Biết hẩn là một nghĩa sĩ hoài bão ý đồ phản Thanh phục Minh. Doãn Chánh Thanh giải thích lợi và hại cho hẩn hiểu rằng nếu Tiểu Long Nhi khôi phục được ngôi vị thì dưới tay nàng có một lực lượng đáng kể, lực lượng đó tương lai sẽ là hậu thuẫn hùng mạnh của công cuộc lật đổ Thanh triều.

Vương Xuân Minh nghe bùi tai, không cần do dự, viết thư ngay lập tức. Hẩn lại còn nói thêm nói thừa cho vợ hẩn đừng thoái thác.

Có bức thư đó rồi, Doãn Chánh Thanh vững lòng, tiến quân vào Đại Mạc, cầu kiến Thánh Nữ.

Xem xong thư chồng, lại nghe lời Doãn Chánh Thanh trình bày lợi hại, Thánh Nữ Sa Kháp Lạc bèn hiệu triệu dân chúng Mông Cổ.

Kết quả như ý muốn dân chúng Mông Cổ ùn ùn hưởng ứng, địa vị của Tiểu Long Nhi được chánh thức xác định.

Nhưng Tiểu Long Nhi không muốn làm nữ vương Mông Cổ, muốn theo Doãn Chánh Thanh trở về Trung Nguyên.

Không biết phải là sao hơn, Doãn Chánh Thanh chấp nhận giải pháp tìm một thân nhân của Tiểu Long Nhi, phong làm Đa Duy Quân Vương, tạm thay nàng nắm quyền thống trị.

Doãn Chánh Thanh lại phòng xa, lưu Lữ Tử Kỳ bên cạnh Đa Duy Quân Vương nhiếp chánh.

Rồi chàng bèn hồi triều. Nhờ thu hoạch thắng lợi đó, Doãn Chánh Thanh được phụ hoàng ưu đãi, chàng hành động tự do, không còn bị quản thúc như trước.

Thời gian thấm thoát qua mau, Vương Xuân Minh mãn nhiệm kỳ Minh chủ vô lâm, Doãn Chánh Thanh tiếp nối, có Vương Xuân Minh dọn đường sẵn, chàng xúc tiến công việc của chàng rất thuận lợi, tạo vây cánh khắp nơi.

Niên Canh Nghiêu kế vị, y theo kế hoạch của chàng mà hành động, tiêu trừ dần dần bọn chống đối, gây nên một thế lực hùng mạnh.

Đồng thời gian chàng âm thầm chỉ định cho Niên Canh Nghiêu âm thầm sát hại các chí sĩ phản Thanh, rồi đổ tội đó cho Nhật Nguyệt Đồng Minh hội, thành thử, hào kiệt anh hùng thán oán, căm thù Nhật Nguyệt Đồng Minh hội không tưởng nổi.

Đến khi Bạch Thái Quan tiếp quản vị trí Minh chủ, thì sự công phần trong võ lâm bốc lên cao độ, quần hùng nổi dậy, lật đổ Bạch Thái Quan trao quyền lại cho Doãn Chánh Thanh tạm thời xử lý các sự vụ minh hội võ lâm, chờ ngày tổng tuyển cử lần hai.

Lần này, thì Doãn Chánh Thanh được danh chánh ngôn thuận rồi, thẳng tay đàn áp Nhật Nguyệt Đồng Minh hội, chàng bắt phân trắng đen, có tội cũng giết, không tội thì viện cớ để giết.

Chàng càng hạ độc thủ, thanh danh chàng trên giang hồ càng cao, không lâu lắm, Nhật Nguyệt Đồng Minh hội tan vỡ, những người may mắn chưa bị chàng sát hại thì lẫn trốn nơi rừng hoang núi vắng, góc biển ven trời, tuyệt tích luôn.

Mãi đến lúc đó, Mạnh Lệ Ty mới phát hiện ra dã tâm của Doãn Chánh Thanh.

Nàng khóc nức nở :

- Tứ lang đã lợi dụng tôi!

Doãn Chánh Thanh mỉm cười :

- Lệ Ty! Ngu huynh không hề lừa dối! Chẳng lẽ bọn người đó không đáng giết?

Mạnh Lệ Ty căm hờn :

- Đành rằng họ đáng giết, song ít nhất người hạ thủ không nên là Tứ lang!

Doãn Chánh Thanh đáp :

- Ngu huynh vốn ý có muốn giết họ đâu? Sở dĩ ngu huynh hạ thủ là vì đồng đạo võ lâm thỉnh cầu. Là Minh chủ võ lâm, ngu huynh không thể không thi hành trách vụ!

Mạnh Lệ Ty tắc tị. Lâu lắm, nàng mới nói tiếp :

- Dù sao, thì hành động của họ cũng do Tứ lang ngầm xúi sử, họ chỉ biết tuân lời của Tứ lang, chứ đâu tưởng là phải đắc tội với võ lâm! Bảo họ làm, rồi buộc tội họ, như thế có hiểm độc chăng?

Doãn Chánh Thanh thản nhiên :

- Nếu không có một lý do, thì làm sao trừ khử họ được? Họ không làm nên tội thì vịn vào lý do gì để xử tử họ? Ngu huynh phải xúi sử họ làm nên tội, để có lý do hạ thủ bởi bằng cách này hay cách khác, ngu huynh phải loại trừ họ trên con đường đến mục tiêu! Phải có gian, mới là ngoan, mới giành quyền sống được!

Rồi chàng tiếp :

- Huống chi, họ là thành phần bại hoại, để họ sống, là dân chúng khổ, ngu huynh từng hứa sẽ là một Hoàng đế tốt khi đăng cơ, xem hai tộc Mãn Hán tượng đồng. Ngu huynh giết họ, là vì dân hơn là chính mình, Lệ Ty nên hiểu như vậy.

Mạnh Lệ Ty biết rõ, chàng ngụy biện, song bây giờ đã muộn, nàng còn nói được gì. Bây giờ nàng chỉ còn biết khóc mà thôi. Trong khi Doãn Chánh Thanh dương dương đắc ý, bỗng một tin tức cực kỳ quan trọng đưa đến.

Khang Hy hoàng đế đột nhiên lâm trọng bệnh.

Ngài là bậc tinh minh, biết rõ Dận Trinh không xứng phẩm vị thừa kế ngôi báu, nên vừa ngã bệnh là hạ mật lệnh với Dận Trinh vào cung, mai phục võ sĩ giết chàng để tránh một loạt đoạt quyền kế vị, cốt nhục tương tàn.

Bởi dã tâm của Dận Trinh quá lộ liễu, không khi nào chàng chịu an phận để cho kẻ khác nắm quyền thống trị, dù kẻ đó là huynh đệ đồng bào.

Mật lệnh được truyền miệng, còn di chiếu sắc phong tân quân thì ngài giao cho thị tuần thân tín là Nột Lan Minh Đức cất giữ.

Người mà Khang Hy chọn kế vị là Hoàng tử thứ mười bốn, đúng như Dận Trinh đã dự đoán từ lâu.

Rất tiếc, lúc Khang Hy ban khẩu lệnh đó, thì có Long Khoa Đa bên cạnh.

Lão ta lập tức rời cung, sai người thân tín thông tri gấp cho Doãn Chánh Thanh.

Trong thời gian đó, bọn Doãn Chánh Thanh đã về kinh thành rồi.

Và Niên Canh Nghiêu gặp người đưa tin trước nhất.

Tiếp được tin đó, hấn hết sức kinh hoàng không chậm trễ, hấn đi tìm Long Khoa Đa. Lúc đi, hấn quên mất cho Doãn Chánh Thanh hay.

Cho nên, sau đó thị vệ đến đòi Doãn Chánh Thanh vào cung, chàng chẳng biết ắt gặp gì, thản nhiên đi.

Niên Canh Nghiêu dẫn Long Khoa Đa trở lại phủ tìm chàng, mới hay là chàng đã theo thị vệ vào cung rồi.

Cả hai xám mặt, lập tức chạy vào cung, lúc họ đến thì Nột Lan Minh Đức đang huy động một toán thị vệ bao vây Doãn Chánh Thanh.

Song phương còn đang tương trì với nhau, chưa bên nào bại bên nào thắng.

Thấy Long Khoa Đa, Nột Lan Minh Đức kêu lên :

- Thái sư đến đúng lúc quá! Khi Thánh thượng tự mệnh hạ chiếu lệnh, thì Thái sư có mặt nghe rõ ràng.

Long Khoa Đa giả vờ hồ đồ đáp :

- Tướng quân! Tuy có mặt, song lão phu nghe không được rõ ràng.

Nột Lan Minh Đức giật mình.

Long Khoa Đa tiếp :

- Chữ khẩu lệnh của Hoàng thượng dạy làm sao đó? Chẳng lẽ Hoàng thượng truyền bắt Hoàng tử? Tứ hoàng tử phạm tội gì? Người ta lập công lớn, phá hủy Nhật Nguyệt Đồng Minh hội, một tổ chức phản Thanh đại quy mô chẳng thưởng thì thôi, vì có gì lại bắt tội y?

Nột Lan Minh Đức suy nghĩ một lúc, nhận ra Long Khoa Đa có lý. Y có biết đâu, Long Khoa Đa cùng Tứ hoàng tử âm mưu với nhau, tranh quyền cướp vị?

Ngoài việc phá vỡ tổ chức phản Thanh, Tứ hoàng tử còn bình định xứ Mông Cổ, tiêu trừ họa loạn biên thù, công lao đó đâu phải nhỏ? Nếu hạ lệnh xử tử, thì chẳng hóa ra Hoàng thượng bất cần nhân tính lắm sao!

Long Khoa Đa lại hỏi :

- Hiện tại long thể như thế nào?

Nột Lan Minh Đức đáp :

- Thánh thượng tỉnh hơn hôm qua nhiều!

Long Khoa Đa tiếp :

- Vậy lão phu phải vào thỉnh thị lại thánh ý, có lẽ hôm qua Hoàng thượng không mấy sáng suốt thần trí, nên ra lệnh hàm đồ. Nếu bằng vào một khẩu lệnh hồ đồ mà giết oan một công thần thì đúng là một sự bất hạnh cho quốc gia vậy!

Ngày thường Nột Lan Minh Đức giao thủ rất hậu với Dận Trinh, y lại là con người trung thành, giàu lòng nhân đạo, hôm qua nghe Khang Hy hạ lệnh cho y, gặp Dận Trinh là giết liền, không cần hỏi tội, không cần hỏi han gì cả, thì y bất nhẫn rồi.

Cho nên vừa thấy Dận Trinh, y cho biết ý chỉ của nhà vua liền.

Rồi bây giờ, nghe Long Khoa Đa nói thế, y đồng ý ngay.

Y gật đầu đáp :

- Hay lắm! Lão Thái sư vào triều bái kiến Hoàng thượng đi, mặt tướng ở đây chờ.

Long Khoa Đa lấy mắt ra hiệu với Dận Trinh, đoạn vào cung luôn.

Nột Lan Minh Đức nhìn Dận Trinh thốt :

- Tứ diện hạ, nếu thánh dụ không thay đổi, thì Điện hạ tha thứ cho nô tài vậy!

Dận Trinh cười nhẹ :

- Chẳng quan hệ gì! Vua muốn tôi chết, tôi không chết không được, cha muốn giết con, con không chết không được, nếu phụ vương quyết ý giết ta, thì đợi gì người phải ra tay, chính ta cũng biết tự xử lấy mình được vậy!

Nột Lan Minh Đức nín lặng.

Nhìn Niên Canh Nghiêu kèm bên cạnh Dận Trinh, Nột Lan Minh Đức càng ra tăng giới bị, chính y đã bị hấn hại một lần trong đêm Khang Hy đến phủ của Dận Trinh.

Tài nghệ Niên Canh Nghiêu, y đã biết như thế nào rồi.

Không lâu sau Long Khoa Đa trở ra, thốt :

- Thánh thượng truyền bãi bỏ lệnh giết Tứ diện hạ đã ban hôm qua, đồng thời truyền cho tướng quân trao lại di chiếu cho lão phu đọc giữa triều đình!

Nột Lan Minh Đức giật mình :

- Thánh thượng dạy như vậy sao Thái sư?

Long Khoa Đa gật đầu :

- Tất nhiên, chẳng lẽ lão phu bịa chuyện?

Nột Lan Minh Đức thốt :

- Xin Thái sư thứ tội cho, việc này rất trọng đại để mặt tướng vào thỉnh lại thánh chỉ, rồi sẽ trao lại di chiếu cho Thái sư.

Y quay mình bước đi.

Long Khoa Đa thấp giọng gọi Dận Trinh :

- Điện hạ liệu định cách nào gấp đi, sự tình không ổn rồi đó.

Dận Trinh kinh hãi :

- Phụ vương nói sao?

Long Khoa Đa lắc đầu :

- Lão già còn đầu mà nói năng gì! Chết rồi! Long phi đã đưa lão về châu trời rồi.

Dận Trinh biến sắc, Long Khoa Đa thở dài :

- Lão phu mượn cớ thăm bệnh vào cung, báo Long phi vào theo, rồi lão phu đưa nàng vào luôn nội phòng gặp lão già. Lão già vẫn giữ nguyên ý đó, quyết ý giết Điện hạ. Do đó, Long phi tặng cho lão một đao.

Dận Trinh kêu lên :

- Thế thì làm sao? Làm sao cho êm chuyện đây?

Long Khoa Đa thở dài :

- Còn làm gì được nữa! Chỉ còn cách là đoạt tờ di chiếu nơi Nột Lan Minh Đức, cải sửa lại...

Dận Trinh kêu lên :

- Khó lắm lão Quốc cụ ơi! Thấy di thể phụ vương rồi Nột Lan Minh Đức biết ngay có người hạ thủ, y sẽ hô nội gián...

Long Khoa Đa đáp :

- Còn ai đâu cho y hỏi! Long phi đã giết hết trơn những kẻ quanh đó!

Dận Trinh bối rối :

- Hồng! Hồng lớn!

Long Khoa Đa tiếp :

- Việc cấp bách, không thể suy tính dây dưa, phí thì giờ quý báu, nên trước khi vào cung lão phu đã bảo Mạnh Lệ Ty triệu tập nhân mã lại, cấp tốc kéo đến đây cứu viện, vô luận làm sao, tuyệt đối không nên để Nột Lan Minh Đức ra khỏi cung, có như vậy y mới không tuyên đọc di chiếu được!

Dận Trinh lo lắng ra mặt :

- Khó ngăn chặn Nột Lan Minh Đức lắm!

Long Khoa Đa tiếp luôn :

- Biết như thế lão phu sợ họa bên ngoài không ngăn trở y nổi, bèn đưa y trở lại nội phòng, nơi Long phi còn ẩn nấp, nài y sẽ thu thập y, rồi lục soát trong người y lấy tờ di chiếu. Bây giờ phần Điện hạ và Niên hiền diệt phải làm sao hạ gấp bọn thị vệ kia, trừ bớt thế lực của y chúng ta mới có hy vọng chuyển thế cờ...

Nhìn quanh bốn tay kiếm đang bao vây giám thị chàng, chàng gọi Niên Canh Nghiêu :

- Nhị đệ, bốn người họ là Tứ kiệt trong cung, bốn thủ hạ đắc lực của Nột Lan Minh Đức, ngu huynh tự lượng sức mình, chỉ có thể đối phó với một người thôi, còn nhị đệ?

Niên Canh Nghiêu đáp :

- Tiểu đệ như thế nào, tứ ca thừa hiểu, cao lắm là chỉ trụ với một người thôi. Chỉ sợ Tiểu Long Nhi chưa phải là đối thủ của Nột Lan Minh Đức! Chúng ta phải hành động gấp, cầu may mà làm, có ra sao thì ra, không còn cách nào khác.

Long Khoa Đa giục :

- Phải đó, nhanh lên Điện hạ! Lão phu vì Điện hạ, tham gia vào vụ này, việc bất thành thì khó tránh khỏi tử tội!

Dận Trinh trầm ngâm một chút :

- Thôi được! Ngu huynh vào cuộc trước, nhị đệ cẩn thận nhé! Hãy hết sức chú ý! Nếu trời còn ngó xuống cho chúng ta thì khi xuất thủ ta đắc thủ liền.

Chàng lấy bao da bao vào tay.

Niên Canh Nghiêu kêu khẽ :

- Tứ ca định dùng ám khí! Tiểu đệ không sợ không thành công đâu!

Dận Trinh trầm giọng :

- Đoạt Mạng Kim Sa của Phi Thiên Dạ Xoa Trần Đại Trung ngu huynh lấy lúc trước đó, thành công hay không, cũng phải dùng đến. Độc sa nhắm vào người, phát tác nhanh lắm. Nhị đệ nên nhớ, để một tên chạy thoát là chúng ta mất mạng cả đấy!

Niên Canh Nghiêu gật đầu :

- Tiểu đệ biết! Tứ ca ra tay đi!

Dận Trinh từ từ bước tới.

Một trong bốn tên giám thị chàng bước ra, hoành kiếm ngăn chặn :

- Điện hạ định đi đâu?

Dận Trinh đáp :

- Ta muốn vào đó xem sao!

Người đó vội thốt :

- Xin Điện hạ thứ tội, chưa có lệnh của thống lĩnh, tiểu nhân không dám để Điện hạ vào. Quy củ trong cung cấm, chẳng lẽ Điện hạ không biết?

Dận Trinh mỉm cười :

- Biết chứ! Vậy các người mang vật này vào đó cho ta!

Chàng cho tay vào người lấy vật.

Bỗng, chàng vung bàn tay ra, độc sa bay ra, bắn lại phía bốn người.

Thủ pháp chàng cực nhanh song Tứ kiệt cũng không phải tay vừa.

Chỉ có người đang đối thoại là không phòng tránh kịp, độc sa bắn vào mặt, y nghe đau đớn vô cùng, chịu không nổi, phải thét lên.

Còn ba người kia đều tránh khỏi.

Phản ứng của họ cực nhanh, vừa tránh xong la họ rút kiếm liền tấn công về Dận Trinh, đồng thời cao giọng gọi đám cận vệ quân đứng tại cửa :

- Tứ điện hạ hành hung! Các người hãy kéo đến đây vây bắt cho kỳ được!

Cấm vệ quân liền đáp ứng.

Một tên toan chạy đi gọi đồng đội, Niên Canh Nghiêu vội rút kiếm dậm đuổi theo, Long Khoa Đa gọi lại :

- Bỏ đi, Niên hiền đệ, mặc chúng! Hãy lo tiếp trợ Điện hạ đây!

Niên Canh Nghiêu thốt :

- Hắn chạy đi báo động ầm lên, nguy lắm!

Long Khoa Đa thấp giọng :

- Bọn đó là người của lão phu, chúng không báo động đâu! Có thể lão phu mới dám dẫn hiền đệ vào đây chứ! Chẳng lẽ đưa hiền đệ vào chỗ chết!

Niên Canh Nghiêu chớp mắt :

- Thật à! Mình ít, chúng đông, e không địch lại, lão Thái sư hãy ra ngoài, xem bọn Mạnh Lệ Ty đến chưa? Nếu đã đến rồi, Thái sư bảo bọn họ vào đây gấp đi!

21. Chương 21: Thả Đoạn Tư Tình

Thốt xong, rút trường kiếm bên hông cầm tay, Niên Canh Nghiêu đảo bộ vào cuộc chiến.

Một chống ba cao thủ, Dận Trinh không khỏi nao núng. Có Niên Canh Nghiêu vào, chàng lấy lại bình tĩnh liền.

Cuộc chiến xoay thế quân bình nhanh chóng.

Tuy nhiên, chàng và Niên Canh Nghiêu muốn thủ thắng cấp tốc, không phải là việc dễ làm.

Song phương trao đổi độ năm mươi chiêu.

Long Khoa Đa len lén rút ra ngoài, còn lại tại cục trường năm đấu thủ.

Cũng may, Long Khoa Đa đã mua chuộc bọn cấm vệ quân, nên cuộc biến loạn bên trong không bị truyền loan ra bên ngoài đến lúc đó, nhờ thế bọn vệ sĩ trong hoàng cung chưa hay biết, nếu có báo động, chúng ập đến bao vây thì bọn Dận Trinh dù có cánh cũng không bay khỏi.

Cuộc đẩy kéo dài hơn trăm chiêu rồi.

Dận Trinh nỗ lực múa thanh Cự Khuyết kiếm vùn vụt, trong một cơn may, hạ được một đối thủ.

Thế là địch còn sót lại hai người, song phương đồng nhân số, Dận Trinh và Niên Canh Nghiêu đỡ vất vả hơn nhiều.

Về phần Niên Canh Nghiêu thì tuy không hạ nổi đối phương, song hắn giữ thế tương đương không khó khăn lắm.

Dận Trinh thì trên bậc đối phương nhờ thanh Cự Khuyết kiếm, chàng luôn luôn chiếm thượng phong, lần áp đối thủ, song đối thủ là tay thừa kinh nghiệm, biết chàng có kiếm báu, y không dám tiếp cận, tránh né chạm vũ khí, chỉ xoay xoay vòng ngoài, cầm chân chàng chờ Nột Lan Minh Đức trở ra.

Thành thử, Dận Trinh dù thắng thế cũng không làm gì được, chỉ có càng phút càng nóng nảy hơn thôi!

Cuộc chiến dằng dai qua một lúc nữa.

Từ trong cung, ba người bước ra, đi đầu là Nột Lan Minh Đức.

Hai người sau là nội đình cung giám.

Một trong hai kiếm sĩ kêu to :

- Thống lãnh! Tứ diện hạ muốn đột nhập vào trong đã sát hại người của chúng ta rồi.

Nột Lan Minh Đức lộ sắc giận, cao giọng thốt :

- Dận Trinh! Người to gan quá! Ngang nhiên cho vợ vào cung làm việc đại nghịch thí sát Hoàng thượng! Người chưa bỏ tay nạp mình nhận tội, thế còn chờ ta hành động sao chứ!

Dận Trinh đã hay biết rồi, song vẫn vờ kinh hãi, kêu lên :

- Người nói Tiểu Long?

Nột Lan Minh Đức nói :

- Nàng xâm nhập tẩm cung, hành thích Hoàng thượng, lại toan hạ luôn ta, cũng may có hai vị công công này đến kịp lúc quật ngã nàng.

Dận Trinh nhận ra, hai cung giám nội đình đó, là hai đầu thủ lợi hại, thuộc toán vệ sĩ chuyên dùng tay không chế ngự bọn thích khách.

Khang Hy được đưa lên ngôi báu lúc còn nhỏ, mọi quốc vụ đều do vị nhiếp chính là đại tướng quân Ngao Bái xử lý. Ngao Bái cậy tài, ý thế, lộng quyền, tự cho mình như một Hoàng đế thực sự, thao túng triều đình, trừ những kẻ a dua theo lão ta, còn thì hầu hết văn võ triều thần đều cảm hận, song chẳng ai dám hó hé gì.

Chính Khang Hy cũng hết sức khó chịu.

Nên khi lớn lên, Khang Hy huấn luyện một đám tiểu thái giám, luyện tập môn đồ vật, đấu suất chuyên dùng tay không hạ địch thủ. Rồi nhân một cơ hội, bọn tiểu thái giám này quật ngã Ngao Bái, hạ sát luôn lão ta.

Khang Hy lấy lại thực quyền từ đó.

Rút kinh nghiệm, nhà vua chú trọng đến việc huấn luyện thái giám trở thành những tay đồ vật, đấu suất xuất sắc, họ là những vệ sĩ hữu hiệu bất thời, họ có mặt trước khi võ sĩ xuất hiện. Chẳng trách, giờ đây Tiểu Long sa vào tay họ.

Hai vị cung giám nội đình này là trưởng ban của bọn cận vệ, rất được nhà vua vui sủng hạnh.

Dận Trinh thở dài :

- Hy vọng các người chưa giết nàng! Nếu nàng chết thì bất hạnh cho quốc gia đó!

Nột Lan Minh Đức trọng thần sắc, đáp :

- Phải đó! Lúc nàng bị bắt, Hoàng thượng chưa trút linh hồn, ngài có ra lệnh cấm làm thương tổn đến nàng, bởi vì nàng là nữ vương Mông Cổ, nếu nàng bị giết, thì Mông Cổ gây biến liên!

Dận Trinh chợt cười khan :

- Phụ vương đã có ý không giết nàng, thì đại khái cũng không có ý giết ta!

Nột Lan Minh Đức giật mình hỏi :

- Sao người biết?

Dận Trinh đáp :

- Có gì khó hiểu đâu? Phụ vương không truy cứu tội hành thích của nàng, là vì sợ khích độ Mông Cổ sanh biến loạn, mà nàng thì hoàn toàn tuân phục ta, nếu ta có bề gì chắc chắn là nàng không thể ngồi yên, cho nên, việc giết ta còn quan trọng hơn việc giết nàng.

Nột Lan Minh Đức thoáng biến sắc.

Một lúc sau, y thốt :

- Dận Trinh! Người thông minh đó! Người đoán đúng tâm ý của Hoàng thượng! Vì lòng nhân, ngại việc binh đao gây đồ thán cho sanh linh, chứ chẳng phải Hoàng thượng sợ gì Mông Cổ. Lúc lâm chung, ngài có hạ dụ lệnh, buông tha hai vợ chồng người, ngoài ra ngài còn ban bố ân đức là che giấu tội thí quân sát phụ của vợ chồng người. Dận Trinh! Người có hổ thẹn chăng?

Dận Trinh lạnh lùng hỏi lại :

- Thánh giá đã bằng hà chưa?

Nột Lan Minh Đức trầm buồn gương mặt :

- Rồi! Vào giữa giờ thìn, tại Vạn Thọ cung.

Phải cố gắng lắm y mới thốt được câu đó, niềm căm hận sôi trào, chặn ngang yết hầu khi nhớ đến nhà vua trút linh hồn không do cơn bệnh mà do nhát đao của Tiểu Long Nhi. Dận Trinh trầm giọng hỏi :

- Ai kẻ vị?

Nột Lan Minh Đức đáp :

- Người bắt tất phải hỏi. Ít nhất cũng chẳng phải là người.

Dận Trinh cười mỉa :

- Tại sao ta bắt tất phải hỏi? Chính ta là kẻ có quyền hỏi hơn ai hết kia mà. Ta loại trừ lão Bát, một tay cực kỳ xảo hoạt, đầy tham vọng dã tâm. Ta phá vỡ tổ chức phản Thanh có lực lượng cực kỳ hùng mạnh là Nhật Nguyệt Đông Minh Hội, ta ổn định vùng biên giới với sự khuất phục dân tộc Mông Cổ, giang sơn sau này được vững vàng là do công lao của ta, thì ít nhất ta cũng phải biết kẻ nào hái quả chính do công sức của ta trồng cây chứ!

Nột Lan Minh Đức thốt :

- Hoàng tử thứ mười bốn!

Dận Trinh cười lớn :

- Ta nghĩ đúng quá! Ông già vừa ý hần lắm! Hần là cái quái gì chứ? Nhụ nhược, vô năng, bởi không dám làm gì ai nên bắt buộc phải tỏ ra nhân từ! Nhưng trị quốc đâu phải chỉ bằng vào sự nhân từ suông mà đủ?

Nột Lan Minh Đức cao giọng :

- Dận Trinh! Dù rằng tiên đế ban khẩu lệnh xá miễn tội phản nghịch của ngươi, song ngươi không thể vì sự xá miễn đó mà buông lơi vô lễ với tân quân! Nếu ngươi còn xúc phạm đến tân quân, thì đừng trách sao ta không khách khí với ngươi.

Dận Trinh bĩu môi :

- Tân quân! Chờ khi nào hần ngồi chễm chệ trên ngai vàng thì ngươi mới gọi hần là tân quân được. Minh Đức, ta biết ngươi là một tội nhân rất mực trung thành với Đại Thanh, nên ta muốn hỏi ngươi một câu!

Nột Lan Minh Đức thốt :

- Cứ hỏi!

Dận Trinh trầm giọng :

- Hoàng tử thứ mười bốn có xứng đáng làm một bậc quân vương chăng?

Nột Lan Minh Đức suy nghĩ một lúc :

- Dận Trinh, di chúc của Hoàng thượng, ta không có quyền phê bình!

Dận Trinh lắc đầu :

- Có sao đâu! Nói mà nghe cho vui vậy thôi! Ta hy vọng ngươi sẽ nói những lời thành thật!

Nột Lan Minh Đức nghiêm sắc mặt :

- Ngươi muốn nghe, ta bắt buộc phải nói cho ngươi nghe. Quốc sự tuy định rồi, song dân tâm chưa an, bọn di thần tiền Minh hiện rải rác trên giang hồ, chờ dịp lật đổ nhà Thanh, khôi phục nhà Minh, bốn ý của ta là hy vọng ngươi kế quyền tiếp vị, chỉ có ngươi là người đủ tài năng cơ trí củng cố đại nghiệp, song ý của tiên hoàng muốn vậy, thì ta còn dám nói gì cho ngươi? Ta nghĩ đến ngươi, không vì tình riêng, mà vì lợi chung đó! Tuy nhiên, biến cố hôm nay bắt buộc ta phải nghiêm khắc với ngươi, và mong tượng ta cảm thấy niềm hy vọng của ta đặt không đúng chỗ?

Dận Trinh cười nhẹ :

- Tốt! Ít nhất ta cũng biết là ngươi xét người đúng giá trị! Như vậy là đủ cho ta lắm rồi, ta không cần ngươi dành nhiều cảm tình cho ta hơn nữa, Minh Đức à! Bây giờ ta hỏi ngươi, phụ vương xử trí ta như thế nào!

Nột Lan Minh Đức đáp :

- Tiên hoàng muốn ngươi ly khai kinh thành tức khắc, mang theo Tiểu Long, về tận Mông Cổ.

Dận Trinh cười lạnh :

- Ông già không sợ ta về Mông Cổ, chinh bị quân mã, vượt biên giới xâm chiếm Trung Nguyên, đoạt ngai vàng sao? Ngày xưa, Thiết Mộc Chân với một bộ lạc, còn làm được bá chủ nửa phần trái đất, nay ta nắm lực lượng cả một xứ Mông Cổ, lại không làm được như Thành Cát Tư Hãn sao?

Nột Lan Minh Đức lắc đầu :

- Có lý là vậy, song thực tế không phải vậy! Đại Thanh ngày nay không giống Nam Tống ngày trước, hà hưởng uy tín của ngươi hiện nay trên giang hồ là uy tín của một Doãn Chánh Thanh! Nếu hào kiệt võ lâm biết ra Doãn Chánh Thanh là Dận Trinh trá hình, thì liệu ngươi có còn chỗ đứng trên dòng đời nữa chăng? Người ta sẽ căm hận ngươi không biết đến mức độ nào mà nói. Thử hỏi, ngươi có còn dám trở lại Trung Nguyên tranh giành đoạt vị nữa chăng?

Doãn Chánh Thanh, tức Dận Trinh, biến sắc :

- Ngươi chuẩn bị tiết lộ thân phận chân chánh của ta với thiên hạ võ lâm.

Nột Lan Minh Đức gật đầu :

- Chỉ có biện pháp đó mới giết chết dã tâm của ngươi. Sau khi tân quân đăng cơ, việc thứ nhất của triều đình là ban chiếu khắp thiên hạ, công bố rằng Doãn Chánh Thanh, Minh chủ võ lâm, chính là Hoàng tử

thứ tư của nhà Thanh, tên Dận Trinh. Ta nghĩ, sau sự công bố đó, dù cho người muốn ẩn thân tại Mông Cổ, cũng chẳng phải dễ dàng!

Biện pháp đó lợi hại thật!

Dận Trinh biến sắc mặt, ngẩng nhìn trời cao, thở dài :

- Trời dứt ta rồi! Làm sao? Làm sao?

Nhìn qua Niên Canh Nghiêu, chàng gọi :

- Đi thôi, nhị đệ.

Nột Lan Minh Đức tiếp :

- Người rời Kinh Đô đi đến phủ Bảo Định, dừng lại đó chờ. Ta sẽ cho người đưa Tiểu Long trả cho người. Nếu trong một giờ nữa, người còn lảng vảng tại kinh thành, thì ta sẽ có cách đối phó với người.

Dận Trinh và Niên Canh Nghiêu ủ rũ như hai con gà chọi bại cuộc, quay mình lồm lỏi bước đi. Vừa ra khỏi cửa Dương Tâm Điện, họ bị một toán Cẩm Vệ Quân chặn lại.

Đi đầu là viên thống lãnh Cẩm Vệ Quân kiêm Cửu Môn Đề Đốc Đại Tướng Quân họ Nhạc tên Chung Kỳ.

Y cầm kiếm chỉ Dận Trinh, quát :

- Phản nghịch giết vua, đâu có thể dung tha được? Bắt cho ta!

Cẩm Vệ quân lướt tới bắt liền.

Dận Trinh toan phản kháng, tên cẩm vệ quân bắt chàng liền nháy mắt ra hiệu, chàng sững sờ nhìn kỹ gã, nhận ra gã chính là Vương Xuân Minh hóa trang.

Còn tên cẩm vệ quân bắt Niên Canh Nghiêu, chính là Bạch Thái Quan. Chàng lại nhìn khắp đám cẩm vệ quân, phát hiện ra Mạnh Lệ Ty và hai chị em họ Lỗ trà trộn trong đó.

Chàng định tâm ngay, không phản kháng nữa, điểm nụ lạnh, quay sang Nột Lan Minh Đức, chàng hỏi :

- Cái gì thế?

Nột Lan Minh Đức bước tới, vòng tay thốt :

- Nhạc tướng quân! Tứ điện hạ được phóng thích, do lệnh dụ của Hoàng thượng!

Nhạc Chung Kỳ hừ một tiếng :

- Nói bậy! Vừa rồi hạ quan tiếp được mật báo của các bộ, nói rằng Tứ điện hạ hành hung, đột nhập nội cung, lại dùng vũ khí giết Hoàng thượng, nên cấp tốc đến đây. Nay, thống lãnh, tuy thống lãnh giao tình rất hậu với Tứ điện hạ, song cái tội hành thích quân vương là tội lớn tày trời, thống lãnh không thể vì tình riêng mà tự ý buông tha được!

Nột Lan Minh Đức hấp tấp đáp :

- Chính Hoàng thượng tự miệng hạ lệnh dụ mà!

Nhạc Chung Kỳ lắc đầu :

- Phải có thánh chỉ, hạ quan mới tin.

Nột Lan Minh Đức phân trần :

- Hoàng thượng hấp hối, hạ lệnh dụ xong là thăng hà liền, đâu còn kịp viết chiếu chỉ!

Nhạc Chung Kỳ cười lạnh :

- Việc quan hệ trọng đại nói miệng như vậy, bảo ai tin?

Nột Lan Minh Đức chỉ hai cung giám :

- Trương và Dao nhị vị công công có mặt lúc đó, họ làm chứng cho tôi đây!

Hai vị cung giám ứng tiếng xác nhận.

Nhạc Chung Kỳ cười lạnh :

- Nói bậy! Rõ ràng là các người cấu kết với nhau, âm mưu phóng thích phản nghịch!

Hắn hét lên :

- Bắt hết cho ta!

Bọn cấm vệ quân vùng kiếm bước tới.

Hai vị cung giám bị giết trước, kể đó hai kiếm thủ còn lại trong bọn Tứ kiệt cũng bị chém ngang hông, thân mình đứt làm hai đoạn. Nột Lan Minh Đức khoa kiếm tự vệ kêu to :

- Nhạc Chung Kỳ! Người định làm phản à? Bọn đó là những vệ sĩ trong nội cung...

Nhạc Chung Kỳ bĩu môi nói :

- Nội cung rồi làm sao?

Nột Lan Minh Đức đáp :

- Nội cung là phạm vi trách nhiệm của ta!

Nhạc Chung Kỳ trầm giọng :

- Phản tặc ở đâu ta bắt ở đó, chẳng lẽ phản tặc ở trong cung rồi ta không vào được? Người có trách nhiệm bảo vệ an ninh trong cung, người làm phản ngay trong cung, ta cũng phải ngó lơ sao? Hoàng thượng dù tuổi cao, song tinh thần còn tráng kiện, hôm trước nhiễm bệnh nhẹ, hôm nay đã khỏe lại rồi, bỗng đứng lại thẳng hà, bốn phận người là thống lãnh đội thị vệ, người trả lời sao đây với ta? Với triều thần?

Nột Lan Minh Đức đáp :

- Ta có cách trả lời với triều thần, khi ta triệu tập đông đủ các vị đại thần, ta sẽ tuyên đọc di chiếu của Hoàng thượng, tự nhiên sự tình sẽ được sáng tỏ.

Nhạc Chung Kỳ hỏi :

- Còn Tứ điện hạ hành thích thánh hoàng việc đó có hay không?

Nột Lan Minh Đức lắc đầu :

- Không có việc đó! Long Khoa Đa có thể xác nhận như vậy. Lão Thái sư hiểu rõ sự tình hơn ai hết.

Nhạc Chung Kỳ lạnh lùng :

- Nội tình sự việc như thế nào, ta không tưởng biết làm gì. Rồi sẽ có người cất vấn người, lúc đó người muốn nói sao thì nói. Ta chỉ biết là có tiếp được mật báo Tứ điện hạ giết vua, nên đến đây thôi. Xem ra tình hình có vẻ đúng sự thật, ta phải làm tròn chức vụ!

Nột Lan Minh Đức hỏi :

- Người muốn sao?

Nhạc Chung Kỳ đáp :

- Bắt luôn người, giao cho bộ Hình và phủ Tôn Nhân tra vấn, trước mặt các vị hữu trách, người muốn bày giải cách nào tùy người, ta không cần biết.

Liệu không thể phân trần với Nhạc Chung Kỳ, một thiếu niên vừa đắc chí, hiếu thắng hiếu công, chỉ còn có cách là chờ hội diện với các vị đại học sĩ mới mong giải thích được. Nột Lan Minh Đức bèn quăng kiếm, tỏ ra là mình không phản kháng.

Vương Xuân Minh trong cái lột cấm vệ quân bước tới chuẩn bị trói y, y khoát tay bảo :

- Chưa trói được! Trong mình ta có tờ di chiếu của tiên đế!

Nhạc Chung Kỳ hỏi :

- Di chiếu đâu nào?

Nột Lan Minh Đức đáp :

- Di chiếu có liên quan đến tân quân, phải tuyên đọc trước các vị đại học sĩ, đại thượng thư các bộ, cùng các Tôn thất thân vương! Người hỏi làm gì?

Nhạc Chung Kỳ mỉm cười :

- Người là kẻ có tội, mất hết tư cách đọc chiếu rồi, hãy trao đây cho ta!

Nột Lan Minh Đức lắc đầu :

- Cái đó không được! Tiên đế có nhắc đi nhắc lại mấy lần, di chiếu không được trao qua tay người thứ hai, và phải là chính ta tuyên đọc!

Nhạc Chung Kỳ lạnh lùng :

- Minh Đức, người được Hoàng thượng sủng hạnh, tín nhiệm, mang kiếm ra vào chốn cung vi tự do, tùy tiện, không cần thông báo, như vậy là người thọ ân lớn của Hoàng thượng rồi, hiện tại thánh giá thăng hà một cách thảm thiết mà người công nhiên phóng thích trọng phạm, như vậy có khác nào người đồng lõa trong việc đại phản nghịch, thí sát quân vương này? Dù thật sự người có tờ di chiếu trên tay, người ta cũng không ai tin được!

Nột Lan Minh Đức trầm giọng :

- Di chiếu mang ngự bút, triều thần sẽ có công nghị qua một cuộc giả nghị!

Nhạc Chung Kỳ hỏi :

- Nội dung tờ di chiếu ra sao, người có biết chăng?

Nột Lan Minh Đức gật đầu :

- Biết!

Nhạc Chung Kỳ cười lạnh :

- Khỏi cần nói, ta cũng biết tờ di chiếu mang tên Tứ diện hạ! Có thể người mới hết lòng che chở Dận Trinh.

Nột Lan Minh Đức lắc đầu :

- Tuyệt đối không phải!

Nhạc Chung Kỳ tiếp :

- Sự việc trọng đại lắm, ta phải trông thấy rõ ràng mới được. Nếu quả thật không phải là Tứ diện hạ, thì ta lập tức triệu tập các bộ các viện các đại thần tuyên đọc công khai. Nếu ngược lại thì ta quyết làm sáng tỏ vụ tiên đế chết thảm trước, rồi sau đó muốn gì thì muốn.

Hắn nói hợp tình hợp lý quá, Nột Lan Minh Đức không còn biện pháp nào để né tránh nữa.

Vả lại Tiên đế giá băng, việc kế vị sẽ được thực hiện khẩn cấp, nếu chậm trễ e sanh biến.

Thế lực của Dận Trinh thì tràn phủ khắp đô thành, dưới tay vị Tứ diện hạ này có khối kẻ tài ba lỗi lạc, nếu bị bức giam vào nhà lao tại Hình bộ, thì Nột Lan Minh Đức rất có thể bị ám sát lắm.

Y chết rồi, thì làm sao tuyên đọc di chiếu?

Nghĩ thế, y đành lấy tờ di chiếu ra, thốt :

- Nhạc tướng quân! Di chiếu đây, tướng quân xem rồi hãy tuyên đọc công khai gấp gấp!

Nhạc Chung Kỳ tiếp lấy, xem qua rồi gật gù thốt :

- Đúng là thủ bút của Tiên đế! Thôi, dẫn họ đi!

Bạch Thái Quan cử kiếm đâm một nhát vào lưng Nột Lan Minh Đức, thấu qua ngực.

Nột Lan Minh Đức hét to :

- Người muốn gì?

Long Khoa Đa từ nơi cửa hông hiện ra, cười lạnh hỏi :

- Nột Lan Minh Đức! Chẳng nhẽ ngươi chưa minh bạch?

Nột Lan Minh Đức thấy cấm vệ quân mở trời cho Dận Trinh, đồng thời nhận ra tên cấm vệ quân đó là Mạnh Lệ Ty hóa trang, tự nhiên tỉnh ngộ.

Bạch Thái Quan không để cho y suy nghĩ lâu, xoáy thanh kiếm quây thành một lỗ lớn nơi lưng y, rồi co chân đá mạnh vào mình y.

Chiếc xác không hồn ngã xuống liền, bất động luôn.

Nhạc Chung Kỳ quỳ xuống trước mặt Dận Trinh, cung kính thốt :

- Xin Điện hạ thứ tội cho nô tài, vì cần phải đoạt tở di chiểu, nên xúc phạm đến Điện hạ.

Long Khoa Đa cười nhẹ :

- Nhạc tướng quân! Lão phu mừng cho tướng quân lập được công lớn với Điện hạ!

Day qua Dận Trinh, lão tiếp :

- Bệ hạ! Kế hoạch của lão thần kể cũng khá lắm chứ!

Chưa chi, lão đã dùng hai tiếng Bệ hạ rồi!

Dận Trinh đỡ Nhạc Chung Kỳ đứng lên, cười thốt :

- Sau khi đăng cơ tức vị xong, thế nào tôi cũng ghi công đầu cho Nhạc tướng quân! Dĩ nhiên, lão Quốc cữu phải ngồi trên cả triều thần văn võ.

Long Khoa Đa cười đắc ý, thuật lại kế hoạch của lão theo đó thì trước hết thuyết phục Nhạc Chung Kỳ chịu trợ giúp, rồi cho bọn Mạnh Lệ Ty, Vương Xuân Minh, Bạch Thái Quan hóa trang trà trộn vào toán Cấm vệ quân, tìm cách đoạt tở di chiểu. Nhưng niềm đắc ý của lão không dài lâu, một sự việc phát sinh ngoài chỗ tưởng của lão. Vương Xuân Minh với tay đoạt tở di chiểu nơi tay Nhạc Chung Kỳ, rồi thốt :

- Trước khi nói đến chuyện ngai vàng, hãy giải quyết vấn đề của chúng ta!

Dận Trinh giật mình, hỏi :

- Vương huynh đệ! Vấn đề gì của chúng ta?

Wương Xuân Minh lạnh lùng :

- Doãn tứ công tử! Hiện tại, công tử là Điện hạ Dận Trinh, trong tương lai, bọn tại hạ phải gọi công tử bằng hai tiếng Bệ hạ, nhưng sự thay đổi lối xưng hô đó, nếu có, cũng phải do nơi thái độ của công tử! Thái độ đó như thế nào?

Dận Trinh biến sắc, song cố giữ bình tĩnh, đáp :

- Vương huynh đệ! Các vị có thanh tình tiếp trợ, tại hạ mười phần cảm kích...

Wương Xuân Minh chặn lời :

- Bọn tại hạ không mong mỗi công tử cảm kích, mà chỉ muốn công tử thực hiện lời hứa ngày trước thôi!

Mạnh Lệ Ty chen vào :

- Tứ lang! Chính là cái gì mà ngày trước Tứ lang đã đáp ứng với tôi đó!

Dận Trinh hơi giận :

- Lệ Ty! Chẳng lẽ Lệ Ty không còn tín nhiệm ngu huynh nữa?

Mạnh Lệ Ty cúi thấp đầu :

- Không phải là tôi không tín nhiệm Tứ lang, song Tứ lang đối xử quá tàn độc với Nhật Nguyệt Đồng Minh hội, thành thử tôi không dám tiếp tục tín nhiệm nữa. Bởi thế...

Dận Trinh cười lạnh :

- Bởi thế, Ty muội mới quy tụ một số người kéo đến đây uy hiếp ngu huynh?

Mạnh Lệ Ty chột ngắc đầu lên, tỏ vẻ cứng rắn, đáp :

- Phải! Tứ lang nói đúng. Vương đại hiệp và Bạch sư huynh đến kinh thành cách đây mấy hôm. Họ đã khám phá thân phận chân chánh của Tứ lang rồi. Họ tập hợp một số cao thủ thượng đỉnh trên giang hồ, định ám sát Tứ lang. Biết được việc đó, tôi cấp tốc tìm gặp họ, bảo đảm với họ là Tứ lang sẽ thực hiện lời hứa ngày trước, do đó họ tạm thời ngưng mọi hoạt động để chờ.

Vương Xuân Minh thở dài :

- Chính Nhật Nguyệt Đồng Minh hội tự phá hoại bằng những hoạt động có phương diện hại đến dân tộc, dù công tử có nặng tay đối với tổ chức đó, tại hạ cũng không trách phiền gì công tử bởi cái bại của họ, tự họ chuốc lấy từ lúc đầu. Vấn đề giữa chúng ta hôm nay, là sự đáp ứng của công tử với Mạnh nữ hiệp ngày trước. Bọn tại hạ muốn biết, công tử có thực hiện lời đáp ứng đó hay không?

Dận Trinh mỉm cười :

- Có phải đây là một sự uy hiếp?

Vương Xuân Minh đáp :

- Cho rằng uy hiếp thì không đúng, mà chỉ là một cuộc kiểm soát lại xem điều kiện thỏa thuận giữa song phương có được thi hành nghiêm chỉnh hay không. Và điều kiện ngày trước, giờ đây lại phụ đính thêm một điều kiện khác, có hiệu lực tăng cường giá trị sự thỏa ước buộc song phương phải có sự đối đáp tương xứng. Ví dụ, tở di chúc của tiên hoàng hiện ở tay tại hạ. Tở di chúc còn, là công tử không bao giờ bước lên ngai vàng, chỉ khi nào nó bị tiêu hủy thì công tử mới đạt được tham vọng!

Dận Trinh lại cười :

- Nếu các vị dùng tở di chiếu đó làm một phương tiện uy hiếp tại hạ, thì không bao giờ tại hạ tiếp nhận một sự việc do các vị an bày. Phạm làm một việc gì, tại hạ có nguyên tắc noi theo, nguyên tắc đó là, việc gì đáng làm, tại hạ mới làm, nếu nhận ra không đáng, là chẳng bao giờ tại hạ làm. Tại hạ đáp ứng với Mạnh Lệ Ty, khi nào tại hạ nắm chánh quyền, thì tại hạ sửa đổi chánh sách. Hãy để cho tại hạ tự động làm, không cần ai phải đốc thúc tại hạ làm. Tại hạ tự nguyện làm một Hoàng đế tốt, mà một Hoàng đế tốt không thể bị người uy hiếp bắt buộc phải tốt. Tốt do tâm can tại hạ, chứ không phải tốt do uy hiếp của bất cứ một áp lực nào.

Bạch Thái Quan cao giọng :

- Nhưng bọn này không để cho công tử làm Hoàng đế.

Dận Trinh cười lạnh :

- Được lắm chứ! Các hạ có thể làm như vậy lắm chứ! Song, các vị chỉ ngăn cản được một Dận Trinh làm Hoàng đế, chứ các vị không thể giải trừ sự thống trị của Đại Thanh trên giải đất Trung Nguyên này nổi. Dận Trinh không làm Hoàng đế, thì người trong họ Ái Tân Giác La của Dận Trinh cũng làm Hoàng đế, triều đại nhà Thanh vẫn còn. Tuy nhiên các vị nghĩ xem, một kẻ khác làm Hoàng đế, liệu có tốt hơn Dận Trinh chăng?

Bạch Thái Quan trầm gương mặt :

- Hoàng tử thứ mười bốn nổi tiếng nhân từ, trong toàn quốc, ai ai cũng biết như vậy!

Dận Trinh cười lớn :

- Nhân từ gì hán? Bất quá hán không dám có một biện pháp mạnh thôi, bởi bản chất của hán rất nhu nhược, chỉ biết dĩ hòa vi quý, dù có thiệt hại cũng cam! Hán tưởng làm như thế là hợp với lòng người, lòng trời! Hán nhu nhược thì đại quyền sẽ nằm trong tay bọn đại thần tôn thất, mà bọn này thì có chủ trương tất cả cho Mãn, vì Mãn, bọn này chống Hán triệt để, còn hơn các vị chống Mãn. Thử hỏi, với hán, dân tộc Hán các vị trong tương lai có chịu nổi hay không?

Bạch Thái Quan đáp :

- Thì cứ để chúng sát hại người Hán, càng nhiều càng tốt, người Hán đông lắm, chúng giết không hết đâu! Khi mà sự công phần bốc cao cực độ rồi, thì sự quật khởi phát sanh đến lượt máu Mãn chảy thành sông, thây Mãn chất thành núi.

Dận Trinh cười lạnh :

- Cũng có thể như vậy, song tư tưởng đó hiện tại vẫn là giả tưởng, và chưa chắc gì các vị sẽ hội đủ thiên thời địa lợi để phát động cái nhân hòa! Bằng cớ là nhà Minh của các vị mãi đến nay vẫn chưa được khôi phục dù bao nhiêu cuộc quật khởi đã có trong dĩ vãng. Thì tại sao, các vị không nghĩ ngay đến sự an toàn có thể cho bá tánh từ giờ phút này? Dùng tại hạ là nắm chắc một bảo đảm cho sự an toàn đó, các vị nên tìm cái giản dị gần gũi hơn mà gạt hái, bởi cây lý tưởng chẳng bao giờ nở hoa, kết trái mà hy vọng vun trồng!

Vương Xuân Minh chừng như dao động tâm tư.

Bạch Thái Quan vội cảnh tỉnh :

- Vương huynh! Đây là dịp may duy nhất cho chúng ta khôi phục nhà Minh!

Vương Xuân Minh thở dài :

- Không đâu! Bạch huynh! Niềm hy vọng của tại hạ là đem thiên hạ trả về cho nhà Hán. Giang san của người Hán, thì phải là Hán chủ trì, bất cứ ai cũng được, miễn là người Hán thôi! Từ lâu, chúng ta đặt vấn đề nơi nhà Minh, nhưng xem ra khí số nhà Minh đã hết, lòng dân càng ngày càng ly khai, tại hạ thấy không cường lại được giòng tiến hóa của thể nhân, nên không còn nuôi ý định ngăn chặn luật đào thải mà duy trì một cái gì chỉ còn vang bóng. Thì bây giờ, kể cao không dùng được, chúng ta xoay qua kế thấp. Chúng ta phải nghĩ gần, là làm sao cho toàn Dân được an ninh no ấm, sống cảnh thanh bình. Tại hạ xem, mừng tượng Dận Trinh là người có khả năng gây hạnh phúc cho bá tánh.

Y đưa tờ di chiếu lên, toan xé.

Dận Trinh vội kêu lên :

- Không được, Vương huynh! Tờ di chiếu đó phải được đọc trước quần thần!

Long Khoa Đa trở mắt, cũng kêu lên :

- Bệ hạ! Tờ di chiếu mang tên Hoàng tử thứ mười bốn mà! Đọc làm sao được?

Niên Canh Nghiêu mỉm cười :

- Có quan hệ chi đâu! Có lão Thái sư và Nhạc tướng quân làm hậu thuẫn, mà quân cơ quyền binh lại ở trong tay hai vị, thử hỏi còn ai dám tranh đoạt với tứ ca nữa?

Dừng lại một chút, hán tiếp :

- Cứ cho đọc giữa quần thần, rồi bảo Hoàng tử thứ mười bốn tuyên bố kém tài đức, nhượng vị lại cho tứ ca là bậc hiền năng.

Dận Trinh lắc đầu :

- Không nên làm như vậy, bởi sự tôn nghiêm của ngu huynh sẽ bị tổn thất lớn. Ngu huynh không muốn lịch sử ghi lại cho đời sau là được ngôi vị do sự bức nhường. Ngu huynh muốn trở thành Hoàng đế danh chánh, thuận ngôn?

Long Khoa Đa thốt :

- Có khó khăn gì! Cứ làm một tờ di chiếu khác là xong.

Dận Trinh lại lắc đầu :

- Không được! Di chiếu phải là thủ bút của ông già, có thể triều thần mới tin.

Mọi người ngơ ngác!

Như vậy phải làm sao?

Dận Trinh tiếp :

- Tờ di chiếu chỉ có năm chữ: “Truyền vị thập tứ tử.” Chúng ta chỉ thêm một nét trên đầu chữ thập, móc cái sổ lên một chút, là thành chữ Vu, biến câu đó thành: “Truyền vị vu tứ tử.” Thử hỏi còn ai không tin là ông già truyền ngôi cho người con thứ tư?

Mọi người reo lên tán thưởng.

Dận Trinh day qua Vương Xuân Minh, điểm một nụ cười, thốt :

- Tất cả đều nhờ Vương huynh giúp sức. Giả như Vương huynh muốn chen mình vào chốn quan trường...

Wương Xuân Minh cười nhẹ :

- Tại hạ tự xét mình khó trở thành một khí cụ tốt giữa triều đường, mà cũng kém luôn tài điều binh khiển tướng. Nếu Điện hạ cho rằng tại hạ có thi ân, và muốn tỏ sự cảm kích, thì nên hướng về bá tánh là hơn!

Dận Trinh cao giọng :

- Chủ trương của tại hạ là lấy bá tánh làm căn bản. Vương huynh yên trí! Ba hôm nữa, tại phủ Tứ hoàng tử, tại hạ sẽ thiết tiệc chờ các vị, lúc đó chúng ta sẽ hoạch định chương trình hành sự, trong khuôn khổ thỏa ước giữa tại hạ và Mạnh Lệ Ty.

Wương Xuân Minh trầm ngâm một chút, rồi gật đầu :

- Được! Tại hạ sẽ có mặt!

Y bước đi liền.

Bạch Thái Quan không tiện ở lại lâu hơn cũng đi theo luôn.

Mạnh Lệ Ty còn lưu lại, nhìn Dận Trinh, áp ứng :

- Tứ lang... Xin tha thứ cho tôi...

Dận Trinh mỉm cười :

- Có gì đâu! Lệ Ty hành động như vậy là đúng lắm! Nếu có đáng trách, là trách Lệ Ty kêu gọi cả Bạch Thái Quan. Hắn là con người đa sự, chỉ muốn thiên hạ luôn có loạn, nếu đời không loạn thì hắn chẳng có việc chi làm, hắn sẽ trở thành thừa. Cũng may, còn có Vương Xuân Minh là người hiểu biết. Công qua, tội lại, thế là huê!

Long Khoa Đa hỏi :

- Bệ hạ! Định mời họ dự tiệc thật sự ba hôm nữa sao?

Dận Trinh gật đầu :

- Thật sự! Và việc đó rất cần! Bởi, họa hoạn trên cõi đời này phần nhiều xuất phát từ giới giang hồ của họ, nếu không an bày, khuất phục được họ thì ngôi vị Hoàng đế này, tôi không thể nắm giữ được bền lâu đâu, lão Quốc cữu! Hà huống, tôi chiếm được đại quyền cũng là nhờ công sức của họ! Lão Quốc cữu thấy đó, nếu hôm nay không có Vương Xuân Minh, thì liệu tôi còn làm gì được với hai cung giám, hai kiếm sĩ cộng thêm một Nột Lan Minh Đức, và biết đâu chẳng có thêm một số võ sĩ khác?

Long Khoa Đa cười nhẹ :

- Chưa chắc hoàn toàn nhờ bọn đó đâu, Bệ hạ! Lão thần và Nhạc tướng quân đã sắp xếp kế hoạch kỹ lắm, lúc tất yếu, cũng có thể sử dụng toàn đội cấm vệ quân, đối phó với Nột Lan Minh Đức! Bất quá, Vương Xuân Minh chỉ làm nhẹ bớt phần việc của bọn lão thần, và kết thúc cục diện sớm hơn phần nào vậy thôi!

Dận Trinh chỉ cười, không nói gì, chàng không muốn làm mất lòng ai trong lúc này, sợ sanh tật đổ!

Long Khoa Đa thốt :

- Bệ hạ ngày nay là bậc chí tôn rồi, lão thần nghĩ nên chấm dứt mọi liên lạc, tiếp xúc với đám người ngoan ngoan bất tuân vương pháp đó! Tốt hơn, nên nhân dịp này, trừ diệt cả lũ, để không còn phải lo lắng về sau nữa.

Dận Trinh trầm gương mặt :

- Quốc cữu không nên nói loạn như vậy! Nếu họ nghe được thì dù tôi có quỳ xuống khấn cầu, họ cũng không dung tha cái mạng già của Quốc cữu đâu!

Long Khoa Đa nín lặng.

Triều đình cử hành tang lễ, chôn cất thi hài Khang Hy, tấn phong tân quân theo tờ di chiếu.

Tứ hoàng tử Dận Trinh lên ngôi Hoàng đế, lấy hiệu là Ung Chánh, truy phong Nột Lan Minh Đức, ban thưởng quần thần, mua lòng chuốc dạ mọi người, hạ chiếu võ về bá tánh trấn an dân tâm.

Ung Chánh vương lấy phủ đệ cũ cấp cho Niên Canh Nghiêu, phong Mạnh Lệ Ty và Tiểu Long làm vương phi, chọn ngươn phối người Mãn lập làm Hoàng hậu.

Các việc đó, Ung Chánh chỉ cần hai hôm là hoàn tất.

Sở dĩ phải gấp rút xúc tiến mọi việc xong xuôi là vì sang qua ngày thứ ba, còn có buổi tiệc thiết đãi bọn giang hồ, và sau đó là bắt tay vào chương trình cải tiến chế độ.

Đến ngày thứ ba, Ung Chánh mặc thường phục, đến tòa nhà cũ giờ đây do Niên Canh Nghiêu làm chủ để họp mặt với bọn Vương Xuân Minh.

Quần hùng trừ một số thường tiếp cận với Ung Chánh nên biết rõ sự tình, còn không thì không ai tin vị Minh chủ vô lâm là Tứ hoàng tử nhà Thanh, hiện kế quyền thống trị Trung Nguyên.

Khi gặp lại Ung Chánh, họ mới sững sờ.

Ung Chánh tạm thời bỏ qua thân phận một vị Hoàng đế, trở lại thân phận một khách giang hồ của ngày nào, chào hỏi từng bằng hữu một, rất chân thành, rất thân mật...

Tuy nhiên, tân quân không được cởi mở tâm tình trọn vẹn, bởi có một sự kiện cực kỳ trọng chiém hết tư tưởng của y.

Sự kiện đó, là sự có mặt của Giang Nam bát hiệp tại cuộc yến, tám vị tâm giao bằng hữu của Bạch Thái Quan.

Ngày trước Giang Nam bát hiệp không tham gia võ lâm minh hội, vì họ khinh bỉ Nhật Nguyệt Đồng Minh hội, không muốn góp mặt với hạng người mà họ cho là đê tiện, tham lam.

Chán ghét Nhật Nguyệt Đồng Minh hội, không phải họ đứng vững với tình hình đất nước, trái lại hơn ai hết họ là những người rất nhiệt tâm với đại cuộc, niềm quốc hận bao giờ cũng sôi sục trong lòng.

Người thủ lãnh của Giang Nam bát hiệp là Liễu Nhân đại sư, một cao thủ vào hàng thượng thặng trong võ lâm. Kế đó là Cam Phương Trì và Châu Đắc, có bản lĩnh rất cao cường.

Sau ngày Nhật Nguyệt Đồng Minh hội giải tán, Bạch Thái Quan thay đổi tác phong, dốc lòng kết giao với hào kiệt bốn phương.

Trong một chuyến du hành đến đất Giang Nam, Bạch Thái Quan gặp Bát hiệp. Thanh khí tương đồng, họ trở thành bằng hữu nhanh chóng.

Trong số Bát hiệp, người đứng hàng cuối là Lã Tứ Nương, cháu nội của Lã Vân, một danh sĩ đất Giang Nam bị giết vì một vụ án văn chương lúc Ngao Bái đương quyền.

Thù nước cộng thêm thù nhà, Bát hiệp xem Đại Thanh như cừ địch không đội trời chung.

Ung Chánh đối trước quần hùng, tuyên bố chánh sách của y, lấy công bằng xã hội làm căn bản, mở khoa thi, lấy kẻ sĩ dùng người toàn bằng vào tài năng, không phân biệt quý tiện, không kỳ thị chủng tộc.

Đi xa hơn, y tuyên bố quyền ưu tiên dành cho người Hán.

Với chánh sách đó, mọi nẻo đường đều được mở rộng cho người Hán tiến thân, song với người Mãn.

Bạch Thái Quan trước tiên chỉ trích :

- Hạn định ba năm mới mở một cuộc thi, dù chỉ chọn người Hán làm vị thủ khoa, cũng không công bình. Bởi, trong vòng ba năm dài, chỉ có một người Hán được trọng dụng, trong ba mươi năm, chỉ có mười người, trong khi đó, tại triều đầy dẫy người Mãn. Thiếu số Hán làm nên trò trống gì bên cạnh đa số người Mãn?

Ung Chánh cười lạnh :

- Theo cao kiến của Bạch huynh thì phải làm sao?

Bạch Thái Quan đồng dạc buông :

- Hạ gấp chiếu lệnh, chia sáu bộ Công, Hộ, Hình, Lễ, Binh, Lại ra làm hai, một phần người Mãn giữ, một phần giao cho người Hán.

Ung Chánh điềm nhiên :

- Cũng được, song biết chọn ai mà giao quyền? Bạch huynh? Lục Bộ thượng thư chưởng quản chánh sự khắp trong thiên hạ, đâu có thể tùy tiện muốn giao cho ai điều hành xử lý thì giao! Do đó, mới có cuộc thi tuyển chọn nhân tài. Chẳng lẽ Bạch huynh không hiểu như vậy?

Bạch Thái Quan lắc đầu :

- Bọn người Hán tại hạ không thể chờ lâu. Nhất định là các hạ phải hạ lệnh thi hành lập tức.

Ở đây, cuộc yến có tính cách giang hồ, họ dùng ngôn ngữ giang hồ đối thoại. Ung Chánh trầm giọng :

- Cũng được! Tại hạ sẽ đổi sáu viên thượng thư người Mãn, dùng người Hán thay vào. Vậy Bạch huynh hãy đề cử sáu vị đó! Bạch huynh có sẵn số người thích hợp chăng?

Bạch Thái Quan đáp :

- Có chứ! Tại hạ có sẵn danh sách đây.

Hắn lấy một tờ giấy trong mình trao qua cho Ung Chánh.

Ung Chánh vừa tiếp nhận vừa hỏi :

- Bạch huynh đã chuẩn bị trước?

Bạch Thái Quan trầm giọng :

- Tự nhiên! Tại hạ chỉ thực hành điều kiện thỏa thuận khi đưa các hạ lên đỉnh vinh quang.

Ung Chánh gật đầu :

- Được! Tại hạ sẽ xuống chiếu chỉ trung tập họ tự chức. Nhưng tại hạ nói trước, nếu trong vòng một năm, họ không làm được gì hơn sáu vị cũ như hiện nay, thì tại hạ sẽ thi hành điều kiện phụ của tại hạ. Ngoài ra, sáu vị đó không được làm một việc gì sai suyên, dù là nhỏ mọn!

Bạch Thái Quan hỏi :

- Điều kiện phụ như thế nào?

Ung Chánh cao giọng :

- Tất cả các vị hiện diện tại đây hôm nay phải bảo chứng cụ thể, nếu một trong những người có tên trên danh sách này không xứng chức, thì toàn bộ các vị phải rơi đầu để đền thiệt hại do kẻ bất tài gây ra trong thời gian thừa hành nhiệm vụ.

Bạch Thái Quan kêu lên :

- Điều kiện đó quá đáng!

Ung Chánh lạnh lùng :

- Quốc sự là đại sự, tối đại sự, quan hệ đến cả toàn dân tộc, đâu phải việc tầm thường muốn làm sao thì làm, làm không được thế này, thì làm thế khác, người này nhảy vào múa may một lúc, không xong lại nhảy ra, cho người khác vào thay thế? Ai chịu trách nhiệm cho nỗi niềm đau khổ, uổng oan sanh mạng của số Dân chúng lót đường cho kẻ bất tài thên thang trên đỉnh danh vọng? Bạch huynh yêu sách theo lối trẻ con, tại hạ không thể gặt đầu bừa bãi theo lối trẻ con. Bởi, tại hạ vì dân chứ không vì cá nhân!

Trao danh sách cho Niên Canh Nghiêu, Ung Chánh tiếp :

- Cho mọi người xem qua đi. Rồi yêu cầu tất cả cùng ký tên sau lưng danh sách bảo chứng, đồng thời nêu rõ luôn điều kiện phụ của ngu huynh!

Niên Canh Nghiêu ghi điều kiện phụ xong rồi, trao tờ danh sách cho Vương Xuân Minh.

Wương Xuân Minh liếc mắt sơ qua, đoạn trả lại Bạch Thái Quan. Bạch Thái Quan hỏi :

- Vương huynh không đồng ý phương pháp của tại hạ?

Wương Xuân Minh lắc đầu :

- Tại hạ không quen biết một người nào cả trong bảng danh sách này!

Bạch Thái Quan cao giọng :

- Tại hạ bảo chứng là họ là những chí sĩ nhiệt thành ưu dân ái quốc.

Wương Xuân Minh lắc đầu luôn :

- Vấn đề không phải là nhiệt thành hay không nhiệt thành, mà là năng cán của mọi người. Họ có xứng với chức vụ không? Họ có đủ tài, đủ trí làm được một cái gì cho dân không? Chết, ai không dám chết vì Dân? Chết cho bọn bất tài hại dân, là chết ngu! Có những trường hợp, bắt buộc tại hạ phải xem trọng sinh mạng!

Ung Chánh mỉm cười :

- Tại hạ cũng chẳng biết một ai trong danh sách đó, song nếu Giang Nam bát hiệp đồng ý ký tên vào, thì tại hạ dám cho thực nghiệm giải pháp của Bạch huynh!

Wương Xuân Minh nghiêm sắc mặt :

- Các hạ tín nhiệm Giang Nam bát hiệp đến thế à?

Ung Chánh đáp :

- Không tín nhiệm nhưng tại hạ phải thủ tín với giang hồ.

Wương Xuân Minh đáp :

- Giang Nam bát hiệp không thể đại biểu cho giang hồ. Mà khách giang hồ lại không thể đại diện cho bá tánh toàn quốc. Các hạ là Hoàng đế, chứ không phải Giang Nam bát hiệp, là Hoàng đế, thì chính các hạ chịu trách nhiệm trước quốc dân. Bạch Thái Quan ngu muội, nên đề xuất một giải pháp quái đản, cái đó cũng không nói làm gì bởi hấn vô trách nhiệm. Còn các hạ là bậc chí tôn, sao lại xem trọng một trò quá vô ý thức, đánh cá trên hạnh phúc của toàn dân?

Ung Chánh cúi đầu, mọi người nín lặng trước những lời lẽ trang nghiêm, biểu thị rõ chánh nghĩa.

Chỉ có Bạch Thái Quan thì bị chĩnh nặng, thẹn quá hóa hận, gằn giọng hỏi :

- Vương Xuân Minh! Hấn phong cho ngươi một chức quan bao lớn, mà ngươi hùa theo hấn?

Wương Xuân Minh lạnh lùng đáp :

- Bạch đại hiệp! Hãy bình tĩnh một chút, giữ sự tự trọng cho tròn tác phong! Chúng ta đến đây hôm nay để nghe tân quân giải bày sách lược trị dân, chứ chẳng phải để tranh quyền, tại hạ hy vọng đại hiệp sáng suốt hơn, để nhận định tình thế!

Bạch Thái Quan hừ một tiếng :

- Nhưng hần đưa ra một điều kiện thiếu hần thành ý!

Vương Xuân Minh lắc đầu :

- Trái lại, tại hạ cho rằng điều kiện đó chí thành. Phàm ai có lòng lo cho dân cho nước cũng đều lo sợ người cầm quyền vô tài bất tướng, chẳng những không mưu ích cho dân, mà lại hại dân. Huống chi thời hạn một năm đâu phải ngắn? Sáu bộ bao gồm chánh sự toàn quốc, nếu giao về những tay vô dụng thì không phải đợi đúng một năm, chỉ qua vài tháng thôi, giang san này sẽ tơi tả như hoa tàn gặp gió bão! Thử hỏi một vị Hoàng đế chịu làm sao nổi với dân chúng! Người ta nguyện rửa hiện tại, hậu thế sẽ nguyện rửa không kém. Tự nhiên, y phải cẩn thận chứ!

Bạch Thái Quan nổi giận :

- Thì ra ngươi đã biến mình thành con chó săn của bọn Mãn Thanh!

Vương Xuân Minh không giận, lại cười hòa, tiếp :

- Đại hiệp có thể mắng tại hạ nhiều hơn nữa, tại hạ không hận đâu, mà cũng chẳng nói gì, bởi tại hạ không đến đây để gây sự với bất kỳ ai, mà chỉ đến để thỉnh cầu cái tốt ở con người hiện nắm quyền thống trị. Tại hạ muốn toàn dân sẽ được ấm no, an nhàn dưới sự chở che của một Hoàng đế tốt. Giả như những lời nói thẳng thắn của tại hạ hôm nay có làm chói tai một số người, thì tại hạ xin cáo từ vậy!

Y đứng lên, vòng tay vái rồi tiếp :

- Ung Chánh hoàng đế! Kể hạ dân này từng nói với Bệ hạ như thế nào, hôm nay xin tha thiết mong Bệ hạ nhớ cho. Hạ dân mở to mắt chờ xem chính sách của Bệ hạ ban hành trong dân gian!

Lần thứ nhất y xưng hô như vậy!

Và thốt xong, y quay mình bước đi.

Phân nửa số hào kiệt đứng lên, cáo từ, đi theo y, phân nửa còn lại nhìn chong chong Bạch Thái Quan, chờ hần phát biểu thái độ. Chờ cho đám người phản đối đi ra hết rồi, Bạch Thái Quan cười lạnh, hỏi :

- Ung Chánh! Ngươi nghĩ sao về bản danh sách đó?

Lần thứ nhất, Ung Chánh đứng vào địa vị một Hoàng đế, đối thoại với Bạch Thái Quan :

- Trẫm vốn có ý cùng các vị đánh cuộc quan trọng nhưng nghe Vương đại hiệp phân trần, trẫm thức ngộ bốn phận một người có trách nhiệm trước dân. Trẫm không thể lấy việc nước làm trò đùa. Bạch đại hiệp tự động hiểu lấy thái độ của trẫm!

Bạch Thái Quan hừ một tiếng :

- Thế ra ngày trước, người đáp ứng với Mạnh sư muội là giả dối?

Ung Chánh ung dung đáp :

- Không giả dối, điều đòi hỏi của Bạch đại hiệp ngoài sự đáp ứng của trẫm ngày trước. Còn như hiện tại cho rằng trẫm hứa dối với Mạnh phi, thì sớm quá, ít nhất cũng phải chờ xem trẫm áp dụng chế độ gì trên toàn quốc rồi phê phán, có vậy mới không sai lầm!

Bạch Thanh Quan cao giọng :

- Ai cho ngươi ngôi vị Hoàng đế, Ung Chánh? Chẳng lẽ ngươi chóng quên?

Ung Chánh lạnh lùng :

- Một phần do có duyên may mắn, phần khác do trẫm tự nỗ lực! Nếu có ai cho, thì ai đó là ông trời!

Bạch Thái Quan hỏi :

- Nếu ta công bố trên giang hồ, là ngươi giết vua cha cải sửa di chiếu tranh quyền đoạt vị nơi tay người em, ngươi nghĩ sao?

Ung Chánh cười lạnh :

- Vô ích! Ngày nay trẫm đã đăng cơ rồi, muốn hạ trẫm xuống cũng chẳng phải là việc dễ làm. Tuy nhiên, trẫm không hy vọng Bạch đại hiệp làm như vậy. Bởi, là Hoàng đế trẫm phải giữ sự tôn nghiêm. Nếu kẻ nào công khai đề cập đến việc đó, trẫm sẽ hạ lệnh xử tử kẻ ấy!

Bạch Thái Quan cười lạnh :

- Thế thì người có thể khởi đầu với bọn ta đi, ngay bây giờ.

Câu nói vừa buông dứt, y rút trường kiếm hoành ngang.

Quần hùng đồng loạt rút vũ khí cầm tay.

Ung Chánh bình tĩnh tiếp :

- Hôm nay, lấy tư cách cố nhân, trẫm họp mặt các vị. Trẫm không muốn có cuộc đổ máu trong buổi tiệc này. Bây giờ trẫm trình trọng tuyên bố một câu, các vị hãy buông vũ khí!

Bạch Thái Quan hỏi :

- Nếu bọn ta không buông?

Ung Chánh đáp :

- Trẫm sẽ kết án các vị với tội phản nghịch, mưu toan hành thích quân vương. Ai phạm tội đó, là phải rơi đầu.

Bạch Thái Quan bật cười ha hả :

- Ung Chánh! Người cuồng ngạo quá! Hiện tại, người đâu còn là Doãn Chánh Thanh Minh chủ võ lâm nữa mà biểu dương sự hống hách trước quần hùng? Mà ngôi vị Hoàng đế của người, bọn ta cũng phủ nhận luôn! Người phải chết!

Quần hùng đồng loạt tiến lên.

Tất cả toan khai diễn cuộc hỗn chiến.

Niên Canh Nghiêu đập hai tay, vỗ mấy tiếng. Bốn bức vách mở toang, bọn Đái Độc Hành và chị em họ Lỗ dẫn đầu, theo sau là một số hào kiệt giang hồ, người nào cũng thủ vũ khí nơi tay, xuất hiện rồi tạo vòng vây, từ từ bức cận.

Ung Chánh mỉm cười, thốt :

- Bạch Thái Quan! Hành thích một Hoàng đế, đâu phải là việc dễ làm! Trẫm chưa chết gấp đâu!

Bạch Thái Quan nhìn quanh.

Đối phương có nhân số đông hơn, nhưng rất ít cao thủ.

Hắn đắc ý, cười hắc hắc :

- Đưa cái lũ bị thịt ra đây, để làm cái quái gì?

Đái Độc Hành cười lạnh :

- Bạch Thái Quan! Lũ bị thịt trời sanh ra để hưởng thụ, các người không biết hưởng thụ, thì phải chết! Hôm nay là ngày tàn của các người đó!

Thủ lĩnh Giang Nam bát hiệp, là Liễu Nhân hòa thượng hét một tiếng lớn, vung roi vọt tới.

Đồng thời, hòa thượng mắng :

- Hạng phản chủ sống chật đất! Bắn tằm cho theo tiên tổ luôn!

Đái Độc Hành chao mình qua một bên, đỡ ngọn roi, vung ngược tay tả lại. Một vầng hắc sa bay ra. Liễu Nhân vội đưa hai tay áo che mặt. Tuy nhiên, vài hạt cát độc đã dây vào mình.

Đau đớn quá, nhà sư thét lên :

- Ấm khí của chúng có tẩm độc!

Quần hùng biến sắc. Ung Chánh cười nhẹ :

- Phải! Truy Hồn Kim Cương Sa của Phi Thiên Dạ Xoa Trần Đại Trung đó. Trẫm cho phối hợp một vài chất liệu tuyệt độc, rồi dùng ống đồng có nút cơ quan bắn ra, độc sa chạm vào da kẻ nào, là kẻ đó phải táng mạng.

Niên Canh Nghiêu cao giọng :

- Nói chuyện với chúng vô ích! Cứ giết! Giết không thừa một tên!

Hơn mười người từ bốn phía, rút ống đồng trong tay áo ra, bấm nút cơ quan.

Từng vầng hắc sa bay ra, bao phủ bọn người của Bạch Thái Quan.

Có tiếng kêu la thảm thiết vang lên, từng hồi, từng hồi, rồi quần hùng lần lượt ngã xuống.

Bạch Thái Quan thấy nguy, hét to :

- Tiến tới! Phải liều mạng với chúng mới hòng sống sót được!

Bát hiệp Giang Nam còn lại bốn người, bắt chấp nguy hiểm, vùng vũ khí vào cuộc.

Liễu Nhân hòa thượng tuy thọ thương, cũng hùng hổ múa roi lướt tới, song chưa làm gì được ai lại ngã nhào, chất độc thấm nhanh do lão hấp tấp vận dụng công lực.

Cam Phượng Trì và Châu Đắc chặn Ung Chánh, hiệp công.

Một chống ba, Ung Chánh nhờ có Cự Khuyết kiếm, giữ được thế quân bình. Niên Canh Nghiêu có thanh Đoạn Hồn đao, thừa sức chi trì Bạch Thái Quan.

Tiểu Long Nhi ngăn chặn Lã Tứ Nương.

Cuộc chiến thành hỗn loạn, bọn Đái Độc Hành sợ gây nguy hại cho người nhà, ngưng bắn độc sa. Riêng Mạnh Lệ Ty đứng tại một góc nhà, sững người như kẻ mất hồn.

Tiểu Long Nhi gọi to :

- Lệ Ty thơ thơ! Sao không vào trợ chiến tứ ca?

- Mạnh sư muội! Sư muội đã quên công ơn sư phụ rồi. Sư phụ truyền võ công cho sư muội là để sư muội tham gia công cuộc phản Thanh phục Minh, sao sư muội lại kết hôn với Hoàng đế Mãn Thanh?

Mạnh Lệ Ty khó xử hết sức, chẳng biết phải bênh bên nào. Ung Chánh dần núng thế, vội gọi Mạnh Lệ Ty :

- Lệ Ty! Trẫm đáp ứng với Lệ Ty, chưa hề nuốt lời mà, chẳng qua bọn ấy thỉnh cầu quá đáng, trẫm không thể chấp nhận. Nếu không vì Lệ Ty, trẫm đã trị tội vô lễ của chúng rồi, chính Lệ Ty gọi chúng đến, rồi bây giờ Lệ Ty ngơ nhìn cho chúng hoành hành sao?

Mạnh Lệ Ty thốt :

- Tôi gọi Bạch sư ca đến để giúp Bệ hạ đấy!

Ung Chánh cười lạnh :

- Nhưng chúng lại toan hạ sát trẫm!

Bạch Thái Quan lại gọi :

- Mạnh sư muội! Hắn mai phục người trong vách, dùng ám khí tẩm độc, rõ ràng là hắn sắp cạm bẫy, quyết bắt hết bọn ngu huynh trong một lần, con người đó còn tình nghĩa gì nữa mà sư muội phải thiết tha?

Mạnh Lệ Ty chỉ biết khóc thối, bên tình bên nghĩa, bên nào cũng nặng cả, không thể bỏ bên này theo bên kia được.

Dằng dai một lúc nữa, Ung Chánh bắt đầu lúng túng, chỉ cố phần trước, lơ lửng phần sau, phòng bị không còn kín đáo nữa.

Cam Phượng Trì nhân một sơ hở của Ung Chánh, phóng tới một ngọn kiếm, cầm chắc xuyên thủng lưng đối phương.

Nhưng vô hình trung, Mạnh Lệ Ty vụt cử kiếm lướt tới đánh hắt lên cực mạnh, bật lưỡi kiếm của Cam Phượng Trì, cứu mạng Ung Chánh.

Thanh kiếm của Cam Phượng Trì vượt khỏi tay, bay đi.

Cam Phượng Trì cười lạnh, thốt :

- Mạnh quý phi vong bốn rồi!

Ung Chánh quay mình lại, quét sang một nhát kiếm.

Tay không, Cam Phượng Trì không dám nghênh chiến, cấp tốc lùi lại tránh.

Ung Chánh đảo bộ vọt mình theo liền.

Cũng vô hình trung, Mạnh Lệ Ty vụt quăng thanh kiếm sang Cam Phượng Trì.

Cam Phượng Trì bắt lấy kiếm, phản công ngay.

Ung Chánh kêu lên :

- Sao Lệ Ty giúp địch?

Mạnh Lệ Ty òa lên khóc, thốt qua nước mắt :

- Tôi không biết nữa! Tôi thấy bên nào cũng phải, ai ai cũng phải hết, chỉ có một mình tôi là không phải!

Cuộc chiến trở lại cam go, không ai còn thì giờ lưu ý đến nàng nữa.

Ung Chánh dần dần núng thế trở lại như cũ.

Bỗng vừa lúc đó, từ bên ngoài hai bóng người lao vút vào.

Một trong hai người đó, bằng thủ pháp tuyệt diệu, đoạt kiếm nơi tay Cam Phượng Trì và Châu Đắc rất dễ dàng.

Còn người kia thì đoạt vũ khí của Bạch Thái Quan.

Niên Canh Nghiêu mừng rỡ vung đao chém tới.

Người đó lại phất ống tay áo lên, hất thanh đao của Niên Canh Nghiêu tạt ra ngoài, cứu mạng Bạch Thái Quan.

Hai bóng người đó, chính là Thánh Nữ Sa Khap Lạc và chồng là Vương Xuân Minh.

Người đoạt vũ khí của Cam Phượng Trì và Châu Đắc là Vương Xuân Minh.

Còn người đoạt vũ khí của Bạch Thái Quan, đồng thời phất tay áo cứu hãn là Thánh Nữ.

Tiểu Long Nhi và Lã Tứ Nương cũng tự động dừng tay.

Ung Chánh nói :

- Đại hiệp và Thánh Nữ đến đúng lúc quá! Trẫm...

Sa Khap Lạc nghiêng mình :

- Tiện thiếp bái chào Bệ hạ...

Ung Chánh khoát tay :

- Đừng thủ lễ! Tại sao Thánh Nữ biết mà đến?

Thánh Nữ đáp :

- Tiệp thiệp đi tìm chồng, đến đây may mắn gặp nhau, nghe y thuật lại tình hình, định chắc là có biến...

Ung Chánh vội phân trần :

- Vương đại hiệp làm chứng cho trẫm, lỗi tại họ...

Vợ chồng Vương Xuân Minh thỉnh cầu Ung Chánh nói tay, cho bọn Bạch Thái Quan một lối thoát.

Ung Chánh chấp nhận với điều kiện là từ này bọn Bạch Thái Quan không được bén mảng đến kinh thành. Nếu chúng bất tuân, bị ban tình báo phát hiện, thì triều đình sẽ thẳng tay trừng trị, giang hồ không thể trách nhà Thanh tàn bạo đối với võ lâm Trung Nguyên.

Bạch Thái Quan đòi thuốc giải độc cứu đồng bọn, nhưng bên đối phương Lỗ Kiều táng mạng dưới ngọn roi của Liễu Nhân hòa thượng ngay từ lúc đầu cuộc chiến. Lỗ Anh, Lỗ Tứ phản đối, thành thử dù Thánh Nữ có lòng cứu trợ bọn Bạch Thái Quan, cũng không làm sao mở miệng.

Bất thành linh, Mạnh Lệ Ty bước tới, trao một chiếc bình cho Thánh Nữ, đoạn thốt :

- Giải được đây, nửa uống trong, nửa xoa ngoài, song số lượng rất ít, cho nên chỉ cứu những người trúng độc nhẹ thôi. Còn ai bị độc nặng, dù cứu, cũng chỉ cứu được tánh mạng, chứ suốt đời phải thành phế nhân, có sống cũng không hứng thú gì. Do đó, đừng phí phạm thuốc.

Lỗ Anh toan cự nự Mạnh Lệ Ty, Niên Canh Nghiêu đưa ánh mắt ngăn chặn.

Nghĩ sao không rõ, Lỗ Anh trao luôn bình giải độc của nàng cho Mạnh Lệ Ty, Mạnh Lệ Ty tiếp lấy, tỏ lời cảm ơn, rồi hướng qua Ung Chánh, nàng trầm giọng thốt :

- Mãi đến bây giờ, tôi mới biết tài Tứ lang và Niên sư ca có một chương trình hành sự, mà tôi chỉ là một công cụ cho hai người lợi dụng để thực hành chương trình đó! Tôi bị lợi dụng ngay từ lúc đầu. Tứ lang lợi dụng tôi, gia nhập Nhật Nguyệt Đồng Minh hội, dùng tổ chức này làm bàn đạp gây thế lực trên giang hồ. Thế lực tụ thành, Tứ lang phá hủy tổ chức, dọn đường phú quý!

Ung Chánh vội cãi :

- Trẫm đáp ứng thế nào, tuân theo thế ấy, trẫm có lừa gạt Lệ Ty đâu? Sao Lệ Ty nói thế?

Mạnh Lệ Ty không nói gì, day qua Bạch Thái Quan, tiếp :

- Bạch sư ca cũng lợi dụng tôi nốt! Lấy đại nghĩa dao động tâm tư tôi, khi biết thân phận chân chánh của Tứ lang. Bắt buộc tôi phải thường xuyên cung cấp tin tức, Bạch sư ca nhờ thế, bám sát được Tứ lang, biết rõ tình hình trong cung, uy hiếp Tứ lang, yêu sách hoang đường. Thế mà tuyệt nhiên Bạch sư ca không bàn qua với tôi một tiếng.

Dừng một chút, nàng tiếp :

- Ai cũng lợi dụng tôi cả, tôi còn nương tựa vào ai? Bên tình bên nghĩa, tình thì gian dối, nghĩa cũng gian dối, tôi còn theo bên nào, bỏ bên nào?

Nàng rút đoản đao bên mình, tự đâm ngay vào ngực.

Không một ai ngăn chặn kịp. Ung Chánh bước tới, ôm nàng vào lòng, giọt lệ vị quân vương trẻ tuổi từng hạt... từng hạt rơi trên khuôn mặt người vợ chung tình...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/long-nhi-thanh-nu>